DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

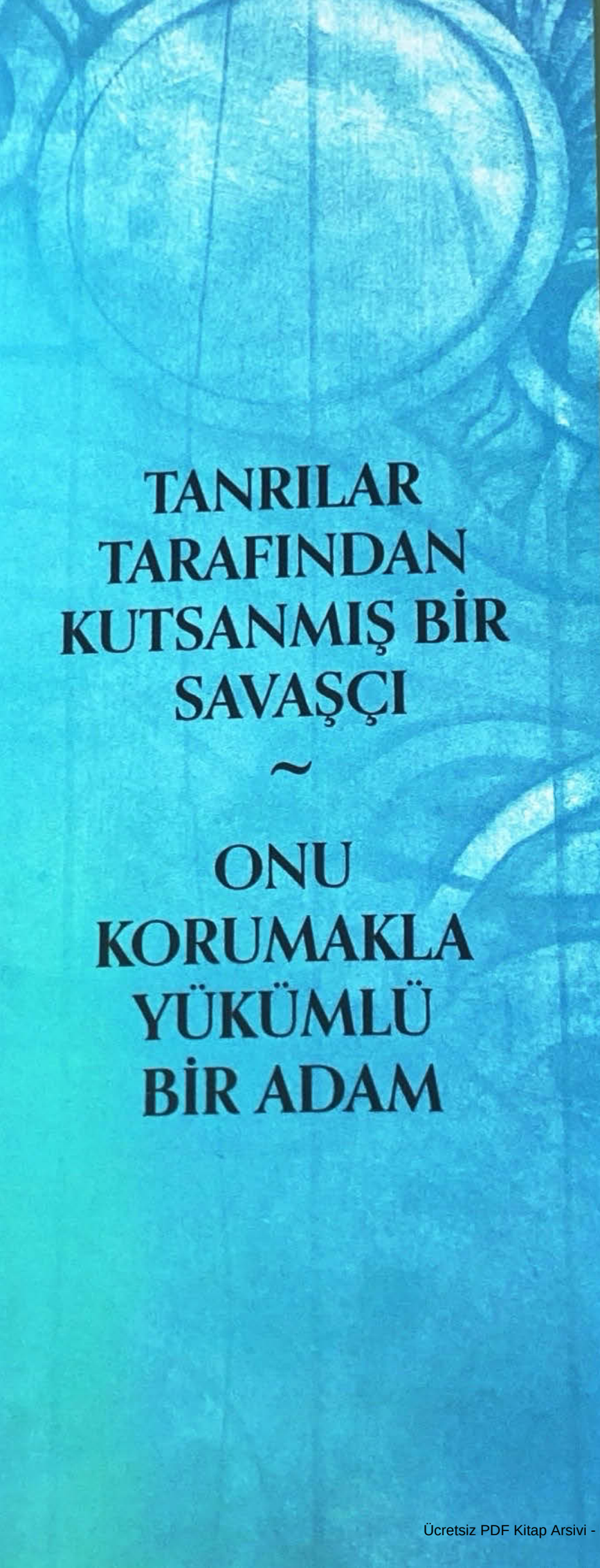
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Freya istemediği bir evlilikte sıkışıp kalmıştı. Balık temizleyerek geçirdiği günler boyunca tek bir hayal kuruyordu: *Bir savaşçı olmak ve baltasını kocasının sırtına indirmek.*

Ancak hayalleri hiç ummadığı bir anda gerçeğe dönüşmüştü. Freya, kocası tarafından ihanete uğrayarak bölgenin güçlü jarlı ile karşı karşıya gelmiş ve oğlu Bjorn'le ölümcül bir düelloya zorlanmıştı. Hayatta kalabilmek için en büyük sırrını açığa çıkarmaktan başka çaresi yoktu. Freya tanrıların kanını taşıyan bir kalkan kızıydı ve sahip olduğu büyü, ona yapılan her saldırıyı püskürtmesini sağlıyordu. Kehanete göre, parçalanmış Skaland toprakları onu kontrol edenin hükmü altında bu güçle birleşecekti.

Kendini Skaland'ın gelecekteki kralı olarak gören acımasız jarl, Freya'yı kan yeminiyle kendine bağlamış ve onu düşmanlardan koruma görevini de oğlu Bjorn'e vermişti. Artık Freya sadece kendi gücünü keşfetmek ve büyüsünü kontrol etmeyi öğrenmek için değil, tanrıların ona sunduğu zorlu sınavları aşmak için de savaşmalıydı. Fakat en büyük sınavı Bjorn'e duyduğu yasak çekime direnmek olacaktı.

Eğer Freya bu ateşli savaşçıya yenik düşerse hem kendi kaderini hem de korumaya yemin ettiği halkın geleceğini tehlikeye atacaktı...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KANLA YAZILI KADER

Özgün Adı: A Fate Inked in Blood
Danielle L. Jensen

Çeviren	: Beyza Başer
Yayın Koordinatörü	: Derya Sevim
Editör	: Ece Yücesoy
Düzelti	: Gülçin Özbek Kuyumcu
Son Okuma	: Öznur İlter, Merve Nur Güney
Kapak İllüstrasyon	: Eleonor Piteira
Kapak Uygulama	: Ali Özer
Sayfa Tasarım	: Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin - Fantastik
Kitap No: 2778

1. Baskı: Haziran 2025
ISBN: 978-625-366-216-5
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2024 by Danielle L. Jensen
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DANIELLE L. JENSEN

KANLA YAZILI KADER

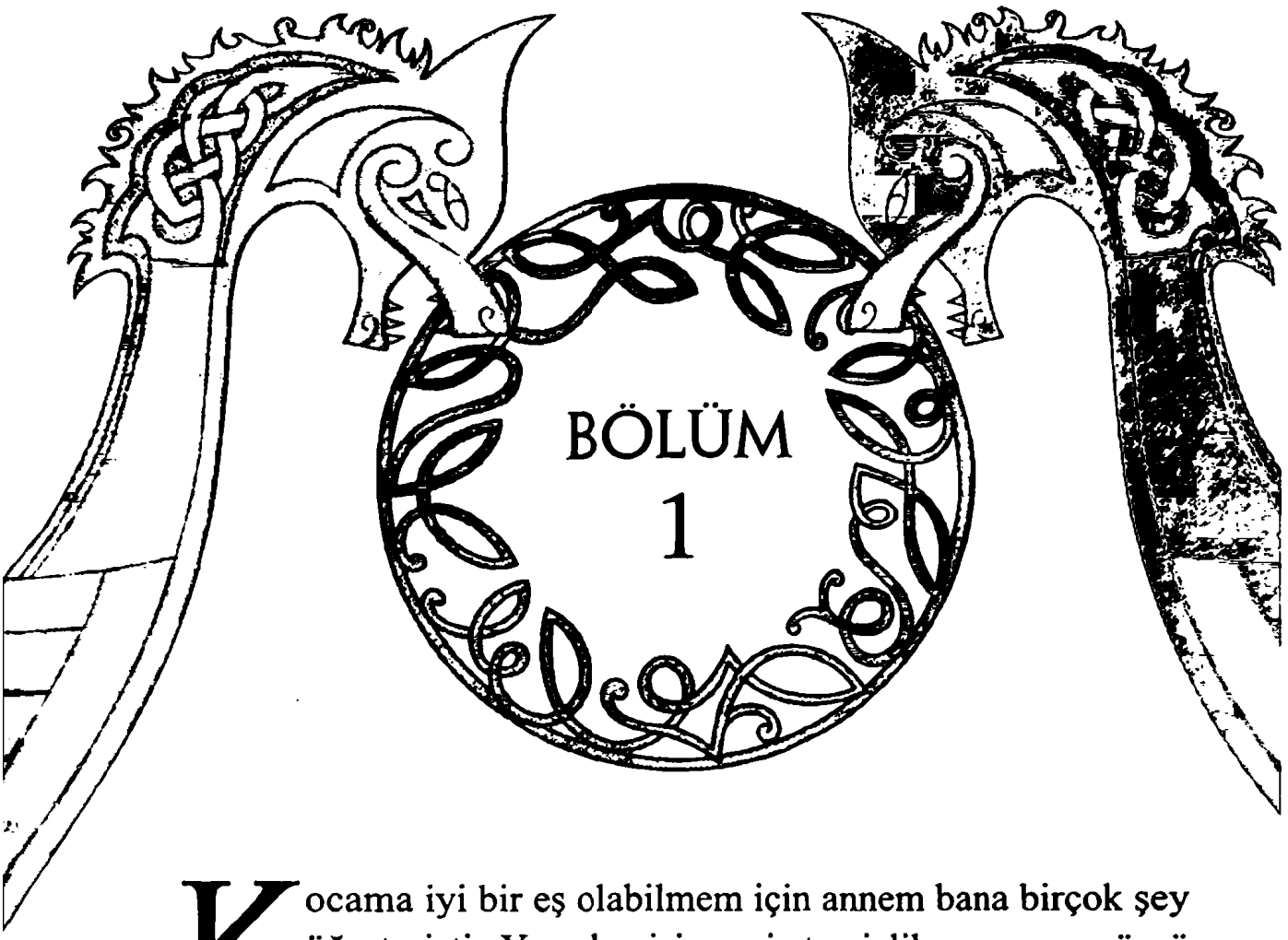
Çeviren: Beyza Başer

MARTI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Tamar'a, sensiz kaybolurdum!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 1

Kocama iyi bir eş olabilmem için annem bana birçok şey öğretmişti. Yemek pişirmeyi, temizlik yapmayı, örgü örmeyi, dikiş dikmeyi, nerede avlanıp hangi bitkileri toplayacağımı... Ancak kocamın, dilinden zehir akan kıt akıllı bir ayyaş olduğu ortaya çıktığında onu *bıçaklamamak* için gereken sabrı öğretmesi çok daha iyi olurdu.

Bugün öfkem fazlasıyla sınanıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Vragi omzumun üzerinden eğilirken nefesi buram buram bal likörü kokuyordu.

"Ne yapıyormuş gibi görünüyorum?" Bıçağımın ucunu balığın karnından aşağı indirdiğimde iç organları döküldü. "Balık temizliyorum."

Vragi sinirle ofladı ve neredeyse avucumu keserek bıçağı elimden çekip aldı. Başka bir balığı kaptığı gibi karnını açtı, iç organlarını kanlı bir yığın halinde çıkardıktan sonra bıçağımı tahtaya sapladı. Tekniği benimkinin aynısıydı. "Gördün mü?"

Her zerrem asıl *onu* parçalamak isterken, "Balık nasıl temizlenir biliyorum," dedim dişlerimin arasından. "Binlerce balık temizledim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Senin yaptığın gibi sevmiyorum." Dudakları kıvrıldı. "Yanlış yapıyorsun. İnsanlar şikâyet ediyor."

Bu doğruydu ama şikâyetlerin balık bağırsaklarıyla ilgisi yoktu.

Sevgili kocam tanrıların çocuklarından biriydi. Annesiyle babası onu yaparken kendisine Njord*'un kanından bir damla verilmişti. Bu da ona, denizdeki canlılar üzerinde güç kazandırmıştı. Fakat büyüsünü halkımız için kullanmak yerine, kendi ağları ağzına kadar dolduğu halde diğer balıkçıları avdan mahrum bırakmak için kullanıyordu. Ardından ağlarının dolmasına izin vermediği insanlardan balıkların ederinin iki katını alıyordu.

Bunu herkes bilse de kimse ona bir şey söylemeye cesaret edemezdi. O on yıl önce ekinler bozulduğunda Selvegr'i kıtlıktan kurtaran, karınları doyurmak için Kuzey Denizi'nden balık getirerek kimsenin aç kalmamasını sağlayan Kurtarıcı Vragi'ydi.

Herkes ona kahraman derdi. Belki bir zamanlar öyleydi ama şöhret ve açgözlülük, ona bu unvanı kazandıran cömertliğini yok etmişti. Artık insanlar onu yıllık bir ziyafetle onurlandırsalar bile ona saygı duymuyorlardı. Kimse sırtına bir bıçak saplamadıysa, bunun en büyük nedeni jarl'ın** koruması altında olmasıydı.

Tabii bu tam bir koruma sayılmazdı.

Ben söylenirken, "Onun büyüsüne tekrar ihtiyacımız olabileceğini aklımızdan çıkarmamak hepimiz için en iyisi, Freya," demişti annem. "*Sen* de evine zenginlik getirdiğini hatırlarsan iyi edersin."

Zenginlik.

Şiddetli itirazlarıma rağmen babamın, Vragi'nin evlilik teklifini kabul etmesinin nedeni buydu. Ne var ki, babam hatasını

* İskandinav mitolojisinde denizlerin tanrısıdır. (ç.n.)

** Eski Norveççede konta denk gelen bir asalet unvanıdır. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görecek kadar yaşamak yerine düğün gecemde ölmüş, herkesin kötülük alametleri ve uğursuz eşleşmelerden bahsetmesine yol açmıştı. Bu gerçekten tanrılardan gelen bir mesajsa, hiç zahmet etmelerine gerek yoktu. Vragi o iğrenç dilini tüm konukların önünde ağzıma soktuğu andan itibaren bu evliliğin lanetli olacağını biliyordum.

Geçen yılın her günü de bunun kanıtıydı.

Gerçi başkalarına onun hakkında kötü konuşmak zordu çünkü Vragi anneme karşı cömertti. Ağabeyim, jarlın savaş birliğindeki yerini kazandığı sırada annemin tüm ihtiyaçlarını Vragi karşılıyordu.

Ailem için bunu yapacağım. Tıpkı evlendiğim gece yaptığım gibi sessizce mırıldandım. *Ailem için ona katlanacağım.* Yüksek sesle söylediklerim ise bambaşkaydı. "Daha iyisini yapacağım." Tatmin olmuş görünmediği için, "Senin yönteminle yapacağım, Vragi," diye ekledim.

"Göster." Sesindeki küçümseme dişlerimi neredeyse kıracak kadar sıkmama neden oldu. Ancak boyun eğerek hızlıca bir balığın daha bağırsaklarını temizledim.

Vragi alayla homurdandıktan sonra ayağımın dibine tükürdü. "Annem haklıymış, çirkin ama becerikli bir kadınla evlenmeliymişim. Tek becerisi görünüşü olan güzel bir kadınla değil. Görünüş balık temizlemeye yetmez. Görünüş yemek pişiremez. Görünüş bebek doğurmaz."

Görünüşle bebek doğurulsa bile bunu *yapmazdım.*

Bana verdiği paranın neredeyse tamamını Güney Denizleri'nden gelen tüccarlardan limon suyu ve sünger almak için harcıyordum. Vragi seviştikten sonra aletinin neden narenciye koktuğunu merak ediyorsa bile hiç sorgulamamıştı. *Cehaleti sağ olsun.*

"Bir yıl, kadın. Koskoca bir yıldır evliyiz ve bana hizmet etmene rağmen bir oğul verdiğin yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi https://rantey.org

Beni dökülmekle tehdit eden öfkeli gözyaşlarımı saklamak için tahtanın üzerine eğilip bir balık daha temizlemeye başladım. Bu adama asla bir çocuk vermeyecektim. *Asla*. "Bir adak adayacağım." Yalan söylemiyordum. Her döngümün başında, adını aldığım tanrıçaya bir kurban sunarak rahmimi boş tutması için yalvarıyordum. Şimdiye kadar merhametli davranmıştı.

Ya onun merhametiydi ya da ben şanslıydım.

Vragi sanki düşüncelerimi duymuş gibi saç örgümden çekip beni sertçe ayağa kaldırdı. "Ben adak istemiyorum, Freya," dedi hırıltılı sesiyle. "Daha çok çabalamanı istiyorum. İşleri doğru yapmanı istiyorum. Bana istediğimi vermeni istiyorum."

Kafa derim acıyordu ve saçlarımın avucunda kalmasını engelleyen tek şey örgümün sıkılığıydı. Öfkem alevlendi. "Belki de yanlış yapan sensin, kocacığım. Bana öyle hissettirdiğin kesin."

Sessizlik havayı ağırlaştırdı.

Akıllı bir kadın söylediklerinden pişmanlık duyardı. Benim birinci dereceden bir aptal olduğum belliydi çünkü iğneleyici sözlerim yavaşça hedefi vururken hissettiğim tek şey, şeytani bir zafer duygusuydu. Kalın sakalının altında Vragi'nin yüzü kardı, şakağındaki damar mor bir solucan gibi ortaya çıktı. Ardından bıçağını yanağıma dayayarak sıklaşmış nefesiyle, "Belki de işin sırrı seni çirkinleştirmektir, Freya," diye fısıldadı. "O zaman başka yetenekler edinmek zorunda kalırsın."

Bıçağı soğuk ve acımasızdı. Hissettiğim zaferi alıp götürmüş, yerine korkuyu getirmişti.

Yine de... teslim olamaz, boyun eğemezdim. Ağlayamaz, yalvaramazdım çünkü onun en çok zevk aldığı şey, beni küçük düşürmekti. Tam aksine bakışlarına karşılık vererek konuşmaya devam ettim. "Yapsana, Vragi. Sonra köye git ve güzelliğine kin beslediğin için karının yüzünü kestiğini öğrendiklerinde sana ne diyecekler bak bakalım. Hâlâ kahraman olarak anıp adına ziyafet verecekler mi öğren."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dudakları kıvrıldı. "Bana ihtiyaçları var."

"Bu seni onurlandırmaları gerektiği anlamına gelmez." Üstelik onun gibi bir narsistin bu onurlandırmaya ihtiyacı vardı.

Zihnindeki çarkların dönüşünü izledim. Hiç şüphesiz beni sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalmadan ne kadar incitebileceğini düşünüyordu ama avuçlarımdan soğuk terler süzülse bile gözlerimi ondan kaçırmadım. Bıçağı yanağıma daha sert bastırınca canım acıdı, yükselen paniğimi kontrol etmek için keskin bir nefes aldım.

Bunu duymuştu.

Vragi küçük zayıflık gösterimden duyduğu tatminle sırıttı. Bıçağı indirirken saçımı bıraktı. "İşinin başına, kadın. İşin bitince annene iki balık götür. Belki o sana görevlerini hatırlatır. Bunları bilmemen hem onun hem de..." Devam etmeden önce yere tükürdü. "Babanın suçu."

"Babam hakkında kötü konuşma!" Bıçağımı çektiğimde Vragi sadece pis pis güldü.

"İşte kanıtı. Bir kız çocuğu olduğunu unutup seni ağabeyin gibi eğitti. Ben de bir eş yerine, küçük bir çocuk gibi savaşçılık oynayarak sopasını sağa sola savuran ve her ağacı düşmanı sanan yetişkin bir kadına kaldım."

Göğsümden yükselen sıcaklık yanaklarımı cehenneme çevirdi çünkü Vragi haksız değildi.

"Belki ben de suç ortağıyım," diye devam etti. "Sana çok fazla boş zaman verdim. Oysa tanrılar bunun iyi karakteri mahvettiğini bilir."

Tek boş zamanım uyuduğum saatlerdi ama hiçbir şey söylemedim.

Vragi benden uzaklaşıp suyun kenarına gitti. Fiyort güneş ışığında parlıyordu. Elini kaldırarak Njord'un adını andı.

Uzun bir süre boyunca hiçbir şey olmadı. Deniz tanrısının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

en sonunda çocuğunun ne kadar boktan biri olduğunu fark ederek gücünü elinden almış olması için sessizce dua ettim.

Ancak dualarım boşa gitti çünkü bir an sonra su dalgalanmaya, balıklar zıplamaya başladı.

Başta sadece birkaç tanelerdi, ardından düzinelerce balık kendini denizden kıyıya atmaya başladı. Yüzgeç ve pul yığınlarının arasından kayaları zar zor görebiliyordum.

"Bu seni meşgul eder." Sırıttı. "Annene sevgilerimi ilet."

O arkasını dönüp giderken kanlı bıçağım zorlukla kontrol ettiğim bir öfkeyle titriyordu.

Kıyıda çırpınan, suya dönmek için can atan balıklara baktım. Ne yazık ki, burada bozulmadan satabileceğimizden çok daha fazlası vardı. Vragi böyle bir şeyi ilk kez yapmıyordu.

Bir keresinde bir balinanın sahile vurmasına neden olmasını izlemiştim. Balinanın yaşamına hemen son vermek yerine suya geri dönmesine izin vermiş, büyüsünü kullanarak onu tekrar sudan çıkarmıştı. Bunu defalarca kez yaparken bütün köy onu izlemişti. Sırf yapabildiği için hayvana işkence ettiği süre boyunca Vragi'nin gözleri hayranlıkla parlamıştı.

Her şey ağabeyimin kalabalığı yarıp balinanın beynine bir balta saplayarak hayvanın acısına son vermesi, geri kalanımızın da leşi parçalama işlemine başlamasıyla sona ermişti. Aslında görkemli bir ziyafet çekilmesi gereken o günü, hiç kimse kutlamamıştı.

Aynı türden bir pişmanlığı tekrar hissetmek istemiyordum.

Eteklerimi yukarı toplayarak balıkların çırpındığı yere koştum ve bir tanesini yakalayıp suya attım. Birinden diğerine geçtim. Bazıları, onları tekrar suya atmak için bütün gücümü harcamam gerekecek kadar ağırdı.

Su kenarı boyunca ilerleyerek Vragi'nin *avlarını* denize atmaya devam ettim. Ne zaman hareketsiz bir balık bulsam midem kasıldı, sanki her ölüm kişisel başarısızlığımdı ama çok fazlalardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendini çalıların arasına atmış canlı bir balık görünce onu alıp omzumun üzerinden suya fırlattım.

Su sesi yerine kulaklarıma yüksek sesli bir küfür geldi. Arkamı döndüğümde fiyortta beline kadar suya girmiş, yanağını ovuşturan bir adamla karşılaştım. Belli ki balığı ona atmıştım.

"Balık iyi mi?" Kurtarma girişimim sırasında onu öldürdüğümden endişelenerek nerede olduğuna bakındım. "Yüzüp gitti mi?"

Adam yüzünü ovuşturmayı bırakarak inanamayan bakışlarını bana çevirdi. "Peki ya ben?"

Balığı aramayı bırakıp adama daha dikkatli bakınca yüzümün aniden ısındığını hissettim. Darbeden kızarmış yanağına rağmen son derece çekiciydi. Uzun boylu, geniş omuzluydu ve yirmisindeki benden sadece birkaç yaş büyük görünüyordu. Siyah saçlarının yanları kazınmış, geri kalanı dövmeli kafasının arkasında kısa bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Elmacıkkemikleri çıkık, yüz hatları keskindi. Çoğu erkek sakal bırakırken o yüzüne yalnızca birkaç gündür tıraş bıçağı değmemiş gibi görünüyordu. Üzerinde hiçbir şey yoktu, sıkı kaslarla kaplı çıplak gövdesinden sular süzülüyordu. Güneşten kararmış teninde düzinelerce dövme vardı. Kuşkusuz bir savaşçıydı, üstelik silah taşımasa bile ciddi bir tehdit olduğunu tahmin edebiliyordum.

Ona cevap vermediğimi fark ederek kollarımı kavuşturdum. "Ne tür bir aptal buzlar yeni kırılmışken fiyortta yüzer? Donarak ölmeye mi çalışıyorsun?" Söylediklerimi vurgulamak için çenemle yanından geçen kalın buz kütlesini işaret ettim.

"Bu pek bir özür sayılmaz." Buzu görmezden gelip suyun kenarına doğru ilerledi. "Ayrıca görünüşe göre, donmaktan çok uçan balıklar yüzünden risk altındayım."

Belli belirsiz aksanını tanıyınca geriye doğru temkinli bir adım attım. Nordeland'in ilkbaharın bu kadar erken zamanlarında baskın yapması nadir olsa da imkânsız değildi. Fiyortu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tepeden tırnağa inceleyerek adamlar veya *drakkar** olup olmadığına bakındım ama su boştu. Bakışlarımı fiyortun uzak tarafına çevirdim ve dağın yamacında yükselen sık ormanı taradım.

İşte.

Gözüme çarpan hareketliliğin kaynağını ararken donakaldım ama her neyse ortadan kaybolmuştu. Muhtemelen küçük bir av hayvanından başka bir şey değildi.

"Eğer endişen buysa, ben bir baskıncı değilim." Dizlerine kadar suya batmış halde durdu, ardından dişlerini göstererek sırıttı. "Sadece banyoya ihtiyacı olan bir adamım."

"Hımm." Bıçağımı kesme tahtasının üzerinde bıraktığım için kendime kızıyordum. "Bana yalan söylüyor olabilirsin. Belki arkadaşların katliam yapmak ve yağmalamak için köyüme doğru ilerlerken dikkatimi dağıtıyorsundur."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, tamam. Beni yakaladın."

Birden gerildim. Yakındakileri uyarmak için çığlık atmaya hazırlandığım anda adam konuşmaya devam etti. "Klan üyelerim bana, 'Sen iyi bir savaşçı değilsin ama çok yakışıklısın, bu yüzden senin görevin fiyort boyunca yüzerek balık atan güzel kadınla flört etmek. Onun dikkati dağılınca biz de rahatça saldırırız' dediler." İç çekti. "Bu benim tek görevimdi, şimdiden fena halde başarısız oldum."

Bir ağabeyle büyümek, yanaklarım kızarsa bile gereken cevabı verebileceğim anlamına geliyordu. "Tabii ki başarısız oldun. Dövüşmekte olduğu kadar flört etmekte de yeteneksizsin."

Başını arkaya atarak gülerken sesi derin ve toktu. Temkinli davranma, tetikte olma niyetlerime rağmen dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Tanrılar aşkına, çok çekiciydi; sanki Baldur**'un kendisi yeraltı dünyasında Hel***'in elinden kurtulup karşımda duruyormuş gibi görünüyordu.

* Viking gemisine verilen isimdir. (ç.n.)

** İskandinav mitolojisinde ışık, cesaret, barış ve saflık ile ilişkilendirilen tanrıdır. (ç.n.)

*** İskandinav mitolojisinde yeraltı dünyasının hâkimi tanrıçadır. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kelimelerle de balıklarla olduğu kadar iyi nişan alıyorsun, kadın," diye cevap verdi. Sudan çıkarken omuzları hâlâ keyifle titriyordu, sırılsıklam pantolonu bacaklarının ve kıçının sert kaslarına yapışmıştı. "O kadar yaralandım ki, yoldaşlarım beni asla saflarına geri almayacağı için sonsuza kadar fiyortun bu tarafında kalmalıyım."

Bu kadar yaklaşınca gerçekten iri olduğunu fark etmiştim. Benden bir baş daha uzundu, ayrıca cüssesi iki katımdı. Deniz suyu damlacıkları ıslak teninden aşağı süzülüyordu. Ona gitmesini söylemeliydim çünkü ben evliydim, burası kocamın topraklarıydı. Oysa bunu söylemek yerine onu baştan aşağı inceliyordum. "Seni burada tutmak istediğimi sana düşündüren nedir? Savaşamıyorsun. Flört edemiyorsun. Doğrudan sana fırlatılan balıkları bile yakalayamıyorsun."

Bir elini sıkı karın kaslarına bastırdı, iki büklüm olurken nefesi kesilmiş gibi yaptı. "Ölümcül bir darbe." Önümde diz çöktü. Sırıtarak başını kaldırdığında güneşin aydınlattığı yeşil gözleri, baharın ilk yapraklarının tonuna bürünmüştü. "İşimi bitirmeden önce tamamen yeteneksiz olmadığımı kanıtlamama izin ver."

Biri bizi böyle görüp Vragi'ye söylerse, Hel'e hesap vermek zorunda kalırdım. Belki de bunu hak etmiş olurdum, nasılsa evli bir kadındım. Varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim ama ne kadar istersem isteyeyim, asla kurtulamayacağım bir adamla evliydim. "İlgimi çekebilecek ne gibi yeteneklerin olabilir?" diye sordum.

Gözlerinde bir kıvılcım çakarken, "Sana göstersem daha iyi olur," dediğinde ayakkabılarımın içindeki ayak parmaklarım kıvrıldı. "Hayal kırıklığına uğramayacağını düşünüyorum."

Kalbim göğüs kafesimde gümbürdüyordu. Bu yanlıştı, son derece yanlıştı ama içimdeki bencil bir parça bunu önemsemiyordu. Sonuçlarını umursamadan sadece bu büyüleyici, çekici yabancıyı öpmek istiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ancak ben öyle biri değildim.

Bunun devam etmesine izin vermemi isteyen o sızlayan, muhtaç arzuyu bir kenara iterek sertçe yutkundum. Elimi uzatıp onu ayağa kaldırdım. Avuç içleri nasırlıydı ve ellerinin üstü, savaşçı olmadığı iddiasını yalanlayacak şekilde yara bere içindeydi. "Geldiğin yerde kadınlar böyle saçmalıklara kanacak kadar çaresiz ya da aptal olmalı. Yoluna git."

Onu reddedişime vereceği tepkiyi, nefesimi tutmamak için direnerek bekledim çünkü çok az erkek bunu iyi karşılardı. O ise sadece başını eğmekle yetindi. "Anlaşılan ne çaresiz ne de aptalsın. Bazılarına göre bu benim kaybım." Elimi kaldırıp parmak boğumlarımdan öperken balık kokusu umurunda değilmiş gibi görünüyordu. "Bana göre ise bu daha çok çabalamam gerektiği anlamına geliyor çünkü sen gerçekten olağanüstü bir kadınsın."

Dudakları tenime dokunduğunda bütün bedenim ürperdi, zihnim o yeşil gözlerin derinliklerinde kayboldu. Elimi bırakıp yüzüme dokunmak için uzandı ve başparmağıyla Vragi'nin bıçağının yanağımda bıraktığı çizgiyi okşadı. "Kocan nerede?"

"Evli olduğumu nereden çıkardın?" Soruma cevap vermeden arkasını dönerek yamaçtan yukarı, ağaca bağlı olduğunu bile fark etmediğim bir ata doğru yürüdü.

Üzerini giydi, ardından dönüp bana baktı. "Yüzüğünden. Şimdi, onu nerede bulabilirim?"

İçgüdüsel olarak sade bir gümüş yüzük takılı olan elimi eteğimin kıvrımlarının arasına soktum. "Nerede olduğunu bilmeyi neden istiyorsun?"

Eyer kolonunu sıktıktan sonra uzun hayvanın sırtına atlarken, "Çünkü onu öldüreceğim. Seni özgür bir kadın yapacağım, böylece benimle hiçbir edep kaygısı duymadan yatabileceksin," diye cevap verdi. "Başka neden olabilir?"

Midem kasıldı. "Yapamazsın!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"*Yapabileceğimden* oldukça eminim." Atla etrafımda döndü. "Flört etmekte dövüşmek kadar yetenekli olduğumu söylemekte haklıydın, güzelim. Zavallı piçin iyiliği için işini çabucak bitireceğim, o zaman sen de her arzunun peşinden gitmekte özgür olacaksın."

Vragi'nin zamansız ölümü en çok kurduğum hayallerden biri olmasına rağmen, "Yapmayacaksın!" dedim bağırarak. "Bunu yasaklıyorum!"

"Ah." Çirkin kır at yüksek sesle homurdanırken tekrar etrafımda döndü. "O halde uçan bir balığa kurban gitmesini bekleyeceğim. Bu adil olur." Bana türlü vaatlerle dolu bir gülümseme sunup sahilde ilerlemeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" Alay mı ediyordu, yoksa ciddi miydi hâlâ tam olarak emin olamadığım için arkasından bağırdım. *Gerçekten* bir baskıncı olabileceği ihtimali zihnimde tekrar belirmişti. "Onu öldürecek misin?"

Omzunun üzerinden bakarak sırıttı. "Yaşaması konusunda fikrini mi değiştirdin?"

Evet. Ellerimi yumruk yaptım. "Elbette hayır."

"Yazık."

Eteklerimi toplayıp atın arkasından koştum. "Nereye gidiyorsun? Köyde ne işin var?"

"Hiçbir işim yok ama Jarl Snorri'nin işleri var ve nereye gittiğimi merak ediyordur."

Bir anda durdum, yer yarılsa da içine girseydim. Ağabeyim de jarlın savaşçılarından biriydi. Eğer bu adamla flört ettiğimi öğrenirse... "Jarlla mı birliktesin?"

Bana göz kırptı. "Onun gibi bir şey." Ardından topuklarını atının yanlarına vurdu, beni arkasından bakakalmış halde bırakarak sahilde dörtnala ilerlemeye başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 2

Sebepsiz bir telaş içinde, balıkları temizlemem neredeyse öğlene kadar sürmüştü. Anneme iki balık seçmeden önce Vragi için arabayı yüklemiştim. Bu sırada savaşçıyla karşılaşmamın heyecanı azalıp yerini Vragi'nin yaşadığını, benim onun karısı olduğumu ve onu kızdırdığımı hatırlatan bir kasvete bırakmıştı.

Rüzgâr dağlardan aşağı ıslık çalarak iniyor, eriyen karın kokusunu da beraberinde getiriyordu. Balık, bağırsak ve kendi utancımdan başka bir koku duymaktan memnun bir halde nefes aldım ama üçünün karışımı giysilerime sinmişti. Çam iğneleri botlarımın altında çıtırdıyor, keskin kokularıyla burnumu doldurup omuzlarımdaki gerginliği hafifletiyordu.

Her şey yolundaydı. Her şey yoluna girecekti. Vragi'yle ilk kavgam değildi, son da olmayacaktı. Onunla geçirdiğim bir yıldan sağ çıkmıştım, bir yılı daha geçirebilirdim. Ardından bir yıl daha...

Ancak hayatta kalmaktan *daha* fazlasını yapmak istiyordum. Günlerimin katlanmam gereken şeylerden daha fazlası olma-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sını istiyordum. Onları *yaşamak*, tadını çıkarmak istiyordum. Tıpkı sahildeki yabancıyla geçirdiğim o kısacık anda olduğu gibi günlerimin tutku ve heyecan dolu olmasını istiyordum.

Hayatımı zorlaştıran şey istemekti. *İstemeyi* bırakabilseydim belki de sahip olduklarımda biraz mutluluk bulurdum. Bu düşünceyi aklımdan geçirdiğim için bile utandım çünkü bu tam olarak annemin söyleyeceği bir şeydi. *Daha fazlasını istemekten vazgeç, Freya ve sahip olduklarınla yetin.*

Balığı sol kolumun altına sıkıştırarak eğildim, yerden bir sopa kaptım. Sopayla önce bir ağaca, sonra bir diğerine vurdum. Yetişkin bir kadından çok bir çocuk gibi davrandığımı umursamadan sanki etrafımdaki orman bir baskıncı sürüsüymüş gibi patika boyunca ilerledim. Hayali saldırıları geri püskürtmek için balık paketini bir kalkan gibi havaya kaldırdığımda nefesim hızlanmış, terle ıslanan saçlarım şakaklarıma yapışmıştı.

Saldırıp savunurken kaslarımdaki yanmanın tadını çıkardım, her nefes alışımın keyfine vardım. Sopayla bir ağaca her vuruşumda avucuma yayılan acıdan zevk aldım. Hayalini kurduğum şey buydu. Her gün aynı köylülere satmak için fiyortun yanında balık ayıklamak değil, savaşmaktı. Hem doğudaki hem de batıdaki düşmanlarımıza yapılan baskınlarda jarlın savaş grubuna katılmaktı. Nordelandli yağmacılara karşı topraklarımızdaki savunmayı güçlendirmek, kılıcımın gücüyle zenginlik elde etmekti. Sonrasında baskın mevsimi tekrar gelene kadar kışı ailemle birlikte yiyip içtiğim ve güldüğüm ziyafetlerle geçirmekti.

Ağabeyim Geir aynı hayalin peşinden gitmiş, bunu gerçekleştirme yolunda ilerliyordu. Ben on dört, o on altı yaşındayken babamız Geir'i Allthing*'e getirmişti. Jarl Snorri ise Geir'e bir kol halkası hediye ederek onu baskınlara katılmaya davet et-

* Viking topluluklarında yönetim ve yargılama kararlarının alındığı meclisin adıdır. Senelik meclis olarak bilinir. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mişti. Şimdi yirmi iki yaşında olan kardeşim, saygı duyulan bir savaşçıydı.

Ancak ben ağabeyimin izinden gitme arzumu dile getirdiğimde, ailem ciddi olduğumu anlayana kadar söylediklerim kahkahalarla karşılanmıştı. Ardından neşeleri sessiz bir dehşete dönüşmüştü.

"Yapamazsın, Freya," demişti babam sonunda. "Senin ne olduğunu keşfetmeleri an meselesi haline gelir ve o zaman bir daha hiçbir seçimin sana ait olmaz."

Ne olduğum...

Sırrım...

Lanetim...

"Bir bebeğin olduğunda, her zaman ağabeyinin yaptığını yapmak gibi aptalca arzularından vazgeçeceksin, Freya," demişti annem. "Mutlu olacaksın."

O anı hatırlayınca, "Mutlu değilim!" diye bağırıp elimdeki sopayı ağaçlara doğru fırlattım. Hareketimle birlikte balıklardan biri paket kâğıdından kayarak yere düştü.

"Kahretsin." Düşündüklerim için sessizce kendime lanet okurken yerden balığı aldım, üzerine yapışan çam iğnelerini ve kiri temizlemek için elimden geleni yaptım. Sahip olamayacağım şeylerin hayalini kuruyordum.

"Umarım bu benim midem için değildir."

Ayağa fırladığımda ağabeyim arkamdaydı.

"Geir!" Gülerek aramızdaki mesafeyi kapattım, kollarımı boynuna doladım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Görünüşe göre öğle yemeğimi kurtarıyorum." Kollarını indirip beni dikkatle baştan aşağı incelediğinde ben de aynısını yaptım. Ağabeyimin tıpkı benim gibi soluk bir teni, neredeyse beyaz denecek kadar sarı saçları ve tutulmuş güneş gibi parlayan kehribar rengi gözleri vardı. Jarlla birlikte Halsar'da yaşamaya başladığından beri kas yapmıştı. Vücudu artık benimki gibi zayıf değil, kalın ve güçlüydü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Daha çok yemelisin, cılız kalmışsın," dedi beni incelemeyi bitirince. "Jarl Snorri köyde kocanla konuşuyor."

Tedirginlikten tüylerim ürperdi. Vragi sık sık konuşmak için çağrılırdı ama jarlın ayağına gelmesine hiç gerek olmamıştı. "Ne konuda?"

Geir omuz silktikten sonra balıklardan birini alıp başparmağıyla solungaçlarını oynattı. "Balıklar, sanırım. Vragi'yle konuşmak için başka ne gibi bir nedeni olabilir ki?"

Balığı elinden kaptığım gibi eve doğru yürümeye başlarken, "Doğru söylüyorsun," diye mırıldandım.

"Yeni bir evliliğin ışıltısı ne kadar da çabuk sönüyor." Adımlarıma yetiştiğinde silahları birbirine çarparak tıngırdıyordu. Baltayla kısa kılıç tanıdıktı ama pelerininin altına giydiği zırh gibi kılıç da yeniydi. Ya baskınlarda yağmalamış ya da pay olarak verilmişti. Kıskançlık midemi ekşitti. Bu hissi uzaklaştırıp ona yandan baktım. "Ne ışıltısı? Hiç *ışıltı* olmadı ki."

"Doğru." Ağabeyim bir taşı tekmeleyerek onu önümüzdeki patikadan aşağıya yuvarladı. Geçen yıl sakal bırakmış, gümüş halkalarla süslemişti. Bu onu yaşından daha büyük, daha sert gösteriyordu. Muhtemelen niyeti de buydu. Uzanıp sakalını çekiştirdim. "Ingrid bunun hakkında ne düşünüyor?"

Geir yakışıklılığı ve cazibesiyle kadınların ilgisini çekerdi. Ancak ben onun gözünün, çocukluğumuzdan beri âşık olduğu arkadaşım Ingrid'de olduğunu biliyordum. Baskınlarda bu mevsim bir ev inşa etmeye yetecek kadar kazanmayı, babasından onunla evlenmek için izin istemeyi umduğunu biliyordum.

"Bayılıyor. Özellikle de gıdıkladığında, bilirsin ya..."

Onu sendeletecek kadar sertçe ittim. "Sen bir domuzsun."

Geir sırıttı. "Suçluyum. Konuyu değiştiriyorsun, Freya. Vragi'nin açgözlü bir pislik olduğunu hepimiz biliyoruz ama o senin kocan. Babam öldüğüne göre, bu görev bana düşüyor..."

Ona çelme taktım ve sırtüstü yere yığılırken sırıttım. Bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ayağımla göğsüne bastırdım. "Seni seviyorum, ağabey. Yine de bana bir eş olarak görevlerim hakkında ders vermeye kalkarsan, seni bunun yarısı kadar bile sevmem." Ağırlığımı üzerine verdim. "Seni kanlar içinde bırakacak kadar dövmemin üzerinden nasıl yaptığımı unutacağım kadar uzun yıllar geçmedi."

Gülmesini, Vragi'yle alay etmesini ve ona kara balığı demesini bekledim. İsteğim dışında bu evliliğe zorlandığım için üzgün olduğunu, daha iyisini hak ettiğimi söylemesini bekledim.

Bunlar yerine, "Artık çocuk değiliz," dedi Geir. Sonra bileğimden tutup çekti.

Kıçımın toprağa çarpmasıyla omurgam sarsıldı, neredeyse dilimi ısırıp koparacaktım. Geir kan tükürmeme aldırmadan doğruldu. "Vragi zengin ve Jarl Snorri üzerinde nüfuzu var. Jarl kol halkamı babama karşı beslediği iyi niyetten vermiş olabilir ama bütün yıl boyunca onun adına savaşmam için bana para ödemesinin nedeni *Vragi*. Kocanı seni bir kenara atacak kadar kızdırırsan, Snorri mevkimde kalmama izin vermeyebilir. Mevkimi kaybedersem, Ingrid'le evlenmek için ihtiyacım olan parayı nasıl kazanacağım?"

Sanki bunu unutabilirmişim gibi...

"Ayrıca beni ve Ingrid'i umursamıyorsan annemi düşün." Geir dirseklerini dizlerine dayadı. "Vragi ona bakılmasını sağlıyor. Çiftliğe bakmaları, hayvanları beslemeleri için adam tutuyor. Onu da düşünmüyorsan *mantıklı* ol da kendi mevkini düşün. Başkalarının imrenerek baktığı bir evin, sayısız süs eşyası satın alabilecek servetin var." Uzanıp uzun saç örgümü saran gümüş bantlardan birine hafifçe vurdu. "Vragi olmasaydı ne yapardın?"

"Savaşırdım. Baskınlara katılırdım. Kendi servetimi kazanırdım," diye cevap verdim. "Vragi'ye ihtiyacım yok."

Geir oflayarak ayağa kalktı. "Tartışmayalım. Seni görmeyeli aylar oldu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uzattığı ele baktım, bir yanım tartışmaya devam etmek istiyordu. Ancak ikimiz de asla aileme zarar verecek bir karar vermeyeceğimi biliyorduk, üstelik bu durum tüm tartışmalarımı anlamsız kılıyordu. Bunun yerine ağabeyimin elini tutup beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Jarl Snorri bu yaz nereye baskın yapmayı planlıyor?"

Geir cevap veremeden at sesleri kulaklarımızı doldurdu. At sırtındaki bir grup savaşçı belirdi ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle, başlarında duran kocamı tanıyınca midem kasıldı.

"Lordum." Geir, Vragi'nin yanında at süren ve Jarl Snorri olması gereken iri adama başıyla selam verdi. Selvegr'e birkaç saat uzaklıktaki bir yere bile seyahat etmediğim, Halsar'daki kalesine hiç gitmediğim için onu daha önce görmemiştim. Uzun boylu, iri yapılıydı. Koyu kahverengi saçları, kırlaşmış sakalları vardı; göz çevresi kırışıktı ve dudakları daimi bir somurtmayla aşağı kıvrılmıştı. Çoğu kişi onu çekici bulurdu ama bana bakışı tüylerimi ürpertmişti.

Sanki ele geçirilmesi gereken bir şeymişim gibi bakıyordu.

Gözlerini bana sabitleyerek, "Geir," diye cevap verdi Snorri. Yapmak istediğim son şey onun bakışlarına karşılık vermekti. Bu yüzden onun arkasına, grubun geri kalanına baktım. Vragi'nin yanı sıra zırhlı üç adam vardı. Baltalar ve kılıçlar dışında kısa kılıçlar da taşıyorlardı, bu silahlar savaştaki ünlerini açıkça ortaya koyuyordu. Yanlarındaki tek kadın, kemerine bağlı kısa saplı bir kılıçtan başka silah kuşanmamıştı. Elbisesinin üst kısmı, pelerininin bağcıkları arasından derin bir göğüs dekoltesini ortaya çıkaracak kadar düşük kesimdi. Yine de gözlerim hepsini geçip grubun en arkasındaki kişiye takıldı.

Ah, tanrılar aşkına.

Burada olması mantıklıydı, buna rağmen sahildeki savaşçıyı gördüğümde şaşırmıştım. Jarl konuşmaya devam ederken savaşçının benden Geir'e, sonra tekrar bana dönen yeşil gözlerinde de aynı şaşkınlık vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Her zaman bahsettiğin kız kardeşin bu mu, Geir?" Jarl, ağabeyimin cevap vermesini beklemedi. "Senin karın, değil mi?" diye sordu Vragi'ye.

"Evet, lordum. Benim Freya'm."

Senin değilim, diye tıslamak istedim. *Asla olmayacağım.* Dilimi ısırdım çünkü burada kanımı donduran bir şeyler oluyordu ve Vragi'nin yüzündeki ifade bin kat daha şiddetlenmesini sağladı.

Bir kâse dolusu krema verilmiş kedi gibi sırıtıyordu. Neden bu kadar mutluydu? Snorri'yle savaşçıları neden buradaydı? Ne istiyorlardı?

"Bana kız kardeşinin de bir savaşçı olduğundan hiç bahsetmemiştin, Geir," dedi Snorri. "Vragi bana onun bu yaz baskınlara katılmak istediğini söyledi, bu doğru mu?"

"Hayır," deyiverdi ağabeyim hızla. Ardından bu ani çıkışını bir kahkahayla örtmeye çalıştı. "Freya sadece balık temizlemeyi ve ev işlerini bilir. O bir savaşçı değil."

Öfkelendim ve Snorri bana eğlenen bir gülümsemeyle karşılık verince yanaklarımın içini ısırdım. "Ağabeyine katılmıyor musun, Freya? Savaşabileceğine mi inanıyorsun?"

"Ben..." Sertçe yutkundum. Hepsi bana baktığı için sırtımdan aşağı terler akıyordu. Özellikle de yeteneklerim bilindiği için doğruyu söylemek en iyisiydi. "Babam bana küçük bir kızken dövüşmeyi öğretti. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Baban Erik."

"Öyleydi," diye düzelttim. "Bir yıl önce öldü."

"Bir savaşta, değil mi?"

Yanaklarımın içini canım yanacak kadar ısırdım. Ağabeyim yalan mı söylemişti, yoksa lord ayrıntıları hatırlayacak kadar önemsememiş miydi emin değildim. "Hayır, lordum. Düğün gecemde öldü. Otçu kadın, kalbi yüzünden olduğunu söyledi."

Snorri çenesini ovuşturdu. "Yazık. Erik en parlak zamanla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rında vahşi bir savaşçıydı. Birçok kalkan duvarında* yan yana savaştık. Eğer dövüşmeyi sana o öğrettiyse, öğrendiklerin iyidir. Üstelik her zaman daha fazla savaşçıya ihtiyacım var."

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan, "O evli bir kadın," diye karşılık verdi Geir. "Saygısızlık etmek istemem ama Freya ailesine odaklanmalı, savaşmaya değil."

"Katılıyorum," diye cevap verdi Snorri. "Fakat Vragi bana durumun böyle olmadığını söylüyor. Freya'nın aklı bebeklerden çok savaşmaktaymış."

Ah, tanrılar aşkına.

Durumu aynı anda idrak ettiğimizde Geir'in yüzü bembeyaz oldu. Vragi evliliğimizi bitirmeyi ve jarlın buna tanıklık etmesini istemişti. Boğazım düğümlendi çünkü ondan kurtulmayı ne kadar istersem isteyeyim, doğuracağı sonuçları biliyordum. Lanetli çenemi kapalı tutamadığım için acı çekenin ailem olacağını biliyordum.

"Bakalım Freya eş olmaktan daha iyi bir savaşçı mı?" diye devam etti Snorri. "Ona bir silah ver, Geir."

Ağabeyim kıpırdamadı.

Jarlın gözleri sertleşti. "Bana karşı mı geliyorsun?"

"Kız kardeşimin zarar görmesini istemem."

Geir gururundan dolayı beni korurdu. Bunu biliyordum ve yapılması gereken tek şey, yaşayacağım utancı kabul etmekken buna seyirci kalmayı reddediyordum. Belki bu Vragi'yi yatıştırmaya yeterdi de kararını yeniden değerlendirirdi. "Kılıcını bana ver, Geir."

Ağabeyim kehribar rengi gözleri alev alev yanarak bana döndü. "Freya, hayır!"

Elimi uzattım.

Bana dik dik bakarken içimden bunun nasıl sonuçlanacağını

* Askerlerin omuz omuza durarak kalkanlarını bitişik tutması şeklinde bir savaş taktiğidir. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anlamasını diliyordum. Alacağım tek hasarın birkaç yara bereyle gururuma indirilmiş sağlam bir darbe olacağını görmesini istiyordum. Onun ve annemizin iyiliği için bu darbeyi almaya razıydım.

Saniyeler geçtikçe açıklıktaki gerilim arttı. Sonra Geir isteksizce silahını çekip kabzasını bana uzattı. Parmaklarımı deri kabzanın üzerine kapatarak ağırlığını hissettim. *Doğruluğunu* hissettim. Jarlın arkasındaki savaşçılardan biri atından inmeye başladı ama Snorri ona doğru başını iki yana salladı ve sahilde flört ettiğim siyah saçlı savaşçıya baktı. "Bjorn, Freya'nın cesaretini sen sınayacaksın."

Bjorn.

Onun adını duyup *kim* olduğu yüzüme bir tokat gibi çarpınca kendime olan güvenim parçalandı. Jarl Snorri'nin oğlu, aynı zamanda vârisiydi. Bu yeterince kötüydü ama o bir de Tyr*'in çocuğuydu. Ana rahmine düştüğünde tanrı ona bir damla kanıyla birlikte bütün büyüsünü bahşetmişti. Kardeşim bana birçok kez bu adamın savaş meydanındaki yeteneklerinden bahsetmişti. Ardında sadece ölüler ve ölmekte olan insanlar bırakan, eşi benzeri olmayan bir savaşçıydı. Snorri'nin dövüşmemi istediği kişi *o* muydu?

Kusabilirdim ama Bjorn gülmeye başladı.

Bir elini eyerine vurarak yüksek sesle kahkahalar atarken atın sırtında geriye doğru eğildi. Birkaç dakikanın ardından gözlerini silip bir parmağını Snorri'ye doğrulttu. "Senin mizah anlayışın olmadığını söyleyenler birer yalancı, baba."

"Şaka yapmıyordum." Snorri'nin sesi soğuktu, sakalının altında çenesini bariz bir sinirle ileri geri oynatıyordu.

Ya da en azından benim için barizdi. Bjorn sadece bir kahkaha daha attı. "*Benim* mi bu... kızla dövüşmemi istiyorsun? Elindeki silahı kaldıracak gücü bile olmayan balıkçının karısıyla?"

* İskandinav mitolojisinde savaş tanrısıdır. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum çünkü kılıç ağır olsa da bir kova balıktan daha ağır değildi. Ben ise bütün günümü balık kovaları taşıyarak geçiriyordum.

"Evet, Bjorn. Senden tam olarak bunu yapmanı istiyorum." Snorri başını yana yatırdı. "Tabii reddedip sadakatinden şüphe duymama neden olmak istiyorsan başka?"

Baba ve oğul birbirlerini süzerken gerilim diğer savaşçıların eyerlerinde kıpırdanmalarına neden olacak kadar somuttu. Bunun bir sınav olduğu belliydi, sınavın ortasında kalmak da benim talihsizliğimdi.

Boyun eğen Bjorn oldu, omuz silkerek bu tartışmayı sonlandırdı. "Nasıl istersen."

Atından inip yırtıcı bir zarafetle bana doğru yürürken çapkın gülümsemesi çoktan kaybolmuştu. Bir anda benden ne kadar iri ve kaslı olduğunu hatırladım. Ancak içimi korkuyla dolduran şey bu değildi. *Hayır.* Damarlarımı yakan, kaçarak saklanma isteği uyandıran korku; ağzından *Tyr* ismi çıktığında ve elinde ateşten bir balta belirdiğinde geldi.

Baltanın sıcaklığını hissedebiliyordum, doğal alevden çok daha yakıcıydı. Kırmızı, turuncu ve mavinin titreşimleri gözlerimi yakacak kadar parlaktı. Bir tanrının ateşiydi, savaş ateşiydi.

"Neyi başarmak istiyorsun?" diye sordu Snorri'ye. "Onun savaşamayacağına dair kanıt mı istiyorsun? İşte..."

Baltayı bana doğru savurdu.

Cıyaklayarak geri çekilirken bir ağaç köküne takıldım, kıçımın üstüne düşerek kılıcımı kaybettim.

"İşte sana kanıt. Onu kocasına ve balıklara geri gönder."

"Aradığım kanıt bu değil," dedi Snorri. Bunun bana gururdan çok daha fazlasına mal olacağı korkusuyla midem kasıldı.

Ayağa kalktığımda diğer savaşçıların ağabeyimi kollarından tutup geri çektiklerini gördüm. Vragi arkamdan kıs kıs gülüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O zaman ilk kan döken olsun mu?" diye sordu Bjorn. Sesinde öfke vardı, baltasının alevleri de bu duyguyla parlıyordu. Bu dövüşü istemiyordu ama sadakatini kanıtlamak için yapacaktı. Aksi korkunç sonuçlar doğururdu, zaten tanımadığı bir kadın için acı çekmeye razı olacağından şüpheliydim.

"Hayır." Snorri atından indi, atının dizginlerini başka bir savaşçıya verip kollarını kavuşturdu. "Ölümüne."

Dünyam ansızın fazla parlak geldi, midem bulanmaya başladı. *Ölümüne mi?*

"Bu delilik," diye hırladı Bjorn. "Bu kadını öldürmemi mi istiyorsun? Neden? Sırf o et yığını..." Devam etmeden önce Vragi'yi işaret etti. "Yeni bir eş istediği için mi?"

"Vragi, Njord'un çocuğu. O değerli bir adam ve sadakatini kanıtladı."

Artık bunun benimle ilgili olup olmadığından emin değildim. Hatta Bjorn'la bile ilgisi olmayabilirdi. Kendimi bambaşka bir meselenin orasında bulmuş olabilirdim. Kesin olarak bildiğim tek şey, korkunun beni boğduğu ve sesimi duyurmama izin vermediğiydi.

"Ben kanıtlamadım mı?" Bjorn alev alev yanan baltasını kaldırdığında jarl geri adım atacak kadar akıllıydı. "Benden istediğin her şeyi yaptım."

"O zaman bunu da yapsan iyi olur." Snorri başını yana yatırdı. "Ya bunu yapacaksın ya da kol halkanı geri verip sürgüne gideceksin ve artık ne ismen ne de ruhen oğlum olacaksın. Yapacağın fedakârlığın kadını kurtaracağını sanıyorsan, bil ki kurtarmayacak. Sadece senin yerine başka birinin dövüşmesini isteyeceğim."

Bjorn'ün çenesindeki kaslar iyice belirginleşti, yeşil gözleri öfkeyle kısıldı ama kısa bir baş onayıyla karşılık verdi. "Pekâlâ."

"Freya!" diye bağırdı ağabeyim. "Kaç!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Olduğum yerde donup kalmıştım. Aklıma kendimi ve Geir'i bu durumdan kurtarmak için yapabileceğim bir şey gelmiyordu. Gördüğüm tek yol dövüşmekti.

Bir de kazanmaktı.

"Peki ya ben onu öldürürsem?"

Snorri'nin gülmesini bekledim ama yalnızca bir omzunu kaldırdı. "Bjorn'ü öldürürsen, o kol halkasını cesedinden bizzat çıkarıp sana takacağım, Freya. Yaz baskınlarına yelken açarken *drakkar*'ımdaki yerini ve beraberinde gelecek zenginlikten payını alabilirsin."

Çenemi kaldırdım, bir yanımın böyle bir ödülün cazibesine kapılmasından nefret etmiştim. "Ayrıca Vragi'den boşanırım."

Snorri'nin dudaklarından yumuşak bir kıkırdama dökülürken Vragi'ye baktı. "Bu evliliğin sona ermesini kabul ediyor musun?"

Kocam alayla güldü. "Memnuniyetle."

Bjorn gibi ünlü bir savaşçıyı yenme şansım çok azdı. Savaş yeteneğinin kendisine Tyr tarafından bahşedilmiş olması bu ihtimali daha da zayıflatıyordu. Fakat savaşların ne getireceği belli olmazdı, üstelik ben yeteneksiz değildim. "Pekâlâ."

Snorri başını yukarı aşağı sallayıp atının üzerinden olanları izleyen güzel kadına baktı. "Bunun şarkısını yazacağız, Steinunn. Öyle ya da böyle."

"Nasıl isterseniz, lordum," dedi kadın. Bakışlarımız buluştuğunda gözlerindeki merak büyümüştü. Burada her ne oluyorsa, benden daha fazlasını bilmediği belliydi.

Gerginliğimi hafifletmek için omuzlarımı döndürerek hâlâ at üstünde olan savaşçılardan birine, "Kalkanını kullanabilir miyim?" diye sordum.

Omuz silkip kalkanını eyerinden çözmek için uzandı. "Bu seni kurtarmaz ama Bjorn'le savaşan herkes Valhalla*'da bir yeri hak etmiştir."

* İskandinav mitolojisinde "Ölü Kahramanların Salonu" olarak geçen ve savaşçıların öldükten sonra buluşacakları görkemli, büyük odadır. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kalkanı elime alıp arkasındaki kalın çelik sapı kavrarken söyledikleri bana güç verdi. Ancak Bjorn'ün etrafında dönerken özgüvenimi göstermedim. Baltasının ısısı alnımdan terler akıtıyordu, o ise bundan etkilenmemiş görünüyordu. Çıplak eliyle ateşi tuttuğuna göre etkilenmiyor olmalıydı.

"Bunun için üzgünüm, Freya. Umarım Odin seni dolu bir kadehle karşılar."

"Eminim öyle yapacaktır." Tatlı tatlı gülümsedim. "Çünkü sen oraya gittiğinde onu benim için hazır olması konusunda uyaracaksın. Üstelik bu, düşündüğünden daha erken olacak."

Yüzünde bir tebessüm belirdi, bir anlığına sahilde benimle flört eden adamı yeniden gördüm. Eğer onu bir şekilde öldürmeyi başarırsam bundan zevk almayacaktım, yine de öldürücü bir darbe vurmaktan çekineceğim anlamına gelmiyordu. Bjorn omzunun üzerinden Vragi'ye baktı. "Sen bir aptalsın..."

Saldırdım.

Kılıcımı karnına doğru savurdum ama altıncı hissi onu uyarmış olmalıydı çünkü Bjorn son anda geri çekilip kılıcımın ucunun sadece gömleğinin kumaşını yırtmasını sağladı. Hızlı bir daire çizerek bana baktı. "Böyle olacağını düşünmemiştim."

"Kader, işlerin nasıl gitmesi gerektiği konusunda senin fikirlerini umursamaz." Damarlarımdaki kan gürlemeye devam ederken gözlerim alev alev yanan baltaya kaydı ama izlemem gerekenin bu olmadığını biliyordum. Hareketleri yönlendirenin silah değil, gözlerle beden olduğunu biliyordum. "Olan ve olacak olan her şey çoktan Norn*'lar tarafından örülmüştür."

Ona tekrar saldırdığımda silahlarımız çarpıştı ve gücü beni sendeletti.

"Eğer din propagandası yapacaksan en iyisi doğru konuşmak." Kılıcımın bir darbesini daha engellese de saldırmadı. "Kaderimi kendi ellerimle örerim."

* İskandinav mitolojisinde kader ipliklerini ören üç tanrıçadır. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Damarlarında tanrı kanı olduğu içindi. Bunu biliyordum. Hem de çok iyi biliyordum çünkü Vragi kanıtlanması imkânsız olsa bile sık sık bu güçle övünürdü. "O zaman kaderine baban karar verecek çünkü anlaşılan o ne derse onu yapıyorsun."

Bjorn'ün bakışlarında öfke alevlenince tekrar saldırarak kılıcımı kaburgalarına doğru sertçe savurdum. O irilikte bir adam için tahmin edebileceğimden çok daha hızlı kaçtı. Kılıcıma doğru gönülsüzce bir hamle yaptı ve iki silah çarpıştığında irkildim. Kılıcımın üzerinde alevler parıldarken silahımı sertçe geri çekip kalkanımla baltasının bir darbesini daha engelledim.

Baltası kalkanın kabartmasının altındaki tahtaya saplandı. O silahını çıkardığı sırada topuklarımı sağlamca yere bastım, uyguladığı güç neredeyse kalkanı elimden çekip alacaktı. Daha da kötüsü, kalkanın tutuştuğu yerden yükselen dumanla birlikte burnuma dolan yanan odun kokusuydu.

Yine de kalkanımı bırakmaya cesaret edemedim.

İçimi şiddetli bir korku kaplamıştı, vücudum terden sırılsıklam olmuştu ve her şey çok parlak görünüyordu. Ateş beni kalkanımı düşürmeye zorlamadan, gücüm tükenmeden önce hemen saldırmalıydım.

Seri saldırılarla kendimi ileri attım, Bjorn saldırıları birbiri ardına savuşturdukça paniğim arttı. Savunma yaparken yüzü ifadesizdi.

Kalkanımı yakan ateş onun işini görecekken neden saldırmaya zahmet etsindi ki?

"Neler yapabildiğini göster, Bjorn," diye hırladı Snorri. "Ona gerçekten savaşmanın ne demek olduğunu göster!"

Tek şansımın kazanmak olduğunu bilerek hiç durmadan saldırırken nefesim kesik kesik çıkıyordu. Her ne kadar istemesem de onu öldürmek zorundaydım. "Bunu neden yapıyorsun?" Nefes nefese Snorri'ye seslendim. "Benim ölümümden ne kazanacaksın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ölümün bana hiçbir şey kazandırmaz," dedi jarl. "O yüzden savaş!"

Bunlar hiç mantıklı değildi.

Yalnızca Bjorn benimle aynı fikirde görünüyordu. "Bu dövüşün hiçbir amacı yok. Bamya sikli balıkçının, kürklerin altındaki başarısızlığı yüzünden karısını cezalandırmak için büyük adamlara ihtiyaç duymasından başka bir şey değil."

"Onu her gece becerdim," diye bağırdı Vragi. "Bu onun suçu!"

"Belki de yanlış becerdin!" Bjorn güldü, hamlemden sıyrılıp baltasını bir sineği savuştururmuş gibi kalkanıma indirdi.

Bu kaba imadan çok bana deneme şerefini bile vermediği için öfkem iyice kabardı. "Limon suyu, aletinin ektiği tohumların işini çabucak bitirdi."

Muhtemelen sırrımı açıklamak akıllıca değildi ama ölümümün yakın olduğunu düşünürsek Vragi'nin yüzündeki şaşkın öfkeyi görmeye değerdi. Bjorn şiddetli kahkahalarıyla geriye doğru sendelese de kılıcımı ona saplamaya çalıştığımda saldırımı engellemekte gecikmedi.

"Tanrım, Vragi," diyerek gülmeye devam etti. "Kadınının tadının neden limon gibi olduğunu sorgulamadıysan, dünya senin soyun olmadan gerçekten daha iyi bir yer."

Kadının *tadı* mı? Bana hafifçe gülümseyen Bjorn'e bakarken donakaldım.

"Görünüşe göre, Vragi bir şeyleri kesinlikle yanlış yapıyormuş."

"Bjorn, kapa şu lanet çeneni!" Snorri etrafımızda bir daire çizdi. "Onu hemen öldür, yoksa seni susturmak için dilini keseceğim!"

Bjorn'ün gözlerindeki mizah kayboldu. "Keşke kader sana karşı daha nazik olsaydı, Freya."

Hiçbir uyarıda bulunmadan saldırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gönülsüz vuruşlar ve zahmetsiz savuşturmalar gitmiş, yerine beni sendeleten ağır darbeler gelmişti.

Nasıl dövüşüleceğini, gerçek bir savaşta olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanırdım. Hiçbir şey beni ne kadar sert saldırsam, darbeleri ne kadar hızlı savuşturdum da sonumun geldiğini anlamaya hazırlayamazdı.

Kalkanım yanıyordu, duman ve ısı gözlerimi yakıyordu ama onu bırakmaya cesaret edemiyordum. Bjorn tekrar saldırdı. Savunmak için hamle yaptığımda baltasını kılıcıma geçirdi, elimden kopardığı gibi ormana savurdu.

Bu kadardı.

O an gelmişti.

Ancak Bjorn öldürmek için harekete geçmek yerine, tereddütle geri adım attı. Bir katil olsa da bir cani değildi.

"Bitir şu işi," diye bağırdı Snorri. "Bunu yeterince uzattın. Öldür onu!"

Korkuyordum. Bu öylesine acı verici bir korkuydu ki, çaresizce nefes alıp versem bile ciğerlerime hava ulaşmıyormuş gibi hissediyordum. Sanki kendi dehşetim tarafından boğuluyordum. Yine de sonuna kadar savaşmaya hazır bir şekilde yanan kalkanı kaldırmayı başardım. Onurla ölmeye, Valhalla'daki yerimi kazanmaya hazırdım.

Yanan balta hızla bana doğru gelirken görüşüm bulanıklaştı ve sertçe kalkanıma çarptı. Geriye doğru tökezleyip zar zor ayakta kalırken tahtada bir yarık oluşmuştu. Çarpmanın şiddetiyle kolum acıdı, dudaklarımdan bir hıçkırık koptu.

Baltasını tekrar savurdu.

Hamlesini sanki zaman yavaşlamış gibi gördüm. Darbenin gücünün kalkanı parçalayıp kolumu koparacağını biliyordum. Kendi yanık etimin, kendi yanık kanımın kokusunu alacağımı biliyordum.

Cesaretim sarsılarak beni hayal kırıklığına uğrattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hlin*." Hayatım boyunca bana yasaklanmış olan o ismi, nefes nefese seslendim. "Koru beni!"

Bjorn'ün alev alev yanan baltası artık tahtadan değil gümüş ışıklardan oluşan kalkanıma çarptığında, bir gök gürültüsü kulak zarlarımı parçaladı. Çarpmanın etkisiyle Bjorn havaya fırladı ve gövdesi benden onlarca adım uzaktaki bir ağaca çarparak ağacı ikiye böldü.

Bjorn sersemlemiş bir halde yere yığıldı. Baltası çam iğnelerinden oluşan bir yığına düşüp çabucak onları tutuşturdu.

Kimse ateşi söndürmek için bir şey yapmadı. Kimse hareket etmedi, kimse konuşmadı.

Bjorn yavaşça doğruldu. Gözleri bana sabitlenmişken başını iki yana sallayarak zihnini toparlamaya çalıştı. "O, kalkan kızı," derken sesi titriyordu.

Bütün bedenimden bir ürperti geçti. Büyümü hemen geri çektim ama artık çok geçti, herkes görmüştü.

Herkes *biliyordu.*

Yüksek ve kulak tırmalayan bir sesle, "Görüyorsunuz, lordum," dedi Vragi. "Size söylediğim gibi. Freya, Tanrıça Hlin'in çocuğu, gücünü saklıyor."

Bir önemi olmasa da aklıma gelen ilk düşünce şuydu: Nereden biliyordu?

Vragi gözlerimdeki soruyu görünce güldü. "Gizlice kaçtığın onca zaman başka bir adamla yattığını sanıyordum. Ben de seni takip ettim. Başka bir aletle olmasa bile seni kesinlikle bastım."

Midem kasıldı. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Neden daha dikkatli davranmamıştım?

"Steinunn," diye seslendi Snorri. "Bu bir neslin şarkısı olacak ve senin büyünle bestelenecek."

Kadın cevap vermedi, sadece bana gözlerimi kaçırmak zorunda kalacağım bir yoğunlukla baktı.

* İskandinav mitolojisinde koruma ve savunmanın yanı sıra insanların yasını hafifleten efsanevi koruyucu tanrıçadır. Ana Tanrıça Frigg'in sadık yardımcısıdır. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bjorn, baltasının neden olduğu ateşi söndürdü ama yaklaşırken baltası hâlâ elinde alev alev yanıyordu. "Anladığım kadarıyla onu gerçekten öldürmemi istemiyorsun."

Snorri homurdandı. "Denesen bile yapabileceğinden emin değilim. Onun adının bir tanrının ateşinden doğacağı kehanet edilmişti. Kaderinde asla senin ellerinde ölmek yoktu."

"Onun bir kaderi yok," diye karşılık verdi Bjorn. "Onu öldürüp öldürmeyeceğimi kimse öngöremezdi, tanrılar bile."

Snorri alaycı bir oflamayla karşılık verdi. "Kendi oğlumu tanımadığımı mı sanıyorsun? Öldürücü darbeyi, korkunun onu zorlamasına yetecek kadar uzun süre indirmeyeceğini biliyordum."

Snorri ikimizle de oyun oynamıştı.

Göğsümdeki boşluk, öfkenin yanan sıcaklığıyla dolmaya başladı. Snorri paltosunun içinden bir kese çıkarıp Vragi'ye fırlattığında bu sıcaklık cehenneme dönüştü. "Başlık paran için telafi. Ayrıca sadakatin için."

"Seni kahrolası hain herif!" diye hırladım. "Açgözlülüğünün sonu yok mu?"

Vragi çantasından altın bir kolye çıkarıp konuşurken ona hayranlıkla baktı. "Bu açgözlülük değil, Freya. Ben sadece seni gerçek amacına ulaştırarak tanrıları onurlandırıyorum. Bana gerçekten teşekkür etmelisin."

"Teşekkür mü?"

"Evet." Sırıttı. "Yakında jarlın ikinci karısı olacaksın, onun büyük salonunda sonsuz mücevher ve zenginlik içinde yaşayacaksın. Tıpkı istediğin gibi seni baskınlara, savaşmaya götürecek."

İkinci karısı. Snorri'ye dehşetle baktığımda, gözlerinde kızgınlık görmeme rağmen söylenenleri başıyla onayladı. "Neredeyse yirmi yıl önce bir kâhin, bana kızıl ay gecesinde doğan kalkan kızı hakkında bir kehanette bulundu. Bana bu kadının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

adının tanrıların ateşinden doğacağını ve Skaland halkını, onun kaderini kontrol eden kişinin egemenliği altında birleştireceğini söyledi."

"Kader, Norn'lar tarafından örülür." Dilim şişmiş gibi hissederek zorlukla yutkundum. "Kaderi *onlar* kontrol eder."

"Tanrıların çocuklarının hayatları *dışında* her şey kaderde vardır," diye düzeltti Snorri. "Sizin yolunuz ise bilinmez, o yolda yürürken etrafınızdaki herkesin ipliğini yeniden dizersiniz."

Kulaklarıma boğuk bir inilti doldu, güneş inanılmaz derecede parlaklaştı. Ben hiç kimseydim ve Hlin... o tanrıların en önemsiziydi. Neredeyse hiç düşünülmez, adı bile anılmazdı. Klanları tek bir adamın altında birleştirecek kadar güçlü olmadığı kesindi.

Beni kollarımdan tutarak, "Skaland'i bir kralın altında birleştireceksin, Freya," dedi Snorri. "Senin kocan olarak, kaderini kontrol edecek kişi olarak, o kral *ben* olacağım."

Babamın büyümü sır olarak saklamamı istemesinin, gücümü açıklarsam kendi isteğim dışında kullanılacağıma inanmasının nedeni buydu. Babam, Snorri'nin savaşçılarından biriydi ve mutlaka kehaneti duymuştu. Snorri'nin niyetini biliyordu, o hayatı benim için istememişti. Bu hayatı ben de istemiyordum. "Hayır!"

"Bu senin seçimin değil," diye cevap verdi. "Baban öldüğüne göre, buna Geir karar verecek."

Kardeşimi tutan savaşçılar onu öne doğru sürüklediklerinde, jarlın önündeki toprağa kan tükürdü. "Freya hayır diyorsa, hayırdır. Onu yine istemediği bir evliliğe zorlayıp kardeşimin onurunu lekeleyemem."

"Bence tekrar düşünmelisin." Snorri tükürüğün üzerinden atlayarak kardeşimin önünde durdu. "Savaşçılarımdan sadakat beklerim, özellikle de *drakkar*'ımda yer alanlardan. Şu an gösterdiğin sadakat değil, evlat."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geir dişlerini sıktı ve ben onun hayallerinin duman olup uçmasını izledim.

Kolundaki çelik halkaya dokunduğunda kalbim parçalandı. Tam o sırada, "Ingrid'in babasının onun için iyi bir eş aradığını duydum," diye araya girdi Vragi yüksek sesle. Bana ihanet ettiği için kendisine verilen keseyi kaldırdı. "Bence bu uygun bir başlık parası olur."

Midem bulanırken Geir'in yüzü bembeyaz kesildi çünkü Ingrid ne kadar karşı çıkarsa çıksın, babasının altını kabul edeceğini biliyorduk. Bunun olmasına izin veremezdim. Kendi hayatım uğruna hem ağabeyimin hem de en iyi arkadaşımın hayatlarının mahvolmasına izin veremezdim. Üstelik bizi bu duruma düşüren benim dikkatsizliğimdi. "Tamam." Sesim boğuk ve tuhaf çıkıyordu. "Seninle evleneceğim. Bir şartla. Kol halkası kardeşimde kalacak, ayrıca mevkisini koruyacak."

Snorri düşünceli bir tavırla şakalını sıvazladıktan sonra başıyla onayladı. "Anlaştık."

Geir de başının kısa bir hareketiyle onayladı, benim dışımda her yere bakıyordu. "Anlaştık."

Snorri diğerlerine döndü. "Hepiniz şahitlik ediyor musunuz? Freya benim gelinim olmayı kabul etti. Onu alma hakkıma itiraz eden var mı?"

Bjorn dışında herkes onaylarını mırıldandı. Baltası hâlâ elinde alev alev yanıyordu. Silahını havaya kaldırırken yoğun bakışları bana sabitlenmişti, harekete geçmenin eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Tam olarak ifade edemediğim nedenlerden dolayı, içgüdülerim beni geriye doğru bir adım atmaya itti. Kalbim *gümbürdeyerek* atıyordu.

Ancak o sadece başını hafifçe iki yana sallayıp baltasını tekrar indirdi.

"O zaman tamamdır." Snorri savaşçılarına Geir'i ayağa kaldırmalarını işaret etti. "Kol halkanı ve mevkini koruyacaksın,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geir. Tabii sadakatin hakkında konuşmalıyız. Hlin'in kızını aradığımı biliyordun ama damarlarında tanrıçanın kanının dolaştığını bildiğin halde kız kardeşin hakkında bana hiçbir şey söylemedin. Bunun için cezalandırılmalısın." Elindeki baltayı havaya kaldırdı.

"Hayır!" Boğazımı yırtarcasına bağırdım, sesim panikten tizleşmişti. "Söz vermiştin!"

Aralarına girmek için hamle yaptım ama Bjorn daha hızlıydı. Beni belimden yakaladı ve geriye doğru çekerek kürekkemiklerimi göğsüne bastırdı. Sıcak nefesiyle, "Onu öldürmeyecek," dedi kulağıma. "Bir çırpıda *bitecek*. Araya girme."

"Bırak beni!" Mücadele edip topuklarımı botlarına vurmaya çalıştım fakat o beni bir çocuk gibi havaya kaldırdı. "Geir!"

Kardeşim çenesi yukarıda, dimdik duruyordu. Kaderini kabullenmişti.

Snorri baltasını savurdu.

Baltanın düz tarafı kardeşimin kavalkemiğine çarptı. Çatlayan kemiğin sesi ağaçların arasında yankılandı.

Çığlık attım.

Geir atmadı.

Ağabeyimin yüzü ölü gibi bembeyaz kesilmişti. Sadece ellerini yumruk yaptı, yere düşerken hiç ses çıkarmadı.

Snorri baltasını tekrar beline bağladı. "Yürüyebildiğin zaman bana katılacaksın, anlaşıldı mı?"

Nefesi kesilmiş halde, "Evet, lordum," dedi Geir.

Bjorn'ün kollarını tırmalayarak ağabeyime ulaşmaya çalıştım. Ona yardım etmem gerekiyordu ama gitmeme izin vermedi.

Snorri gözlerimin içine baktı. "Sen aranan bir kadınsın, kalkan kızı. Steinunn'ın şarkıları sayesinde adın hızla yayılacak ve herkes sana sahip olmak isteyecek. Birçok kişi sana zarar vermek için değer verdiğin kişilere saldırmak isteyecek." Durakladı. "*Adamlarım* başlarına... *talihsiz* bir şey gelmemesi için ailene göz kulak olacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Söyledikleri nefesimi kesti, midemin kasılmasına neden oldu. Bu ailemi koruyacağına dair bir vaat değil, itaat etmem için bir tehditti. Az önce Geir'e yaptıklarına bakılırsa, bu adamın kendisine karşı gelinmesi halinde çok daha kötüsünü yapabileceği konusunda aklımda hiçbir şüphe yoktu. Bu yüzden onu anladığımı göstererek başımı salladım.

Kimse hareket etmedi, kimse konuşmadı. Duyulan tek ses, kardeşimin acı dolu nefesleriydi.

Çevik bir hareketle atına binerken, "Ben gidiyorum o zaman," diyen Vragi sessizliği bozdu. "Geir'in, Ingrid'in babasıyla görüşmeye benden önce gitmesini istemem." Gülüşü acımasızdı.

Öfkem arttı. "Sakın bunu yapayım deme!" diye bağırdım. "Onu rahat bırak!"

"Ingrid iyi bir eş olacak," dedi kıkırdayarak.

Sağ tarafımda Geir, Vragi'nin peşinden sürünüyordu. Birinin ona bir at ödünç vermesi için yalvarıyordu. Ağabeyim *yalvarıyordu*. "İstediğini aldın zaten," diye bağırdı. "Freya'dan kurtuldun, altınını aldın. Ingrid'e ihtiyacın yok!"

Buna katlanmayacaktım.

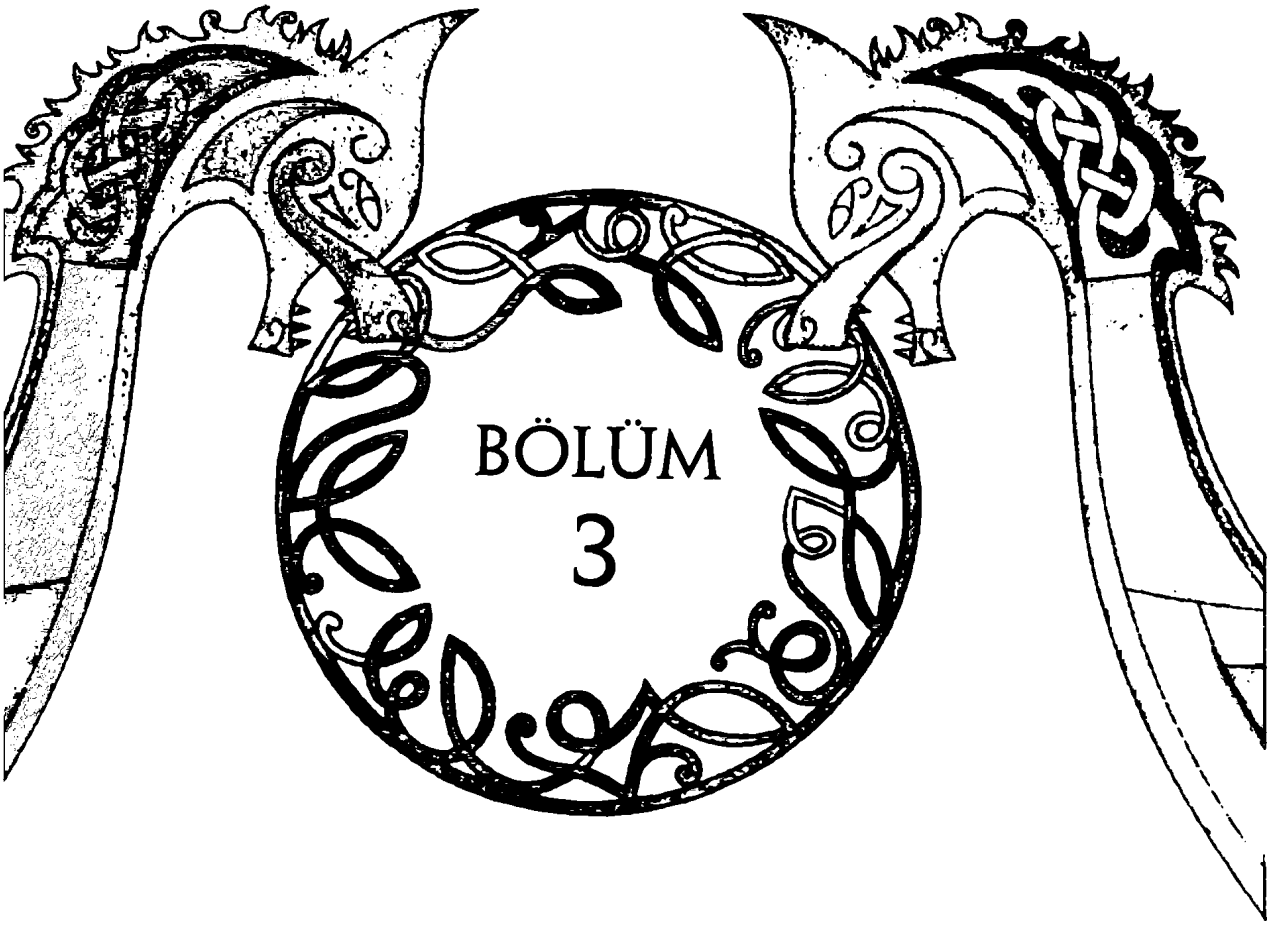
Başımı geriye savurarak Bjorn'ün çenesine sertçe vurduğumda beni yere bıraktı. Ayaklarım yere değer değmez, elimi baltasının ateşli sapına sardığım gibi elinden çekip aldım. Dokunduğum ateş tenimi yaktı. Acı koluma yayılırken baltayı başımın üzerine kaldırdığımda, yanağımı öpen ateşle çığlık attım.

Ardından baltayı fırlattım.

Havada kavisler çizip kıvılcımlar saçarak savruldu.

En sonunda güçlü bir darbeyle Vragi'nin kafatasının arkasına saplandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 3

Kocamın kafasının arkasındaki yanan baltaya baktım. Yavaşça yere yığılmasını, atın kenarından kayarak toprağa düşmesini izledim. Ancak o zaman balta gözümün önünde parıltılar bırakarak yok oldu.

"Seni aptal!" diye bağırdı Snorri.

Bjorn şok ve dehşet dolu gözlerle bana bakıyordu. "Ne düşünüyordun?"

"Bunu hak etti," diye fısıldadım. Vragi'nin saçları yanmaya başlayınca keskin bir koku duyuldu. "O açgözlü, hain bir piç. Dünya onsuz daha iyi."

Öyleydi.

"Bunun olmasına nasıl izin verirsin, Bjorn?" Snorri hırlayarak oğluna atıldı ama hemen geri çekildi. "Seni silahsız bırakmasına nasıl izin verirsin?"

"Bunu yapacağını düşünmemiştim." Bjorn hızla başını iki yana salladı. "Bunu daha önce kimse denememişti. Kimse Tyr'in ateşine dokunacak kadar deli değildir!"

O zaman Vragi'yi öldürdüğüm için kızgın olmadıklarını anladım. Asıl kızdıkları...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Acı aniden bedenimi çarptı.

Daha önce deneyimlediklerimi solda sıfır bırakan bir acı koluma saplandı, aşağı bakınca bileğimin ve elimin üstünün kızarıp su topladığını gördüm. Sadece avuç içimle parmaklarım acımıyormuş gibi görünüyordu. Elimi ters çevirmeye başladım ama Bjorn'ün parmakları sıkıca dirseğimi kavradı. "Görmek istemezsin." Diğer eliyle çenemi tutarak beni gözlerine bakmaya zorladı. "Görmen durumu daha da kötüleştirir."

Gözleri yeşilin çok güzel bir tonuydu ve kirpikleri koyu renkti. Her kalp atışımda acım daha da artmasına rağmen zihnimi dolduran tek düşünce bir erkeğin bu kadar uzun kirpikleri olmasının adil olmadığıydı. "Kötü mü?"

"Evet."

"Ah."

Bjorn, Snorri'yle konuşurken sağa sola sallanmaya başlamıştım. "Kalkan kızının elsiz kalmasını istemiyorsan, Liv'in ona yardım edebilmesi için Halsar'a dönmeliyiz."

Snorri kaşlarını çatarak küfretti. "Onun adının ateşten doğacağı kehanet edildi. Tyr'in ateşinin, onu gücünü açığa çıkarmaya zorlayacağı anlamına geldiğine inanmıştım ama o korkudan kaynaklanan bir eylem olurdu. Bu ise..." Sustu. Gözleri bağnazlıkla parladı. "*Bu* ise Steinunn'a nesiller boyunca *skald*'lar tarafından söylenecek bir şarkı yazdıracak, cesaretten kaynaklanan bir eylem. Tanrıların ödüllendireceği bir eylem."

Eğer tanrıların ödül anlayışı buysa, cezalarının acısını hiç çekmemek için dua ettim.

Snorri daha lafını bitirmemişti. "Tanrılar ona yardım ettiği için umursamaz davranmaya kalkmayın. Bilin ki, elini kaybederse hepinizin parmaklarını tek tek kendim keserim!"

"Her şeyin cevabı," diye mırıldandı Bjorn. Ardından birine bağırdı. "Heybemden merhemi getir." Eli hâlâ çenemdeydi, aşağı bakmamam için yüzümü yukarıda tutuyordu.

* İskandinav mitlerinde beste yapan şairlere verilen isimdir. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Üzgünüm," dedim ona titreyerek.

"Olmalısın." Gözlerime bakışı, beni çığlık atmaktan alıkoyan tek şeydi. "Parmaklarımın yarısını kaybedersem Halsar'daki tüm kadınlar sana lanet eder."

Gözlerimi kırpıştırdım, bir an sonra ne demek istediğini anladım. Acımı hafife alması üzerine hırlayarak dişlerimi gösterdim. "Belki de onları açgözlü ellerinden kurtardığım için beni takdir ederler."

Sırıttı, dişleri güneşten esmerleşmiş teninde bembeyaz görünüyordu. "Benim ünümü duymadığın için böyle söylüyorsun. Halsar'da bir, iki gün geçirdikten sonra gerçekleri öğreneceksin."

Tek istediğim durmaksızın çığlık atmaktı ama kendimi, "Kadınların, diğer kadınlara söylediği gerçeklerle erkeklere söyledikleri gerçekler aynı değildir," demeye zorladım.

Gülümsemesi büyüdü. "Sadece tek bir gerçek olabilir. Geri kalan her şey yalandır."

Boğuk bir sesle, "Kesinlikle," demeyi başardım.

Gülerken yüzümü ve kolumu daha sıkı tutmaya başlamıştı. Bir saniye sonra biri yanıklarıma dokunduğunda nedenini anladım. Acı dünyayı parlak beyaza çevirdi, inleyip haykırırken beni dik tutan şey sadece Bjorn'ün tutuşuydu.

"Sakin ol, Freya." Sesi alçak ve yumuşaktı. "Merhem acını dindirecek."

Kesik bir nefes aldım.

"Bjorn," dedi biri mırıldanarak. "Bu..."

"Biliyorum," diye sözünü kesti. "Acele etmeliyiz."

Bu acelecilik korkumu körüklese bile elimin durumunu görmem gerekiyordu. Ne kadar kötü olduğunu bilmem gerekiyordu. "İzin ver bakayım."

Çenesi gerildi. "Freya..."

Çenemi tutuşundan kurtarıp elime baktım. Bileğimin ve eli-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

min derisi yoğun, kırmızı bir macunla kaplıydı. Avucuma merhem sürülmemişti çünkü avucum...

Avuç içimdeki deri *yoktu*.

Kararmış kül yığınına bakarken öğürdüm. Dünyam dönmeye başladığında iki büklüm olarak kustum.

"Seni uyardım." Bjorn yanıklarıma bir bez sardı. Ardından eğilip kollarını, dizlerimle omuzlarımın arkasına geçirdi.

"Yürüyebilirim," diye itiraz etsem de bu yalan olabilirdi.

Tamam, kesinlikle yalandı.

"Eminim yürüyebilirsin." Sanki bir çocuktan daha ağır değilmişim gibi beni kaldırarak göğsüne yasladı. "Ama bu, Steinunn'ın şarkısı için daha iyi bir hikâye olur. Yaralarına eşlik etmesi için iyi bir hikâyen olmasını istersin, bana güven."

"Freya!"

Geir yanaklarından akan gözyaşlarıyla sürünerek bana doğru gelmeye çalışıyordu. "Bunu neden yaptın?" diye ağladı. "Elin mahvoldu!"

"Mahvolmadı, seni aptal!" Bjorn hızla çıkıştı. "Ayrıca sızlanman hiç yardımcı olmuyor."

Geir'in gözleri karardı. "Bu *senin* hatan, Ateş El. Ona bunu yapan senin baltandı."

Baş dönmem ve korkum arasında öfkem kabardı. "Bunu kendime ben yaptım," dedim dişlerimin arasından. "Pişman değilim. Vragi, Ingrid'in hayatını mahvederdi. Seninkini de öyle."

"Ben senin ağabeyinim, *seni* koruması gereken kişi benim."

Söyledikleri öfkemi daha da körükledi. "Eğer durumun böyle olduğunu düşünüyorsan, o zaman gerçekten etrafına hiç dikkat etmiyorsun demektir."

Adamlarına, "Onu bir ata bindirip annesine geri gönderin," diye bağırdı Snorri. "Geir, dilini tutmayı öğrenene kadar yüzünü görmek istemiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elimdeki acı hafifliyordu, yanıkların üzerine sürdüğü karışım dirseğimden parmak ucuma kadar derimi uyuşturmuştu. Ancak Bjorn beni atına taşırken bedenim buz kesmişti, daha iyi hissetmek yerine tir tir titriyordum. Beni hayvanın sırtına çıkardı, ardından hızla eyere atlayıp bedenimi kendine doğru çekti. Kıçım kasığına dayanmış, kolu belime dolanmıştı. Bu yakınlık, bana sahilde onunla yaptığımız konuşmayı hatırlattı. "Tek başıma sürebilirim."

"Yeterince at yok."

"O zaman arkanda," diye fısıldadım. "Arkanda oturabilirim."

Homurdanarak atı tırıs gitmesi için dürttü. "Az önce bir adamın kafasına balta saplamanı izledim. Seni arkama alacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

"Silahım yok ki." Hızla dörtnala koşan atın hareketi, her adımda beni ona itiyordu. "Bence güvendesin."

Bjorn güldüğünde göğsü sarsıldı. "Söylediğine saygı duyuyorum ama aynı fikirde değilim, kalkan kızı. Fırsatlardan yararlandığını kanıtladın."

Çektiğim acı yüzünden, hayatım boyunca sakladığım sırrın şimdi ortaya çıktığını neredeyse unutmuştum. Babamın uyarılarına rağmen sırrımı dünyaya haykırmayı, mirasıma sahip çıkmayı hayal ettiğim anlar olmuştu. Artık bilindiğine göre, gerçekliğim olacak kâbusla yüzleşmek zorundaydım. "Bana öyle deme."

"Haklısın. Orijinal sayılmaz, daha iyi bir şey düşünmeliyim. Freya Tekelli nasıl? Ya da Freya Baltahırsızı? Freya Yanıkavuç?"

Selvegr uzakta göründü ama bulanıktı, binalar grotesk bir karaltı halinde birbirine karışıyordu. "Senden hoşlanmıyorum."

"İyi. Zaten hoşlanmamalısın." Atı dörtnala koştururken belimi daha sıkı tuttu. "Merhem yorgun hissetmene sebep olacak.

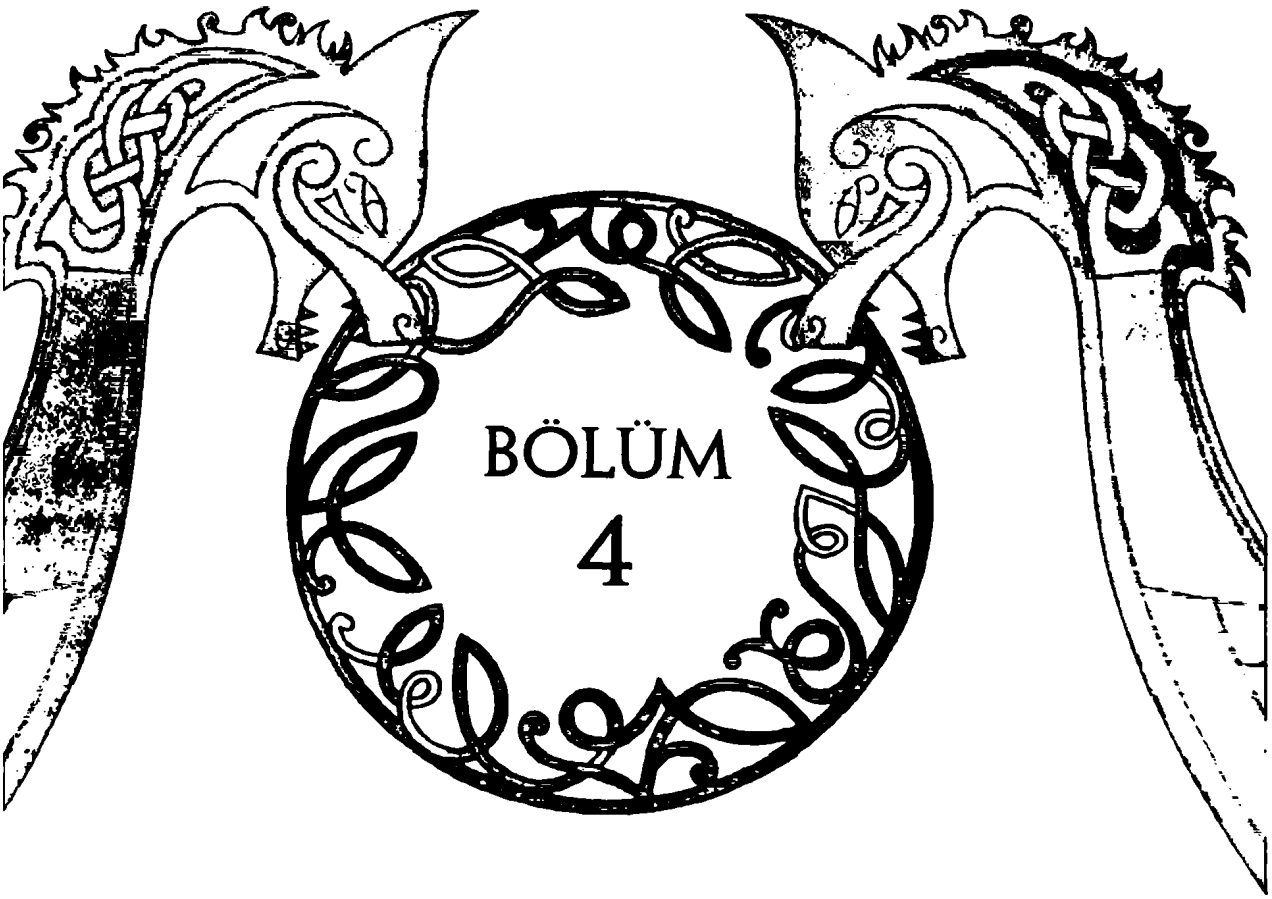
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uykuya dalmana neden olabilir. Bu merhamete karşı koyma, Freya."

"Uyumayacağım." Uyuyamazdım, uyumazdım. Yine de uyuşukluk beni her adımda aşağılara, korkudan ve acıdan uzağa çekiyordu. Karanlık beni ele geçirmeden önce hatırladığım son şey, Bjorn'ün kulağımdaki sesiydi. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Ayışığı Kitaplığı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 4

Yere indirildiğimi hissederek zihnimdeki bulanıklıkla acı içinde uyandım. Göğsümde panik yükselince, başım döndüğü halde beni kavrayan ellerden kurtulmak için mücadele ettim. Rasgele saldırırken, "Bırak beni," diye mırıldandım. Ayaklarımın yere vurduğunu hissettim. "Bırak beni!"

Kalın bir ses, "Sakin ol, Freya," dedi arkamdan. Tanıdığım bir sesti ancak ona bakmak için döndüğümde yüzü bulanıktı. "Bjorn?" İsmi boğazımda düğümlendi, ağzım zımpara gibi olmuş ve dilim şişmişti.

"Merhemin etkisi geçiyor," demekle yetindi. "Yakında daha net göreceksin ama acı döndüğünde muhtemelen aksini dileyeceksin." Başını kaldırdı. "Liv'i getirmesi için birini gönder. Yanık olduğunu söyle." Tereddüt etti. "Tyr'in ateşi."

"Onu duydun." Bağıran bir kadın sesiydi. "Git! Çabuk ol." Sonra buz gibi soğuk bir ses tonuyla, "Neden ona zarar verdin, seni lanetli aptal?" diye ekledi. "Tek eli olan bir kalkan kızı ne işe yarar?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kalkan tutmak için sadece bir ele ihtiyacı var." Bjorn'ün sesi hafif olsa da parmakları belimi daha sıkı kavradı.

Jarlın oğluyla kimin böyle konuştuğunu görmek için döndüğümde benden belki yirmi yaş büyük bir kadını görecek kadar odaklanabildim. Uzun, kızıl kahverengi saçları gevşek bukleler halinde güzel yüzünü çevreliyordu. Ancak gözlerim güneşte parlayan ağır altın küpelerine kaymıştı. Sadece altından yapılmamıştı, mücevherler de vardı. Onlara hayranlıkla baktım.

"Yaralı olduğu kadar aptal mı?" Kadının sorusunu duyunca bakışlarımı gözlerine çevirdim. Mavinin en soluk tonundaydı, gözbebeklerinin etrafı ince bir siyah halkayla çevrelenmişti. Bana kışın ortasında donmuş şelaleleri hatırlatıyorlardı.

"Tartışmaya açık," diye cevapladı Bjorn. "Freya, bu Ylva. Jarl Snorri'nin karısı ve Halsar'ın leydisi."

Bu onu annesi yapmıyor muydu?

"Leydim." Başımı saygıyla eğmeye çalıştım ama bu hareket başımı döndürdü. Bjorn beni tutmasaydı, sendeleyerek üzerine düşebilirdim.

Ylva tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Kocam nerede?"

"Yavaş sürüyor, biliyorsun. Freya'yı nereye götürebilirim?"

Bjorn acı konusunda haklıydı. Artık görüşüm biraz netleşmişti ama her kalp atışım acımı daha çok artırıyordu. Derimin yanmayan yerleri buz gibi soğuktu, üstelik yeniden titremeye başlamıştım. "İyi hissetmiyorum."

"Ölüyormuş gibi görünüyor," dedi Ylva. "Snorri nerede?"

"Eminim hemen arkamdadır."

Midem bulanmaya başladığında kusmak için Bjorn'ün elinden kurtuldum ama sadece safra geldi. Kusmanın şiddetiyle dizlerimin üzerine çöktüm, Bjorn dirseğimi tutup yukarı kaldırmasaydı elim çamura saplanacaktı.

"Ne güzel." Ylva ofladı. "İçeri getir. Yaşarsa burası artık onun evi olacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ev.

Bjorn elime dokunmamaya dikkat ederek beni kaldırırken bakışlarım önünde durduğumuz binayı buldu. Burası büyük salondu. Şekli diğer evlerle aynı olsa da şimdiye kadar gördüklerimin iki katı yüksekliğindeydi, duvarları oluşturan payandalara* rünler ve düğümler oyulmuştu. İkiz kapıları, beş adamın yan yana girebileceği kadar büyüktü. Loş iç mekâna adım attığımızda gözlerim iki büyük sandalyenin bulunduğu yüksek platforma kaydı. Sandalyelerin önündeki alana, en az üç metre uzunluğunda bir taş ocağın etrafını çevreleyen masalar yerleştirilmişti. Yüksek tavandan, gümüş süsleri olan iç içe geçmiş boynuzlar sarkıyordu. Ayrıca ortak alana bakan ikinci bir kat vardı.

Beni masaların yanından geçirerek yukarıdaki kattan sarkıtılmış, kalın perdelerle ayrılan arka alana götürdüler. Bjorn beni odadaki birkaç yataktan birine doğru yönlendirdi.

Azımsanmayacak bir rahatlamayla uzandığımda altımdaki kürkler, Bjorn'ün üzerime çektiği kürkler gibi kalın ve yumuşaktı. Yine de üşümemi engelleyemiyordu. Tir tir titrediğim için, ağzıma tuttuğu bardaktaki suyun çoğu boğazımdan geçmeden çenemden aşağı döküldü. Eli başımın altına dolandı, hafifçe kaldırıp beni sabit tuttu. Suyu açgözlülükle içtikten sonra arkama yaslandım. "Acıyor."

"Biliyorum."

Daha fazla zayıflık göstermek istemediğim için, gözyaşlarımı kontrol altında tutma çabasıyla yanaklarımın içini ısırdım. "Nereden biliyorsun? Seni yakmıyor ki." Ses tonum niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı.

"Tyr'in ateşi yakmıyor ama sıradan ateş yakıyor." Arkasını dönüp gömleğini sert kaslarının ve dövmelerinin üzerine kadar

*Mimaride zemin katın üstündeki çıkma bölmeyi desteklemeye yarayan ahşap dayanaklardır. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çekti. Kürekkemiği boyunca uzanarak dövmelerini oluşturan siyah mürekkebin dokunmadığı, soluk beyaz bir yara izini ortaya çıkardı. "Çocukken ilk kez alev çağırdığımda bir kulübeyi ateşe verdim. Yanan bir kiriş üzerime düştü. Bu unutulacak bir acı değil."

Değildi.

Bu kesinlikle hafızada yaşayacak türden bir acıydı.

Yatağın yanındaki tabureye oturmasını izledim. *Bakmamak* için özenli bir çaba harcadığım elimi incelemek için öne eğildi. Bu fırsattan yararlanıp gözlerimi çıkık elmacıkkemiklerinde, güçlü çenesinde gezdirdim. Burnunun hafif eğriliği, bir zamanlar kırmış olabileceğinden şüphelenmeme neden oluyordu. Kirli sakalları çenesindeki gamzeyi neredeyse gizliyordu ve bu açıdan bakınca boynunun arkasındaki kırmızı dövmenin kenarlarını görebiliyordum. Bu dövme, soyunun işareti olmalıydı. Saçları nadiren gördüğüm kadar koyu bir siyahtı. Çatıdaki açıklıktan giren güneş ışığı saç tellerini kahverengiye değil, maviye dönüştürüyordu.

Başının arkasındaki atkuyruğundan bir tutam gevşemişti. Kulağının arkasından sıyrılıp yanağına düşmek için tam o anı seçti. Bu tutamı, yüzünden çekmek için içgüdüsel olarak sağ elimi kaldırdım ama bu hareket koluma bir acı saplanmasına neden oldu.

Sağ elim...

Her şey için kullandığım elimdi ve onu kaybedebilirdim. Acının kendisinden çok *bunun* korkusu yanağımdan aşağı sıcak bir gözyaşının damlamasına neden olunca, gözlerimi sımsıkı kapattım. Tekrar açtığımda, Bjorn'ün yüzünde okunmaz bir ifadeyle bana dikkatle baktığını gördüm. "Buna değdi mi?" diye sordu.

Ağabeyimin, Vragi'nin peşinden sürünerek onu durdurmak için çırpınışının anısı zihnimi doldurdu. Eğer harekete geç-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

meseydim, Vragi sırf inat uğruna Ingrid'i alacaktı. Onu mahvedecek, ardından bir kenara atacaktı. Büyük olasılıkla Geir yürümeye başladığında Vragi'yi öldürecek, Snorri tarafından cinayetten idam edilecekti. Şimdi en azından bir şansları vardı. *Elime mal olacaksa olsun.* "Evet."

Bjorn alçak sesle mırıldandıktan sonra başını iki yana salladı. "Böyle söyleyeceğini tahmin etmiştim."

Aramızda oluşan sessizlik uzadıkça acım daha da arttı. Çaresizce acımı dindirmek için konuşmaya başladım. "Bunu yapmam için beni bıraktın. Neden?"

"Neden öyle söylüyorsun? Sert bir kafan var, çenem hâlâ ağrıyor." Yaralarımı incelemeye geri dönmüştü. "Benden kaçtın."

Acımdan aldığım cesaretle, "Yalancı," diye fısıldadım. Zor sorular sormanın tam zamanıydı.

Bjorn tamamen hareketsiz kaldıktan sonra başını çevirdiğinde, güneş ışığı yeşil gözlerinin parlamasına neden oldu. "Vragi para için kendi karısına ihanet eden bir pislikti. İntikamını almaktan seni mahrum etmek doğru gelmedi ama ona yumruklarınla saldıracağını düşünmüştüm..." Yüzünü buruşturarak duraksadı. "Ona duyduğun nefreti hafife almışım."

Ondan nefret *ediyordum*, oysa şimdi içimde o duyguyu aradığımda hiçbir şey bulamıyordum. Kendi kocamı soğukkanlılıkla öldürmüş olmama rağmen hiçbir şey hissetmiyordum. Bende iyi ya da kötü hiçbir tepki uyandırmaması sinir bozucu olduğu için sertçe yutkundum.

Ahşap zemindeki ayakkabı sesleri dikkatimizi çekti. Bjorn ayağa kalkarken kızıl bukleli, açık tenli minyon bir kadın arkasında Ylva'yla içeri girdi. "Liv."

"Neden ortada bir bela varsa sen her zaman merkezinde oluyorsun, Bjorn?"

"*Her zaman* demek abartı olur." Yakışıklılığı, beyaz dişleri ve pırıl pırıl gözleriyle kadına sırıttı. Bu bakışın, onu söz ko-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nusu belalardan sıklıkla kurtardığını tahmin edebiliyordum. Ancak küçük kadın sadece homurdanmakla yetindi. "Git de ilgilenen biriyle flört et, seni yün beyinli yaratık. Senin saçmalıklarına ne zamanım ne de ilgim var."

Güldüğümü duyunca kadın yumuşak kahverengi gözlerini bana çevirip gülümsemeyle karşılık verdi. "Eğer gülebiliyorsan henüz mezara girmemişsin demektir." El çantasını yatağın yanına bırakarak Bjorn'ün kalktığı tabureye oturdu, sonra elimi örten bezi nazikçe kaldırdı.

"Gözünü kan bürümüş bir öfkeyle baltamı kaptı." Bjorn duvara yaslanıp bana göz kırptı. "Yerinde olsam onu kızdırmazdım. Ya da kızdırırsan ona sırtını dönme."

"Böyle söylesen bile muhtemelen kendi tavsiyene uymayacaksın." Liv yumuşak bir ses çıkararak başını iki yana salladı. Korkum tekrar baş gösterirken kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. "Adın ne?" diye sordu.

"Adını boş ver, elini kaybedecek mi?" Ylva, Bjorn'ü itip yatağın üzerine eğildi ve yarama baktığında yüzünü buruşturdu. "Aradığımız kalkan kızı o. Aptalca seçimleri yüzünden işe yaramaz hale gelmemişse Snorri'yi, Skaland'in kralı yapacak."

Liv kaskatı kesilerek onay için Bjorn'e baktı ama aralarındaki sessiz iletişimi belli belirsiz fark etmiştim. *İşe yaramaz.* Gözlerim yandı, tüm hayallerim bir anda yok olurken hızla gözlerimi kırpıştırdım. "Adım Freya, Erik'in kızıyım."

"Hlin'e dua et, Freya çünkü iyileşip iyileşmeyeceğin tanrılara kalmış." Liv başını çevirdi, Ylva'ya baktı. "Eir*'e bir adak sun. Bir keçi yeterli olacaktır ama bunu kendin yapmalısın."

Ylva'nın dudakları kıpırdasa da hiçbir şey söylemedi. Başıyla onayladı, ardından dışarıdaki hizmetçilere bağırarak oradan ayrıldı.

"Bu onu bir süre meşgul eder." Liv çantasını karıştırdı, kü-

* İskandinav mitolojisinde sağlık tanrıçasıdır. (ç.n.)

çük bir kavanoz bal ve yosuna benzeyen bir avuç dolusu bitki çıkarıp masanın üzerine bıraktı. "Tabii önce acına bakalım."

Toprak bir çömleğin içine sarı bir şey attı, tutuşana kadar üzerinde bir mum tuttu. Yüzüme doğru eğilerek gözlerime baktı. "Derin nefesler al," dedikten sonra dumanı bana doğru üfledi. Söylediği gibi dumanı içime çektiğimde tıkanıp öksürmeye başladım. Bu sırada daha fazla duman ciğerlerime doluyordu. Neredeyse anında kaslarımın titremesi kesildi, gevşeyen bedenim kürklerin üzerine yığıldı.

"Daha iyi misin?" diye sordu Liv.

Yanıkları hâlâ hissedebiliyordum ama artık çığlık atma isteği uyandırmıyorlardı. Tuhaf bir coşku hissine kapılıp "Evet," diye mırıldandım. Sanki hem kendi bedenimdeydim... hem de değildim. "Hissettiğim şey senin büyün mü?" Eir'in çocuklarının gücü hakkında çok az şey biliyordum çünkü nadir bulunurlardı ve genellikle jarllara hizmet ederlerdi.

"Hayır." Liv gülümsedi. "Sadece birçok kullanımı olan bir çiçek."

"Buna alışma, Freya Kömürel. O çiçek çok kişinin yıkımına neden oldu," dedi Bjorn. Bakışlarım yüzüne kaydığında utanmazca onu izledim.

"Birinin bu kadar güzel bir yüzü olması doğal değil."

Kaşlarından biri kalktı. "Bunun bir iltifat mı, yoksa hakaret mi olduğunu anlayamadım."

"Ben de emin değilim," derken sesim kısıktı. Gerçek mi, yoksa hayal mi olduğunu anlamak için ona dokunmaya açıklanamaz bir istek duyuyordum. "Seni sudan çıkarken gördüğümde bir an için Baldur'un, Helheim*'dan kaçtığını düşündüm çünkü insan olman mümkün değildi."

"Sanırım dumanın görevini yerine getirdi, Liv," dedi Bjorn. "En iyisi işimize bakalım, değil mi?"

* İskandinav mitolojisindeki dokuz diyardan biridir, Ölüler Diyarı olarak anılmaktadır. (ç.n.)

"Yüzün mü kızarıyor, Bjorn?" Şifacı kurnaz bir gülümsemeyle ona baktı. "Bunun mümkün olduğunu sanmazdım..."

"Burası sıcak."

Yanaklarının hafifçe kızarmasına hayranlıkla bakarak, "Değil," diye onu düzelttim. "Burası soğuk ama sen her zaman sıcaksın, sanki içinde yanan bir ateş varmış gibi. O ateşi..."

Bjorn kolumu kaldırınca aniden sustum. Kabarcıklarla kaplı kırmızı deriyi ilgiyle izlerken, yanıp kömür olmuş avucumu gördüğümde daha önceki gibi mide bulantısı hissetmedim. Liv küçük gümüş cımbızlarla en kötü kısmı temizleyerek elimin havayla temas etmemesi gereken kısımlarını ortaya çıkardı. Sonra yaralarımın üzerine bal sürdü ve yosundan kopardığı parçaları avucumdaki yapışkanlığa bastırdı. "Eir," diye fısıldadı. "Gözlerini bu kadına çevir. Eğer buna layıksa ona yardım etmeme izin ver."

Hiçbir şey olmadı.

Uyuşturucunun sisi içinde bile bir korku hissettim. Layık olmadığıma mı karar verilmişti? Bu mantıklı olurdu çünkü yeteneğimi Hlin'in istediği şekilde kullanmak yerine, herkesten saklamamış mıydım? Sırrımı ifşa edeni soğukkanlılıkla öldürmemiş miydim? Belki de bu kutsanmış değil, lanetlenmiş olduğumun bir işaretiydi. Tanrıların bana sırtını döndüğünün işaretiydi.

Bjorn'ün dirseğimi kavrayışı neredeyse acı verici derecede sertleşti. Yavaşça gözlerimi çevirdiğimde onu avucuma bakarken buldum. Çenesini sıkmıştı ve gözlerinde bir şey vardı... *Panik miydi?* "Huysuzluk etme, Eir," dedi dişlerinin arasından. "Cezayı kimin hak ettiğini biliyorsun. Hak eden, o değil."

"Bjorn..." Liv'in sesi uyarı doluydu. "Tanrılara meydan okuma, yoksa..."

Avucumdaki yosun büyümeye başladı.

İlk başta bir şeyler görüyorum sandım. Ancak saniyeler içinde gür, yeşil bitki avucumu kapladı. Tüm yanıklarım gizlenene kadar elimin üstünden dolaşarak parmaklarımla bileğime hızla yayıldı. Bjorn yosunla kaplanmış uzvumu dikkatlice karnımın üzerine indirirken ona bakıp, "Tanrılar aşkına," diye fısıldadım. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Liv hâlâ kaşları çatık ifadesiyle Bjorn'ü izliyordu. Konuştuğunda bana mı, yoksa ona mı hitap ettiğinden emin olamadım. "Eir seni iyileştirmeme izin verdi ama tedavinin nasıl bir şekil alacağı ona bağlı. Yosun kuruduğunda altında bulacağımız şey, yeni doğmuş bir bebeğinki kadar körpe bir deri olabilir. Yaşlı bir kocakarının yamru yumru eli de olabilir."

"Anladım." Bu bir yalandı çünkü Snorri, tanrıların beni kayırdığını söylese bile ben öyle hissetmiyordum. "Teşekkür ederim."

Liv başını eğdi. "Ben, Eir'e hizmet ederim. Şimdi dinlenmelisin, Freya. Uyu ki vücudun iyileşsin."

Gerçekten de içime çektiğim dumanın ağırlığının beni daha derinlere sürüklediğini hissettim. Sanki ılık bir göle batıyormuşum, güneş ışığı gözlerime vuruyormuş gibiydi. Uykuya sürüklenirken göz kapaklarımın kapanmasına izin vererek gülümsedim...

"Saatlerce baygın kalacak," dediğini duydum Liv'in belli belirsiz. Sonra fısıltıdan biraz yüksek bir sesle ekledi. "Doğru mu? Kalkan kızı o mu?"

Bjorn onaylarmış gibi bir ses çıkardı. "Kalkanına baltamla vurduğumda büyüsü beni onlarca metre ilerideki bir ağaca fırlattı. Bu arada kıçım günlerce mosmor kalacak. Sakıncası olmazsa..."

"Pantolonunu indirmemen için bir neden işte," diye çıkıştı Liv. "Onun gelişi savaş demek, sen de biliyorsun."

"Savaş kaçınılmazdır."

Liv cevap vermedi ve ahşap zemindeki ayak seslerinden birinin uzaklaştığı anladım. Merakım sisin bir kısmını dağıtınca göz kapaklarımı araladım. Liv gitmişti, Bjorn ise bakışları elime sabitlenmiş halde yatağımın yanında duruyordu. "Neden bu kadar kızgın?" diye sordum.

Bjorn sanki yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi sıçradı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet konuştu. "Liv şiddetten hoşlanmaz. Savaşın geride bıraktıklarını fazlasıyla gördü ve senin ortaya çıkman daha fazla vahşetin yaşanacağı anlamına geliyor."

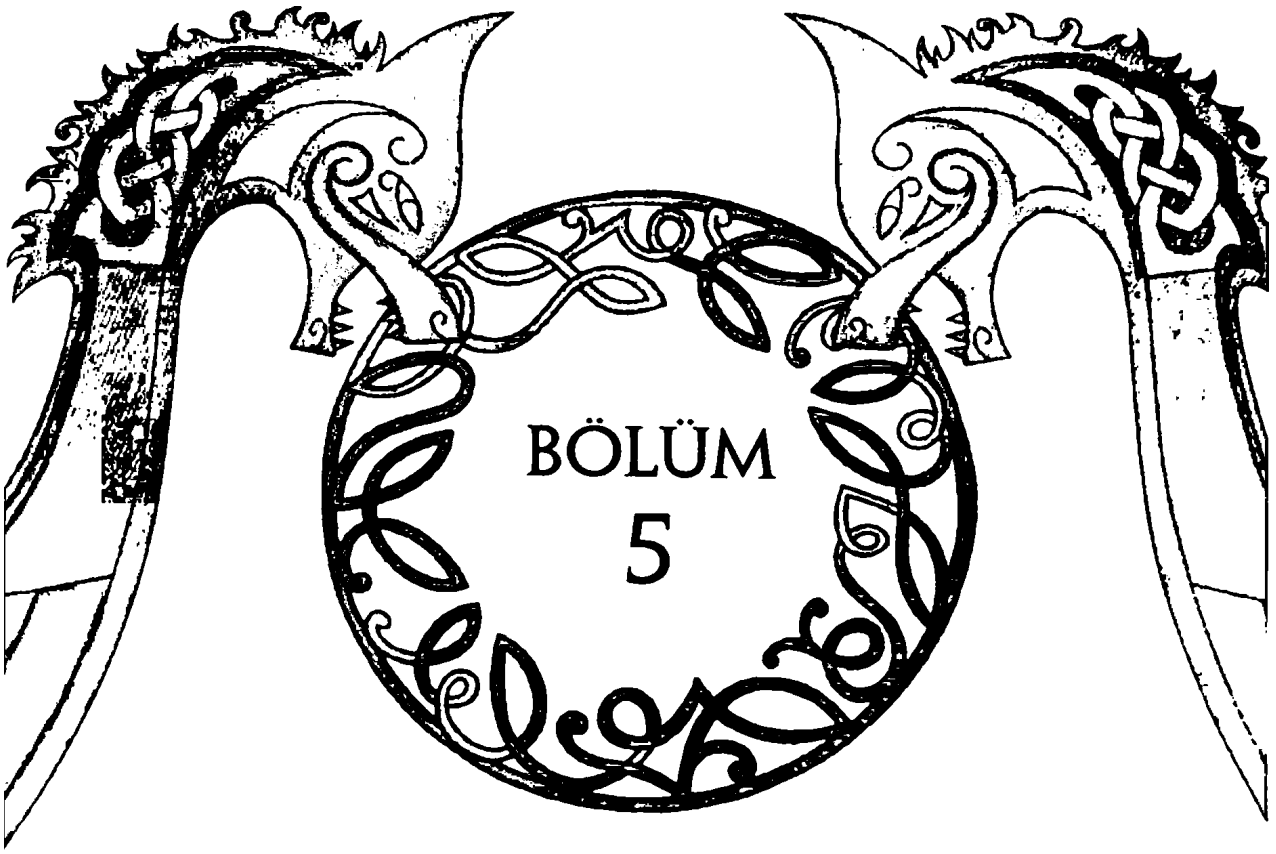
Ürperdim. "Kâhinin kehaneti yüzünden mi? Bir savaşa neden olacağımı mı düşünüyor?"

Uzun süre sessiz kaldı. "Kâhin, Skaland'in tüm halklarını tek bir kralın altında birleştirdiğin bir gelecek gördü. Bizim dünyamızda güç çoğu zaman şiddetle elde edilir." Biraz tereddüt ettikten sonra ekledi. "Hlin bir savaş tanrıçasıdır." Kürkleri göğsümde daha yukarı çekip beni sıcak bir koza gibi sardı. "Ama aynı zamanda korur."

Öfkem üzerime çöken pusu yararak yükseldi. "Bu ne demek oluyor?"

"Senin örülü bir kaderin yok, Freya. Kâhinin öngördüğü hiçbir şey kesin değil."

Başka bir şey söylemeden gözden kayboldu.

BÖLÜM 5

Gözüme bir ışık huzmesi doldu, tuvalet için dışarı çıkarken kapıyı açık bıraktığı için Vragi'ye sessizce lanet ettim. İnleyerek ışığa arkamı döndüğümde, yanağım tanımadığım bir kürke değince donakaldım.

Birden anılar yüzüme çarptı. Vragi'nin bana ihanet ederken attığı kahkahalar, Geir'in yerde sürünmesi, elimin bir tanrının ateşiyle yanması ve daha önce hiç yaşamadığım türden bir acı...

Artık *hissetmediğim* bir acıydı.

Doğrulduğumda üzerimi örten kürkler düştü. Hâlâ kan ve kül bulaşmış kıyafetlerimin içindeydim. Ter ve balık kokuyordum ancak elime bakarken bunlar problemlerimin en küçüğüydü.

Avucum hâlâ yosunla kaplı olsa bile bitki artık kuruyup ölmüştü. Sol elimle yosuna ihtiyatla dokundum. Altında ne olduğunu görmek için hem umutsuzdum hem de korkuyordum.

"Sana tanrıların seni kayırdığını söylemiştim," dedi bir ses. Biraz daha doğrulduğumda Jarl Snorri'nin burayı ortak alandan ayıran perdelerin yanında durduğunu gördüm. "Ateşin seni tüketmesini değil, ateşten doğmanı dilediler."

İçinde bulunduğum koşullar göz önüne alınınca bunun doğruluğuna ikna olamıyordum ama o yatağa doğru gelirken çenemi kapalı tuttum. Sormadan yosunu kopardığında ölü bitkiyle birlikte derimdeki küller, koyu renkli kürklerin üzerine döküldü. Altından çıkan şeyi görmek nefesimi kesmişti.

"Elini yumruk yap," diye emretti Snorri.

Kaslarım hafifçe itiraz ederken itaatkâr bir şekilde söylediğini yaptım.

"Çirkin ama bir silahı kavrayacak kadar güçlü. Zaten kâhin, Skaland'i görünüşünle birleştireceğini söylememişti."

İrkilmemeye çalışsam bile başaramadım. Elimi kaybetmediğim için şükretmeye çalışsam da beceremiyordum çünkü Snorri'yle aynı şeyi görüyordum. *Yaralar*. Derim büzüşüp gerilmişti, bazı yerleri pembe bazı yerleriyse tamamen beyazdı. Elimi çevirdiğimde Liv'in büyüsünün, ateşin erittiği derinin yerine yenisini getirdiğini gördüm. Fakat çok kalındı, neredeyse hissizdi. Gözlerim yaşlardan dolayı yanıyordu ve Snorri'nin, yorumuyla canımı yaktığını görmesini istemediğim için hızla gözlerimi kırpıştırdım. Gerçekten ne kadar kibirli olduğumu *kimsenin* bilmesini istemiyordum.

Snorri odadan çıktı, elinde parlak sarı ve kırmızıya boyanmış bir kalkanla geri döndü. "Kalk." Ağır ahşap çemberi bana uzattı. "Hayatın söz konusu olmadığında da Hlin'in büyüsünü çağırabileceğini kanıtla."

Yataktan kalkarak kalkanı elime aldım. Çıplak ayaklarımın altındaki zemin soğuktu, sol kolumun kasları kalkanı taşımakta zorlanıyordu. "Peki ya yapamazsam?"

Sessizce bana baktı. "Başarısızlığın her zaman bir bedeli vardır, Freya. Tabii bu bedel her zaman başarısız olan tarafından ödenmez."

Sırtımdan aşağı bir korku dalgası yayıldı. Geir yaralıyken ailem Snorri'nin adamlarının merhametine kalmıştı.

Sertçe yutkunup kalkanı kaldırdım ve omuzlarımı dikleştirdim. *Lütfen*, diye sessizce dua ettim. *Lütfen beni şimdi terk etme, Tanrıça.* Dudaklarımı aralayarak adını söyledim. "Hlin."

Sol elimin parmak uçlarından tanıdık gümüş bir parıltı yayılıp kalkanı kapladı, ahşabı neredeyse ağırlıksız kıldı. Büyüm odayı aydınlatırken Snorri'nin gülümseyen yüzüne gölgeler düşürdü. Çekingen bir tavırla kalkana dokunmak için uzandı, parmaklarını büyümün pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi.

Bjorn'e yaptığı gibi büyümün onu da geri fırlatmasını diledim. Bedenini paramparça edecek bir şiddetle geriye savurmasını diledim ama olmadı.

"Savaş alanında dikkate alınması gereken bir güç olacaksın," dedi fısıldayarak. "Steinunn bestesine başladı bile. Onun şarkısıyla gücümüzün haberi orman yangını gibi yayılacak. Yakında herkes bana yemin edecek."

"Nasıl?" diye sordum. "Savaşta *kendimi* koruma yeteneğim nasıl bu kadar büyük bir fark yaratabilir?"

Gözleri parladı. "Çünkü kâhin bana fark yaratacağını söyledi, bu da tanrıların gördüğü anlamına geliyor."

Benim bir araç gibi kullanıldığımı görmüşlerdi ve bu hiç aklıma yatmıyordu. "Kâhinin seni kastettiğinden nasıl emin olabiliyorsun?"

Yüzü kararınca ağzımı açtığıma anında pişman oldum. Defalarca kez bunun cezasını çektiğim halde her zaman aklıma ilk gelen şeyi söylüyordum.

"Çünkü kâhin kehanetini Snorri'yle paylaştı, başkasıyla değil, seni aptal kız." Ylva bir perdenin etrafından dolanıp yanımıza geldi. "Onun cehaletini görmezden gel, sevgilim. O bir çiftçinin kızı. Bir balıkçının karısı. Annesinin onu doğurduğu kulübeden birkaç kilometre uzağa muhtemelen ilk kez gidiyor."

Söylediklerinin hepsi doğru olmasına rağmen cahil ya da aptal olduğumu ima etmeleri beni öfkelendirmişti. Ailem bana

halkımızın tarihini ve tanrıların hikâyelerini öğretmişti. Hepsinden önemlisi, hayatta kalmak için neye ihtiyacım olduğunu öğretmişlerdi. Benimle bu şekilde konuşamayacağını söylemek için ağzımı açtığım anda Ylva benden önce davrandı. "Evlendiğinizde kaderini Snorri kontrol edecek çünkü *seni* o kontrol edecek. İşte bu yüzden düğün bugün olacak."

Bugün mü? Tanrılar aşkına... Hoşnutsuzluğumu yutarken Snorri'nin çenesini sıkmasını izledim. "Birleşmenin kutsanması için Frigg Günü*'nü beklemeliyiz."

Ylva sesli bir nefes verdi. "Bekleyip başka birinin onu çalması riskini mi alalım? Onu *almalısın*, kocacığım. Bütün Skaland, kalkan kızının *sana* ait olduğunu bilmeli."

Sanki ben bir inek, domuz ya da daha kötüsü bir kısrakmışım gibi konuşuyordu. Aslında vârisinin Bjorn olduğu düşünülürse, benden istediği şeyin çocuklar olduğundan şüpheliydim. İstediği çocuk olsa bile bu tür şeyleri engellemenin limondan başka yolları vardı, yine de bu adamla yatma düşüncesi tüylerimi ürpertiyordu.

Dişini sık ve katlan, diye sessizce kendime emrettim. *Sonuçta hiç yatağa atılmamış bir bakire değilsin. Vragi'ye katlandın, Snorri'ye de katlanabilirsin.*

Katlanmak zorundaydım çünkü ailemin iyiliği buna bağlıydı.

Snorri bakışlarını karısına kenetleyip uzun bir nefes verdi. "Bu birliktelik senin yüzüne atılmış bir tokat, sevgilim. Keşke başka bir yolu olsaydı ama tanrılar bizden bunu talep ediyor."

Bu açıklama beklenmedikti, en azından benim için öyleydi. Bu samimi konuşmanın ortasında kaldığım için utanarak başımı eğdim çünkü Snorri'nin duygularının gerçek olduğunu hissetmiştim.

Kirpiklerimin arasından Ylva'nın yüzünün yumuşamasını

* İskandinav mitolojisinde bir tanrıça olan Frigg'e adanmış gündür. Frigg perşembeden sonra ve cumartesiden önce gelir, dolayısıyla günümüz Miladi Takvimi'nde cuma gününü temsil etmektedir. (ç.n.)

izledim. Kocasına yaklaşıp onu tutkuyla öperken rahatsızlığım arttı. Yanaklarım kızardı, bakışlarımı yere çevirdim ve yanlarından geçerek bu andan kaçma arzusuyla savaştım.

"Bunu kendin için olduğu kadar benim için de yapıyorsun." Ylva'nın sesi ipek kadar yumuşaktı. "Harald'ın boğazı geçmesi an meselesi, üstelik onunla savaşacak gücümüz yok. Skaland birleşmeli ve senin yönetimin altında birleşmesi tanrıların isteği. Bir başkasıyla evlenmen, halkımızı düşmanlarımızdan korumak için memnuniyetle kabul edeceğim bir fedakârlık."

Beklenmedik bir suçluluk duygusuyla midem bulandı çünkü ikisinin de daha yüce bir amacı olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Sen tanrıların bana bahşettiği en büyük lütufsun, Ylva," diye mırıldandı Snorri. Kucaklaştıklarında yanaklarım ısındı. Birbirlerinin üzerinde dolaşan elleri, ben orada olmasam kıyafetlerinden kurtulacaklarını düşündürüyordu. Hatta varlığımı hiç umursamadan da bunu yapabilirlerdi. Kalkanı yere bıraktım.

Elimden düştüğü anda büyü kayboldu. Kalkanın yere çarparken çıkardığı yüksek sesli tangırtı ikiliyi birbirinden ayırdı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Görünüşe göre, gücümü tam olarak geri kazanamadım."

Snorri bu yalana kanmayarak homurdandı. Yine de Ylva'dan bir adım geri çekildi. "Ziyafet için hazırlan, sevgilim. Freya'yı gelinim olması için hazırla."

Hizmetçiler bir baskıncı sürüsü gibi gelip beni soydu ve neredeyse derimi haşlayacak kadar sıcak bir banyoya soktu. Başkaları tarafından yıkanmaya alışkın olmamama rağmen, tenim tamamen kızarana kadar sabunla keselenip kumla ovalanırken

düşüncelerimi meşgul eden şey bu değildi. Düşündüğüm tek şey, hayatımın bir gün içinde altüst olmasıydı. Tanrılar verdikleri kadarını almışlardı.

Kâhinler yalan söylemezdi.

Odin'in ta kendisinin kanını taşırlardı ve tanrıların bilgisiyle konuşurlardı ancak kehanetlerinin, öngördükleri olaylar gerçekleşene kadar netlik kazandığı nadiren olurdu. Yani kâhin bu sözleri bizzat Snorri'ye söylediyse, bunlar bir şekilde doğruydu. Snorri'nin yalan söylüyor olması mümkündü ama... içgüdülerim bana ondaki bu hevesin gerçek olduğunu söylüyordu.

Çünkü bu, babamın bana gücümü *neden* gizli tutmamı emrettiğini açıklıyordu.

Tanrıların çocukları, çocuk anne rahmine düştüğü sırada tanrılardan birinin ona ilahi kanından bir damla hediye etmesiyle yaratılırdı. Bazı durumlarda tanrılar cinsel ilişkiye girseler de bu gerekli değildi, sadece yaratma eyleminde bulunmaları yeterdi. Bu durumda bazı ebeveynler ilişkilerinde, üçüncü tarafın kendilerine damarlarında ilahi kan akan bir çocuk hediye ettiğinden şüphelenebilirken bazılarının ise çocuğun büyüsünün ortaya çıktığı güne kadar bundan tamamen habersiz olduğu anlamına geliyordu. Benim için ikinci durum söz konusuydu.

Yedi yaşındayken Geir'le kavga ettiğimiz sırada Hlin'in adını bağırdığımda gerçek ortaya çıkmıştı. Onları duyan yetişkinlerden tanrılara saygısızlık ettikleri için tokat yemelerine neden olsa bile bu oyunu tüm çocuklar oynardı. Kanlarını bahşettiği bilinen tanrıların adını bağırarak büyünün ortaya çıkıp çıkmayacağını görmeyi beklerlerdi. Geir'le ben Tyr, Thor, Freyja ve sayısız diğer tanrıların adlarını haykırmıştık ama bir kez olsun aklıma Hlin gelmemişti. Sadece kavga kontrolden çıktığı, kardeşimin sopası küçük kalkanıma ağır geldiği için çaresiz kaldığım anda tanrıçanın adını söylemiştim. Yardımıma koşan büyü Geir'i, Bjorn'ü savurduğu gibi savurmamışsa da onu yere sermişti.

Üstelik babam her şeye şahit olmuştu.

Hayatımda hiçbir zaman babamın yüzünde o anki gibi bir panik görmemiştim. Ağzının açık kalması, gözlerinin irileşmesi hafızama kazınmıştı. Beni dişlerim birbirine çarpacak kadar sertçe sarsmıştı, sıcak nefesini yüzümde hissedebiliyordum. "Onun adını bir daha asla ağzına alma! Duydun mu beni? Bir daha onun adını ağzına alma!" Sonra Geir'in üzerine yürümüş, ağabeyimi kollarından morartacak kadar sertçe kavrayarak ayağa kaldırmıştı. "Bugün olanları asla kimseye anlatmayacaksın! Kız kardeşinin hayatı buna bağlı!"

Babamın tepkisi, üzerimde büyünün kendisini göstermesinden daha büyük bir etki yaratmıştı. Babamı öfkelendirme korkusu, uzun bir süre boyunca tanrıçanın adını dudaklarımdan ve soruları dilimden uzak tutmuştu. Zamanla korkum yatışmış, merakım artmıştı. Tanrıların çocukları nadir bulunurdu, kendi gözlerimle gördüğüm tek kişi Vragi'ydi ama büyüsü olanların yaptıkları işlerin hikâyeleri her toplanmada anlatılırdı. Tanrı kanı olanlar efsaneleştirilir, onurlandırılırdı ve ben de onlardan biri olmak istiyordum. Savaşlarda mücadele etmeyi, zaferlerimin *skald*'ların şarkılarında söylenmesini istiyordum. Fakat ne zaman gücümü *neden* saklamam gerektiği konusunda ısrar etme cesaretini göstersem, babam öfkeyle tepki veriyordu. Bana hiçbir cevap vermeyeceğini anlayınca, çoğu zaman Geir'i de yanıma alarak gizlice dışarı çıkıp deneyler yapmaya başlamam uzun sürmemişti.

Tabii ki yakalanmıştık.

Babamın öfkesi görülmeye değerdi. Büyümü kullanmamı tekrar yasaklarken, gözlerinde hiçbir çocuğun ebeveyninde görmek istemeyeceği korkunç bir öfke ve korku vardı.

"Başka kimse yapmazken neden ben saklamak zorundayım?" diye sormuştum. "Tanrıların çocuklarıyla ilgili her hikâyede, kan ve büyü armağanı bir onur olarak kabul edilir. Sen sanki lanetlenmişim gibi davranıyorsun. Bana nedenini söyle!"

"Çünkü sen Hlin'in çocuğusun, Freya. Yaşayan tek çocuksun," demişti babam. "Ayrıca kanlı ayın altında doğdun. Eğer biri bu gerçeği öğrenirse kullanılırsın. Ölene kadar güç sahibi insanlar tarafından kullanılırsın, uğruna savaşlar çıkar. Anladın mı?" En son bağırmaya başlamıştı. "Biri öğrenirse hayatın artık senin hayatın olmaz!"

Hlin'in kanının beni neden tanrıların çocukları arasında eşsiz bir konuma getirdiğine dair daha fazla açıklama yapmayı reddetmişti ama ben babasına her şeyden çok güvenen bir çocuğun kör inancıyla onun söylediklerine inanmıştım. Aynı zamanda her çocuk gibi onu *hiç dinlememiştim*.

Gözlerim yanmaya başladı çünkü babam kâhinin kehanetini biliyordu. Bir zamanlar Snorri'nin güvendiği savaşçılardan biriydi, yani ya kehaneti duymuş ya da kendisine anlatılmıştı. Bu yüzden eğer soyum ortaya çıkarsa, Snorri'nin ne yapacağını biliyordu. Onu dinlemiş olsaydım...

Hâlâ Vragi'yle evli olurdum. Kocamın himayesinde kalırdım, ömrüm ağır işçilik ve zulümle geçerdi.

Norn'lar verirdi.

Norn'lar alırdı.

"Acıyor mu?"

Hizmetçinin sorusuyla sıçradım ve düşüncelerim yok oldu. Ben düşüncelere dalmadan önce sol elimin tırnaklarını törpülüyordu, şimdiyse sağ elimin tırnaklarından geriye kalanları kesiyordu. "Eskisi kadar değil. Şimdi sadece üzerinden yıllar geçmiş gibi ağrıyor."

Söylediklerim onu rahatlatmış olmalı ki, elimi tutuşu sıklaştı. Kararmış tırnağı keserken kaşları çatıldı. "Kendi kocanı öldürmek için Ateş El'in baltasını tuttuğun doğru mu?"

Tutmak güçlü bir kelimeydi. "Evet."

Bu itirafın içimde bir şeyleri tetiklemesini bekledim. Rahatlama, suçluluk... ya da herhangi bir his ama hiçbir şey hissetmedim.

"Eminim hak etmiştir." Hizmetçi kaşlarını çattıktan sonra sordu. "Ama baltanın seni yakacağını bilmiyor muydun?"

Biliyor muydum?

Mantıken sanırım biliyordum ancak o sırada endişem bu değildi. Asıl endişem onu Bjorn'ün elinden alıp alamayacağım, hedefi tutturup tutturamayacağımdı. "Bir silaha ihtiyacım vardı, elime geçirebileceğim tek silah baltaydı."

Kadınlar durup bana baktı ama tırnaklarımın üzerine eğilmiş olan sadece kıkırdadı. "İşe yaradı sanırım. Bjorn'ün kucağında birkaç saat oturmak için haşlanmaya katlanırdım."

Yaptığı yorumun aptallığı karşısında göğsümde öfke yükseldi. Sırf bir adamın kucağına oturmak için hayatımın en travmatik anına isteyerek katlanacağım düşüncesine öfkelenmiştim. "Avucumun derisini eritti. Etimi küle çevirdi." Küvetin kenarında söz konusu külden birkaç parça görünce başımı eğerek onları yüzüne üfledim. "Kıçını bir erkeğin aletine sürtmek için o kadar çok şey yapmaya istekliysen gerçekten çaresizsin demektir."

Kadının utandığını görmenin küçük tatminini yaşamak için söylediklerimin dank etmesini bekledim. Oysa kadının kara gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsüyordu. "Ya da yatakta o kadar iyidir."

Diğer kadınlar gülerken söylediği bu şeyin aptalca olduğunu bildiğim halde kızaran ben oldum. Beni banyodan çıkarıp uzun saçlarımı taradıkları, uçlarından kestikleri beyaza çalan sarı teller zemini kapladığı sırada sessizliğe gömülen bendim.

Hizmetçi kadın saçlarımı örmeye başladığında dişlerimi sıktım, saçlarımı başımı ağrıtacak kadar sıkı topluyordu. Derin bir nefes alarak aklımı daha önemli konulara vermeye çalıştım ama Bjorn'e takılıp kalmıştım.

Liv'in yanında ona söylediğim şeyleri hatırlayınca yanaklarım daha çok kızardı. Bir yıl boyunca evliliğe katlanmış ye-

tişkin bir kadın olmama rağmen onu ilk kanamasını yaşamamış bir genç kızmışım gibi güzellik tanrısıyla kıyaslamıştım. Davranışlarım zihnimde tekrar tekrar canlandıkça dehşetim de gitgide arttı. Sahilde flört etmiş olmamız yeterince kötüydü. En azından o zamanlar birbirimizin kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Sonra ise babasıyla evlenmek üzere olduğumun tamamen farkındayken Liv'in önünde resmen onu arzuladığımı ilan etmiştim. Mahcup olmasına şaşmamalıydı. Bu davranışım için Liv'in uyuşturucu ilaçlarını suçlamak cazip gelse bile tek yaptıkları dilimin bağını çözmek olmuştu.

Gözlerimi kapattığımda sudan çıktığı anın görüntüsü zihnimi doldurdu. Tamamen dövmelerden ve kastan oluşuyordu, bir gram bile fazlası yoktu. Her şeyiyle bir savaşçıydı, hatta yüzü... Ölümlülerin böyle bir güzelliği olmasına izin verilmemeliydi çünkü herkesi aptallaştırıyordu. Tatlı dili durumu daha da kötüleştiriyordu. Bir domuz kıçı kadar çirkin olsaydı bile Bjorn'ün gerçek bir cazibesi vardı. Evet, dövüşmeye zorlandığımızda neredeyse beni öldürüyordu ama ben de onun kalbine bir kılıç saplamaya aynı derecede istekli olduğum için kin besleyemezdim.

Kes şunu, Freya, diye kendimi azarladım. *Başka bir şey düşün. Solucanları, gece toprağını ya da daha iyisi babasının karısı olarak kaderinde Skaland'i birleştirmek olduğunu düşün. Bjorn dışında bir şey düşün.*

Kendime kanat çırpıp uçmayı telkin etmiş olsam, bu uyarılarımdan daha fazla işe yarardı. Hizmetçiler örgülerimi tamamlayıp gözlerime sürme çekerken Bjorn'ün yüzü, vücudu ve dokunuşunun yankıları düşüncelerime işkence ediyordu. Bu fanteziler bana giyeceğim elbiseyi getirdiklerinde yok oldu. Şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha güzel olan elbise ince, beyaz yündendi. Ayakkabılarımın derisi tereyağı kadar yumuşaktı. Mücevherler ise... hayatım boyunca düşünsem,

böyle bir zenginlik taşıyacağım aklımın ucundan geçmezdi. Boynumla bileklerim gümüşler ve altınlarla kaplıydı. Kadınlardan biri ağır küpeleri takabilmem için kulakmemelerime iğne batırdı.

Sonra Ylva elinde bir gelin tacıyla belirdi.

Gözlerimle aynı renk cilalı kehribar parçalarıyla süslenmiş altın ve gümüş tellerden yapılmıştı. Ylva tacı sayısız minik tokayla örgülerime tutturdu. Kendimi görebilmem için beni yuvarlak bir cilalı metal parçasına doğru çevirdi, hizmetçilerin hepsi çabalarından memnun halde gülümseyip kıkırdıyordu.

"Sonunda," diye fısıldadı Ylva. "Sonunda tanrıların çocuğu gibi görünüyorsun."

Sanki bir yabancının gözlerine bakıyormuşum gibi hissederek yansımamı izledim.

Ylva omuzlarıma parlak beyaz bir kürk palto yerleştirdi. Örgülerimi pahalı kürkün üzerinde düzeltirken saçım renginden dolayı neredeyse ayırt edilemiyordu. "Snorri memnun olacak." Ardından parmaklarını şıklattı. "Eldiven. Mükemmel görünmeli."

Tüm gözler hemen sağ elime kayınca, yaralı parmaklarımı elbisemin cebine saklama dürtüsüyle savaştım. Hangisiyle karşılaşmanın daha kötü olduğundan emin değildim. İğrenme mi, yoksa acıma mı? İkisinden de nefret ediyordum. Bu yüzden içlerinden biri bana bir çift beyaz yün eldiven uzattığında, sesimi çıkarmadım ve eldivenleri takarken sağ avucumda hiçbir şey hissetmedim.

Hissiz.

Snorri'nin, Geir'in bacağını kırdığında çıkan ses kafamın içinde yankılandığında irkildim çünkü çok daha kötüsünün yapılabileceğini biliyordum.

Hissiz olmam gerekiyordu. Yapılması gerekenleri yapmalı, söylenmesi gerekenleri söylemeli ve bu insanların olmamı istediği kişi *olmalıydım*. En sevdiklerimin hayatı benim itaatime bağlıydı.

Bana neye mal olursa olsun, onları hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

BÖLÜM 6

Kar yağıyordu.

Büyük salondan dışarı adımımı attığımda gözüme çarpan ilk şey bu oldu. İlkbaharda kar yağması nadir görülen bir şey değildi ama gri gökyüzü ve donuk ışığın bugüne uygun olduğunu düşünmeden edemedim. Şişman kar taneleri usulca süzülüyordu. Evler arasında uzanan dar patikalar çamur ve sulu karla kaplıydı, törende domuzlarla birlikte yuvarlanmışım gibi görünmemek için yürürken eteklerimi yukarı kaldırdım.

Halsar halkı beni izlemek için evlerinden çıktı. Bakışlarıma karşılık verenlerin yüz ifadeleri, bu gece ziyafet çekecek olmalarına rağmen soğuktu. Dudaklarını birbirine bastırarak solumda yürüyen Ylva'ya, "Halkınız bu evliliğe sıcak bakmıyormuş gibi görünüyor," dedim usulca.

"Çünkü senin getirdiğin gücü bilmiyorlar," diye cevap verdi. "Bunu sadece Halsar'ın sevgili leydisine bir hakaret olarak görüyorlar."

Kelimelerindeki kibir karşısında gözlerimi devirsem de in-

sanlar bana çatık kaşlarla bakarken Ylva'ya gülümsüyorlardı. Yanından geçerken ona dokunuyor, bu kadar güçlü olduğu için onu övüyorlardı. Onlara bu seçimi yapanın kendi jarlları olduğunu, bu yüzden öfkelerini hak eden kişinin söz konusu jarl olduğunu haykırmak istedim ama bu boşa nefes tüketmek olurdu. Onlar beni suçlamak istiyorlardı.

"Freya!" Tanıdık bir ses duyup başımı çevirdiğimde Ingrid'in, iki binanın arasında elinde bir kılıçla durduğunu gördüm. Bana doğru gelirken kahverengi saçları sırılsıklamdı, çilli yüzü soğuktan pembeleşmişti. Bir an için bana bunu yapmamamı söylemeye geldiğinden emindim. Beni bu birliktelikten kurtarmak için Geir'in, Snorri'nin savaş birliğindeki yerini kalıcı olarak kaybetmesini kabul edeceklerini söylemeye geldiğinden. Bana...

Bir çift savaşçı silahlarını çekip Ingrid'le arama atlayınca bu düşünce kayboldu.

"Durun," diye bağırarak müdahale etmeye çalıştığımda başka bir savaşçı kolumu tuttu. "O benim arkadaşım!"

"Bundan emin olamazsın," diye çıkıştı Ylva. "Artık kim olduğun bilindiğine göre, dostlar kendi çıkarları uğruna düşman olabilirler."

Ylva'ya arkadaşlıklarında daha seçici olması gerektiğini söyleyecektim ama adamlardan biri Ingrid'i kolundan tutmuş, diğeri de yüzünün dibinde bitmişti. Hızla döndüm, beni tutan adamın dizine tekme attım ve bağırışlarını duymazdan gelip temiz tutmak için çok uğraştığım eteğime çamur sıçratarak arkadaşıma doğru fırladım. "Bırakın onu! Derhal!"

Adamlar Ingrid'i bırakmak için bir hamle yapmadılar. Bunun nedeni otoritemi tanımamaları mıydı, yoksa bir fare kadar ürkek olan ve kendini kesmeden bir yemek bıçağını zar zor kullanabilen Ingrid'in gerçekten bir tehdit olduğuna inanmaları mıydı emin değildim.

"Kadını bırakın."

Bjorn'ün sesiyle gerildim çünkü onun törenin bir parçası olduğunu fark etmemiştim. Yine de Ingrid'i tutan savaşçı onun emrine hemen uyunca burada olduğuna sevindim.

"Bu işe karışmak sana düşmez, Bjorn," diye tersledi Ylva. "Freya senin *gözetimindeyken* bir kez yaralandı zaten."

Bu yorumu dikkate almadan duvara yaslandığı yerden, "Eğer Freya bu kadının arkadaşı olduğunu söylüyorsa ona inanmalısın, Ylva. Yoksa kocanı paylaşmak üzere olduğun kadına güvenmiyor musun?" diye cevap verdi Bjorn.

Ylva morardı. "O çok saf. O..."

"Dul bir kadın, çocuk değil. Ona çocukmuş gibi davranmamalısın." Bjorn bir omzunu kaldırdı. "Tabii... babası yaşında bir adamla evlenmek üzere, o yüzden belki de doğru olan budur."

"Bjorn, sen..."

Ylva'ya aldırmadan Ingrid'e döndü. "Adın ne?"

"Ingrid." Arkadaşım korkudan altına yapacakmış gibi görünüyordu ve ben bundan nefret ediyordum. Bunca yolu benimle konuşmak için gelmiş olmasına rağmen böyle bir muamele görmesinden nefret ediyordum.

"Geir'in öz kız kardeşini kurtların önüne atacak kadar çaresizce evlenmek istediği Ingrid mi?" Bjorn tiksintiyle homurdandı. "O omurgasız sinsi bok parçasından daha iyisini bulabilirdin."

Homurdanma sırası bendeydi. "Bjorn, pislik yapma!"

Ylva gibi beni de umursamadan konuşmaya devam etti. "Buraya Freya'ya zarar vermek için gelmedin, değil mi, Ingrid?"

Arkadaşımın yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü. "Hayır. Freya'ya asla zarar vermem," dedi burnunu çekerek.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bjorn başparmaklarını kemerine geçirip bana baktı. "Ne konuşacaksan konuş, Freya. Sadece çabuk ol."

Ağabeyim hakkındaki yorumu için ona ters bir bakış attıktan sonra savaşçıların arasından dirsek atarak geçtim ve Ingrid'i biraz mahremiyet sağlayacak kadar uzağa çektim. "Burada ne yapıyorsun?" Arkadaşımın kurtuluş getirdiğine dair içimde filizlenen umudu görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Sana teşekkür etmeye geldim." Yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Geir bana her şeyi anlattı. Neyi neden kabul ettiğini. Ne yaptığını. Bunu bizi kurtarmak için yaptığını. Sana bütün kalbimle teşekkür ederim, Freya."

Aptalca umudum küle dönerken midem kasıldı, gözlerimi ondan kaçırdım. Söyleyebileceği hiçbir şey beni bu yoldan caydıramazdı. Yine de herhangi bir itirazda bulunmamış olması canımı yakmıştı. Benim geleceğimi kurtarmak için kendi geleceğini riske atmak istememesi inciticiydi. Bunu teklif etse kabul etmeyecek olmamın bir önemi yoktu, önemli olan bana teklif edecek kadar değer veriyor olmasıydı.

Değer veriyor, diye sessizce kendimi azarladım. *Sadece korkuyor*. "Geir iyi mi?"

Ingrid başını yukarı aşağı salladı. "Gelebilseydi gelirdi, sadece ağrısı çok. Annen temiz bir kırık olduğunu, biraz zaman ve dinlenmeyle iyileşeceğini söylüyor." Çekingen bir tavırla kılıcı uzattı. "Bunu Geir gönderdi. Babanındı."

İçimi bir duygu seli kaplarken çenem titredi çünkü bu, Geir'in evlendiklerinde Ingrid'e hediye edeceği kılıçtı. Kullanmam için bana veriyordu. Aptallığa kapılarak umduğum fedakârlık bu değildi, yine de bunu almamı istemiş olmaları benim için dünyalara bedeldi. Kılıcı kınından çıkardığımda parlatılmış ve bilenmiş olduğunu görüp gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Ingrid fısıldadı. "Eminim jarl bunu kullanmaktan onur duyacaktır."

Gülümsemem hemen kayboldu. Bu benim için değil, Snorri için bir hediyeydi.

Vragi'yle evlendiğimde ona büyükbabamın pırıl pırıl parlayan kılıcını vermiştim. O ise bana uzak bir kuzenin mezarından aşırdığı, kabzası törenin ortasında kırılacak kadar kötü yapılmış paslı bir kılıcı layık görmüştü.

Mantıken ailemin Snorri'ye hediye etmem için bir kılıç vermesi gerektiğini biliyordum ama babamınki olmak zorunda mıydı? Bu bana ondan kalan son parçaydı, benim için çok değerliydi. Üstelik hem Geir hem de Ingrid bunu biliyordu, bana rağmen gözüne girmek için onu Snorri'ye veriyorlardı. Arkadaşıma onu geri almasını söyleme isteğiyle doldum. Bunun yerine kılıcı kınına geri soktum.

"Freya," diye seslendi Ylva. "Onunla sonra konuşabilirsin. Jarl seni beklememeli."

Dönüp Ylva'ya çenesini kapatması için bağırma arzusuna kapılacaktım ki, öfkemi kontrol altında tutmayı başararak Ingrid'e yaklaştım. "Burada kalma. Güvenli değil. Eve git ve jarl onları çağırmadığı sürece herkesi uzak durmaları konusunda uyar, anlaşıldı mı? Gözden uzak akıldan da uzak."

Yüzünde eriyen kar taneleri gözyaşlarına karışırken Ingrid başıyla onayladı. "Tebrikler, Freya. Bu eşleşmeyi senin istemediğini biliyorum ama bence Vragi'yle olduğundan daha mutlu olacaksın. Her zaman hayalini kurduğun gibi bir savaşçı olacaksın. Büyünü kullanabileceksin."

Son cümleyi içinde hiç şok ya da tereddüt barındırmadan söylemesi bir şeyin farkına varmama neden olunca gözlerimi kırpıştırdım. "Biliyordun."

Ingrid dudağını ısırıp başını yukarı aşağı salladı. "Geir bana yıllar önce söyledi. Sanırım... sanırım bu sırrı saklamak ona ağır geliyordu." Yüz ifadesi ciddileşti. "Kimseye söylemedim, Freya. Yemin ederim."

Ona mı ağır geliyordu? Göğsüm daraldı ve aramızdaki çamura baktım. Hayatımın büyük çoğunluğunda büyümü, *soyu-*

mu saklamıştım. Bu da onu tanıdığım herkesten sakladığım anlamına geliyordu. Bir kez bile kimseye söylememiştim çünkü sırrım ortaya çıkarsa incinecek olanın sadece ben değil, ailem olacağını anlamıştım. "Artık bir önemi yok."

Ingrid bana sıkıca sarıldığında bir elim aramızda sıkıştı. Kılıcın kabzası göğüskemiğime batıp canımı yaktı. "Bu, tanrılardan bir hediye, Freya. Bu açıdan bakmalısın."

Kendime bir şey söyleyecek kadar güvenmediğim için sadece başımla onayladım ve bekleyenlere döndüm. Ylva kaşlarını çatmış bana bakarken, Bjorn'ün bakışları çamur saçarak uzaklaşan Ingrid'in üzerindeydi. "Söylediklerimi geri alıyorum. Ağabeyinden daha iyisini hak etmiyor."

Eteğim çoktan kirlendiği için tekrar kaldırma zahmetine girmeden, "Sen ne anlarsın?" diye mırıldandım.

"Anladığım söylenemez," dedi Bjorn. "Ama ne sağırım ne de kör. O kızın suçluluk duymamak için, senin fedakârlığını tanrıların bir hediyesi haline getirdiğini gördüm. Ondan kurtulman iyi oldu."

Tamamen haksız sayılmazdı ama Bjorn'ün söyledikleri göğsümdeki boşluğu daha da büyütmüştü.

Kendimi yalnız hissediyordum. Sanki büyük bir orduyla karşı karşıyaydım ve arkamda duracağından çok emin olduğum herkes ortadan kaybolmuştu. Gözlerim acıyınca yaşların akmasını engellemek için hızla gözlerimi kırpıştırdım. Yine de sahile doğru yürürken, birkaç damla gözyaşı yüzümden aşağı akarak erimiş karlara karıştı.

Daha birkaç adım atmamıştım ki, Bjorn'ün eli kolumu tuttu. "Ingrid'in korkaklığı, yaptığın şeyin onurunu azaltmaz."

Yutkunarak onun zümrüt bakışlarına karşılık verdim. "Hiçbir şeyden pişman değilim," dedikten sonra tutuşundan kurtulup yoluma devam ettim.

Kalabalık toplanmıştı, Snorri ve töreni yönetecek aile reisi

olduğunu tahmin ettiğim yaşlı kadın diğerlerinden ayrı bir yerde duruyordu. Gözlerim onlardan yanlarındaki uzun rıhtıma kaydı, orada birkaç *drakkar* vardı. Rüzgâr, direklerindeki bayrakları dalgalandırıyordu ve en az yüz savaşçıyı taşıyabilecek kadar büyüktüler. Kürekçiler savaşa sürerken davulcunun gümbürtülü bir ritim çaldığı bir *drakkar*'da bulunmanın nasıl olacağını hayal ettim. Suya atlamanın, ok yağmuruna karşı siper alıp son sürat sahile çıkmanın ve ordular savaşırken elimdeki kılıcın düşmanlarımınkiyle çarpışmasının nasıl bir şey olacağını düşündüm. Parmaklarım babamın silahının kabzasına kenetlendi, kalbim damarlarımda akan kederin halsiz ağırlığını uzaklaştırarak içimi ateşle doldurdu. Ingrid, kendimi bulduğum bu yeni yolda ruhuma hitap eden çok şey olduğu konusunda yanılmıyordu.

Hiç değilse bu uğruna yaşanacak bir şeydi.

Tören kısa ve cansızdı. Snorri'yle ben söylenmesi gerekenleri söyledik, sonra kılıçlarımızı birbirimize verdik. Snorri'nin bana verdiği kılıç yeni dövülmüş, hatta bilenmemişti. Keskin olmadığı kadar duygusallıktan da yoksundu. Ona verdiğim kılıcın babama ait olduğunu fark ettiyse ya da önemsediyse bile belli etmedi. Tören biter bitmez, Thor'un şimşeklerinden biri çakmışçasına Snorri yoğun bir enerjiyle dolarak beni kalabalığa doğru çevirdi.

"Yirmi yıl önce," diye bağırdı. "Kâhin bir kehanette bulundu. Hlin'in çocuğu olan bir kalkan kızı kanlı ayın altında doğacak ve Skaland halkını, onun kaderini kontrol eden kişinin egemenliği altında birleştirecekti. Adı tanrıların ateşinden doğacak bu kızı yirmi yıl boyunca aradım, halkımızı ortak düşmanımız Nordeland Kralı Harald'a karşı birleştirecek kadının peşine düştüm."

Kalabalık huzursuzca hareketlendi. Bazıları Kuzey Boğazı'nın karşı tarafında hüküm süren krala küfürler savurdu.

"Birçoğunuz Ylva gibi bir eşim varken neden bu kadınla evlendiğimi sordu," diye devam etti Snorri. "Sizi temin ederim, bu aşk ya da şehvet için değil. Sizin için, halkım! Bu kadın Hlin'in çocuğu, adı Tyr'in ateşinde doğan kalkan kızı!"

Savaşçılarından birinin uzattığı kalkanı alıp bana verdi. Elbisem erimiş karla ıslanmış olmasına rağmen tenim sıcaktan yanıyordu. Kalkanı elime alarak fısıldadım. "Hlin."

İçimdeki büyü canlandı, elimden sıcak bir sel gibi akıp kalkanı gümüş bir ışıkla kapladı ve fener gibi parladı. Kalabalık sadece hikâyelerde duydukları büyüyü görünce şok içinde geri çekildi. Bu anlamadıkları bir güçtü, o yüzden endişeleri mantıklıydı.

"Bize savaşta şan getirecek!" diye kükredi Snorri. "Bize zenginlik getirecek! Bize güç getirecek! Nordeland'in piçlerine karşı bize zafer ve intikam getirecek! Kalkan duvarımızda yanımızda o varken tanrılar bizi koruyacak!"

Halsar halkı ellerini havaya kaldırarak onunla birlikte kükredi. Gözlerindeki ihtiyat, lordlarının vaatleri karşısında yerini sevince bırakmıştı. Bu vaatleri o veriyordu, benim ise yerine getirmem gereken vaatlerdi. Nasıl olacağını sadece tanrılar bilebilirdi.

Bakışlarım bir saat önce ayaklarıma tükürmeye hazır görünen, şimdiyse adımı haykıran insanların üzerinde gezinip Bjorn'e takıldı. Tören sırasında Ylva'nın yanında duruyordu. Ancak bu arada kalabalığın arkasına geçmiş, gergin yüz ifadesiyle kollarını kavuşturmuştu. Bakışlarımız birbirine kilitlendiğinde dudaklarının köşesi yarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Şu anda kendi yüzümü süsleyen gülümseme kadar zoraki görünse de hoşnutsuzluğunun nedenini anlayamıyordum.

"O, ateşten doğdu," diye bağırdı Snorri. "Şimdi onu yaratan tanrının kanıyla damgalansın."

Ben tepki veremeden Ylva arkama geçip elbisemin sırtını yırttı. Şok içinde nefesim kesilerek kumaşı göğsümde tuttum. "Diz çök," dedi arkamdan.

Dehşet ve utancın eşit karışımıyla, "Ne yapıyorsun?" diye tısladım.

"Güçlerini çok uzun zamandır saklıyorsun. Herkesin soyunu öğrenebilmesi için işaretlenmenin zamanı geldi de geçiyor bile."

Kan dövmesi.

Bunun olacağını bilmeliydim. Vragi'nin dövmesi uyluğundaydı, kıpkırmızı pulları olan balık onu gerçekmiş gibi gösterecek kadar detaylıydı. Büyüsü ortaya çıktıktan sonra ona ritüelle armağan edilen canlı bir dövmeydi. On yıldan uzun bir süre önce işaretlenmiş olmalıydım ama bunu yapmak, babamın saklamak istediği gerçeği ortaya çıkarırdı.

Yavaşça soğuk kumun üzerinde dizlerimin üstüne çöktüm.

"Hlin'in işaretini alabilmek için bedenini aç," dedi Ylva. Kendimi kalabalığın önünde teşhir etmeyi hiç istemediğim halde elbisemi belime kadar indirdim, bir kolumu göğsümün üzerinde tutarak eldivenlerimi çıkardım. Bakışlarımı zorlukla kumdan kaldırdığımda kimsenin bana kötü gözle bakmadığını, her yüzün ciddiyetle beni izlediğini gördüm. Bjorn'ün beni incelediğini hissedebiliyordum ama bakışlarımızı buluşturmak yerine kuma bakmaya devam ettim. Kalbim göğsümde isyan ediyordu.

Bir davul usul usul çalmaya başladı ve Ylva etrafımda dönerek kuma rünler çizdi. Ylva'nın bir *volva*, yani runik büyü kullanabilen bir cadı olduğu ortaya çıkınca kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Bu yeteneği, onu sandığımdan çok daha güçlü kılıyordu.

Hareket ederken ilahi söylüyor, bu ana tanıklık etmeleri için tanrılara sesleniyordu. Etrafımda çizdiği çemberi tamamladığında rünler parladı ve davul durdu. Kollarımdaki tüyler diken

diken oldu. Ylva'nın elinde bir bıçak belirince gerildim çünkü bana ihtiyacı olsa bile bu kadının kalbinde bana karşı hiç sıcaklık yoktu. "Hlin," diye bağırdı Ylva. Sesi rüzgârla birlikte etrafımızda dönerek bir kar girdabı yarattı. "Sana yalvarıyorum! Eğer karşına çıkan çocuk buna layıksa onu kendi evladın olarak kabul et. Değilse kalbini durdur ki, artık senin gücünü kullanamasın!"

Kalbim tekledi. Bu ritüelin yapıldığını hiç görmemiştim. Vragi ben doğmadan çok önce küçük bir çocukken aynı ritüelden geçmişti, bu yüzden kullanılan kelimeleri bilmiyordum. Ritüelin ölümle sonuçlanabileceğini de bilmiyordum çünkü hikâyelerin hiçbirinde bir tanrının çocuğunu reddettiğinden bahsedilmiyordu. Ancak herkes başını yukarı aşağı salladığına göre, söylenenler doğru olmalıydı.

Ylva bana yaklaşırken bir korku dalgası, zaten soğuk olan tenimi buza çevirdi. Elindeki bıçak cılız ışıkta parlıyordu. "Kendini göster, kızım," dedi alçak bir sesle. "Yoksa layık olmadığın yargısına varacağız."

Ya layık değilsem?

Hayatım boyunca büyümü, soyumu saklamıştım. Bu da kanını bana armağan eden tanrıçayı kızdırmış olmalıydı. Sanki utanıyormuşum gibi davranmıştım.

Ancak utanmıyordum.

Derin bir nefes alarak kolumu indirdim ve aynı anda yüzümü kaldırdım.

Sağduyu başka bir yere bakmamı gerektirse de gözlerim Bjorn'ün gözlerine kilitlendi. Kar aramızda dalgalanıp dönüyordu ve Ylva'nın bıçağının ucu köprücükkemiğimin ortasındaki çukura saplanırken onun bakışlarındaki güce tutundum.

Tenimi, boğazımdan göğüslerimin arasına doğru ateşten bir iz bırakarak kestiğinde irkilmedim. Sıcak kan damlaları bedenimden aşağı akarken gözlerimi Bjorn'den kaçırmadım. Yargılanmayı beklediğim sırada nefes bile almadım.

Bekledim...

Bekledim...

Çenem titriyor, damarlarıma panik sızıyordu çünkü layık bulunmazsam Snorri'nin tüm planları buhar olacaktı. Beni günah keçisi ilan etmeyip elinden gelen her şekilde cezalandırmamasının ihtimalleri neydi?

Bir an sonra bütün tenimde bir enerji titreşimi hissettim.

Her şeyin olması gerektiği gibi gitmediğine dair ilk uyarı, Ylva'nın irkilerek nefesinin kesilmesiydi. Bakışlarımı Bjorn'den ayırarak onun rün çemberinde geriye doğru tökezlediğini, gözlerinin göğsüme kilitlendiğini gördüm. Aşağıya baktığımda, yüzeysel bir kesikte olması gerekenden çok daha fazla kanın yaradan dışarı fışkırdığını görünce dehşet beni ele geçirdi. "Ah, tanrılar aşkına," diye soludum. "Neler oluyor?"

"Onu bıraktın!" diye bağırdı Bjorn. "Onu orada yalnız bıraktın!"

Görünmez parmaklar etime saplanıp yarayı genişletirken söylediklerini güçlükle anladım. Dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu. Görünmez eller beni önce sağa, sonra sola çekiştirdikçe göğsümden ve kollarımdan aşağı kan boşanıyordu.

"Freya!"

Tanrının elinden kurtulmak için savaşırken layık olmadığım yargısına varıldığını, Hlin'in beni kendi elleriyle parçalara ayıracağını bilerek feryat ettim. Tanrıça beni bir oyuncak bebekmişim gibi havaya kaldırınca dizlerim yerden kesildi. Artık kemiğe kadar inmiş olan yaramdan seller gibi kan fışkırıyor, göğüs kafesimin beyazı görünüyordu. Pençeler kaslarımla kemiklerime saplanıyor, çektikçe çekiyordu.

"Ylva, çemberi kır!"

Halsar'ın leydisi sadece dehşet içinde bakakaldı çünkü artık çok geçti.

Göğüs kafesim genişçe açılıp atan kalbimi ortaya çıkardı. *Güm güm. Güm güm.*

Avazım çıktığı kadar çığlık attım, ardından ani bir sarsıntıyla yere düştüm. Nefes nefese parmaklarımı kumu gömdüğümde sadece birkaç kalp atışı ömrüm kaldığından emindim.

"Freya?" Biri kollarımdan tuttu.

Bjorn'ün panik içindeki gözlerine bakarken Ylva'nın ona, "Seni lanetli aptal!" diye bağırdığını duydum. "Neyi serbest bırakmış olabileceğin hakkında bir fikrin var mı?"

Bjorn onu duymazdan gelip gözleriyle vücudumu taradı. "Sen iyi misin?"

Bunu nasıl sorabilirdi? Göğsüm yarılarak açılmışken nasıl iyi olup olmadığımı sorabilirdi? Nasıl...

Çıplak bedenime baktığımda bu düşünce yok oldu. Göğsüm incecik beyaz bir yara izi dışında bütündü, beyaz tenimde bir damla bile kırmızılık yoktu.

Bu mümkün değildi.

"Ben..." Ağzım çöl kadar kurumuştu. "O... O..."

"İşaretlendi mi?" Snorri aniden yanıma geldi, saç örgülerimi kaldırdı ve eliyle beni yoklayarak aramaya başladı. "Hlin onu sahiplendi mi?"

Bjorn sol elimi kaldırdığında sessizleşti. Elimin üstünde kıpkırmızı bir kalkan dövmesi vardı. Ayrıntıları ölümlü bir sanatçının elinden çıkabilecek hiçbir şeye benzemiyordu ve her kalp atışımda, kalkanı oluşturan kan da titreşiyordu.

"Sahiplenildi!" Snorri kükredi. Bileğimden tutarak beni Bjorn'ün elinden çekip ayağa kaldırdı. Boşta kalan elimle umutsuzca elbisemin korsesini yerine çekmeye çalışırken, o dövmemi herkesin görebileceği şekilde havada tutuyordu. "Hlin onu sahiplendi, kalkan kızımıza kavuştuk!"

O ana kadar ölüm sessizliğine bürünmüş olan kalabalık kükreyerek onayladı.

"Şimdi ziyafet çekelim!" diye bağırdıktan sonra Snorri sonunda beni bıraktı. Böylece elbisemin kollarını çekebildim. "Hadi büyük salona!"

İnsanlar yekvücut olarak salona akın etti, karınlarını doyurmak için sabırsızlanıyorlardı. Snorri onları takip etmemi işaret etti ama Ylva'nın soğuk parmakları sağ bileğime yapışarak avucumu göğe doğru çevirdi. "Bak."

Gördüğüm manzara karşısında midem huzursuzlukla kasıldı. Sanki avucum yanmadan önce dövmelerim varmış gibiydi. Bir zamanlar resmedilmiş olan her neyse buruşmuş, artık tanınmaz bir karmaşaya dönüşmüştü.

"İkinci bir dövme," diye mırıldandı Snorri. "Böyle bir şey hiç duymamıştım."

"Ben de," dedi Ylva. İkisi birlikte, gözlerini avucuma dikmiş başını iki yana sallayan Bjorn'e baktılar.

"Ne olduğunu anlayamıyorum." Snorri biraz daha eğildi. Bu şekilde incelenmekten hoşlanmadığım için elimi çekme isteğimi bastırdım.

"Muhtemelen Bjorn içeri dalıp çemberimi yok etmeden önce Hlin'in onu bitirecek vakti olmadığı içindir," diye tersledi Ylva.

"Çünkü onu orada terk ettin!" Bjorn, Ylva'ya öfkeyle bakıyordu. "Sen bir *volva*'sın. Çemberin içinde kalman gerekiyordu ama onu parçalanması için orada bıraktın."

Snorri donakaldı. "Tam olarak ne gördün, Bjorn? Ylva? Benim tek gördüğüm Freya'nın diz çökmesiydi."

Sanki burada değilmişim gibi konuşulmasından bıkmıştım. "Beni ikiye bölünmüş halde gördü."

Bjorn başıyla onayladı. "Sanki uğruna savaşılan bir ödüldü, iki taraf da diğerine boyun eğmektense onun yok olduğunu görmeyi tercih ediyordu."

"Bir alamet." Snorri uzun bir nefes verdi. "Çember, Hlin'in bize bir öngörü bahşetmesine izin verdi. Geleceğe dair bir uyarı gönderdi. Dikkat etmezsek Freya yok olacak."

Korku bir solucan gibi sırtımdan aşağıya doğru ilerledi.

"Hepsi bu kadar değil." Snorri düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. "Freya için böyle bir kaderi nasıl önleyebileceğimize dair bir cevap da verdi. Fenrir'in Bağlanması hikâyesini hatırlayın; Tyr, tanrıların kurttan korunması için kolunu feda etmişti hani." Yaralı elimi işaret etti. "Senin hepimizi kurtaracak olan şeyi korumak için fedakârlık yapman gerektiği çok açık, oğlum."

Bjorn gözlerini kırpıştırdıktan sonra başını sertçe iki yana salladı. "Alakasız bağlantılar kuruyorsun, baba. Açıklanamayacak bir şeyi açıklamak için var olmayan bağlantılar görüyorsun."

"Tanrılar bize kendi hayatlarımızı anlayabilmemiz için hikâyelerini armağan ettiler." Snorri, Bjorn'ün omuzlarından tuttu. "Tanrılar, Freya'yı bulabilmem için seni bana geri getirdi. Görünüşe göre, tanrılar öngörülen her şeyi gerçekleştirebilmem için onun hayatını güvende tutacak kişinin sen olmanı istiyor. Bu senin kaderin."

Rüzgâr şiddetle estiğinde ürperdim. Kar taneleri uzattığım avucumun içinde erirken Bjorn'ün nasıl karşılık vereceğini görmek için bekledim. Tükürürcesine, "Hayır. Bunun bir parçası olmayacağım," dediğinde içim buruldu. Arkasını dönerek hışımla uzaklaştı.

Sessizlik uzadı.

"Aklı başına gelecektir," dedi Snorri sonunda. "Tanrılar bunu istiyor. Şimdi ziyafet çekelim."

Onu ve Ylva'yı büyük salona kadar takip ederken hiçbir şey söylemedim. Ancak aklımda Snorri'nin unuttuğu bir gerçek vardı, Bjorn'ün örülü bir kaderi yoktu. Yani Norn'lar onun için ne planlarsa planlasın, kaderini kendi elleriyle örecekti.

BÖLÜM 7

Hizmetçiler elbisemi hızla onardıktan sonra sağında Ylva'nın oturduğu Snorri'nin soluna yerleştim. Klan erkekleri ve kadınları çok sayıdaki uzun bankları doldurmuşlardı. Masalar çeşit çeşit yiyecek tabakları, bal likörü sürahileriyle doluydu. Salon çelenklerle süslenmişti, odun dumanıyla yemek kokularının arasından keskin bir çam kokusu geliyordu. Köylüler birbiri ardına gelip bize iyi dileklerini sunuyordu. Söyledikleri güzel sözlere rağmen, bana attıkları yan bakışlarda güvensizlik ve belirsizlik vardı.

Onları suçlamak zordu.

Yanmış, kana bulanmış bir halde hayatlarına girmiştim. Sevgili leydilerinin kocasını çalmış, bir ritüelin kaosa dönüşmesine neden olmuştum. Bütün bunlar yirmi yıl önce, bir kâhin lordlarına Skaland'in bölünmüş klanlarını birleştirecek ve Snorri'yi kral yapacak gücü elimde tuttuğumu söylediği içindi.

Bu bana bir *skald*'ın hikâyesinden fırlama bir şeymiş gibi geliyordu. Oysa ben tanrıları onurlandıracak, bize bıraktıkları işaretleri arayacak şekilde yetiştirilmiştim. Bu yüzden kâhinin

söylediklerinin gerçek olmadığına inanan hiçbir parçam yoktu. Yine de bu, sorularımın olmadığı anlamına gelmiyordu.

İnsanları tam olarak nasıl birleştirecektim? Kâhin beni böyle bir başarıya ulaşacak ne yaparken görmüştü?

Evet, ben bir tanrının çocuğuydum. Büyüm vardı ama Hlin *küçük* bir tanrıydı. Bjorn'ün damarlarında en güçlü tanrılardan biri olan Tyr'in kanı akıyordu. Bir savaş tanrısı ve liderdi, aynı zamanda adalet getirendi. Kâhinin öngördüğü işleri Bjorn gibi birinin başarması daha mantıklı geliyordu. Bunun yerine onun kehanetteki tek rolü, adımı ortaya çıkaracak ateşi sağlamaktı.

Tam da... böyle *olmuştu*.

Bu da Snorri'nin teorisinin doğru olup olmadığını merak etmeme neden oluyordu. Tanrılar Bjorn'ün kaderinin benimkiyle iç içe geçtiğini mi görmüşlerdi? Kâhinin kehanetinin gerçekleşmesinde önemli bir rol mü oynayacaktı?

Tırnaklarımı yemek için sağ elimi kaldırdığım anda, Ylva'nın bana verdiği eldivenleri tekrar taktığımı hatırladım. Şimdi niyetinin yaralarımı örtmek mi, yoksa ezik sağ avucumdaki dövmeyi daha fazla çatışmaya yol açmaması için kapatmak mı olduğundan emin değildim.

Bu çatışma Bjorn'ü uzaklaştırmış, ziyafet boyunca da uzak tutmuştu çünkü babasının onun için tasavvur ettiği geleceğin bir parçası olmak istemediği açıktı.

Kendi koşullarım göz önüne alındığında bunu anlayabiliyordum.

Bir parça tavuğu kemirerek kalabalığın içinde yine onu aradım ama düşüncelerim yumuşak bir sesle bölündü.

"Freya?"

Platformun önünde, Bjorn'le dövüştüğüm sırada Snorri'nin yanında olan güzel kadın duruyordu. Benim kadar solgun tenli olan bu kadın yine göğüs dekoltesini ortaya çıkaran ve kalçalarının kıvrımlarına yapışan, ince yünden kıpkırmızı bir elbise

giymişti. Açık kahverengi saçları bu gece toplanmamıştı, bukleler halinde beline kadar dökülüyordu. Tek silahı kemerine takılı küçük kılıçtı. Yine onunla aramda garip bir mesafe olduğu hissine kapıldım. Sanki karşımda durmuş kutlamaları görüyor, duyuyor ve kokluyordu ama herkesten ayrı bir yerdeydi.

"Doğru dürüst tanıştırılmadık. Benim adım Steinunn," dedi kadın. "Jarl Snorri'nin *skald*'ıyım."

Ancak o zaman boynunun yan tarafındaki kırmızı arp dövmesini fark ettim, teller kalbinin her atışıyla titreşiyordu. Sıradan bir *skald* değildi, kanı Bragi*'den gelse bile benim kadar tanrıların çocuğuydu. Daha önce hiç, bir performansa şahit olmamıştım ancak bir *skald*'ın söylediği şarkının dinleyenleri hikâyenin içine sokan görüntüler bahşettiği söylenirdi. Sadece onlara iyi bakabilecek jarllara ve krallara hizmet ettiklerini duymuştum. Bu da Steinunn'ın lüks kıyafetlerini açıklıyordu, sadece Geir'in ondan bahsettiğini hiç duymamıştım. "Snorri'ye uzun zamandır mı hizmet ediyorsun?"

Steinunn başını iki yana salladı. "Hayır. Kâhinin onun kral olacağı kehanetini duyduğumda geldim. Böylesi bir hikâyeyi bir şarkıda anlatmak bana büyük bir onur ve ün getirecek, ayrıca..." Cümlesini tereddütle yarıda kestikten sonra başını iki yana salladı. "Olduğum yerde kalmam için hiçbir nedenim yoktu."

Bu tereddütte bir hikâye vardı ama ben üzerine gitmeye fırsat bulamadan *skald* çabucak, "Jarl işaretlenme hikâyeni dinleyebilmem için seninle konuşmamı istedi," diye devam etti. "*Senin* ününü yaymak için bir şarkı besteliyorum."

Yana doğru bakınca Snorri ve Ylva'nın iki adamla sohbete daldığını gördüm. İkisi de bana zerre kadar ilgi göstermiyordu. "Orada değil miydin?"

"Oradaydım. Ben de herkesin gördüğünü gördüm. Ancak yaşananların görünenden ibaret olmadığını biliyorum. Bana

* İskandinav mitolojisinde şiir tanrısıdır. (ç.n.)

hikâyeni anlatırsan onun şarkısını söyleyeceğim, duyan herkes o an gerçekte ne yaşandığını öğrenecek."

Kendi çığlıklarım kafamda yankılandı, parçalara ayrılıp atan kalbimin açığa çıkarılmasının acısını hatırladım. Titreyerek başımı iki yana salladım. "Kimsenin görmemesi bir merhametti."

"Ylva bir şey gördü, bu onun ritüeli olduğu için mantıklıydı ama Bjorn de gördü." Steinunn başını yana yatırdı. "Seni hangi kaderden kurtarmak için bu kadar çaresizliğe kapıldığını anlatırsam daha iyi bir hikâye olur."

"O zaman ona sor." Kaba davranıyordum ama bu, söylediğimiz her şeyi ona kulak veren herkesle paylaşacağını bildiğimiz bir köy dedikoducusu tarafından rahatsız edilmekten farksızdı.

Steinunn bana kederle gülümsedi. "Bjorn'den hikâye dileyeceğime taştan su dilerim daha kolay."

Durumun bende de aynı olduğunu söylemek için ağzımı açtığım sırada büyük salonun kapıları içeri doğru savruldu. Bjorn bir rüzgâr ve kar girdabının içinde içeri girdi. Birçok kişi onu selamlamak için adını haykırdı. Gülerek bir içki kabul ettikten sonra Snorri'nin diğer savaşçılarından bazılarının oturduğu masanın karşısına geçti.

"Belki sonra," dedim Steinunn'a. Bjorn'ün yanına oturan kızıl saçlı güzel kadına bakarken, Steinunn'un beni başıyla onaylayıp kalabalığın arasına karıştığını belli belirsiz fark etmiştim. Kızıl saçlı kadın dudaklarını Bjorn'ün kulağına dayayarak ona bir şeyler söyledi, her ne dediyse Bjorn'ü güldürdü. Kahkahası, gürültünün içinden bile bana ulaşan derin bir sesti. Kadın bundan cesaret bulunca bir kolunu onun boynuna doladı, diğer eli de gömleğinin önüyle oynuyordu.

İçimde uyanan ani sinir ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olmuştu. Bu hissi bastırmak için birkaç yudum bal likörü içsem bile yok olmayı reddediyordu. Ritüel sırasında olanların ardından, neden hiçbir şey olmamış gibi devam etmenin kabul

edilebilir olduğunu düşünüyordu? Sanki ikiye bölünmemi izlememiş, bana yardım etmek için runik büyü çemberini bozarak felakete yol açma riskini almamış gibi?

Sanki onun kaderi benimkiyle iç içe değilmiş gibi?

Yanaklarımın içini ısırıp onlar dışında her yere bakmaya çalıştım. Ancak gözlerim sürekli Bjorn ve kızıl saçlı kadına kayıyor, midemi ekşitiyordu. Hissetmeye hakkım bile olmayan kıskançlığın ekşiliğiydi. Oysa benimle flört ettiği zamanları hatırlamak çok kolaydı. Ne kadar mantıksız olursa olsun, aramızda geçen o anın onun için sıradan bir olay olmasından nefret ediyordum.

Onun gibi görünen erkekler kadınlarla sürekli flört eder, dedim kendime. *Bjorn muhtemelen flört etmeye nefes almak kadar kafa yoruyor, ikisi de onun için çok istemsiz.*

Her geçen saniye öfkem daha çok alevleniyor, aklımdan birbiri ardına geçen mantıklı düşünceler hiçbir işe yaramıyordu. İçkimden büyük bir yudum daha aldım, alkol damarlarımda yüksek sesle gürledikçe sağduyumu boğuyordu.

Yaşanan her şeyi unutabileceğini düşündüğü belliydi. Ben Snorri'yle evlenmek zorunda kalıp her nefesimi gözetim ve kontrol altında geçirecek, yanlış bir hareketim ailemin iyiliğini tehlikeye atacakken o hayatına istediği gibi devam edebileceğini düşünüyordu. Bjorn sadece *hayır* diyebilir, bunun için en ufak bir bedel ödemezdi.

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandım. Konuşanın içki olduğunu bilmeme rağmen, sandalyemden kalktım ve masanın etrafından dolaşıp kaosun içine doğru ilerledim. İnsanlar temkinli bir saygıyla başlarını eğip selam vererek bana yol açmak için hareketlendi, biri elime dolu bir kadeh tutuşturdu. Uzun bir yudum aldığım sırada biraz olsun varsa bile, zekâmdan geriye kalanları da boğdum. Bjorn'ün karşısında oturan iki savaşçının arasına sıkıştım. "Konuşmamız gerekiyor, Bjorn. Özel olarak."

Dikkatini kızıl saçlıdan ayırıp, "Söyleyeceklerini yarına sakla," diye cevap verdi. "Tercihen günün ilerleyen saatlerine çünkü bu gece fazla uyumayı planlamıyorum."

Kızıl saçlının kıkırdaması karşısında yüzüm ısınırken kaşlarımı çattım. İlk içgüdüm gitmekti. Aslında ilki o değildi... ilk içgüdüm kadehimin içindekileri yüzüne fırlatıp *sonra* gitmekti. "Seninle Snorri'nin teorisini tartışmak istiyorum. Ya benimle yalnız konuşursun ya da herkesin önünde konuşursun. Seçim senin."

Duyan herkesin kaşları kalktı. Birkaçı sanki içkiyi fazla kaçırmış, yarın bundan pişman olacak aptal bir kızmışım gibi kıkırdadı. Haklı olabileceklerini kabul etmeyi reddettim.

"Tartışacak bir şey yok." Bjorn kızıl saçlıya sırıttığında kadehimi kafasına geçirme isteğimi dizginledim. "Yakında kendin de öğrenirsin ama babam hikâyelerle mitleri kendi düşünce tarzını destekleyecek şekilde çarpıtmakta oldukça ustadır. Kafasına bir kuş pislese, bunu Odin'den gelen bir mesaj gibi gösterecek bir hikâye bulur. Bazen başındaki sadece boktur, Freya."

Son cümlesini söylerken kızıl saçlıdan uzaklaştı. Bakışları sıktığım yumruklarıma kilitlendi. "Bu sıcakta neden eldiven takıyorsun?"

Etrafımızdakilerin bakışlarını üzerimde hissederek, "Altındaki şey yüzünden," diye çıkıştım. Çatık kaşlarından Bjorn'ün babası hakkında söylediklerini hoş karşılamadıkları anlaşılıyordu ama Bjorn'ün bunu umursadığını sanmıyordum. "Yaraları gördün. Dövmeleri. Belli ki, tanrılar bana eylemlerimin sonuçları olduğunun hatırlatılması gerektiğine inanıyor. Yine de bu, bütün gece söz konusu sonuçlara bakmam gerektiği anlamına gelmiyor."

Bjorn'ün gözleri ellerimden ayrılıp bakışlarımı buldu. "Pişman olmadığını sanıyordum."

"Değilim." *Değildim.*

Dirseklerini masaya dayadı. "O zaman neden elini saklıyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum çünkü buraya elim hakkında konuşmak için gelmemiştim. "Çünkü çirkin. O yüzden. Kimse elime bakmak istemez, en azından ben istemiyorum!"

Bjorn masanın üzerinden eğilip ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Senin hiçbir yanın çirkin değil, Freya. Onurunu ve aileni savunurken aldığın yaralar hiç değil. O dövmeler damarlarında bir tanrıçanın kanını taşıdığının işareti. Onları gururla taşımalısın, utanç damgaları gibi saklamamalısın."

"Buraya bunun hakkında konuşmaya gelmedim." Kalbim kulaklarımda atıyordu. "Nasıl göründüğüm önemli *değil.*"

Bjorn kadehini kafasına dikerek bir gümbürtüyle masaya bıraktı. "O zaman eldivenlerini çıkar. Çıkar ki, tartışmak istediğin her neyse onu tartışalım."

Sertçe yutkundum, Ylva'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Sarhoşsun."

"Sen de öyle." Tekrar masanın üzerinden eğildi. "Eldivenlerini çıkar, Freya. Yoksa pişman olduğunu düşünmeye başlayacağım. Eğer öyleysen hakkında farklı hissetmeye başlayabilirim."

İrkildim, benim hakkımda düşündüğünü itiraf etmesi nedense ürkütücüydü. "Senin ya da bir başkasının hakkımda ne düşündüğü umurumda değil."

"Kanıtla."

Sesi meydan okumayla doluydu, üstelik bu meydan okuma doğrudan ruhuma sesleniyordu. İçimde kabul etme isteği uyandırıyordu. Ben korkak değildim. Bunu kanıtlamak aptalca bir şey yapmak anlamına gelse bile öyle yapacaktım. "İyi."

Eldivenleri çıkarıp ateşe attığımda beyaz yün küle dönüştü. Sonra dirseklerimi masaya dayayarak parmaklarımı birbirine kenetledim ve ona baktım. Kalbimin gümbürtülü atışlarına aldırmadım. "Tatmin oldun mu?"

İfadesi değişti ama tiksintiye dönüşmedi. Tam aksine, gözleri şeytani bir zevkle parladı. Dudaklarında yavaşça beliren gülümseme kalbimin çarpmasına neden oldu. "Henüz değil."

Bir anda masanın üstüne sıçrayıp bana uzandı.

"Ne yapıyorsun?" Soruma cevap verme lütfunda bulunmadan ellerini bileklerime sardı ve sanki bir çocuktan daha ağır değilmişim gibi beni kaldırdı.

"Kadehlerinizi kaldırın," diye kükredi. "Hlin'in çocuğu ve Halsar'ın leydisi, kalkan kızı Freya'nın şerefine için! *Skol!*"*

Salondaki herkes yumruklarını masalara, ayaklarını yere vurarak, "*Skol,*" diye kükrerken Bjorn sağ elimi havaya kaldırdı. Herkes kadehlerini kaldırıp içkilerinden içti. Gözlerim Ylva'nınkilerle buluştuğunda biri elime bir kadeh tutuşturdu. Halsar'ın gerçek leydisi tezahürat etmiyordu. Buz gibi soğuk bakışlarıyla kadehini dudaklarına götürdü, bir yudum içti.

Ben de içtim. Çenemden aşağı süzülen damlalarla birlikte bal likörünü kafama diktikten sonra kadehi ayağımın yanındaki masaya sertçe bıraktım. Bjorn'ün hâlâ bileğimi tuttuğunu ancak o zaman fark ettim. "Bana sormak istediğin şey neydi?" diyerek beni kendisine yaklaştırdı.

Tereddütle baktığımda başını yana eğdi. "Kimse seni gürültüden duyamaz."

Bu kesinlikle doğruydu. Herkes hâlâ kadeh tokuşturuyor, bardaklar birbirine çarpıyor ve her yere bal likörü dökülüyordu. Tabii bu bizi izlemedikleri anlamına gelmiyordu. Dilim tutulmuş olsa bile kendimi konuşmaya zorladım. "Babanın söylediklerinin doğru olduğuna inanıyor musun? Senin ya da benim hakkımda? Beni korumanın kaderinde olduğuna?"

Bjorn'ün gözlerindeki gülümseme kaybolduğunda kalbim sıkıştı. "Hayır, Freya. Neye inanmak istiyorsan inan ama lütfen buna inanma."

"Freya."

Adımı duyunca irkildim. Arkamı dönüp baktığımda Snor-

* Eski İskandinav dillerinden gelen "*skâl*" kelimesinin, İngilizceleştirilmiş halidir. "*Şerefe!*" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

ri'nin beni izlediğini, Ylva'nın da birkaç adım geride durduğunu gördüm.

"Zamanı geldi." Sesi ciddiydi ve kelimelerinden daha çok *bu*, ne demek istediğini tam olarak anlamamı sağladı. Evliliğin meşru olabilmesi için gerdeğe girilmesi gerekiyordu, buradaki herkes buna kulaklarıyla şahitlik edecekti. Yanaklarımın içini ısırdım. Snorri'nin olacaklardan memnun görünmemesinin beni daha iyi mi, yoksa daha kötü mü hissettirdiğinden emin değildim.

Bunu yapabilirsin, dedim kendime. *Yapacaksın.*

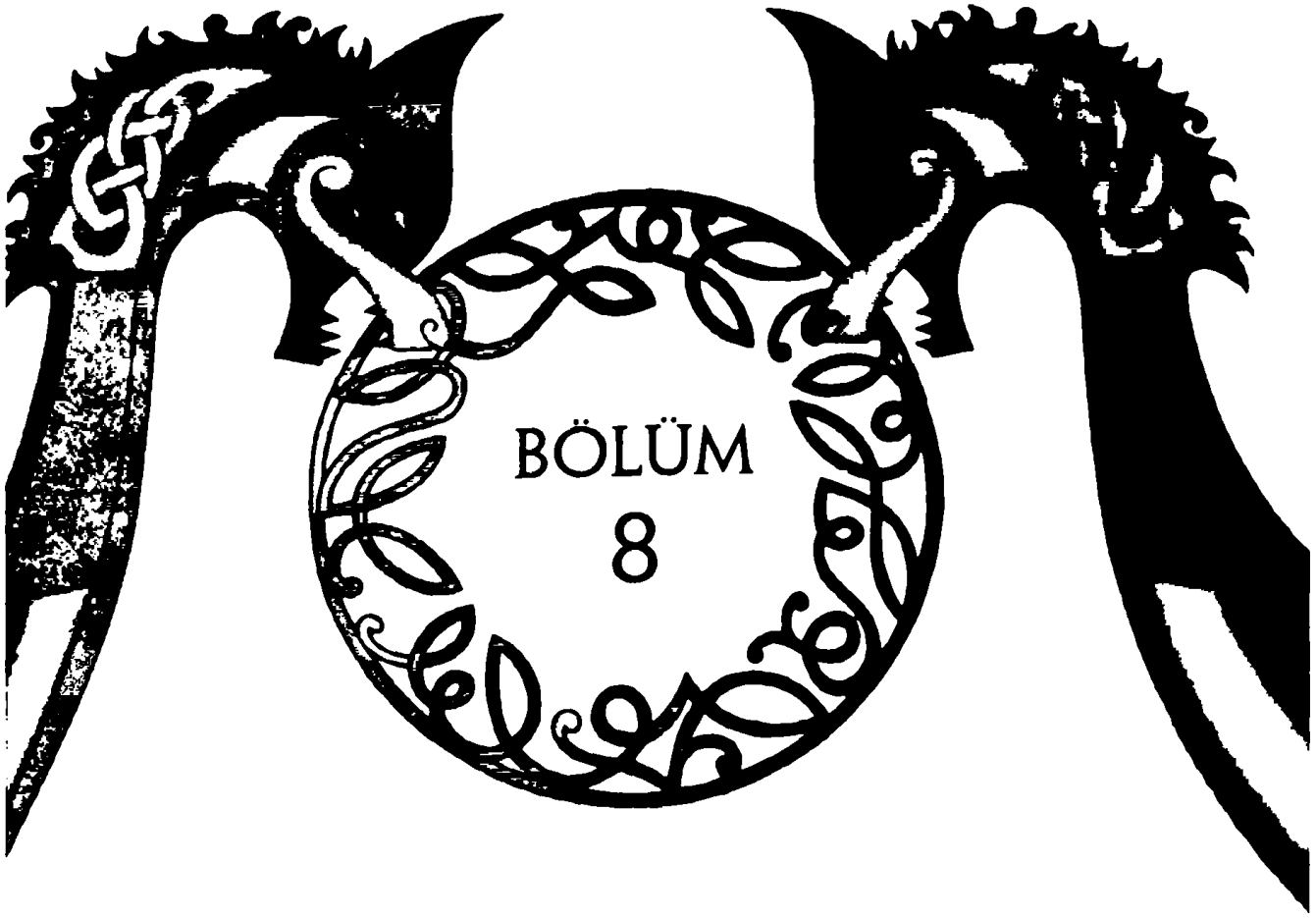
Onu başımla onaylayarak masadan uzaklaşmak için hamle yaptım ama Bjorn'ün bileğimdeki eli beni geri çekti. Dönüp ona baktığımda ifadesi yoğun olsa da gözlerinin ardında hangi duyguların yattığından emin değildim. "Kazandığımız tüm yaralar teninde iz bırakmaz, Ateşten Doğan Freya." Tutuşunu gevşetince elim onunkine kaydı. Yaralı avuç içim hissiz olmasına rağmen parmaklarının orada gezindiğini hissettiğime yemin edebilirdim ve bu his ürpermeme neden olmuştu. "Onlar da diğerleri kadar onurludur."

"Ateşten Doğan," diye tekrarladım. Bu lakap hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Sadece duyduğum anda tenimin karıncalandığını, kalbimin hızlandığını biliyordum.

Snorri'nin eli sol bileğime dolandı. Beni çekip masadan kaldırdı ve salon boyunca yürüdü. Ylva da onu takip ediyordu. Tüm davetliler biz geçerken alkışlıyor, kadeh kaldırıyordu. Ylva'yla paylaştığı odaların kapısına baktım, ayaklarım geri gidiyor gibiydi. Tüm içgüdülerim bana geri dönmemi, kaçmamı söylüyordu.

Fakat kaçmayacaktım. Ben Ateşten Doğan Freya'ydım. Ailemi korumak için ne gerekiyorsa yapardım, bu yüzden omuzlarımı dikleştirdim.

Snorri'yi içeri kadar takip ettim.

Oda, çocukluk evimin tamamından daha büyüktü. Duvarlar asmalarla, yerler kürklerle süslüydü ve soğuğu önlemek için ateş yanıyordu. Asıl dikkatimi çeken ise koca bir ailenin sığabileceği büyüklükteki yataktı.

Sen bakire değilsin, diye kendimi azarladım. *Acımayacak.*

Bu kelimeler çok bir şey ifade etmiyordu çünkü tüylerimi ürperten canımın yanacağı korkusu değildi. Hiçbir sevgi beslemediğim ve arzu duymadığım bir adamla, karısı bizi izlerken yatmak zorunda kalmaktan duyduğum tiksintiydi.

Ateşten Doğan.

"Soyun."

Dişlerimi sıkarak elbisemi çözmeye başladım ama Ylva'nın sesini duyunca donakaldım. "Bunu yapamam."

Arkamı döndüğümde Halsar'ın leydisini iki büklüm olmuş, ellerini yüzüne bastırmış halde buldum.

"Bunu tamamlayabilecek kadar güçlü olduğumu sanıyordum," diye fısıldadı. "Ama bir başka kadınla yatman, tekrar katlanamayacağım kadar fazla. Bu beni yıkacak."

Snorri'nin ifadesi yumuşadı, karısının önünde diz çöktü. "Sevgilim, kalbimin sana ait olduğunu biliyorsun. Bu..." Başıyla geriye doğru beni işaret etti. "Siyasi bir anlaşma. Kalbim ve bedenim bu kadını önemsemiyor. Tanrılar onun benim kontrolüm altında olmasını istiyor, o yüzden bu yapılmalı."

Ylva gözyaşlarına boğulduğunda suçluluk duygusu içimi kemirdi. Bunca zaman onun, sırf hoşuna gittiği için hayatımı zindan etmeye kararlı bir sürtükten başka bir şey olmadığını düşünmüştüm. Sevgili kocasının başka bir eş almasını izlemenin nasıl bir his olduğunu durup bir kez bile düşünmemiştim.

Snorri onu kollarının arasına çekti. "Başka seçenek yok, Ylva. Sen de biliyorsun. Evlilik tamamlanmadığı sürece meşru olmaz. Düşmanlarımız bunu öğrenirler, tıpkı Hlin'in bahşettiği görülerde olduğu gibi onu çalmak için birbirleriyle savaşırlar. Freya yok olur ve Skaland parçalanmış, zayıf kalmaya devam eder."

Nefesimi tuttum. Bu adamla sevişmeyi hiç *istemesem* de ikiye bölünmenin acısı çok canlıydı. Tüm yollar acıya çıkıyordu, en azından birine katlanabileceğimi biliyordum.

Ylva başını kaldırdı. Açık renk teni şişmiş, gözleri kızarmış olsa da sesi sabitti. "Ya başka bir yol olsaydı? Onun yatağını paylaşmanı gerektirmeyen bir yol?"

"Ne yaparsak yapalım, tanrılar bu evliliğin meşru olmadığını bilecek." Snorri sertçe başını iki yana salladı. "İsteklerine boyun eğmezsem, beni desteklemezler."

"Peki bu *gerçekten* onların isteği mi?" Ylva gözyaşlarını sildi. "Kehanette evlilikten, gerdeğe girmekten değil, sadece kontrol altına almaktan bahsediliyordu. Tanrılar onu bir silah gibi kullanmanı istiyor, kalbine tasma takmak için ondan çocuk yapmanı değil."

Midem bulandı. Planları bu muydu? Beni kendilerine bir çocukla mı bağlayacaklardı?

"Başka ne öneriyorsun?"

Ylva çenesini sıkıp yere baktı. "Rünleri kullanabiliriz."

Cadılık. Büyücülük. Mantığım fazla uzağa gidemeyeceğimi fısıldasa da tüm içgüdülerim kaçmamı söylüyordu.

"Onu sana bağlayabilirim." Muhtemelen Snorri'nin planını henüz reddetmemiş olması, Ylva'nın sesini daha da güçlendirmişti. "Bir yeminle bağlarım."

Zorlukla yutkundum. Gözlerim ikili arasında gidip geliyordu. Ne olursa olsun, kapana kısılmıştım. Geriye kalan tek belirsizlik beni hangi bağla bağlayacaklarıydı; bedenimle mi, yoksa yeminimle mi? Hangisini tercih edeceğimi biliyordum. Bir çocuğun bu kâbusa sürüklenmesini önlemek için her şeyi yapacağımı, her şey üzerine yemin edeceğimi biliyordum. "Yemin ederim."

Başlarını çevirdiler. Gözleri öyle bir yoğunlukla bana kilitlenmişti ki, sinmemek için kendimi zor tuttum ama direnmek zorundaydım. "Snorri'nin bana asla dokunmayacağına yemin etmesi şartıyla."

Snorri alındıysa bile bunu belli etmedi, sadece sakallı çenesini ovuşturup karısına döndü. "Eğer biri bu büyüyü öğrenirse hayatın tehlikeye girer, sevgilim çünkü büyüyü bozmanın tek yolu senin ölümün olacak."

"O zaman karın olduğum yalanına devam ederiz," dedim çabucak. "Tanrılar zekâdan hoşlanırlar. O yüzden bu aldatmacayı bir krala yakışır, zekice bir strateji olarak göreceklerdir."

Bu kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez, Snorri'nin gözleri parladı. Vaat edilen kaderine yaptığım atıf, Ylva'nın planına duyduğu kuşkuyu silip süpürdü.

Odanın dışında eğlenen konuklar bağıra çağıra konuşuyor, kahkahalar atıyordu. Duvarlardan Snorri'ye öneri niteliğinde müstehcen yorumlar süzülüyor, odadaki tansiyon yükseliyordu.

"İnsanlar buna inanmak için birleşmenin kanıtını isteyecektir," dedi Snorri.

Piyon olma, diye fısıldadı kafamın içindeki bir ses. *Kontrolü ele almanın yollarını bul!* "Numara yap. Bir bakire bekliyor değiller, Ylva da en az benim kadar kanıt sunacaktır. Kimse jarlına yalancı demeye cesaret edemez."

Ylva'nın gözlerinde bir alev parladı. Odayı aşarak beni kollarımdan tuttuğu gibi duvara doğru iterken tırnakları derime batıyordu. Ağzını kulağıma yaklaştırıp, "Sana güvenmiyorum," diye tısladı.

Bu his karşılıklıydı ama elde ettiğim azıcık gücün tadını çıkarıyordum.

"En iyi ittifaklar," dedim usulca. "Her iki tarafın da birbirine karşı kozunun olduğu ittifaklardır. En iyi müttefikler olalım, Ylva."

"Eğer bize *ihanet* edersen," diye fısıldadı. "Seni sadece öldürmekle kalmam. Değer verdiğin herkes lime lime edilirken sana izlettiririm, parçalanmış bir şeye dönüştüğünde seni diri diri gömerim."

Ona inanıyordum. Bu kadının tehdidini *tam* olarak yerine getireceğine inanıyordum ve bu nedenle onu kızdırmayacaktım. Tabii bu beni sindirebileceği anlamına gelmiyordu. Gözlerimi kırpmadan konuştum. "Anlaştık."

"Büyüyü yap, Ylva," dedi Snorri. "Kaderimi bana teslim edecek kontrolü garantiye alalım."

Ylva'nın gümüş bir tabak getirip masanın üzerine koymasını sessizce izledim. Kemerinden bir bıçak çıkararak Snorri'nin avucuna derin olmayan bir kesik açtı ve kanın tabağın ortasında birikmesine izin verdi. Ardından beni işaret etti. "Elini ver."

"Dövmeleri kesme," diye uyardı Snorri. Ylva kaşlarını çatsa da bıçağını kolumun iç kısmına götürdü.

Açtığı yarayı tabağın üzerinde tutarken irkildim ama bir şey söylemedim. Kanım Snorri'nin kanıyla karışmak üzere damlıyordu.

Ylva parmağıyla kanları birbirine karıştırdıktan sonra o kanla tabağın kenarına rünler çizdi. "Freya. Benden sonra tekrar et. Bu kandan olmayan hiç kimseye hizmet etmeyeceğime yemin ederim."

Eğer bu kelimeleri söylersem kendi hayatımın ya da Ylva'nın hayatının sonuna kadar Snorri'ye bağlı kalacaktım. Ancak alternatifi çok daha kötüydü. "Bu kandan olmayan hiç kimseye hizmet etmeyeceğime yemin ederim."

"Bu kandan olana bağlılık yemini ederim. Bu kandan olanı ne pahasına olursa olsun koruyacağıma yemin ederim. Bu kandan olmayan kimseye bu anlaşmadan söz etmeyeceğime yemin ederim."

Söylediklerini tekrarladım.

"Şimdi sen, sevgilim."

Snorri uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu. "Tanrıların huzurunda, bedenim ve kalbimle tek gerçek eşime sadakat yemini ediyorum."

Ylva'nın gözleri hızla onunkileri bulduğunda içlerinde kabaran duygular şüphe götürmezdi. "Beni onurlandırdın." Tabağa son bir rün çizince her şey parladı, ardından kan havuzu da dahil olmak üzere hepsi dumana dönüştü. "Bitti."

Kendimi farklı hissetmiyordum. Bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğundan emin değildim çünkü bir yanım yaptığımız şeyin ağırlığını hissetmek istiyordu.

Ylva koyu renk bir pelerin almak için harekete geçti. Pelerini omuzlarıma örtüp başlığını yüzüme çekti. "İzlemene izin vermeyeceğim."

Omuz silkerek beni arka duvara doğru itmesine izin verdim. Halının altında gizli bir kapı vardı ve Ylva kapıyı açtığında odaya gece havası doldu. "Delikte kal. Sakın dolaşma."

Kolayca arkamı dönüp kulaklarımı kapatabilirdim ama itiraz etmedim, sadece deliğe girdim. Neredeyse anında öpüşme

sesleri kulağıma geldi, tutucu biri olmasam da daha fazlasını duymak istemiyordum.

Kaçış tünelini gizleyen tahta parçalarını kaldırarak dışarı tırmandım. Karanlık bir geceydi, ay ve yıldızlar daha fazla karın habercisi yoğun bulutlar tarafından gizlenmişti. Soğuğa karşı pelerinime sarınırken büyük salonun duvarına yaslandım.

Kahkahalarla bağırışlar tüm Halsar'da yankılanıyordu. Birkaç adam kollarını birbirlerinin omuzlarına atmış, şarkı söylüyordu. Onlar sendeleyerek köye girerken gölgelerde saklandım. İçeride davullar çalmaya başlamıştı, insanlar şafak sökene kadar dans edip eğleneceklerdi. Başka bir gün olsa ben de bu eğlenceye katılırdım. Gülerdim, şarkı söylerdim ve kusana kadar içerdim. Şimdiyse tek istediğim soğuk gölgelere sığınmaktı, kalbim neşeden yoksundu.

Ateşten Doğan.

Kaşlarımı çatarak zavallı ruh halimi gözden geçirdim. Dışarıdan bakıldığında çok taviz vermişim gibi görünüyordu ama durum gerçekten böyle miydi? Daha yeni tanışmış olsak bile bütün hayatım, bu toprakların jarlı olduğu için Snorri'ye yeminli geçmişti. Değişen tek şey, artık büyünün beni babamdan miras aldığım yeminlere bağlamasıydı. Anlaşma yapıldığına göre, üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Zihnimi tanrıların benim için yazdığı sonuçları nasıl elde edeceğimi anlamaya adamak daha iyiydi.

Bunu geleceğimi gören kişiden daha iyi kimden öğrenebilirdim ki?

Başımı kaldırıp karanlığı taradım. Snorri'nin değerli kehanetini söyleyen kişiyi yakınında tutmama ihtimali neydi? Odin'in kuzgun olduğunu bildiğim işaretini şölendeki kimsede görmemiştim. Fakat bu, kâhinin köyde bir yerlerde olmadığı anlamına gelmiyordu. Ayrıca birileri tepemde dikilmeden onunla konuşmak için başka şansım olmayabilirdi.

Snorri'nin, Ylva'yla birlikteliğini ağırdan alması için dua ederek salondan uzaklaştım. Binaların arasındaki dar patikada ilerlerken başımı öne eğdim. Ayakkabılarımın altındaki cıvık çamur ezildikçe burnuma tezek, balık ve odun dumanı kokusu doluyordu. Evler sessizdi çünkü neredeyse herkes büyük salonda kutlama yapıyordu. Zaman zaman küçük ateşlerin yanında dikilmiş, görünüşte nöbet tutan adamların yanından geçtim ama hiçbiri bana aldırış etmedi.

Hafif bir esintiyle sallanan ahşap rüzgâr çanları, salondaki gürültünün ardından kulağıma hoş gelen yumuşak tıngırtılar çıkarıyordu. Binaların önünden geçerek bir kâhinin evini gösteren semboller aradım. Hiçbir şey bulamadım, en sonunda karanlık fiyorta uzanan rıhtıma ulaştım. Ucuna kadar yürüdükten sonra durup birkaç derin nefes aldım.

Daha önce bir kâhinle hiç konuşmamıştım. Ya bir jarlın hizmetinde olurlardı ya da en çaresizler ve en zenginler dışında kimsenin danışamayacağı kadar pahalıydılar. Annem her zaman geleceği bilmenin bir lanet olduğunu söylerdi çünkü ister iyi ister kötü olsun, onu değiştiremezdik.

Ben değiştirebilirdim. Hlin'in armağan ettiği bir damla kan, bana kaderimi değiştirme gücü veriyordu.

Gerçi değiştirmeyi başarıp başarmadığımı nasıl anlayacağım benim için tam bir muammaydı.

Geleceğin net bir resmini görmezsem, attığım her adım Norn'lar tarafından çoktan örülmüş bir eylem olabilirdi.

Bunu düşünmek başımı ağrıtıyordu. Tek istediğim, zihnim berraklaşana kadar rıhtımda durup soğuk havayı ciğerlerime çekmekti. Ancak Snorri ve Ylva yokluğumu çoktan fark etmiş olabilirlerdi. Muhtemelen bu gece onları yeterince zorlamıştım.

Bir dakika daha, dedim kendime. *On beş nefes daha.*

Sonra tenim karıncalandı.

Bıçağımı bile almadan uzaklaştığım için kendime lanet

okuyarak arkamı döndüm. Birkaç adım arkamda duran gölgeler içindeki figürü görünce, kalbim gümbürdeyerek atmaya başladı. Yardım çığlığı atmak için dudaklarımı araladığım anda figürün boyunu, iri cüssesini fark ettim. "Bjorn? Burada ne işin var?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Sesi tuhaf ve kısıktı. Bir yalan uydurmaya çalışırken göğsümü huzursuzluk kapladı.

"Ylva üzgündü. Snorri onunla arasını düzeltmek için zaman istedi."

Bjorn yumuşak bir homurtu çıkardı. "Bir gecede iki defa demek. Yaşlı piçin bunu yapabileceğini düşünmezdim."

"Burada ne yapıyorsun?" Soruyu tekrarladım çünkü beni yalnız dolaşırken yakaladığı için endişelenmem gerekip gerekmediğinden emin değildim.

"Kutlama yapacak havada değildim."

İleri doğru bir adım attığında içgüdüsel olarak bir adım geri attım, topuğum rıhtımın kenarındaydı. "Ben de." Tereddüt ederek ekledim. "Kendimi bulmayı beklediğim yer burası değildi. Normalde seçeceğim yol da bu değildi. Herkesin söylediği üzere kadersiz olsam bile kendimi kapana kısılmış buldum."

Bjorn hareketsiz kaldı. "Kaçabilirsin."

Kaçabilir miydim? Gecenin karanlığında kaybolup kendime ettiğim yeminleri ihlal etmeyen basit bir hayat kurabilir miydim? Belki yapabilirdim ama bedelini ailem öderdi. "Yapamam."

Bjorn ofladı, hayal kırıklığı bedeninden dalga dalga yayılıyor gibiydi. "Bunu söyleyeceğini nereden biliyordum?"

Nedenini tam olarak bilmesem de tedirginliğim aniden korkuya dönüştü. "Senin için ne fark eder ki?"

"Çok şey." Ellerini yumruk yaptı, aniden donakaldı. "Duydun mu?"

Nefes alıp vermeye devam ederken dinlemeye çalıştım, bir

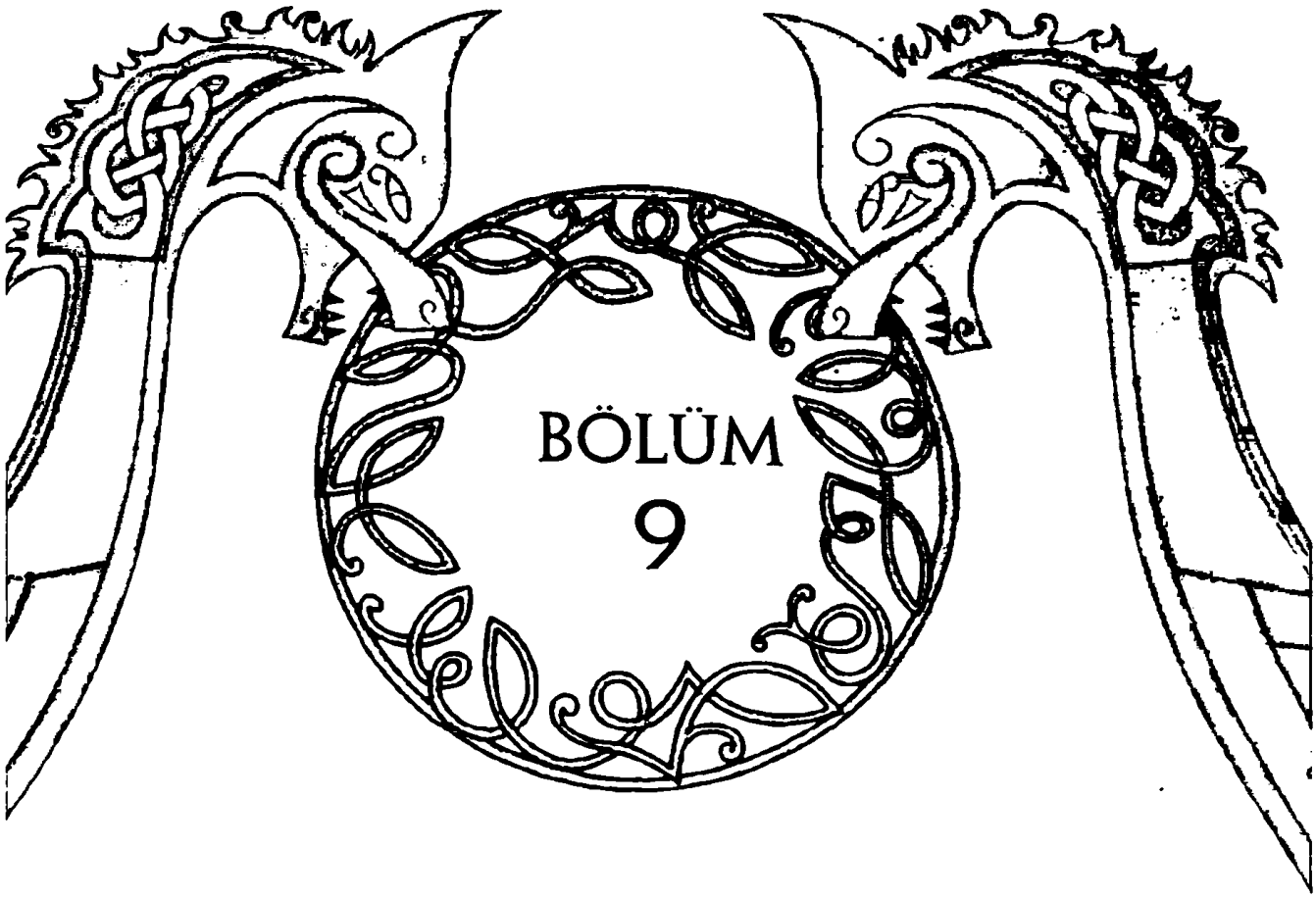
an sonra ritmik bir ses kulaklarımı doldurdu. Sudan geliyordu, üstelik her geçen saniye daha da yükseliyordu.

Kürekler. Küreklerin kilitleri içinde hareket ettikçe suyu dövmesinin sesiydi.

Tek bir takım değildi, birçok takım vardı.

Bjorn yanıma geldiğinde ikimiz de suyu izliyorduk. Tek bir tane değil, *birçok* teknenin gölgesini gördüğümde tenim buz kesti.

Baskıncılar.

BÖLÜM 9

"Siktir," diye hırladı Bjorn. Kolumu tuttuğu gibi ikimiz birlikte rıhtımdan aşağı doğru koşmaya başladık. Çok zamanımız yoktu. Düğün kutlamamın tadını çıkaran savaşçıların silahlı ve o silahları tutacak kadar ayık olmaları için dua ettim.

Baskınları *bilirdim*. Hayatım onlarla geçmişti. Arkadaşlarımı, ailemi kaybetmeme neden olmuşlardı. Vahşi ve kanlıydılar, ayrıca galip gelen taraftakiler yakaladıkları birinin canını nadiren bağışlardı.

Halsar şu anda bir saldırıya hazır olmaktan çok uzaktı.

Sahili koşarak geçerken eteklerime çamur sıçradı. *Drakkar* kıyıya varmadan önce en fazla dakikalarımız vardı, ardından düşman sokaklara dökülüp önüne geleni öldürecekti. Aslında burada bile olmamaları gerekirdi. "Su hâlâ buzlu. Nordelandlılar nasıl bu kadar erken baskın yapabiliyor?"

"Bu her kimse, baskın yapmak için burada değil. Senin için geldiler!"

Benim için mi? "Neden?" diye sordum nefes nefese. "Burada olduğumu nereden bilebilirler ki?"

"Çünkü kehanet bir sır değil," dedi Bjorn. "Skaland'deki tüm jarllar seni mezara sokabilmek için Snorri'nin seni bulacağı günü bekliyordu."

Tenimden akan terler buza döndü. "Neden ölmemi istiyorlar?"

Aptalca bir soruydu çünkü cevabı biliyordum.

Bjorn karanlık bakışlarını bana dikti. "Çok az kişi yönetilme fikrinden hoşlanır."

Beni büyük salonun arkasına sürükleyerek kaçış tünelinin girişinde durdu. "İçeri gir. Babamı uyar," dedikten sonra ön girişe doğru koşmaya başladı.

Çamurda ellerimle dizlerim üzerinde sürünüp gizli kapıyı yumrukladım. "Snorri! Ylva! Baskıncılar!" Gizli kapı savrularak açılınca göğsü çıplak Snorri ortaya çıktı. "Baskıncılar," dedim tekrar nefes nefese. "Birçok gemi. Şimdiye kadar inmişlerdir." Dışarı çıkmamam gerektiğini hatırlayarak çabucak ekledim. "Uyarı çığlıklarını duydum!"

"Baskıncılar mı?" diye sordu Ylva. "Bu mümkün değil! Nordeland'in gelebilmesi için boğazda çok fazla buz var."

"O zaman başka bir jarl gelmiştir," diye çıkıştım. "Bana inanmıyorsanız..."

Büyük salondan alarm sesleri yükseliyor, bir isim defalarca kez tekrarlanıyordu.

"Gnut!" Kükrerken Snorri'nin gözleri öfkeyle parladı. Aşağı uzanarak beni odaya çekti.

Gnut Olafson doğumuzdaki bölgelerin jarlıydı. İsmine aşina olmamın tek sebebi, kalesinin köyümden bir fiyort ileride olması ve savaşçılarına bizi rahat bırakmaları için sıklıkla para ödememiz gerekmesiydi. Gnut'un toprakları ne kadar yakın olursa olsun, kimliğimi bu kadar çabuk öğrendiğine göre Hal-

sar'da büyülü yetenekleri olan bir casusu olmalıydı. Nasıl bildiğinin bir önemi yoktu çünkü artık buradaydı. Hepsi benim yüzümdendi. Sözde yapacağım şey yüzünden, Gnut beni öldürmek için gelmişti. "Bir silaha ihtiyacım var."

Snorri parmağını bana doğrulttu. "Sen savaşamayanlarla burada kalmalısın, güvende olabileceğin bir yerde."

"Ama *savaşabilirim!*" Hayatımda ilk kez büyümü saklamadan halkımı baskıncılara karşı savunma şansım vardı ve bu elimden alınıyordu.

"Yirmi yıl boyunca seni aradım." Snorri kollarımdan o kadar sıkı tuttu ki, yarın kesin moraracaklardı. "Bana vaat edilen kaderi, sana sahip olduktan birkaç saat sonra kaybedemem."

Sahip olmak. Sanki bedenim böyle bir fikri reddediyormuş gibi kullandığı kelime kaslarımın gerilmesine neden oldu. Yine de bir gömlekle zırhlı bir yelek giyip kılıcını kuşanmasını izlerken hiçbir şey söylemedim.

Büyük salonun karmaşasına doğru yürümeden hemen önce Ylva'ya, "Onu burada tut," diye emretti.

Ylva, Snorri'nin ona olan bağlılığını anlamama yardımcı olan uzun, zarif uzuvlar ve dolgun kıvrımlardan oluşan çıplak vücudunun üzerine bir elbise geçirirken ileri geri volta atmaya başladım. Bana göre, mükemmel memeleri bile onun kişiliğini telafi edemezdi. "Korkma, Freya. Snorri onu yenecek, Gnut'un halkı sabah uyandıklarında ölü savaşçılarının cenaze ateşlerinden çıkan dumanı görecekler. Bu baskın, kehanetin gerçekleşeceğine dair bir alamet olacak ve Snorri'ye duyulan saygı artacak."

Korkmuyordum, sadece öfkeliydim. İnsanlar bu gece beni savunurken öleceklerdi, ben ise onlarla birlikte savaşmak yerine acizlerle birlikte saklanıyordum. "Bizim insanlarımız da ölecek. Onlar umurunda değil mi?"

"Elbette umurumda," diye çıkıştı. "Halkımızın kimsenin

bize saldırmaya cesaret edemeyeceği kadar güçlü olmasını istiyorum. Bunun gerçekleşmesinin tek yolu, Skaland'in birleşmesi. Sen de bunun gerçekleşmesini sağlayacaksın."

"Nasıl?" Hareket ettiğimi hatırlamasam bile tam karşısında duruyordum. "Ben önemsiz bir tanrının çocuğuyum, büyüm sadece savaşta kendimi korumama yarıyor. Bütün Skaland'in, Snorri'yi takip etmesini sağlayacak ne yapabileceğime inanıyorsun?"

"Sadece tanrılar bilir ama ne yaparsan yap, *skald*'ımız görecek. Her erkek ve kadın Snorri'ye bağlılık yemini edene kadar bütün Skaland'de kahramanlıklarının şarkılarını söyleyecek."

"O zaman söyleyeceği tek şey, bir çocuk gibi büyük salonda tehlikeden saklandığım olacak." Arkamı dönüp odadan çıktım.

Salonda savaşçılar yoktu. Sadece kadınlar, çocuklar ve yaşlılar daha önce dans ettikleri yerde sessizce oturuyordu. Sütunlarla kirişlerden sarkan çelenkler dökülmüştü, ziyafetten arta kalan yemeklerin üzerindeki yağlar donuyordu. Etraf bal likörü, kusmuk ve korku kokuyordu. Kapıları zorlayarak dışarı çıkmamak için kendimi zor tuttum çünkü buraya ait *değildim.*

Bir silaha ihtiyacım vardı. Bu insanları savunmam gerekiyordu. *Savaşmam* gerekiyordu.

Snorri'nin düğün töreninde bana hediye ettiği kılıcı sandalyeme yaslı durduğu yerde görünce körelmiş bıçağını hatırlamadan önce ona uzandım. Sonra gözlerim babamın kılıcına takıldı. Artık Snorri'nin kılıcıydı ama onu elime alıp keskin ucunu incelerken bunu hiç umursamadım.

Kesmek için yeterince keskindi. Öldürmek için yeterince keskindi.

Pelerinimi bir kenara atıp kapıya doğru ilerlediğim sırada Ylva'nın sesi beni durdurdu. "Hayatınız pahasına, onun gitmesine izin vermeyeceksiniz."

Konuştuğu iki adam kollarını göğüslerinde kavuşturmuş,

ellerinde silahlarıyla kapının önünde duruyordu. Görünüşlerine bakılırsa, tecrübeli savaşçılardı ama salonu süsleyen çok sayıdaki kalkandan birini alıp büyümü çağırırsam onları geçme şansım vardı.

Peki bu sırada onlara zarar verirsem ne olacaktı?

Dışarıda savaş sürüyordu ve içeride korunmaya ihtiyacı olan düzinelerce masum vardı. Bu durumdayken savaşçıları, muhtemelen kendimi de yaralamak aptalca bir plandı.

Başka bir çıkış yolu bulmak daha iyi bir plan olurdu.

"Tamam." Kılıcımı indirdim ama Ylva sanki düşüncelerimi sezmiş gibi konuşmaya başladı. "Oda kilitli, Freya. Otur, kendine bir içki koy ve beladan uzak dur."

Tanrılar aşkına, bu kadından nefret etmeye başlamıştım. Dişlerimi sıkarak odanın kenarına yakın bir masaya oturdum, kılıcımı kalçama dayadım.

Dışarıdaki çığlıklar ve bağırışlar duvarlardan süzülüyordu. Ziyafete katılmayan, Gnut'un savaşçılarından kaçan klan üyelerinin sesleriydi. Bir parçam, savaşmak için gitmeme gerek olmadığından endişelenmeye başlamıştı.

Çünkü ayağıma gelecekti.

Parmaklarımla masada ritim tutarken seçeneklerimi değerlendirdim. Yolumu kesen adamlarla dövüşebilirdim ya da Snorri'nin odasına açılan kilitli kapılardan geçip kaçış tünelinden çıkmaya çalışabilirdim. İkisi de başarılı olacağımı garanti etmiyordu.

Dışarıdaki çığlıklar pençelerini içime geçiriyordu. Vücudumdaki her kas hareket etme ihtiyacıyla gerilmişti. Çocukların hepsi, baskıncılar salona girerse başlarına gelecekleri bildiklerinden annelerinin kollarında ağlıyorlardı. Hepsi yananın bizim cesetlerimiz olacağını biliyordu, dumanların yükselerek...

Yukarıdaki açıklık.

Bakışlarımı büyük salonun çatısındaki deliğe çevirdim.

Orada bir açıklık olduğunu bilmeme rağmen gölgeler arasında bile görünmüyordu. Kimseye fark ettirmeden çatı kirişlerine tırmanabilirsem, benim sığabileceğim kadar büyük bir delikti.

Çatıdan ne yapabilirdim ki?

Sorumun cevabı, birinin muhtemelen bir kalkanla kılıç kuşanmak için geride bıraktığı bir ok ve yayda yatıyordu. Ayağa kalkıp silahın dayalı olduğu masaya doğru yürüdüm, onları omzuma atarak üst kata çıkan merdivene yöneldim.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Ylva.

"İçeri girerlerse öldürebildiğim kadarını öldüreceğim."

Halsar leydisi bana dikkatle baktı, sırtına bir ok saplayabileceğimden endişeliydi ama herkes ona bakarken söyleyebileceği çok bir şey yoktu.

Karyola ve kişisel eşyalarla dolu dar alana tırmandım. Parmaklıklara yaslanarak Ylva'nın kaçmaya çalışıp çalışmadığımı kontrol etmeyi bırakmasını bekledim. Çok uzun sürmedi.

Kapılar yumruklanıyor, dışarıdaki insanlar içeri alınmak için çığlık çığlığa yalvarıyordu. Ylva'nın onları geri çevirmesini bekliyordum ama kapıdaki savaşçılara başıyla onay verdi. Direği kaldırdıklarında kanlar içinde, dehşete düşmüş bir sürü insan içeri akın etti.

Bu benim şansımdı.

Eteklerimi kemerime sıkıştırıp kolonlarla kirişlere göz gezdirdim. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için son bir kez baktıktan sonra tırmandım. Küçüklüğümü ağabeyimin peşinden koşarak geçirmiştim, yani sayısız ağaca tırmanmıştım. Kendimi yukarı çekerken sessiz kalmak için elimden gelenin en iyisini yapıyor, o zamanlardan kalma becerilerimi iyi bir şekilde kullanıyordum. Bu kadar yüksekte duman boğucu derecede yoğun olduğu için boğazımdan bir öksürük kaçtı.

"Kirişlerde!"

Kahretsin.

Aşağı bakma zahmetine girmeden açıklığa uzandığım gibi, kendimi büyük salonun çatısına attım. Gözlerimi kırpıştırıp öksürerek geniş ana kirişten aşağıya doğru süründüm. Gözyaşlarım dumanın azalmasıyla sonunda kaybolmuş, böylece önümü görebilmiştim.

Bir yanım hiç görmemeyi diliyordu.

Halsar'ın her yerinde evler yanıyor, sokaklarda savaş sürüyordu. Küçük savaşçı grupları birbirleriyle çarpışıyor, her iki taraftan da kadın ve erkekler ölüyordu. Hava yüzleri seçemeyecek kadar karanlıktı ancak biri vardı ki, kimliğinden şüphe etmek mümkün değildi.

Bjorn bir grup savaşçıya karşı tek başına dövüşüyordu. Baltası parlayan bir bulanıklık halinde havada kavis çiziyordu, diğer elinde de bir kalkan vardı. Bir savaşçının silahını elinden düşürmesini, ardından ivmesini değiştirdiği baltasını adamın boynuna saplamasını afallamış bir sessizlik içinde izledim. Cesedin üzerinden geçip kalkanıyla başka bir savaşçının darbesini engelledi, baltasını savurdu. Adam darbeyi kendi baltasıyla yakaladığında silahlar birbirine kenetlendi. Adamın silahının sapı alev aldı ama geri çekilemeden Bjorn kalkanını adamın suratına çarptı. Adam yüksek sesli çığlığıyla yere düştü. Mahvolmuş yüzünü tutarken sürünerek kaçmaya çalıştığı sırada Bjorn'ün baltası göğsüne saplandı. Bjorn başka bir saldırıyı engellemek için diğer kolunu kaldırmış olmasına rağmen ateşli baltası, metali ve eti kolaylıkla kesmişti.

Kalkanı paramparça oldu.

Geri çekilmek yerine kırık bir parçayı saldırganın suratına fırlattıktan sonra baltasını savurarak, adamın kılıcını tereyağını kesen sıcak bir bıçak gibi kırdı. Savaşçı iki büklüm oldu, hızla koşmaya başladı. Bjorn baltasını fırlatıp kaçan savaşçının sırtına sapladığında adam sadece birkaç adım gidebilmişti. Adam yere düşerken alevli balta kayboldu ve Bjorn'ün elinde yeniden

belirdiğinde çoktan bir sonraki rakibine doğru savrulmaya başlamıştı.

Benimle dövüştüğü sırada, Snorri'nin onu neden kendini tutmakla suçladığını o anda anladım çünkü bu... bu benim dövüştüğüm savaşçı değildi. Sanki Tyr'in kendisi ölümlüler dünyasına adım atmış gibiydi.

Ensemdeki tüyler ürperince arkamı döndüm.

Gölgeler, güneyden büyük salona yaklaşıyordu. Sessizce, meşale ışığı olmadan ilerliyorlardı ama ayın metalden yansıyan ışığı hiç de yanıltıcı değildi. Gnut'un adamlarının büyük kısmı Halsar'a arkadan saldırırken sudan gelen saldırı sadece dikkat dağıtmak içindi. Hedefleri, büyük salonun kendisiydi.

Hayır, büyük salon değildi.

Bendim.

Hedefleri bendim ve bana ulaşmak için yollarına çıkan herkesi öldüreceklerdi.

Korkumun yerini öfke aldığında çatıdaki açıklığın kenarında diz çökerek bağırdım. "Ylva, güneyden başka bir birlik yaklaşıyor! Snorri'yi uyarması için birini gönder!"

Cevap beklemeden çatıdan büyük salonun kuzey ucuna doğru ilerledim. "Bjorn!" Dikkatini çekmek için bağırdım. "Arkadan saldırıyorlar! Bjorn!"

Gürültüden beni duyamadı, diğer herkes gibi dikkati tamamen önündeki tehlikeye odaklanmıştı. Snorri'nin savaşçılarından hiçbiri arkadan yaklaşan tehdidin farkında değildi.

Aşağıda, Ylva'nın muhafızlarından biri savaşa doğru koştu ama on adım bile atamadan bacağına saplanan bir okla yere yığıldı. Elleriyle dizleri üzerinde sürünürken karanlıktan bir ok daha fırlayıp onu kıl payı ıskaladı.

Ben de sadağımdan bir ok çıkararak karanlıkta okçuyu aradım ve bir gölge gördüm. Yayı çekerken kolum titredi çünkü silah çok daha uzun, daha güçlü biri için tasarlanmıştı. Sonra oku bıraktım.

Ok, gecenin içinden fırladı ve hedef aldığım gölge çığlık attı.

Fakat çabalarım boşaydı.

Başka bir savaşçı binaların arasındaki gölgelerden çıktı. Baltasını havaya kaldırdı, ben bir ok daha atamadan sürünen adamın kafasını kesti. Kan sıçradığında nefesim kesildi, adamın cesedi çamurlu toprağa yığıldı.

Onu öldüren savaşçı hareketsiz kaldı, ardından başını kaldırıp gözlerini bana çevirdi.

İçgüdüsel olarak çömeldim ama o sadece sırıtarak beni işaret etti. Bir meşale alıp büyük salona doğru yürürken baltasından kan damlıyordu. Eğer salonu ateşe verirse, içerideki herkes ya yanacak ya da arkadan hızla yaklaşan savaşçılarla yüzleşmek için kapılardan dışarı fırlamak zorunda kalacaktı.

Katliam olacaktı.

Bir ok daha çıkarıp dişlerimi sıktım, kolum titrerken zayıflığıma lanet ederek yayı çektim. Ok fırladı, savaşçının ayaklarının dibine saplandı. Onu duyamasam da omuzlarının kahkahayla titrediğini gördüm.

Tekrar denedim, yine ıskaladım. Dudaklarımdan hayal kırıklığıyla dolu bir çığlık koptu çünkü yayı nişan alacak kadar sabit tutamıyordum.

Bir ok daha çektim ama savaşçı görüş alanımdan çıkıp çatının kenarına gizlendi. "Kahretsin," diye homurdandım. Aşağıdan alay ettiğini duyarken bile ahşabın tutuşmayacak kadar nemli olması için tüm tanrılara dua ediyordum.

"Kalkan kızını teslim edin," dedi içeri seslenerek. "Onu bana verirseniz yaşamanıza izin vereceğime söz veriyorum."

Bu bir yalandı, o yüzden cevap verme zahmetine girmedim.

Aşağı atlayıp onu öldürebilir miydim? Kalbim göğsümde çılgınca atarken, terden kayganlaşan avuçlarımla binanın ortasına doğru ilerleyip aramızdaki mesafeye baktım.

Çok yüksekti. Şansım yaver gitmezse bileğimi kırabilirdim ve ben acı içinde kıvranırken o pislik kafamı keserdi. Ayrıca onu öldürmek sorunu çözmeyecekti çünkü güneye baktığımda Gnut'un kuvvetlerinin geri kalanının şimdi kalkanlarını kaldırmış halde büyük salonun önünde durduğunu gördüm. "Kalkan kızını bize verin," diye bağırdı biri. "Onu bize verin, barış içinde gidelim."

Bu da yalandı.

Snorri ve savaşçıları onları geri püskürtmek için gelmeden önce boğazımı keserlerdi. Sırf inat uğruna büyük salonu ateşe verip öldürebildikleri herkesi öldürürlerdi. Binadaki sessizliğe bakılırsa içeridekiler de bunu biliyordu. Ylva muhtemelen zamanını bekliyor, kocasının onu kurtarmaya gelmesi için dua ediyordu.

Bir de beni...

Ancak Gnut'un savaşçıları ellerinde meşalelerle büyük salona yaklaştıkça kurtuluşun yeterince çabuk gelmeyeceğini anlıyordum. En azından Ylva'nın beklediği yerden gelmeyecekti.

Çatının kuzey ucuna sürünerek dumanların arasından düşman gemilerinin sahile dayandığı fiyortlara baktım. Sonra bakışlarımı büyük salona en yakın binaya çevirdim. Uzun bir atlayış olacaktı ama mesafe yerle olduğu kadar büyük değildi.

Bunu yapabilirdim. Ardından Bjorn ve diğerlerini uyarmak için aşağıya inmem gerekecekti.

Ayağa kalktım, yayı omuzlarıma geçirip dikkatlice birkaç adım geri gittim. Herhangi bir okçu için kolay bir hedeftim, bu yüzden tereddüt etmedim. Çatıda hızla koşarken ayakkabılarım tahtayı dövüyordu ama binalar arasındaki boşluğa baktığımda ses uzaktan geliyormuş gibi hissettiriyordu. Korkum durmamı talep ediyor, bu riski almamam için yalvarıyordu.

Ateşten Doğan.

Atladım.

Havada uçarken soğuk rüzgâr kulaklarımdan ıslık çalarak geçti, binanın çatısı beni karşılamak için acele ediyordu. Önce ayaklarım çarptı, omurgam sarsıldı. Sonra öne doğru devrilip ellerimle dizlerimin üzerine düştüm, çatıdaki sazlar etrafa saçıldı.

Bir nefes kadar olduğum yerde kaldım ve soluğumu yakalamaya çalıştım.

Sonra altımdaki çatı çöktü.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM 10

Düşerken dudaklarımdan bir çığlık koptu, sırtüstü yere çarptığımda ciğerlerimdeki nefes kesildi.

Vücudum çarpmanın etkisiyle ağrıyor, zorlukla nefes almaya çalışıyordum. Kafeslerine düştüğüm domuzların panik içindeki cıyaklamaları kulaklarımı dolduruyordu. Etrafımda koştururken toynakları kollarıma ve bacaklarıma çarpıyordu ama tüylerimi ürperten şey domuz pisliği değildi. Zamanımın tükenmekte olduğunun kesinliğiydi.

Kılıcımı çekip zar zor ayağa kalktığımda, gözlerim açık kapıdan giren gölgeli bir figüre takıldı.

"Sen kahrolasıca aklını mı kaçırdın?" Bjorn tıslayarak çatıdaki delikten süzülen ışığa doğru adım attı. "Çatıda ne işin vardı?"

Her iki soruyu da duymazdan gelip bir domuzun üzerinden atladım, bok bulaşmış saç örgülerimden biri suratıma çarpınca irkildim. Bjorn bana çoktan bir lakap taktığı için şanslıydım çünkü bu, onun mizahı için iyi bir malzeme olurdu. "Büyük salonun güney ucundan başka bir kuvvet daha geliyor. Sudan gelen saldırı bir şaşırtmacaydı."

Bjorn küfretti. "Ormanda nöbet tutan muhafızlarımız vardı. Hiçbirinin uyarı getirmemesi, birinin Gnut'a nerede saklandıklarını söylediği ve öldürüldükleri anlamına geliyor."

Zorlukla yutkundum. "Ylva'dan beni teslim etmesini istediler, yoksa salonu ateşe verecekler."

"Ne olursa olsun, salonu yakacaklar." Bjorn domuz ahırına uzanarak beni dışarı çekti. "Kaçmakta haklıydın. Babam gittiğini öğrendiğinde öldüğüne ya da Gnut'un seni kaçırdığına inanacak. Bunların acısını ailenden çıkaramaz. Güneye doğru ilerle ve Skaland'den çıkana kadar sakın durma. Asla geri dönme."

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordum. "Kaçmak için atlamadım, göt herif. Atladım çünkü salon yardıma ihtiyacı olan insanlarla dolu. Snorri'yi bulup salonu savunması için buraya getirmeliyiz."

"Ben onu uyarırım," diye cevap verdi. "Sen kaç. Gnut senin için gelen ilk jarl ama sonuncu olmayacak. Ondan çok daha tehlikeli adamlar yakında gözlerini sana dikecek."

Söylediklerıyle ürpersem bile başımı iki yana salladım. "Kendimi kurtarmak için halkımı terk etmeyeceğim."

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni bırakmaya niyeti yoktu. "Salonu kurtaramazsın, Freya. Babam iki gücün arasında kaldı ve adamlarının yarısı sarhoş. Gerekirse seni de alıp Halsar'ı terk eder."

Orada çocuklar vardı ancak bunun yeterli bir motivasyon kaynağı olduğundan şüpheliydim. "Ylva orada. Onu öldürecekler."

"Ylva büyük salondan çıktı. Muhtemelen Snorri'yi aramak için kaçtı. Senin için gelmeleri an meselesi ve o zaman kaçma şansın kalmayacak. Ylva ne derse desin, Snorri savaşçıları ayılana kadar onları hayatta tutmak uğruna o salondaki herkesi feda edecek çünkü savaşçılarının hayatına içeride saklananlardan daha çok değer veriyor."

Buna inanıyordum. Snorri'nin kral olma saplantısının onu her şeyi feda etmeye iteceğini biliyordum. Bu benim de aynı şeyi yapacağım anlamına gelmiyordu. "Peki ya sen, Bjorn? Senin için kimin hayatı değerli?"

Sessizlik.

Bunun babasıyla aynı fikirde olduğu anlamına gelip gelmediğini bilmiyordum, bu yüzden konuşmaya devam ettim. "Benim için verilen bir savaşta masumların ölmesine seyirci kalmayacağım. Beni durdurmaya çalışırsan seni karnından bıçaklarım."

Bjorn alayla güldü. "Onları nasıl kurtarmayı öneriyorsun? Kalkanın ışıl ışıl yanarken yanlarından geçip gitmeyi ve Gnut'un bütün ordusunun peşinden gelmesini mi umuyorsun?"

"Hiç de bile." Kılıcımı kaldırdım. "Gemilerini ateşe verip onları sahile çekeceğim."

Aklıma gelen en iyi plan buydu.

Bir *drakkar* filosunu yenilemek zamana ve bir servete mal olurdu. Ateşi gördüklerinde Gnut'un adamları geri çekilme şanslarını kaybetmemek için savaşı bırakarak gemileri kurtaracaktı. En azından böyle olmasını umuyordum.

"Gemiler korunuyordur. Gnut aptal biri değil. Geri çekilme hattını koruyacaktır."

Ellerimi yumruk yaptım. "O zaman bana yardım et."

Aramızdaki gerginlik artmıştı ve zorlukla nefes alabiliyordum. Vücudumun bu tepkisi Bjorn'ün beni durdurmaya çalışacağını düşündüğüm için değil, bana yardım etmesini istediğim içindi. Salondaki herkesi kurtarmak uğruna ne gerekiyorsa yapacak türden bir adam olmasını istediğim içindi. "Önden buyur, Ateşten Doğan." En sonunda konuştuğunda tuttuğum nefesimi verdim.

Halsar'ın karanlığına karışıp alevlerinin içinden geçtik. Cesetlerin üzerinden atlıyor, çatışmalardan kaçınarak ilerliyorduk.

Havada yoğun bir duman kokusu vardı. "Fazla uzaklaşmış olamaz," diye seslenildiğini birden fazla kez duymuştum. Benden bahsettiklerini biliyordum. Snorri'nin halkını korumaya değil, beni bulmaya odaklandığı konusunda Bjorn haklıydı. Arkamızda yükselen büyük bir ateş püskürmesi görme ihtimaliyle sürekli geriye bakıyordum. İnsanların yandıkları ya da kaçmaya çalıştıkları sırada attıkları çığlıkları ve seslerinin Gnut'un savaşçılarının kılıçları tarafından kesildiğini duyma endişesiyle kulak kabartıyordum. Onlara yardım edemediğimi bilmenin acısını hissetme endişesiyle bekliyordum.

"Salonu ateşe vermemiş olmaları seni canlı istedikleri anlamına gelebilir," dedi Bjorn usulca. "Belki de Gnut kendini geleceğin kralı olarak görüyordur."

Söyledikleri sinirlerimi yatıştırmak için *hiç* işe yaramadı.

Köyün sınırına ulaştığımızda Bjorn beni aşağıya çekti. Sahili, sudaki gemileri gözlerken omuzlarımız birbirine yapıştı. Elbisemin kolundan onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Tıpkı meşhur baltası gibi, sanki onun içinde de ateş yanıyordu. Taze dökülmüş kan ve ter kokuyordu, aynı zamanda deri ve çam kokusu da burnuma geliyordu. Koşullar göz önüne alındığında umursamamam gerekirdi ama bir yanım şu anda domuz koktuğum için utandı.

"Arkadan girmemiz gerekecek," diye mırıldandı Bjorn. "Gemileri izleyen o kadar çok kişi var ki, biz onları alt edene kadar alarm verirler. Yüzebilir misin?"

"Evet." Ağır elbisemin düğmelerini açtım, omuzlarımdan sıyırıp bir yığın halinde yere bıraktım. Başımı çevirdiğimde Bjorn'ün beni izlediğini gördüm.

"Bu fikrin her geçen an daha da güzelleşiyor," dedi sesinde hafif bir kahkaha tınısıyla. "Beni seninle gelmeye ikna ettiğin için teşekkür ederim. Valhalla'nın kapılarından içeri girdiğimde anlatacağım ilk hikâye -ki tahmin ettiğimden daha erken

gerçekleşebilir- savaşa atılmak için neredeyse çırılçıplak soyunan kalkan kızı olacak."

"Ağır bir elbiseyle yüzemem," diye çıkıştım. "Eminim Valhalla'dakiler çeneni kapalı tuttuğunda varlığının çok daha katlanılabilir olduğunu çabucak keşfedecektir."

Kana bulanmış gömleğini çıkarıp bir kenara fırlattı. Ona kaşlarımı çattım. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Çok ağır bir gömlekti de ondan," dedi aynı ses tonuyla. "Beni suda aşağı çekebilir. Bunlar da." Kemerini çözmeye başladığında eline vurdum. Konuşmak üzereyken kaburgaları boyunca uzanan ve kanayan bir kesik gördüm. "Yaralanmışsın."

"Bir şeyim yok." Bileğim kadar kalın bir sopayı almak için uzandı. "Kılıcı bırak. Onunla yüzemezsin. Bunu al."

Sopayı aldım. Rüzgâr eserken titriyordum, üstümdeki ince kumaş beni soğuktan korumuyordu. Bjorn esintiyi engellemek için önüme geçtikten sonra mırıldandı. "Görüş alanından çıkınca yakarım."

Drakkar'ı koruyan savaşçıların meşale ışıklarından uzak durarak gizlice suya doğru süzüldük. Suyun içine yürürken soğuk kemiklerimi sızlattı, derinlik sonunda beni yüzmeye zorladı. Nefesim kesik kesik çıkıyordu. İçgüdülerim geri çekilmemi, sıcak bir yer bulmamı istiyordu ama arkamı dönüp uzaktaki büyük salona bir bakış atmak ilerlemem için bana cesaret verdi.

Görmek neredeyse imkânsızdı, bu yüzden Bjorn'ün az ileride yüzerken çıkardığı belli belirsiz sesleri takip ettim. Elinde bir sopa olmadığı için daha hızlı hareket edebiliyordu. Etrafında dolaştıktan sonra *drakkar*'a arkadan yaklaştı. Vücudum tir tir titriyor, uzuvlarım her geçen saniyeyle kaskatı kesiliyordu. İçimi gerçekten boğulabileceğim korkusu kaplamış, ayaklarım yere değince rahatlamıştım. Fiyort dalgaları çeneme kadar gelse de su ayakta durabileceğim kadar sığdı.

"Seni *drakkar*'a kaldıracağım," diye fısıldadı Bjorn. "Yel-

kenleri yakıp tekrar suya gir. Onları Halsar'dan çıkarmak istiyoruz, filoyu batırmak ve onları burada kalmaya zorlamak değil. Ben diğer geminin icabına bakacağım."

Başımla kısaca onayladığımda elleri kalçalarımı kavradı. Dondurucu suya rağmen ıslak kumaşın üzerindeki avuç içleri sıcaktı. Elleri kalçalarımı tamamen örtecek kadar büyüktü, başparmaklarını kıçımın kıvrımlarına bastırıyordu. Suyun sıçramasını önlemek için beni yavaşça kaldırırken nefesini boynumda, sırtımda ve uyluklarımın arkasında hissedince içime bir sıcaklık yayıldı.

Boştaki elimle yan tarafa tutunarak kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra ayak bileğimi kenara atıp kendimi yukarı çektim. Sopayı aşağı uzatarak bekledim.

"Tyr, bana alevini bahşet," diye fısıldadı Bjorn. Baltası canlanıp parlayınca irkildim. Ateşi o kadar parlaktı ki, kimsenin fark etmemesi imkânsız görünüyordu. Ancak *drakkar*'ı koruyan savaşçıların gözleri Halsar'a kilitlenmişti. Saniyeler sonra alevlerin çıtırtısı kulaklarıma ulaştı. Yanan sopayı kaldırıp *drakkar*'ın içinde gözden uzak bir yere aldım, indirilmiş yelkenlere doğru emeklerken aşağıda tutuyordum. Bir gözümü muhafızların üzerinde tutarak alevleri kumaşın kıvrımlarına uzattım, tutuştuklarında sırıttım.

Suya geri gir. Bjorn'ün talimatları kulaklarımda yankılandı ama gözlerim yandaki *drakkar*'a kaydı. Ya Gnut'un savaşçıları bir ya da iki *drakkar* için savaşı bırakmayı reddederse? Ya daha fazla teşvike ihtiyaçları varsa?

İçkinin hâlâ dürtülerimi beslemesiyle, ateş arkamdaki direğe tırmanırken bir sonraki *drakkar*'a atladım. Alevin çıtırtısından mı, yoksa ayaklarımın tahtaya çarpma sesinden mi emin değildim. Fakat savaşçılar döndü ve gözleri dehşetle büyüdü. "Yangın!" diye bağırdı içlerinden biri. Yelkene doğru atılarak yanan sopayı kumaş katmanlarının arasına soktum.

"Durdurun onu!"

Rıhtımdaki ayak sesleri artıkça kalbim gümbürtüyle atmaya başladı. Hızla *drakkar*'ın kenarına, suyun göreceli güvenliğine doğru atıldım.

Ancak birden bacaklarım altımdan çekildi.

Küfrederek döndüğümde bileğimin bir ipe dolandığını gördüm. Savaşçılar neredeyse tepemde bitmek üzereydi.

Dehşet tenimi buza çevirdi, ayağımı ipten kurtarmak için uğraşırken kalbim ağzımda atıyordu. Ancak ilmek daha da sıkılaştı.

Yaralı sağ elimle düğümü açmaya çalışırken, "Hadi ama," diye yalvardım. Sonra sol elime geçtim. "Hadi!"

Parmaklarımı ipin altına sokup çektiğimde tırnaklarım derimi çizse bile, ilmeği ayağımı kurtaracak kadar gevşetmeyi başardım. Kenara doğru sürünerek kendimi aşağı atmaya çalıştım...

O anda sırtıma koçbaşı gibi bir şeyle vurulduğunu hissettim.

Düştüm ve kafa üstü suya çakıldım. Bana vuran savaşçının ağırlığı, beni kayalık deniz tabanına çarpana kadar aşağıya doğru sürükledi.

Panik içime işledi, ondan kurtulmak için elimden gelen her şeyi yaparak debelenip tırnaklarımı geçirdim. Sadece bileklerimi tuttu, onları kayalara morartacak kadar sertçe bastırdı.

Dizlerimi karnına vurunca ağzından çıkan baloncuklarla ödüllendirilsem de beni bırakmadı. Ayaklarını çırparak bizi aşağıda tutuyordu. Onu yine tekmelemeye çalıştım ama bir türlü başarılı olamadım. Beni bırakmasını sağlayacak kadar sert vuramadım.

Göğsümün içindeki basınç arttı. Bedenimi bir o yana bir bu yana savurdum, kurtulmayı başaramadım. *Nefes* almam gerekiyordu.

Hlin, diye yalvardım. *Yardım et!*

Büyü içimde kabardı, onu kullanmamı bekliyordu ama savaşçı bileklerimi tutuyordu. Bu da büyüm *işe yaramaz* demekti, ben işe yaramazdım.

Nefes almam gerekiyordu. *Tanrılar aşkına*, nefes almalıydım!

Yukarıda bir ışık parladı. Yüzüme bir sıcaklık yayıldı ve beni tutan eller gevşedi.

Bacaklarımla suyu tekmeleyerek hava almak için yüzeye çıkmaya çalıştığımda ölü adamla çarpıştım.

Ne taraf yukarısıydı?

Hava ne taraftaydı?

Göğsüm kasılırken görüşüm kararda, ağzım olmayan havayı çekmek için açıldı ve...

Kollarımın etrafına bir çift el dolanarak beni yukarı çekti. Başım suyun yüzeyine çıktı ve neredeyse alacağım son nefesi içime çektim.

"Sana suya geri girmeni söyledim, bütün lanet filoyu ateşe vermeni değil!"

Tartışacak durumda değildim, Bjorn beni kıyıdan uzaklaştırırken sadece nefeslenmeye çalışıyordum. Yangının parlak ışıltısından, alevlerin üzerine su atan Gnut'un savaşçılarının çaresiz bağırışlarından uzaklaşıyorduk.

Kirli sakalı yüzüme sürtünürken, "İşe yarıyor," dedi Bjorn. "Gemileri kurtarmak için geri çekiliyorlar. Bak."

Haklıydı. Savaşçılar ellerine kova almak için silahlarını bırakmış halde Halsar'dan çıkıyor, düzinelerce adam ateşe verdiğimiz üç gemiyi kurtarmak için çılgınca bir uyum içinde çalışıyordu.

Alevler yavaşça sönüp kor haline gelmeye başladı ama adamlar ellerinde kovalarla dururken havayı bir davul sesi doldurdu.

Sokakların karanlığında Snorri'yle savaşçıları belirdi. Artık

dağınık, düzensiz ve sarhoş olmayan erkeklerle kadınlar, aşılması hiç de kolay olmayacak bir duvar gibi birbirlerine kenetledikleri kalkanlarıyla ahenk içinde hareket ediyorlardı. Hep birlikte, durmadan sahile doğru ilerleyip beklediler.

Kask takmış iriyarı bir adam rıhtımdan aşağı inmeye başladı. Kemerinden baltasını çıkardığında nefesim kesildi.

Savaş henüz bitmemişti.

Bunca ölüme ve yıkıma rağmen savaşmaya devam edeceklerdi.

Ben buna değmem, diye bağırmak istedim. *Bunca ölüme değmem!*

Ancak iri adam saldırmak yerine bağırdı. "Kalkan kızın sende kalsın, Snorri. Bil ki, buradaki herkes sana lord diyemeden ölecek."

"Ölümleriniz çoktan örüldü." Snorri'nin ifadesindeki kesinlik tüylerimi ürpertti. Bjorn'ün beni tutuşu bir anlığına sıkılaştı, sonra düşmanın Halsar'a sırtını dönmesini izlerken gevşedi.

Bitmişti.

Kazanmıştık.

"İlk zaferin, Ateşten Doğan," diye mırıldandı Bjorn.

Sırıtmamak için kendimi zor tutarak sahile doğru yüzmeye başladım ama soğuktan kaslarım tutulmuştu. Bocalayınca Bjorn kollarını bana doladı. "Tuttum seni."

Vücudumdaki her kas çığlık atarken, "Ben de senin tek değerinin yakışıklılığın olduğunu sanıyordum," diyebildim zorlukla.

"Bana yakışıklı olduğumu söyleyip duruyorsun." Beni sahile doğru çekmeye devam etti. "Eğer dikkatli olmazsan bana karşı niyetinin onurlu olmadığını düşünmeye başlayacağım."

Beni kıyıya çıkardığında, "Merak etme," diye mırıldandım. Başımı kaldırıp ona baktığımda taşlar sırtıma batıyordu. "Yakışıklılığın dilini telafi edecek kadar iyi değil."

Soluk ışıkta sırıttığını gördüm. "Dilimi hafife alma, Freya. Özellikle de karanlıkta."

Donarak ölmek üzere olmama rağmen yanaklarım alev alev yanmaya başlamıştı. "Hiç utanman yok."

"Ben sadece dürüst davranıyorum, Ateşten Doğan."

Belli ki, soğuk aklımı buza çevirmişti çünkü hazırcevap bir karşılık bulamadım. Son sözü onun söylemesine bozularak ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarım tutmadı.

Bjorn dizlerim kayalara çarpmadan önce beni yakalayıp kucağına çekti.

"Donuyorum."

"Bir şeyin yok." Beni sıcak göğsüne doğru çekerek kendi söylediklerini yalanladı. "Ayrıca banyoya ihtiyacın vardı. Domuz boku kokuyordun."

"Bjorn," diye fısıldadım boynuna doğru. "Siktir git."

Gülüşünü, memelerimin göğsüne bastırdığı yerde hissettim. Tenimi onunkinden ayıran tek şey, üstümdeki ince kumaştı. Sıcacıktı, yaydığı ısıyı uyuşmuş bedenime çekmek isteyerek ona daha da sokuldum.

Bjorn'ün eli belimde kıvrıldı. Parmaklarının her hareketinin fazlasıyla farkındaydım çünkü doğrudan kadınlığımda yankılanıyordu. Dokunuşunda bir rahatlık, daha önce hiçbir erkekte hissetmediğim bir güven vardı. Onu neredeyse hiç tanımadığım için, halsiz zihnim sakince bunun nedenini evirip çevirdi. Sonunda bir sonuca vardı.

Nedeni dokunuşunda hiçbir talep olmamasıydı.

Benden bir şey almaya ya da beni diğerlerinin yaptığı gibi kullanmaya niyetli olduğuna dair hiçbir şey hissetmiyordum. Isınmamı sağlamaktan başka amacı olmayan bir dokunuştu. Bedenimde hiç gerginlik kalmadı, kucağında gevşeyerek kalbinin sabit atışına odaklandım. Titremelerim yavaşça azaldı, kalp atışlarım artık kontrolden çıkmış çılgın bir canavar değildi.

Bedenimdeki uyuşukluk geçti, parmaklarıma his geri geldi ve elimin altında sırtındaki sert kasları hissettim.

Birçok nedenden ötürü bunu yapmaya hakkım yoktu ama parmaklarım kendiliğinden kürekkemiği boyunca uzanan yanık izinin üzerinde gezindi. Bjorn titreyerek derin bir nefes alınca, bu hareket sakalının hassas tenime değmesine neden oldu. Bacaklarımın arasında bir sızı oluştu ve sadece sırılsıklam keten iç çamaşırlarıyla kaplı popomun ona en mahrem şekilde bastırdığının dayanılmaz derecede farkına vardım.

Hayal gücüm bugün evlendiğim kişinin Bjorn olduğu, onun yatak odasına girdiğim alternatif bir dünyaya doğru sürüklendi. İçimde hep derinlerde saklı tuttuğum şehveti tatmin edenin Bjorn olduğu bir yere uzandı.

Onu neredeyse hiç tanımıyorsun, diye kendimi azarladım. Oysa vücudum onu yeterince tanıdığını düşünüyordu çünkü bacaklarımın arasında sıvı bir sıcaklık oluşmuştu. Ona bakabilmek için kıpırdandım ve gözlerim dolgun dudaklarına sabitlendi. Neredeyse her zaman sırıtan dudakları şimdi sırıtmıyordu. Dudakları aralanmış, nefes alış verişi benimki kadar hızlanmıştı.

"Freya..."

Adımı dudaklarında duyunca titredim, sesi derin ve hırıltılıydı. Bir an sonra, uzaklarda kadınlarla erkeklerin bağırışlarını duydum. Adım defalarca kez tekrarlanıyor, beni arıyorlardı. Eğer *biri* bizi bu şekilde bulursa, özellikle de Ylva'yla yaptığım pazarlıktan sonra...

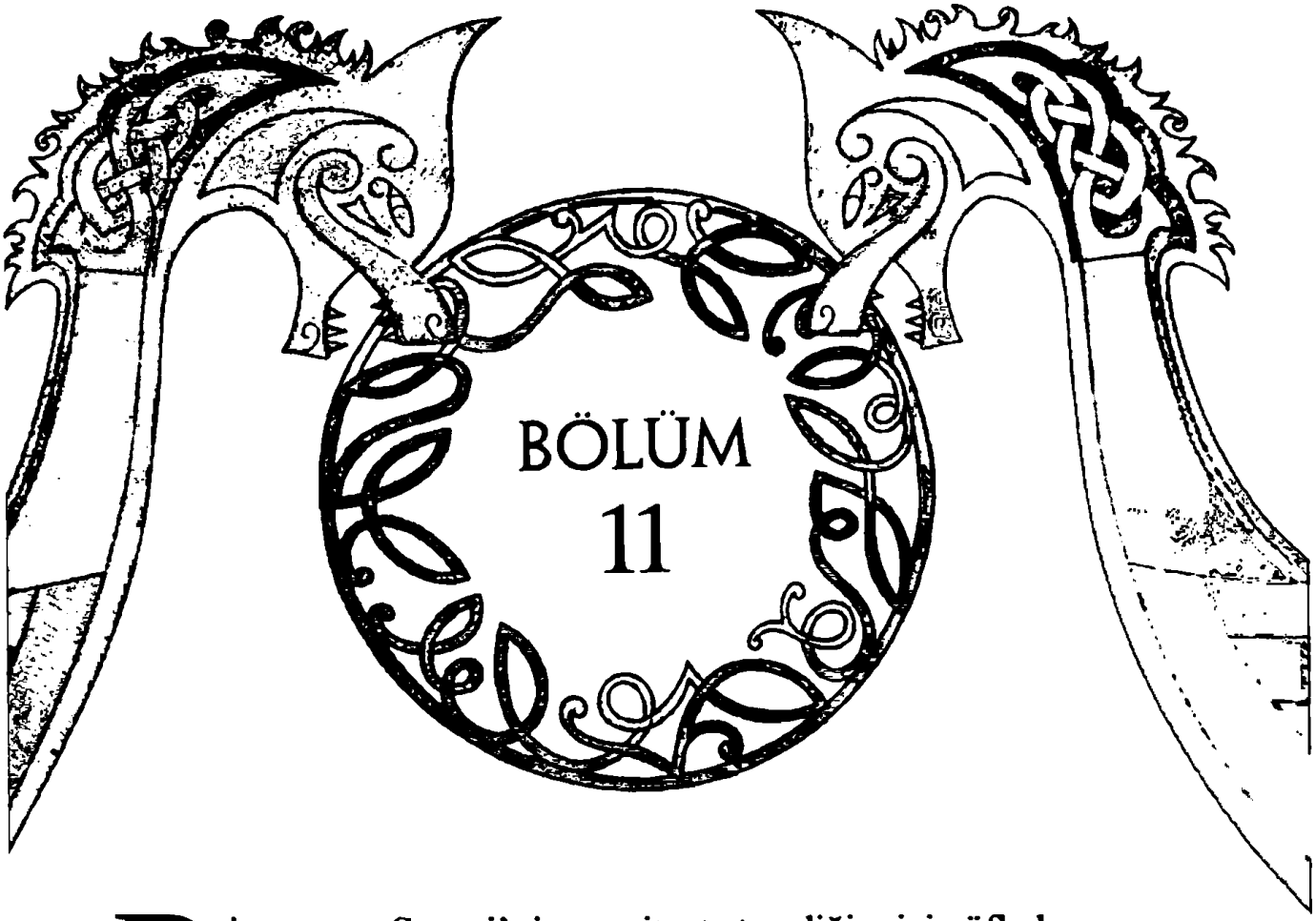
Tanrılar, ben bir aptaldım.

Ondan uzaklaşarak ayağa kalktım, bacaklarımın beni zorlukla dik tuttuğunu fark etmemesini umuyordum. "Beni arıyorlar."

Bjorn cevap vermek yerine, kıskanılacak bir zarafetle ayağa kalktı. Kaslı gövdesinden damlayan su kaburgalarındaki yaradan sızan kana karıştı. Hiçbir şey söylemeden sahilden aşağı, savaşçıların arama yaptığı yere doğru yürüdü. Onu takip ettim

ama aramızdaki mesafenin büyümesine izin verdim. Bu mesafeyi korumam gerekiyordu çünkü Bjorn'e yakın olmak aklımı kaybetmeme neden oluyordu. Bunu göze alamazdım, ailem de alamazdı.

Bjorn uzaklarda karanlık bir gölgeden ibaret olana kadar benden uzaklaştıkça tenim daha çok soğudu. Keşke aynı şeyi, kalbimde yanan *arzu* için de söyleyebilseydim.

BÖLÜM 11

Bir yanım Snorri'nin ona itaat etmediğim için öfkeleneceğinden korkmuştu. Bunun yerine, gemileri ateşe verenin ben olmama sevinmiş ve bunu kâhinin kehanetinin doğruluğunun kanıtı olarak görmüştü. Yangınların arkasında benim kadar Bjorn'ün de olduğu Snorri'nin bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı. Oğlu olmasaydı fiyortta yüzen bir ceset olacağımı söylemek dilimin ucuna kadar geldi.

Ancak Ylva'nın gözleri her kelimemde beni didik didik inceliyordu, bu yüzden dilimi ısırdım. Bjorn'le aramda bir şey olduğundan şüphelenirse bir şekilde bunu ikimize de ödeteceğini biliyordum. Hiçbir şey söylememek daha iyiydi. Kutlama zamanı olmadığı düşünülürse, susmak kolaydı. Zafer kazanılmış olsun olmasın, Halsar'daki binalar yanmaya devam ediyordu. Düzinelerce ceset yerde soğuyor, bir o kadarı da yaralarından dolayı çığlık atıp ağlıyordu.

En az bir düzine adam büyük salona öyle feci yaralarla getirilmişti ki, hâlâ nefes alıyor olmaları bir mucize gibiydi. Liv'in

büyüsü olmasaydı, şafak gökyüzünü aydınlatmadan önce Valhalla'ya gitmiş olurlardı.

Fakat şifacı bile ölüler için bir şey yapamazdı.

On sekiz kişi hayatını kaybetmişti. Bunu ölümcül yarası olmayanlara yardım etmek için elimden geleni yaptığım, yaralarını temizleyip bandajlarla sıkıca sardığım sırada hizmetçilerin fısıltılarından duymuştum. Çoğu savaşçıydı ama hepsi değildi. Ertesi sabah sahildeki cenaze törenine katıldığımda bu gerçekle yüzleşmek zorunda kaldım. Dört odun yığını yakılmayı bekliyordu ve gözlerimi ölenlerin yüzlerine çevirdiğimde, göğsüm nefes almakta zorlanacağım kadar daralmıştı. Gnut'un adamları sadece kendilerine karşı çıkanları değil, yataklarında uyurken buldukları insanları da katletmişlerdi. Çok yaşlıları, çok gençleri...

Erkenden uyarıda bulunmamış olsaydım ölü sayısının çok daha fazla olacağını biliyordum, yine de başarısız olmuş gibi hissediyordum. Hlin bana koruma sağlayabilmem için büyüsünü bahşetmişti. Eylemlerim savaşın sona ermesine yardımcı olsa bile bazı kişiler için çok geç kalınmıştı. Bundan nefret ediyordum. Bu insanların, Gnut ve Snorri gibi adamlar benim hayatıma -ya da ölümüme- her şeyden daha fazla değer verdiği için ölmüş olmalarından nefret ediyordum.

Ylva ve Snorri'nin yanında dururken babamın hâlâ bende olan kılıcının kabzasıyla oynadım. Snorri kılıcın yokluğu hakkında hiçbir şey söylememişti, hatta belimde bir kılıç olduğunu bile fark etmemiş gibiydi. Hep birlikte yaşlı bir kadının ritüeli yönetmesini, ateşlerin adaklarla dolmasını izledik. Bazılarımız ağlıyordu, bazılarımızın yüzü taş kesmişti. Alevlerin iyice yükselip kara dumanın berrak gökyüzüne çıkması, yanmış saçla et kokusunun burnuma dolması uzun sürmedi. Snorri herkesin gemileri benim yaktığımı bilmesini sağlamış, Bjorn'ün olaydaki rolünü önemsiz göstermişti. Buna rağmen birçok kişinin bana suçlayıcı, karanlık bakışlar fırlattığını fark etmemiş değildim.

Rahatsızlıkla gözlerimi kaçırdığımda bakışlarım kıyı boyunca yavaşça yürüyen, pus içinde gizlenmiş kukuletalı bir figüre kilitlendi. İlk başta bunun sadece cenaze ateşlerinden çıkan duman olduğunu düşündüm ama izledikçe dumanın o kişiden geldiğini fark ettim. Sadece duman değildi, sanki alev almış gibi kıvılcımlar ve kül parçaları da vardı.

"Ylva." Onu kolundan yakaladım. "Şuradakine bak. O..."

Kişi ortadan kaybolduğu için söylediklerim yarım kalmıştı.

Boş sahile dönük bakışlarımı takip ederek, "Kim?" diye sordu Ylva.

"Kukuletalı biri yürüyordu," dedim ona. "Sanki... sanki... alev almış gibiydi ama nereye gittiğini görmedim."

Ylva sinir olmuş gibi bir ses çıkardı. "Ağzını kapa, kızım. Bu insanlar senin için öldü, onlara biraz saygı göster."

Söylediklerine öfkelendim çünkü Gnut benim için gelmiş olsa da buradaki tek hatalı ben değildim. Ölümler ve yaralanmalardan kendimi suçlu hissetsem bile halkın, tehdidin farkında olduğu halde onları koruyamayan jarllarını sorumlu tutmaması sinirimi bozuyordu. Tabii bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Her an daha fazla insan bana kötü kötü bakıyordu, hepsinin vücudu öfkeyle gerilmişti.

Ancak bir ısı dalgası ensemi ısıttığında hepsi önlerindeki ateşlere bakmaya geri döndü.

Bjorn arkamda duruyordu ve elinde tuttuğu baltası sağ tarafımda alev alev yanıyordu. Bıçağın yassı kısmını sanki sadece çelikten yapılmış gibi çıplak koluna dayamıştı. Snorri'ye *drakkar* yangınlarından benim sorumlu olduğumu söylediğinden beri onu ilk kez görüyordum, daha acil endişelerim olmasına rağmen aptal aklım hemen sahilde beni soğuğa karşı korumak için kucakladığı ana gitti. Neden ondan olabildiğince uzak durmam gerektiğine dair iyi bir anımsatıcıydı.

"Neredeydin, Bjorn?" diye mırıldandı Snorri. "Ateşleri se-

nin yakman gerekiyordu. Yokluğunla ölülerin onurunu kırıyorsun."

"Uyuyakalmışım." İfadesinde ya da ses tonunda yalan söylediğini gösteren hiçbir şey olmadığı halde doğru söylemediğini hissediyordum. *Neden?*

Snorri'nin kaşları iyice çatıldı ama o cevap vermeden önce ben konuştum. "Bjorn'ün yaptıkları olmasaydı ölülerin sayısı üç katına çıkacaktı. Ölüler bunu biliyor. Yaşayanlar da bilmeli."

Snorri hafifçe homurdanarak ateşlere döndü. Duman kuleleri iyice yükselmiş, artık bulutlara değiyormuş gibi görünüyordu. "Bu gece ölüleri onurlandırmak için ziyafet vereceğiz," diye kükredi. "Yarın, Jarl Gnut'tan intikamımızı almak için planlar yapacağız!"

Halsar halkı onaylarını haykırıp savaşçılar silahlarını havaya kaldırdı. Ylva ve Snorri'yi büyük salona kadar takip etmek için döndüğümde hâlâ kötü niyetli bakışları sırtımda hissedebiliyordum.

Binaya yaklaştığımızda, "Seninle konuşmak istiyorum, Freya," dedi Snorri. "Seninle de, Bjorn."

Birinin beni ve Bjorn'ü sahilde görmüş ya da daha kötüsü arzu dolu kalbimi fark etmiş olabileceği korkusuyla nabzım hızlandı. Ancak Bjorn umursamaz görünüyordu. Başıyla onaylayarak baltasını söndürdü, kapılardan geçip büyük salona girdi.

Yaralılar hâlâ tedavi ediliyordu. Snorri durmadan önce sıra sıra dizilmiş sessiz figürlerin yanından geçerek platformdaki büyük sandalyelerin arkasına doğru yürüdük. "Dün gece yaptıklarını konuşmalıyız, Freya."

Ylva şu ana kadar sürdürdüğü sessizliğini bozup tıslarmış gibi konuşmaya başlayınca nefesimi tuttum. "Konuşulması gereken şey, cezası. Emirlerine karşı geldi. Bir daha sana karşı gelmemesi için dövülmeli. Senin kontrolün altında olması gerekiyordu ama dün gece daha sıkı bir tasmaya ihtiyacı olduğunu gösterdi."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda Bjorn benden önce davrandı. "Babamın emirlerini yerine getirmediği için dayak yemesi gereken biri varsa o da sensin, Ylva."

Ylva gözleri öfkeyle parlayarak Bjorn'e baktığında, *Bu ilginç bir gidişat olmaz mıydı?* diye düşündüm. "Her zamanki gibi yersiz konuşuyorsun."

"Ben doğruları konuşuyorum," dedi Bjorn gülerek. "Babam, Freya'ya büyük salonda kalmasını emretmedi. *Sana* onu burada tutmanı emretti. Sen de bunu başaramadın. Kocanın emirlerini yerine getirmek adına bulunduğun tüm girişimleri bastırdığı için değil, kalkan kızınızın kirişlere tırmandığını fark etmediğin için. Bir daha dikkatinin dağılmaması için cezalandırılmalısın."

"Bjorn..." Snorri'nin sesi uyarı doluydu. Gerçekten ben de bacaklarına tekme atmak istiyordum çünkü tek yaptığı Ylva'yla aramdaki gerilimi daha çok artırmaktı.

"Ben sadece dün gece burada bulunan herkes tarafından anlatılan gerçeği dile getiriyorum," dedi Bjorn. "İçgüdülerini takip ettiği için Freya ödüllendirilmeli, yoksa Halsar ve halkının çoğu kül olurdu. Kaderin iplerini büktüğü için dizlerinin üzerine çöküp ona teşekkür etmelisin, Ylva. Diğer türlü, tüm bu ölümlerin sebebi sen olurdun."

Şu anda midemi bir düğüm haline getiren endişeyle boncuk boncuk terliyor olmasaydım, Ylva'nın öfkeden fal taşı gibi açılmış gözlerine gülerdim.

Snorri şakaklarını ovuşturdu. "Söylemek istediğini anladım, Bjorn. Şu anda kimseyi dövmeye niyetim yok. Hlin bizi uyardı ve biz gerekli önlemleri almadık. Bize gösterdiği başka şeyleri de görmezden gelme hatasına düşmek niyetinde değilim."

Snorri'nin ne demek istediğini anlayınca, Bjorn'ün yüzü bembeyaz kesildi. "Sana yapmayacağımı söyle..."

"Kaderin, Freya'nın kaderiyle içe içe geçmiş durumda,"

diye sözünü kesti Snorri. "Gücünü ve yeteneklerini onu korumak için kullanmak kaderinde var. Hatta bundan daha fazlası, ona öğretmelisin."

"Ben..."

"Freya tanrıların onu desteklediğini kanıtladı," dedi Snorri. "Yine de insanlar dün geceki baskın için onu suçlayarak yas tutuyor. Bazıları ondan intikam almak isteyecek kadar ileri gidebilir, bu yüzden onu korumalısın. Ayrıca onun, insanların takip etmeye değer gördükleri bir savaşçıya dönüşmesine yardım etmelisin."

"Birine nasıl savaşılacağını öğretmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraz etti Bjorn. "Bu..."

"Seni buraya çağırmamın nedeni bunlar, Bjorn," dedi Snorri. "Sesini duymaktan çok hoşlandığım için değil, onu *senin* hazırlamanı istediğim için. *Senin*, oğlumun ve vârisimin, kalkan kızını bir savaşçıya dönüştürmeni istiyorum. Ona bir kalkan duvarında savaşmayı *senin* öğretmeni istiyorum. Ayrıca..." Durup ikimize baktı. "Hlin onu güvende tutacak kişinin sen olacağını öngördüğü için, Freya kaderini gerçekleştirene kadar gece gündüz onun yanında kalacaksın."

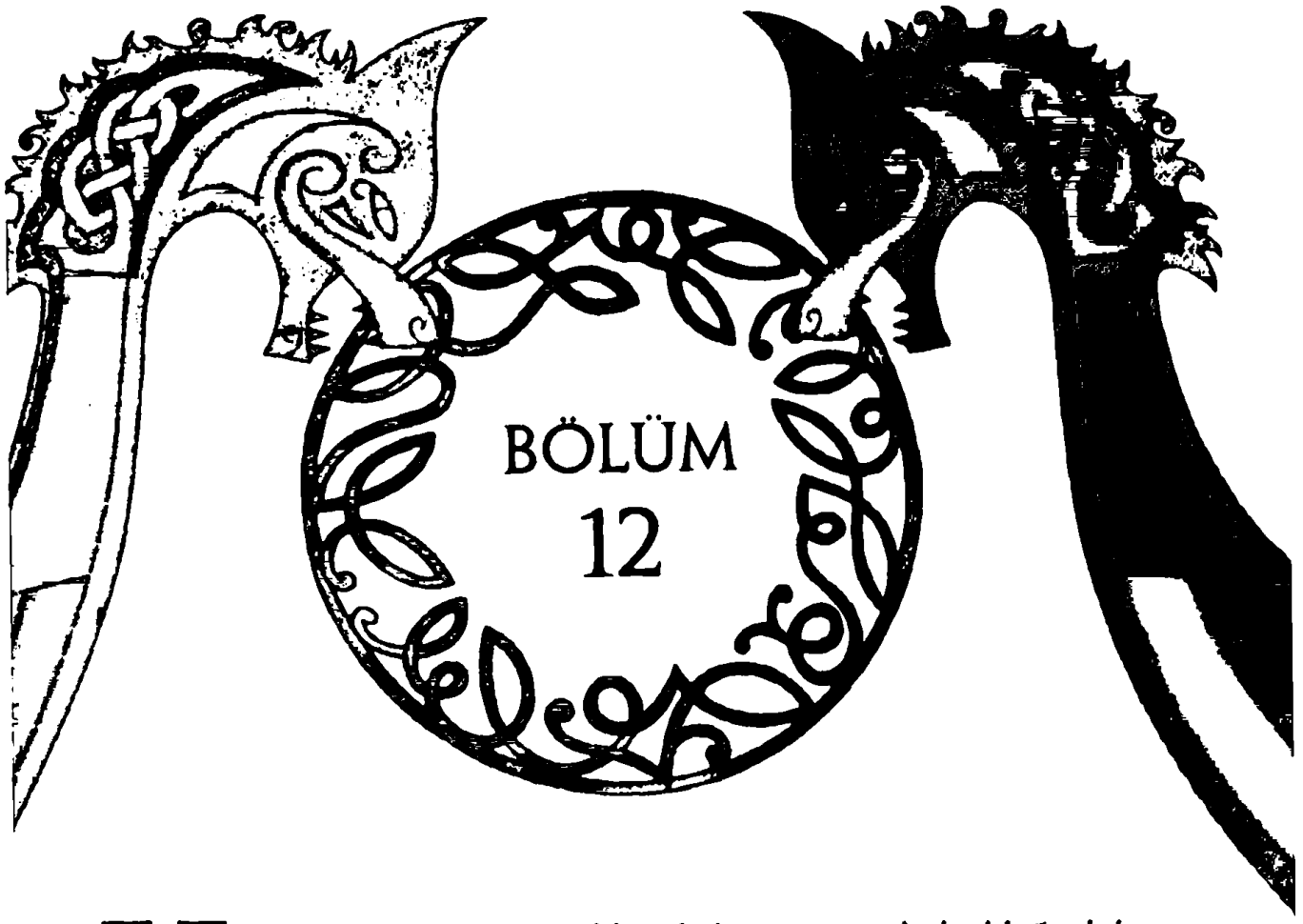
Bjorn'ün yeşil gözleri karardı, ellerini yumruk yaptı. "Bu *benim* kaderim değil."

Snorri'nin sabrının son kırıntıları da buharlaştı. "Sen benim oğlumsun. Ya emirlerime uyacaksın ya da *gideceksin*. Anlaşıldı mı?"

Bir an için Bjorn'ün çıkıp gideceğini düşündüm ve içime saplanan acı karşısında şaşkınlıkla kalakaldım. Ancak Bjorn dişlerini sıkarak hırıltılı bir sesle konuştu. "Tamam. Beni ona bağlamadan önce bir gece daha özgür kalabilir miyim?"

"Bir gece," diye tersledi Snorri. "Şafakta Freya'ya katılacaksın ve onun yanından asla ayrılmayacaksın."

Gözlerimi kapattım, istediğim şeyi bana verirken bir yandan elimden aldıkları için tanrılara sessizce lanet okudum.

BÖLÜM 12

Kaşlarımı çattım ve vakit sabahın geç saatleri olduğu için gökyüzünde yükselmiş güneşe baktım. Bjorn'ün şafaktan bir saat sonra büyük salonda olması gerekiyordu. Bütün sabahımı onu bekleyerek boşa geçirmiş, artık iyice sinirlenmiştim.

"Bjorn sabah insanı sayılmaz," dedi Liv arkamdan gelerek. "Şafak vakti görüldüğünde bunun tek sebebi henüz yatmamış olmasıdır."

Bu beni hiç şaşırtmadı.

Diğer yandan Liv şafak vakti büyük salona gelmiş, yaralıların durumunu kontrol ediyordu. Yaralarının ciddiyetine rağmen bazıları tamamen iyileşip çoktan ayrılmıştı, diğerleri ise hâlâ acı çekiyordu. Bazılarının hiç uyanamadığını biliyordum, Tanrıça Eir onları kurtarmayı reddetmişti. *Buna neye göre karar veriyor?* Snorri'nin beni sarsmasından dolayı kollarımda oluşan parmak izi şeklindeki morlukları ovuştururken sessizce bunu düşündüm. *Tanrıça kimin yaşayıp kimin öleceğine nasıl karar veriyor?* Liv'e bunu sormak yerine başka bir soru sordum. "Onu iyi tanıyor musun?"

Şifacı omuz silkti. "Sanırım herkes kadar. Halsar'ın kuzeyinde bir çiftlikte büyüdüm ama Snorri'ye hizmet etmeye, yeteneğim ortaya çıktıktan sonra yani Bjorn, Nordeland'e götürüldükten sonra başladım."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Nordeland mi?"

Liv kaşlarından birini kaldırıp başını iki yana salladı. "Küçük bir köyde yaşamak, bir saat uzaklıktaki hiçbir şeyden haberdar olmamak nasıl bir şey hep unutuyorum." İç çekti. "Mutlu cehaletle geçen bir hayata geri dönmek için her şeyimi verebileceğim günler oluyor."

Bu kelimeleri bir başkası, örneğin Ylva söyleseydi hakaret olarak algılayabilirdim ama Liv'in üslubu öyle değildi. O yargılamıyor, sadece olanı söylüyordu. "Bu konuda cahil olmamayı tercih ederim."

Başını hafifçe yukarı aşağı salladı. "Nordeland Kralı Harald kehaneti duydu ve birleşmiş bir Skaland'in kendisi için tehlike oluşturacağını bildiğinden Bjorn'ü kaçırmak üzere Halsar'a geldi. Snorri'nin, Nordeland'e karşı harekete geçmemesini sağlamak için onu rehin tutmayı planlıyordu. Bjorn'ün annesi kaçırılma sırasında öldürüldü. Canlı canlı yakıldığı söyleniyor."

Dehşete kapılarak elimi ağzıma götürdüm.

"Snorri birçok kez Bjorn'ü kurtarmaya çalıştı. Ancak üç yıl öncesine kadar başarılı olamadı. Bu çabalar, pek çok gemi ve insanın kaybedilmesiyle sonuçlandı. Yine de buna değdi çünkü Harald rehinesini kaybetti. Snorri, büyüsüyle kalkan kızını ortaya çıkarma gücüne sahip olan oğlunu geri aldı. Tabii hiç dönmemiş olmasını dileyenler var."

"Ylva mı?" Halsar leydisinin adı ağzımdan kolayca çıktı.

Liv iç çekti. "Evet. Saga bir düşüncesizlik anında Bjorn'e hamile kaldığında Snorri, Ylva ile evliydi. Ylva'nın şimdi ondan bir oğlu var ama ilk doğan olarak vâris Bjorn. Harald'ın tutsağıyken bu statüyü dolduramazdı."

Düğün gecesinde Ylva'nın, Snorri'ye başka bir kadınla tekrar birlikte olmasına dayanamayacağını söylediğini hatırlayarak irkildim. İlki Bjorn'ün annesi olmalıydı, bu birliktelik Ylva'ya çok pahalıya mal olmuştu.

"Öyleyse Ylva'nın oğlu hayatta mı?" diye sordum. "Neden onunla tanışmadım?"

Liv başıyla onayladı. "Leif on beş yaşında. Kuzenleriyle birlikte bir av gezisinde ama yakında döner. Snorri'nin savaşçılara, Halsar'ın ete olduğundan daha çok ihtiyacı var."

Bu durum, Bjorn ve Ylva arasındaki düşmanlığı açıklıyordu. "Bjorn döndüğünde vâris statüsünü geri mi kazandı?"

"Evet." Liv bankta yanıma oturup eteklerini düzeltti. "Ancak Leif bütün hayatını Halsar'da geçirdi. Ayrıca o Ylva'nın oğlu, bu yüzden onun Snorri'nin vârisi olmasını tercih eden çok kişi var."

"Ama bu, Bjorn'ün doğuştan hakkı." Neden bu kadar savunmacı hissettiğime anlam veremiyordum.

Liv sırıttı. "Görüyorum ki, çapkın oğlanımız seni kazanmış. Tabii kişiliğinin diğer tarafını görmek seni bu hastalıktan kurtarabilir."

Çenesiyle büyük salonun girişini işaret etti. Dönüp bakınca Bjorn'ün girişte tökezlediğini, dengesini bulmadan önce neredeyse yere yuvarlandığını gördüm. Liv güldü ama benim gözlerim yanıyordu çünkü bunun komik bir tarafı yoktu. Hem de hiç...

"Geç kaldın," diye çıkıştım. Benimle aynı anda, "Umarım göründüğünün yarısı kadar kötü hissediyorsundur, Bjorn," dedi Liv.

Bjorn beni duymazdan gelip Liv'e güldü. "Henüz değil ama yakında hissederim."

Ne demek istediğini anladığımda içimi öfke kapladı. "Hâlâ sarhoş musun?"

"Önceden olduğum kadar değilim." Sırıtarak bana baktı ama saçına takılmış saman, gülümsemesinin etkisini yok etmişti. Tabii bir de onu hayalarından tekmeleyecek kadar kızgın olmam vardı. "Bana öyle bakma, Freya," diye ekledi. "Babam beni sana zincirlemeden önce özgürlüğümün son saatlerinin tadını çıkarmak için elimden geleni yapıyordum."

Midemde oluşan boşluk hissinden nefret ettiğim için ellerimi yumruk yaptım. "*Özgürlüğün* birkaç saat önce bitti."

Bakışları donuklaştı. "Şimdiden sonsuzluk geçmiş gibi geliyor."

Nefesimin boğazıma takıldığını gizlemek için gözlerimi devirdim çünkü davranışı canımı yakmıştı. Kendimi Halsar'daki herkesten daha çok ona yakın hissetmiştim. Bana nazik davranmış, saygı göstermiş ve Ylva'ya karşı savunmuştu. Görünüşe bakılırsa, bunların hiçbiri düşündüğüm kadar önemli değildi. En azından onun için değildi. "Aş artık."

"Bu sohbet ne kadar hoş olsa da..." diyerek ayağa kalktı Liv. "İkinizin atışmasını izlemektense, yapacak daha iyi işlerim var."

Liv uzaklaşırken Bjorn onun söylediklerini papağan gibi tekrarladı. Bu tavrının onu *haklı* çıkardığını söylemek istediğim anda bana döndü. "Ee? Hazır mısın?"

Seni kızdırmasına izin verme, diye çıkıştım kendime. *Sakın ona bu tatmini yaşatma.* Bu yüzden konuşmadan önce dişlerimi sıktım. "Eğitimimi nerede yapmak istersin?"

"Birçok kez kıçının üstüne düşeceğin düşünülürse, daha az çamurlu bir yere gidelim. Suya düşmeyeceğini düşünüyorsan rıhtım olabilir."

Sakın ona...

Siktir. Bu davranışlarını sessizce kabul etmeyecektim. "Düz yolda ayakta durmak için mücadele eden ben değilim."

Eğlenerek nefesini dışarı verip bana göz kırptı. "Bakalım kim ıslanmadan dersin sonuna kadar ulaşabilecek."

Akkor bir sıcaklık göğsümden yüzüme doğru yükseldi. "Kendini bir şey sanma. Sırf aptal bir adam ona göz kırptığı için bacaklarının arası ıslanan, çekingen bir kız değilim ben."

Yanımızdan geçen hizmetçilerden biri söylediklerimi duyunca ağzı açık kaldı. Bjorn ona özür dileyen bir gülümsemeyle baktı. "Ben fiyorttan bahsediyordum, Freya." Sonra başını iki yana salladı. "Ne kadar pis bir aklın var. Sanırım birlikte geçireceğimiz zaman en çok beni bozacak."

Hizmetçi ikimize bakmaya devam ederek aceleyle uzaklaştı. Derimin yanmasının nasıl bir his olduğunu yeni keşfetmemiş olsaydım, bütün bedenimin alev aldığına yemin edebilirdim.

"Gidelim," dedi Bjorn. "Yoksa benim erdemli zihnimi daha fazla ıslak am ve sertleşmiş meme uçlarından bahsederek dolduracaksın."

"Meme uçları hakkında hiçbir şey söylemedim, seni sarhoş aptal," diye tısladım. Ayırdığım iki kalkanı alıp peşinden koştum.

Bjorn ellerini havaya kaldırdı. "Görüyor musun, Freya. Beni şimdiden etkilemeye başladın ve daha birkaç dakikadır birlikteyiz. Seninle bir saat geçirdikten sonra dilimin ucuna nasıl edepsiz şeyler gelecek? Ya bir gün geçirdikten sonra? Peki bir yıl? Erdemimi bozacaksın."

"Endişelenmen gereken tek şey, çeneni kapatmazsan dilini keseceğim," diye tersledim. Ardından yeni pantolonuma çamur sıçramasını, hatta sinirden attığım terle şimdiden üstümün ıslanmış olmasını umursamadan ayaklarımı yere vurarak suya doğru önden yürüdüm.

"Çoğu insan söylese boş tehdit olduğunu bilirdim," dedi Bjorn. "Ama sen sözünü tutan bir kadınsın, bu yüzden dilimi koruyacağım."

Bunun sessiz kalmaya niyeti olduğu anlamına geldiğini hiç sanmıyordum.

Rıhtım normalde gidip gelen balıkçılar ve tüccarlarla dolu olurdu, bugün ise bir mezar kadar sessizdi. Halsar halkı Gnut'un adamlarının çıkardığı yangınlarda kaybedilen evleri yeniden inşa etmekle meşguldü.

Fiyortun parıldayan çelik mavisine büründüğü uzak uca doğru ilerlerken ayak seslerim rıhtımda yankılanıyordu. Bahar havası serin ve çevredeki dağların tepeleri hâlâ karla kaplı olsa da tepedeki güneş, pelerinimi büyük salonda bıraktığım için pişmanlık duymayacağım kadar sıcaktı. Aslında hiçbir...

Arkamı döndüğümde Bjorn'ün üzerini çıkarıp rıhtıma bıraktığını gördüm. Sert kasları ve dövmeli teni gözler önüne serilmişti. Kalkanları ayaklarımın dibine bırakarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Düşmekten mi korkuyorsun?" *Islak* kelimesini kullanmayı reddediyordum.

"Hayır." Başparmaklarını kemerine geçirince pantolonu beline düştü, kumaşın içine doğru kaybolan keskin bir *V* şeklindeki kaslarını ortaya çıkardı. Dün gece aldığı yara artık yoktu, muhtemelen Liv'in büyüsüyle iyileşmişti. Kışkırtıcı çıplak tenine baktığımı fark ederek gözlerimi yüzüne çevirdim ve yere attığı gömleğini işaret ettim.

Sadece omuz silkmekle yetindi. "Dövüşürken nadiren gömlek giyerim."

Bu sefer tamamen samimi bir şekilde gözlerimi devirdim. "O zaman bu da stratejinin bir parçası mı? Düşmanın dikkatini sert kaslarınla dağıtıp onlar senin ihtişamına bakakalırken onları öldürmek mi?"

"Bu kadar işe yaraması delilik," diye kabul etti. "Savaş naraları eşliğinde kan yeminleri ederek onlara doğru koştuğumda, yorum yaptıkları şeyin yanan balta olacağını düşünürsün ama hayır. Her zaman, 'Şu Bjorn'ün müthiş kaslarına bakın. Bu savaştan sağ çıkarsam karnımın onunki gibi görünmesi için daha az bal likörü içeceğime yemin ederim,' derler."

Beni alt etmesine sinirlenerek kaşlarımı çattım. *Yine.* "Niye o zaman?"

"Çünkü kumaş yanıyor." Sırıttı. "Bu yüzden ya önceden çıkarıyorum ya da dövüşün ortasında yırtmak zorunda kalma riskini göze alıyorum."

Savaşçıların dövüşürken ne giydiklerini çok iyi bildiğim için, "Deri yanmaz," dedim ona. "Çelik de öyle. Yani ya kibirlisin ya da çok aptalsın."

Bjorn kollarını iki yana açtı. "Neden ikisi birden olmayayım?"

"Doğru, neden olmayasın?" diye homurdandım. Eğilip bir kalkan aldım ve sıkıca kavradım. "Snorri bana kalkan duvarında savaşmayı öğretmeni emretti. Şimdi bunu yapmaya başlayabilirsin."

"Elbette, Halsar *leydim.*" Yeşil gözlerini gökyüzüne dikti. "Kalkan duvarında bir kalkan tutmalısın."

"Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum."

"Kalkanı *uzun süre* tutmalısın." Burnuyla şimdiden titremeye başlamış kolum arasında bir karış kalacak kadar eğildikten sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Beş dakikadan fazla tutamayacağından şüpheleniyorum."

Arkasını döndü, kıçının üzerine çökmeden önce rıhtımda birkaç adım geri çekildi. Sonra sırtüstü uzanıp gözlerini kapatırken gömleğini yastık olarak kullandı, görünüşe göre ben burada ter içinde titrerken güneşlenmeye niyetliydi.

Küstah piç!

Beni görmesi mümkün olmadığı halde, "Kolunu kaldır, Freya," diye seslendi. "Kalbini koruyorsun, dizlerini değil."

Pislik! Kalkanı daha yukarı kaldırdım, kolum zorlanma karşısında itiraz ederken dişlerimi sıktım. Bunu yapacaktım. Ne kadar dayanmak zorunda kalırsam kalayım, burada duracaktım. Bir savaşçı olarak eğitilmeyi bu şekilde hayal etmemiş olabilirdim ama pes edecek değildim.

Bunu yapabilirim, dedim kendime. *Bunu yapabilirim.*

Dakikalar geçti. Her birinde Bjorn'ün yeterli süre geçtiğini, kendimi kanıtladığımı söylemesi için dua ettim.

Hiçbir şey söylemedi. Uyanık olup olmadığından bile emin değildim. Sahilde gittikçe daha fazla insan toplanıyordu. Olanları izliyor, sanki hepsi büyük bir şakaymış gibi kıkırdıyorlardı. Çocuklar bile gelmişti, birkaçı titreyen kollarıyla kalkanlarını kaldırarak benim çabalarımla alay ediyorlardı.

Sabrım taştı.

"Kalk!" diye bağırdım. "Bana bir şeyler öğretmek için buradasın, güneşte uyumak için değil. Başka bir şey yapmak istiyorum."

Bjorn tek gözünü açtı. "Savaşta işlerin böyle olduğunu mu sanıyorsun? Yorulunca düşmanına, 'Yoruldum. Bunun yerine başka bir şey yapalım. Kolum titremeyi bırakana kadar tavuk kızartıp bir kadeh içki içelim,' diyebileceğini mi sanıyorsun?" Doğrularak oturdu. "Eğer savaşta gücün tükenirse ölürsün, Freya."

"Farkındayım," dedim dişlerimin arasından. "Ama gücümü farklı bir şekilde test etmeni istiyorum."

"Pekâlâ." Ayağa kalkıp diğer kalkanı aldı. "Hazır mısın?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan kalkanı benimkine çarptı. Çarpmanın etkisiyle tökezledim ve neredeyse rıhtımın ucundan düşüyordum. Nefes nefese sendeleyerek ortaya geri döndüm. O tekrar vurmadan önce kalkanımı kaldırmayı zar zor başarmıştım. Tekrar sendeledim, neredeyse kenardan aşağı düşecektim. "Bunu yapmak zorunda kaldığın için neden bu kadar kızgınsın?"

Çünkü kızgın olduğu *ortadaydı.*

Çalımlarının, şakalarının ve kayıtsızlığının ardında öfke vardı. Bunun nedenini anlamıyordum. Bana dövüşmeyi, arkamı kollamayı öğretmenin neden bu kadar korkunç bir şey olduğunu anlamıyordum.

"Çünkü bu saçmalık." Kalkanını benimkine o kadar büyük bir kuvvetle çarptı ki, topuklarım rıhtımın kenarından kaydı. Düşmemi engelleyen tek şey şansımdı. "Benim kaderim seninkine bağlı değil, bu sadece Snorri'nin istediğini elde etmek için kelimeleri evirip çevirmesi. Seni korumak benim kaderim değil."

İkincisi bir bakıma mantıklıydı ama ilki... "Ya haklıysa? Ylva dışında, parçalandığımı gören tek kişi sendin. Bunun bir anlamı olmalı."

"Muhtemelen tanrı kanı taşıdığım içindir."

"Steinunn ve Liv de taşıyor," diye karşı çıktım. "Steinunn hiçbir şey görmediğini söylüyor."

Bjorn'ün yüz ifadesi karardı. Bunun nedeni *skald*'dan bahsetmem miydi, yoksa argümanını çürütmüş olmam mıydı emin değildim. "Bu benim kaderim değil."

Kalkanını benimkine çarpınca kolum neredeyse arkaya bükülerek titredi. Bunun gibi bir darbe daha alırsam, kalkanımın kenarı çeneme çarpacaktı ama pes etmeyi reddettim.

"Benim kaderim..." Saldırısına ara verdi. Niyeti beni dinlendirmek miydi, yoksa savaşmaktan çok şikâyetlerini dile getirmekle ilgilenmek miydi bilmiyordum. "Savaş kazanmaktır, gecemi gündüzümü başka bir adamın karısını savunarak geçirmek değil."

"Anlıyorum." Ses tonumu buz gibi soğutarak konuşmaya devam ettim. "Bir kadın ancak yatağına girme ihtimali varsa zamanını ayırmaya değer, öyle mi?"

"Öyleyse ne olmuş?"

Gerçek bu olsa bile davranışları adaletsizdi. Onu bu role zorlayan ben değildim, Snorri'ydi ama acısını benden çıkarıyordu. Buna katlanmayacaktım.

Bjorn tekrar üzerime geldiğinde kendimi savunurken mırıldandım. "Hlin, bana kuvvet ver."

Güç içime doldu, büyüm kalkanımı sardı. Bjorn'ün gözlerinin açılmasını izledim ama saldırısını durdurmak için artık çok geçti.

Kalkanı büyümle çarpıştı. Aldığı darbe onu sular sıçratarak fiyorta düşürecek bir güçle geriye doğru fırlattı.

Gücümü geri çekip rıhtımın kenarına ilerledim ve Bjorn'ün su üstüne çıkmasını izledim. Kalkanı da yakınlarda yüzüyordu. "Görünüşe göre ıslanan sensin, Bjorn."

Bana ters ters baktıktan sonra kalkanı geride bırakarak güçlü kulaçlarla rıhtıma doğru yüzdü. "Büyü seni ancak bir yere kadar götürür," dedi aksi sesiyle. "Snorri senin bir savaşçı olmanı istiyor, kalkan duvarında herkesin öldürmeye çalışacağı parlayan bir işaret değil."

"Snorri'nin canı cehenneme," diye bağırdım. "Senin de canın cehenneme."

Kendini yukarı çekmek için rıhtımın kenarına uzandı ama ben daha bitirmemiştim. Parmaklarına bastığımda acı dolu bir çığlık attı.

"Kukla olmak istediğimi mi sanıyorsun?" diye sordum. "Bir kâhinin kehanetinde adımın geçmesini istediğimi mi sanıyorsun? Siz hayatıma girip onu paramparça etmeden önce ben hayatıma devam ediyordum."

"Vragi'yle yaşamak çok güzel olduğu için mi? Ondan nefret ediyordun." Bjorn tekrar rıhtıma uzanmaya başladı, ben ayağımı kaldırınca duraksadı.

"Belki de beni daha fazla sınamadan önce Vragi'nin kaderini aklına getirmelisin."

"Tehditler beni, hayatımı senin gölgen olarak geçirmekten memnun olmaya zorlayamaz."

Yalan olsa bile, "Memnun olup olmaman umurumda bile değil!" diye bağırdım. Etrafımda olmaktan rahatsızlık duyduğunu bilmek canımı sıkıyordu. "Çünkü kimse benim memnun

olup olmadığımı umursamıyor. Snorri'nin ültimatomunu kendim için kabul etmedim, bunu ailemi korumak için yaptım. Senin bunu anlamadığın çok açık çünkü biz de *artık* bir aileyiz."

Gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir duygu belirdi. Bjorn gözlerini kaçırınca söylediklerimden anında pişman oldum. Hayatının büyük bir bölümünü ailesinden ayrı, tutsak olarak geçirmişti. Aile olmanın ne anlama geldiğini bilmiyorsa, bunun nedeni hiç fırsat bulamayışıydı.

Zorla yutkunarak kendimi söyleyeceklerimi bitirmeye zorladım. "İşleri olduğundan daha kötü hale getirmeye çalışmaya devam edersen on misliyle karşılık veririm. O yüzden öfkeni bizi bu kadar yakınlaşmaya zorlayan kişiye saklayıp ikimize de bir iyilik yapabilirsin."

Bjorn hiçbir şey söylemeden sadece suya girdi, kalkanı yavaşça yanımızdan geçerek kıyıya doğru sürükleniyordu.

"Artık sudan çıkabilirsin." İzlendiğimizin son derece farkındaydım. "Ve sonra özür dileyebilirsin."

"Çıkmaya çok korkuyorum." Olduğu yerde yüzmeye devam etti. "Beni suya attın, muhtemelen parmaklarımı kırdın ve beni öldürmekle tehdit ettin. En azından fiyortta beni takip etmenden korkmama gerek yok."

Bjorn'ün benden korkmadığını çok iyi bilmeme rağmen içimi çok ileri gittiğime dair bir huzursuzluk kapladı. Annem her zaman kafesteki bir vizon kadar öfkeli olduğumu, dilimi tutamadan en kötü şeyleri söyleyip daha sonra pişmanlık duyduğumu söylerdi. "Seni öldürmeyeceğim."

"Ölmeyi dileyene kadar duygularımı mı hırpalayacaksın?"

"Ben..." Yüzünde bir gülümseme belirince kaşlarımı çatarak ağrıyan kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sana hak etmediğin hiçbir şey yapmayacağım. Şimdi çık, özür dile ve devam edelim."

Bir süre bana baktı, ardından yakına yüzüp rıhtıma tutundu. Ancak acı dolu bir tıslamayla geri çekildi.

İçimi bir endişe kapladı. Gerçekten parmaklarını kırmış olabilir miydim? Liv'i mi çağırmalıydım?

"Bana yardım et," diye mırıldanarak diğer elini uzattı.

Hiç düşünmeden elini tuttum ve beni çekmeden bir saniye önce kandırıldığımı fark ettim. Başüstü suyun içine düşerken dudaklarımdan bir çığlık koptu, soğuğun şoku hatırladığımdan daha kötüydü.

Doğrulup ağzıma dolan deniz suyunu tükürdüm ve ona ters ters baktım. "Bu iyi bir başlangıç sayılmaz."

Başını yana yatırarak bana baktı. "Göt gibi davrandığım, sana hak ettiğin saygıyı göstermediğim için özür dilerim, Ateşten Doğan Freya."

"Bunu söylemek için beni ıslatman mı gerekiyordu?" Donuyordum, dahası fiyorta kıçım yukarıda dalışımı izleyenlerin kahkahalarını sahilden duyabiliyordum.

"Ağzımdan bir özür çıkmadan önce *biraz daha* üzgün olmam gerekiyordu," diye cevap verdi. "Artık dilediğime göre, önümüze bakabiliriz."

"Bu kadar emin olma," diye homurdandım. Rıhtımın altında yüzüşünü izledim, sonra parmaklarını tahtaların arasına geçirmek için uzandı. Rıhtımdan sarkarken vücudundaki her kas belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı. Su, gergin teninin çukurlarından ve çıkıntılarından adeta nehir gibi akıyordu.

Düşünceli yeşil gözleri uzunca bir süre beni süzdü. "Snorri seninle ilgili planlarından bahsetti mi? Onu nasıl kral yapacağına inandığına dair bir şey söyledi mi?"

"Hayır," dedim takırdayan dişlerimin arasından. "Benimle neredeyse hiç konuşmadı."

"Evlilik dediğin böyle olur." Bjorn kıkırdadı, tam karnına yumruk atmaya hazırlanırken konuşmaya devam etti. "Kimse bilmiyor. Dün gece etrafa sordum, hatta küçük bir servet harcadım ama kimse bir şey bilmiyor."

Düşündüğüm gibi gecenin tamamını sarhoş halde rasgele kadınlarla sevişerek geçirmediğini fark ettiğimde yanaklarım kızardı. Zamanının en azından bir kısmını, benim de cevaplamak için yanıp tutuştuğum bir sorunun cevabını bulma çabasıyla geçirmişti. "Eğer biriyle bu sırrı paylaşacak olsaydı, o kişinin sen olacağını düşünüyordum."

Uzaklara baktı, fiyortu taradı ama sudan başka bir şey görünmüyordu. "Düşündüğün kadar yakın değiliz," diye yanıtladı.

Burnumu sokmaya hakkım yoktu, yine de sordum. "Nordeland'de geçirdiğin yıllar yüzünden mi?"

Bjorn'ün gözleri bana döndü. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Çocukken esir alındığını ve Snorri'nin seni kurtardığını." Sormak istediğim milyonlarca soru varken beni en çok rahatsız eden soruda karar kıldım. "Neden kaçmadın?"

Çocukken kaçmaya çalışmaması anlaşılabilirdi. Ancak yetişkin bir adam olarak kaçabilirdi çünkü Tyr'in çocuğu olduğu için Bjorn *her zaman* silahlıydı. Üstelik eğitimsiz bile olsa, bir tanrının ateşinden yapılmış baltasını elinde tutan bir çocuk çok büyük zararlar verebilirdi.

Sessizlik.

İçten içe sızlandım. *Çeneni kapatmayı ne zaman öğreneceksin, Freya?*

Bjorn boğazını temizledi. "Çocukken kaçmamak için kan yemini ettim. Harald'ın hizmetinde rün büyüsünde usta olanlar da dahil olmak üzere birçok güçlü insan var."

"Kurtarılmak yeminini ihlal etmedi mi?" Yakın zamanda kendi kan yeminimi ettiğim için merakla sordum.

"Belli ki hayır."

"Snorri'nin seni kurtarırken birçok adamını ve *drakkar*'ını kaybettiğini duydum," dedim konuyu neden ısrarla uzattığımı bilmeden. "Denemeye devam ettiğine göre, seni çok önemsiyor olmalı."

"Seni bulmak için bir tanrının ateşine ihtiyacı olduğunu biliyordu," diye yanıtladı Bjorn. "Kurtarma girişimleri ben Norde-

land'de iki yıl geçirdikten sonra başladı çünkü büyümün ortaya çıktığını o zaman öğrendi."

Ah.

Snorri'yi oğlunu kurtarmaya iten şey duyguları değil, hayalini kurduğu kadere ulaşmaya duyduğu bencilce ihtiyaçtı. Yakın olmamalarına şaşmamalıydı. Daha fazla yara açmadan konuyu değiştirme ihtiyacı duyarak, "Peki ya kehaneti dile getiren kâhin?" diye sordum. "Ne yapmam gerektiği konusunda neden ondan bilgi almıyorum?"

"Çünkü o kadın öldü."

Sesi sertti ve parçaları birleştirdikçe yavaş yavaş anlamaya başlamıştım. Zorlukla yutkundum. "Kâhin senin annen miydi?"

Bjorn başıyla onayladı.

Aklımda milyonlarca soru belirdi. Bjorn'ün bu sohbete devam etmek istemediği çok açıktı, yine de birini ortaya attım. "Kehaneti dile getirdiğinde sen de orada mıydın?"

"Hatırlayamayacak kadar küçüktüm."

Elbette bu mantıklıydı. "Benim hakkımda başka bir şey söyledi mi? Tanrıların neden böyle bir kaderi başarabileceğime inandıklarını söyledi mi?"

Tereddüt ettikten sonra yanıtladı. "Yeteneği onun çöküşü oldu. Bunun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum."

Tanrılar aşkına, kendi dilimi kesip atmam gerekiyordu çünkü bir gün onunla kendi mezarımı kazacaktım. Ben özür dileyemeden rıhtımın başından gümbürdeyen ayak sesleri duyuldu. Bir dakika sonra Snorri'nin sesi geldi. "Sudan çıkın. Kardeşin haberlerle döndü."

BÖLÜM 13

Sırılsıklam bir halde büyük salona doğru yürürken merakım her geçen saniye daha da artmıştı. Ne Snorri ne de Bjorn bir şey söylemişti. İkisinin de çeneleri gergindi, yüz ifadeleri okunmuyordu. Bu durum, Bjorn'ün küçük üvey kardeşiyle olan ilişkisini merak etmeme neden oluyordu.

Cevabımı salona girdiğimiz anda aldım. Erkekliğe adım atmaya birkaç yazı kalmış bir çocuk koşup kendini Bjorn'ün üzerine attı, birbirlerinin sırtına vururken ağabeyini gördüğüne çok sevindiği belliydi. İleride, ateşin yanındaki Ylva kollarını göğsünde kavuşturmuş ve dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırarak bu karşılaşmayı izliyordu.

"Gnut'un savaşçılarının bir kısmını öldürdüğün doğru mu?" diye sordu Leif. "Sonra da gemilerini yaktığın?"

Bjorn başını iki yana salladı. "Ben sadece ateşi verdim. Onları yakan Freya'ydı."

İsmimi duyan Leif, ağabeyinden bana dönüp beni baştan aşağı süzdü. Ben de ona aynı nezaketi gösterdim. Benden biraz daha uzun boyluydu, oldukça zayıftı. Ağabeyinin siyah saçları-

nın aksine, onunkiler altın sarısıydı ve gözleri yeşil değil, maviydi. Aynı çıkık elmacıkkemiklerini, aynı kare şeklinde çeneyi paylaşıyorlardı ancak Leif'in sakal bırakması için önünde daha birkaç yıl vardı. Bjorn'ün neredeyse uhrevi güzelliği onda olmasa da yaş aldıkça iyi görünümlü bir adam olacağını tahmin edebiliyordum. Bjorn'ün annesinin nasıl göründüğünü merak ettim çünkü ona bu kadar farklı bir renk veren o olmalıydı. "Sen kalkan kızısın o zaman?" diye sordu. Benim bir cevap vermemi beklemeden konuşmaya devam etti. "Sanırım babamla evliliğin için seni tebrik etmeliyim."

Ses tonunda gerçekten tebrik ettiğine dair hiçbir şey yoktu. Ylva'nın oğlu olduğu düşünülürse, belki buna hakkı olabilirdi. Yine de başımı hafifçe yukarı aşağı salladım. "Teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı, sonra ağabeyine bakmak için bana sırtını döndü. "Bir casus yakaladık."

Bjorn gözlerini kısarak yerinde kıpırdandı. "Kimin casusu?"

Kahverengi tenli, aklar düşmüş siyah saçları başının arkasında topuz yapılmış yaşlı bir savaşçı öne çıktı. "Bilmiyoruz. Kimse onu tanımıyor ve konuşmayı reddediyor."

"Ayaklarına ateş basmalıydın, Ragnar." Ylva bir elini Leif'in omzuna koymak için hareket etti. "O zaman bülbül gibi öterdi."

Yaşlı savaşçı sakalını sıvazladı. Gümüş halkalarla süslenmiş sakalı, zincir zırhının göğsüne değecek kadar uzundu. "Onu jarla getirmenin daha iyi olacağını düşündüm, leydim."

"Belki casus değildir," diye araya girdi Bjorn. "Belki dilimizi bilmiyordur."

Ragnar alayla güldü. "Bizi gayet iyi anlıyor. Ayrıca kaçmaya çalıştı. İki kere."

"Yeterince ikna edici bir kanıt oldu mu, Bjorn?" Ylva'nın sesi zehir gibi tatlıydı, Leif kaşlarını çatarak ona baktı. "Adil bir soruydu, anne."

Ylva homurdandı. "O sadece bir kadına işkence etme fikrinden çekiniyor."

"Oysa sen bu düşünceden fazlasıyla zevk alıyor gibisin," diye karşılık verdi Bjorn.

Leif sıska kollarını havaya kaldırdı, yüzünde gözle görülür bir kızgınlık vardı. "Siz ikiniz sürekli köşeye sıkışmış kediler gibi kavga ediyorsunuz. Baba, onların sürekli böyle didişmesine nasıl dayanıyorsun, aklım almıyor. Hepimizin iyiliği için buna bir son vermelisin."

"Gece gündüz ikisinin de ağzını bağlamak gerekir. Ya da dillerini kesmek." Snorri ikisine doğru elini salladı. "İkiniz bir kez olsun sessiz olun. Ragnar, mahkûmu içeri getir de bakalım kendisi için ne söyleyecek."

Bu dinamiği büyüleyici buldum. Belli ki Bjorn ve Ylva arasındaki çatışma, Leif ve Snorri'nin de farkında olduğu bir şeydi. Ancak bundan en çok Leif rahatsız olmuş görünüyordu, onun çoğu zaman uzlaştırıcı rolü oynadığı anlaşılıyordu. Bu kişilikler karmaşasında ben nereye oturacaktım? Her şeyi daha iyi hale mi getirecektim? Yoksa kötüleştirecek miydim?

Ragnar salondan çıkarken Leif'in bana attığı yan bakışı görünce *kötüleştireceğimi* düşündüm. Yaşlı savaşçı birkaç dakika sonra yanında bir kadınla döndü, yüzüne bir çuval geçirilmişti ve bilekleri bağlıydı. Önü kanla lekelenmiş, etekleri çamurla ıslanmış sıradan kahverengi bir elbise giymişti. Aralarda beyaz teller görünen açık kahverengi saçları sırtından aşağıya dökülüyordu.

Snorri uzanıp kadının başındaki çuvalı çektiğinde, renksiz gözleri olan yaşlı bir kadın ortaya çıktı. Bana bir kez baktı...

Bir an sonra başı boynundan aşağı düştü.

Vücudu yere yığılırken yanık saç ve et kokusu burnuma doldu. Kadının neredeyse dağlanmış boynundan kan sızıyordu.

Ylva bile çığlık atarak bir eliyle Leif'in gözlerini kapatır-

ken, geriye doğru sıçradım. Leif onu sinirle itti, gözleri cesetle ağabeyi arasında gidip geliyordu.

Snorri baltasını çoktan bırakmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bjorn'e bakarak, "Açıkla," diye kükredi.

Bjorn'ün yüzü ifadesizdi. "Adı Ragnhild. Harald'a yeminli, ayrıca..." Devam etmeden önce kadının elbisesinin arkasını yırtıp kırmızı bir göz dövmesini ortaya çıkardı. "Hoenir*'in çocuğu."

Bir elimi ağzıma bastırarak ayaklarımın yanında duran kafaya baktım. Hoenir'in çocukları, sembollerini taşıyan diğerlerinin zihinleriyle konuşabiliyor, onlara görüntüler gösterebiliyorlardı. Üstelik Ragnhild beni görmüştü.

"Onda işaret olup olmadığını kontrol etmedin mi?" diye sordu Snorri. Leif yanakları kızarırken cevap verdi. "Yaşlı bir kadını soyacak değildim."

"Ahlakın sağduyunun önüne geçiyor!" Snorri küçük oğluna vuracakmış gibi elini kaldırdı ama vurmak yerine yere tükürdü.

"Şansıma, Harald'a herhangi bir görüntü göndermeden önce onu öldürdüm," diye açıkladı Bjorn. "Yoksa en tehlikeli düşmanın kalkan kızının bulunduğunu öğrenirdi."

"Ne gördüğünün çok önemi yok!" diye tersledi Ylva. "Harald, Freya'yı çok yakında zaten öğrenecek. Bir iki hafta daha haberi olmaması için onun hakkında bir şeyler öğrenme imkânımızı feda ettin. Ragnhild'i konuşturabilirdik!"

"Dili olmadığı ve Harald'ın da onun tek sembolünü taşıdığı düşünülürse bu çok olası değildi."

Zorlukla yutkundum. "Sembolü ne?"

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Kadının kurutulmuş dilini her zaman boynundaki bir ipte taşıyor. Konuşabildiği tek kişi Harald."

* İskandinav mitolojisinde Odin ile birlikte ilk insanları yaratan Aesir, yani ilk tanrılardan biridir. (ç.n.)

Kusmamak için kendimi zor tutuyordum. "Dilini Harald mı kesti?"

Bjorn başını iki yana salladı. "Önceki efendisi yapmış. Harald onu öldürdüğünde dili boynundaki ipten aldı." Gözleri Ylva'ya döndü. "Harald onu öğrenecek, evet. Bunu geciktirmek bize hazırlanmamız için zaman kazandırır. Harald'ın saldırısına karşı koyabilmek için ittifaklar kurarak değerlendireceğimiz zamanı. Harald tüm Skaland'in, Snorri'nin yönetimi altında birleştiğini görmek istemiyor. Özellikle de Nordeland'e savaş getirmeyi planladığınızı bildiği için."

"Yirmi yıl boyunca Freya'yı bekledim." Snorri şakaklarını ovuşturdu. "Şimdi onu ele geçirdim ama kendimi zamana karşı bir yarış içinde buldum, yanlış bir adım atarsam kıyamete sürükleneceğiz."

Tiksintiyle homurdanmamak için kendimi zor tuttum. Hayatım boyunca onun bu ana hazırlanmaya zamanı olmuştu. Oysa ben birkaç gün öncesine kadar iki ülkedeki güçlü adamların, adımı duyacakları güne dair planlar yaptığından tamamen habersizdim. Snorri'nin hazırlıklı olmamak için hiçbir mazereti yoktu.

Snorri elini şakağından indirerek Bjorn'e baktı. "En erken ne zaman gelebilir?"

Bjorn boğazını temizledi. "Birkaç hafta içinde."

"Gnut'a karşı verdiğimiz kayıplar hesaba katıldığında Harald'a karşı direnme şansımız yok," dedi Ragnar.

Aynı anda Leif de konuştu. "Bu kadının buna değeceğinden emin misin, baba? Belki de onu öldürüp bu işi bitirmek daha iyidir. Seni iktidara getirmektense, hepimizi öldürtmesi daha muhtemel görünüyor." Yanımdaki Bjorn'ün baltası tekrar alev alıp söndü, Leif ona kaşlarını çattı. "Ben sadece babama sorulması gerekenleri soruyorum çünkü bir jarl olarak bu onun kararı."

"Verilecek bir karar yok," diye tersledi Ylva. "Yolumuza sadık kalırsak, Freya babanı Skaland'in kralı yapacak. Onun oğlu olarak bundan en çok sen faydalanacaksın."

Leif gözlerini havaya dikti. "Bundan en çok *Bjorn* faydalanacak, anne. Ancak ben onun yanında savaşmaktan gurur duyacağım. İster jarl ister kral olsun, hiç fark etmez. Yine de soruyorum, bu kadını hayatta tutmak ailemize ne kaybettirecek? Halsar'a ne kaybettirecek? Bana göre buna değmez."

Oğlan beni öldürmekten bahsetse bile kendimi Leif'in mantığını onaylarken buldum. İnsan hayatına güç, itibar ve hırstan daha fazla değer veriyormuş gibi görünüyordu. Yaşından büyük bir bilgeliğe sahipti, ayrıca bir jarl için neyin önemli olması gerektiğini anlayacak şekilde yetiştirilmişti.

"Bize verdikleri armağana saygısızlık yaparsak tanrılar bizi cezalandırır," diye cevap verdi Snorri. "Öyle olmasaydı bile, Freya'yı öldürmemiz düşmanlarımız tarafından zayıflık olarak görülürdü. Korkaklık ettiğim, endişelendiğim için büyüklük fırsatını geri teptiğimi görünce hepsi peşimize düşerdi. Biz yolumuzdan dönmeyeceğiz."

Leif kaşlarını çattı, Ylva başıyla onaylayınca yüzündeki ifade yerini öfkeye bıraktı. Oğlan bir şey söyleyemeden Bjorn araya girdi. "Peki yolumuz ne? Baskınlar başlamadan önce, sahip olduğun kısa süre içinde ihtiyacın olan ittifakları nasıl kurmayı planlıyorsun?"

Mantıklı bir soruydu.

"Skaland'in tüm jarllarını bir araya getirip onları birlik olursak şansımızın daha yüksek olacağına ikna ederek." Snorri gülümsedi. "Bu da bize tanrıların bizi desteklediğine dair daha fazla kanıt sunuyor çünkü jarllar çoktan tek bir yerde buluşmak için seyahat etmeye başladılar. Eşyalarınızı hazırlayın, Fjalltindr'e, tanrılara saygılarımızı sunmak için yola çıkıyoruz."

Fjalltindr, Hammar olarak bilinen dağın en tepesindeki kutsal tapınaktı. Uzak, yakın dört bir yandan insanlar her dokuz yılda bir tanrılara şükranlarını sunup kurban adamak için bir araya gelirdi. Ailem her zaman buranın çocuklara göre bir yer olmadığını söylediği için daha önce hiç gitmemiştim, reşit olduğumdan beri gerçekleştirilen ilk sefer buydu.

Kuru kıyafetler ve kalın bir pelerinle dışarı çıktığımda büyük salonda bir telaş vardı. İki düzine atla bir dizi yük hayvanı çoktan eyerlenip yüklenmişti. Süreci Ylva yönetiyordu. Halsar'ın leydisi artık pahalı bir elbise giymiyordu, savaşçı kıyafetleri içindeydi. Bir zincir zırh giymişti, kemerinde asılı uzun bir dövüş bıçağı vardı. Onu nasıl kullanacağını bildiğinden hiç şüphem yoktu.

Özellikle de rakibinin sırtı dönükken...

Leif'e bakarak, "Halsar'ı korumak için geride bıraktığım savaşçılarla birlikte burada kalacaksın," dedi Snorri. "Benim yokluğumda lord sensin. Topraklarımın dört bir yanına haber salıp savaşabilecek olanları çağır ve hazırlanmalarını söyle."

"Saldırıya uğramaları için mi?" Leif memnuniyetsiz bir ifadeyle kollarını kavuşturdu. "Öfkelenecekler, baba."

Atına binerken, "Onlara tanrıların bizim yanımızda olduğunu hatırlat," diye cevap verdi Snorri. "Bu da umurlarında olmazsa, o zaman onlara benim için savaşanların ödüllendirileceğini hatırlat." Oğluna arkasını dönerek bana baktı. "Yangında atlarımızı kaybettik, bu yüzden eksiğimiz var. Sen Bjorn'le gideceksin."

Snorri'nin kaldırdığı Ylva, onun arkasına rahatça yerleşirken söyleyebileceğim fazla bir şey yoktu. Steinunn da genç bir köle kadınla aynı bineği paylaşıyordu. *Skald* her hareketimi izliyordu ama yüzünde hiçbir duygu yoktu. İçimi çekerek Bjorn'ün büyük kır atına doğru yürüdüğümde, onun da zırh kuşandığını fark ettim. "Savaşa üstsüz gitmeye ne oldu?" Beni arkasına çektiği sırada ağrıyan kollarımın sızısıyla homurdandım. Birkaç saat içinde acı çekenin kıçım olacağını biliyordum. At da muhtemelen bu durumdan memnun kalmayacaktı.

"Arkamda *sen* oturuyorsun, Ateşten Doğan," dedi atı yürümesi için harekete geçirirken. "Yolculuk sırasında seni kızdıracak bir şey söyleyeceğim neredeyse garanti. Bu uzun bir yolculuk ve benim sessiz kalma gibi bir yeteneğim yok."

"Eh, bu kesinlikle doğru." Atı dörtnala koşturduğunda sırtından düşecek gibi olup cıyaklamamı zar zor bastırabildim. Snorri'yi, Halsar'ın çıkışına doğru takip ederken Bjorn'ün beline yapıştım. Kasabadan ayrıldığımızda kayalık bir çıkıntının üzerindeki kukuletalı bir figür dikkatimi çekti.

Baskın sırasında ölenlerin cenaze töreninde gördüğüm figürün aynısıydı. Hava durgun olmasına rağmen duman ve küller rüzgârla sürükleniyordu.

"Bjorn!" diyerek elimle işaret ettim. "Şu kişiyi görüyor musun?"

Başını çevirip baktığında zırhının, giysilerinin üzerinden

bile gerginliğini hissedebildim. "Nerede? Kimseyi görmüyorum."

Korkudan omurgam boyunca bir ürperti yayıldı. Bjorn onu göremiyorsa ya ben aklımı kaçırıyordum ya da bu kendini sadece bana gösteren bir hayaletti. "Atı durdur."

Bjorn'ün atı durdurmasıyla grubumuzun kalanı da hareketini takip etti. "Neden duruyorsun?" diye sordu Snorri.

Başını öne eğmiş, etrafına kıvılcımlar ve kül yağan hayaleti tekrar işaret ettim. "Aranızda şu kukuletalı figürü gören var mı? Alevleri? Dumanı?"

Gruptakiler işaret ettiğim yere bakıp başlarını iki yana sallayınca herkes şaşkınlık içinde kaldı. *Hiçbir şey yoktu.* Sadece atlar farkında gibi görünüyordu. Hepsi kulaklarını geriye yatırmış, kişneyerek toynaklarıyla yeri dövüyordu.

"Bir hayalet," dedi Snorri kısık sesle. "Hatta belki de tanrılardan biri ölümlülerin dünyasına adım atmıştır. Konuş onunla, Freya."

Avuçlarım terledi çünkü bu yapmak istediğim son şeydi. "Yaklaşmaya çalış."

Bjorn atı çıkıntıya doğru ilerletti. En sonunda at, topuklarını yere vurup daha fazla yaklaşmayı reddetti. "Ne istiyorsun?" diye bağırdım hayalete.

"Çok kibarsın, Ateşten Doğan," dedi Bjorn fısıldayarak. Ancak yüzü hâlâ kukuletasıyla gizlenmiş hayaletin başı bana doğru dönerken onu duymazdan geldim. Sonra elini kaldırdı, sert ve acılı bir sesle konuştu.

"O... kaderi olmayan, Hlin'in çocuğu ateşten doğan. İlk dolunay gecesinde dağdaki tanrılara kurban vermeli, yoksa ipliği kısa kesilecek, öngörülen gelecek örülmemiş olacak."

Kelimeler zihnime yerleşti, ne anlama geldiklerini anlayınca midem bulandı.

"Cevap verdi mi?"

Bjorn'ün sorusunu gergince başımla onayladım. "Evet." Daha yüksek sesle bir daha sordum. "Neden? Neden bunu yapmalıyım?"

"Kaderini hak etmeli." Hayalet cevap verdikten sonra alevler ve dumanlar içinde patladı.

At şaha kalktı. O hayvanı sakinleştirirken, küfredip düşmemek için Bjorn'ün beline yapıştım.

"Hayalet ne cevap verdi?" Snorri kişneyen bineğiyle etrafımızda daireler çizerek sordu. "Kendini tanıttı mı?"

Bjorn'ün arkasında doğrulurken, "Kaderimi hak etmem gerektiğini söyledi," diye cevapladım. "Dolunayın ilk gecesi dağdaki tanrılara kurban vermem gerektiğini, yoksa ipimin kısa kesileceğini söyledi."

"Bir sınav!" Snorri'nin gözleri parladı. "Şüphesiz hayalet, tanrılardan biriydi çünkü onlar böyle şeylerden zevk alırlar."

Başarısız olursam beni ölüme götürecek bir sınavdı. Snorri'nin coşkusunu paylaşmadığımı söylememe gerek yoktu.

"Tanrılar sana boşuna yücelik bahşetmeyecek," diye devam etti. "Kendini onlara kanıtlamalısın."

Bir zamanlar yüceliğin hayalini kurmuştum. Şimdiyse bana sunulmuştu ve istediğim son şeymiş gibi geliyordu.

Ayrıca benim bir kaderim yoktu. Hayalet, tanrılar ya da *herhangi biri* geleceğimin ne getireceğini nasıl öngörebilirdi? Fjalltindr'e gitmezsem öleceğimden nasıl emin olabilirlerdi? Belki kaderimi değiştirerek bundan kaçabilirdim. Belki de herkesin arkasını döndüğü bir anı bekleyip kaçardım. Ailemi alırdım, birlikte Snorri'nin ulaşamayacağı bir yere kaçardık. Kendime yeni bir kader örebilirdim. Aklıma üşüşen düşünceler, Bjorn'ün kaçmama yardım etme teklifini kabul etmediğim için aniden pişman olmama neden oldu.

Snorri düşüncelerimi duymuş gibi ekledi. "Benim için öngörülen kaderi yok edersen, ölmüş olmayı umsan iyi olur, Fre-

ya çünkü gazabım orman yangını gibi alev alacak ve sevdiğin her şeyi küle çevirecek."

Nefret göğsümde fokurdayarak kaynıyordu. Korktuğum tanrılar değildi, karşımda duran bu aşağılık herifti.

"Yeterince vakit kaybettik! Fjalltindr'e gidiyoruz." Snorri emriyle birlikte atını döndürüp dörtnala yola koyuldu.

Bjorn onun peşinden gitmek yerine, eyerde dönerek bir kolunu belime doladı ve beni önüne çekti. Bacaklarımı atın omuzlarına atmak için mücadele ettiğim sırada konuşmaya başladı. "Hayaletin seni tehdit ettiğini sanmıyorum, Freya. Bence yol boyunca seni öldürmeye çalışacak kişiler olacağı konusunda bir uyarı verdi."

"Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi."

"Dağın tepesi kutsal bir yerdir." Beni dengede tutmak için elini kaburgalarıma bastırdı. "Silahların yasak olduğu topraklardır. Orada tüm ölümler tanrılara kurban edilmelidir. Bu da Fjalltindr'in sınırları içinde belli bir düzeyde güvenlik sağlıyor."

Bu beni çok da rahatlatmamıştı. "Dağa varmamız ne kadar sürer?"

"Yarın dağın eteklerindeki köye ulaşacağız ve atları orada bırakacağız," diye cevap verdi. "Sonra yarım günlük bir tırmanış daha var."

Açık alanda bir gece. Zorlukla yutkundum. "Bence daha hızlı gitmeliyiz."

Alacakaranlık çöktüğünde atlar çok yorulmuştu, vücudum saatlerdir Bjorn'ün kucağında zıplayıp durmaktan ağrıyordu. Yavaşça atından inerken çıkardığı homurtulardan, kendini yere atıp sırtüstü uzandığında gökyüzüne çocuk sahibi olma yetene-

ğini kaybettiğini haykırışından onun da iyi durumda olmadığını anladım.

Yine de Halsar'dan ayrıldığımızdan beri ilk kez birileri gülüyordu. Bu yüzden benim zararıma olsa bile gerginliğin azalmasını memnuniyetle karşıladım. Savaşçılar binekleriyle ilgilenirken birbirleriyle itişip kakışıyordu. Snorri'nin getirdiği köleler akşam yemeğini hazırlamak için harekete geçmişti, hiçbir şey yapmadığı belli olan hanımları ise bir kayanın üzerinde oturuyordu.

Nereye ait hissedeceğimden emin olamadığım için tereddüt ettim, ardından kölelerin yanına gittim. Bir kampın savunmasını nasıl kuracağımı bilmesem bile ateş yakmayı ve av hayvanlarını nasıl hazırlayacağımı biliyordum.

Bir yığın çırayı dikkatlice üst üste yığıp çubukların altına yosun doldurdum. Yaralı elim, muhtemelen Bjorn'le yaptığım *eğitimden* dolayı acı verici bir şekilde kaskatı kesilmişti. Bu yüzden çakmak taşına sürterken bıçağı tutmakta zorlandım.

"Daha kolay bir yolu var." Bjorn yanıma çömeldiğinde elinde bir balta belirmişti. Baltayı özenle bir araya getirdiğim odun yığınına sokarken kırmızı ateş titreşerek dans etti ve karanlığın içinde kaybolmadan önce her şeyi yaktı.

Baltayı yakından incelemek için elime geçen ilk fırsatta ona dikkatle baktım. Muazzam bir ısı yayıyordu ama alnımda boncuk boncuk biriken ter, sıcaklıktan çok gerginlikten kaynaklanıyordu çünkü avucumu yaktığında nasıl hissettiğimi hatırlamıştım. Bir anda onu nasıl kavradığımı, kırmızı ateşin beni tüketmeye niyetliymiş gibi elimi nasıl sardığını anımsamıştım. Sanki Tyr'in kendisi, asla benim ellerime göre olmayan bir silahı kullandığım için beni cezalandırmak istemişti.

Yine de merakım korkumdan daha büyüktü, parıltıya karşı gözlerimi kısarak yaklaştım. Titreşen ateşin altında, balta yarı saydam camdan yapılmış gibi görünüyordu. Bıçağı ve sapı boyunca desenler kazınmıştı.

Kölelerin beni izlediğini fark edince baltanın üzerine çıra koydum. Odunlar hızla tutuştu; doğal alevin turuncuları, altın sarıları ve mavileri, ben daha büyük parçalar ekledikçe kan kırmızısı tanrı ateşine karıştı.

"Bana hayaletin görünüşünü tarif eder misin?" Steinunn yanımda diz çöktüğünde, pelerini tehlikeli bir şekilde Bjorn'ün baltasına doğru kaydı. Kumaşı ittirmek için uzanırken, "Kukuletalı biriydi," diye cevap verdim. "Sanki pelerininin altında alev alev yanıyormuş gibi üstünden kıvılcımlar ve dumanlar yükseliyordu."

"Onu görmek sana nasıl hissettirdi? Ne düşündün?"

Çenem gerildi, sorularının işgalciliği beni yine sinir ediyordu. Sanki rahatsızlığımı hissetmiş gibi, "Benim büyüm böyle çalışıyor, Freya," diye cevapladı *skald* çabucak. "Halkımızın hikâyelerini şarkılarla anlatıyorum. İçten ve duygulu olmaları için benim dışarıdan gözlemlerimi değil, konu edindikleri kişilerin bakış açısını ele almaları gerekir. Ben sadece artan ününün hakkını vermeye çalışıyorum."

"Yeni tanıştığım biriyle bir şeyler paylaşmak tuhaf geliyor."

Nadir karşılaştığım bir şey oldu. *Skald*'ın gözlerinden bir duygu geçti, sonra gözlerini kaçırdı. "Kendim hakkında konuşmaya alışkın değilim. Çoğu kişi kendi kahramanlıklarının şarkısını söylememi ister, bu yüzden sohbet onlar hakkında olur, benim hakkımda değil."

Kızgınlığım yerini sempatiye bıraktı, tanıştığımızdan beri ilk kez yeteneğinin bedelini düşünerek *skald*'a odaklandım. Konuştuğu herkesin sadece hikâyelerini anlatıp ünlerini artırmakla ilgilenmesi, şarkıları yazan kadını umursamaması nasıl bir his olurdu? Steinunn da tıpkı benim gibi bir araç olarak kullanılıyordu. "Seni daha iyi tanımak isterim."

Steinunn gerilerek avuçlarını eteklerine sürttü. "Anlatacak çok bir şey yok. Sahildeki küçük bir balıkçı köyünde doğdum.

On dört yaşıma geldiğimde jarl beni hizmetine aldı. Ancak bu kısa sürdü çünkü çok geçmeden başka bir jarl yeteneğimi öğrendi, beni kendi hizmetine almak için ona altın ödedi. Yıllarca böyle devam etti, jarllar birbirlerinden hizmetimi satın aldılar."

Tıpkı bir köle gibi. "Nereye gideceğin konusunda hiç seçimin olmadı mı?"

Steinunn omuz silkti. "Çoğunlukla karşılığını iyi aldım ve bakımım sağlandı. Son yıllarda... özgürlüğüm de arttı." Son cümleyi söylerken çenesini sıktı, ardından bana gülümsedi. Az önceki rahatsızlığı ortaya çıktığı kadar büyük bir hızla yok olmuştu.

Bir ailesi olup olmadığını ya da bir aile isteyip istemediğini sormak için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Eğer bir ailesi varsa bile Halsar'da değillerdi ve bu konuyu açmamdan hoşlanmayabilirdi. "Yani nasıl hissettiğimi mi bilmek istiyorsun? Büyün böyle mi çalışıyor?"

Steinunn başını evet dercesine salladı.

Gözlerimi Bjorn'ün baltasından ayırmadan yanaklarımın içini ısırdım. Korktuğumu itiraf etmek Snorri'nin hakkımda yaymak istediği hikâyeye ters düşüyordu ama aksini söylersem kadın muhtemelen bunun bir yalan olduğunu anlayacaktı.

"Belki sana göstermeliyim," dedi *skald* bir şarkı söylemeye başlarken. Sadece benim duyabileceğim kadar alçak, güzel sesi kulaklarımı doldurdu. Halsar'a yapılan baskının hikâyesini anlattı. Nefesimi kesen şarkının sözleri değildi. Gözlerimi doldurarak etrafımdaki dünyayı arka plana atan, korkunun göğsümü mengene gibi sıkmasına neden olan karanlık ve alev görüntüleriydi.

"Çirkin çığlıklarını o savaşı yaşamamış olanlara sakla, Steinunn."

Bjorn'ün sesi şarkıyı böldü, *skald* susunca gördüklerim de hemen kayboldu.

"Babanın emirlerini uyguluyorum," diye tersledi Bjorn'ü. Bu tavrı onda gördüğüm ilk öfke belirtisiydi. "Freya'nın ününün artmasını isteyen Snorri."

"Korktum," diye ağzımdan kaçırdım. Arkadaş *olmadıkları* belli olan bu ikili arasındaki bir çatışmanın ortasında kalmak istemiyordum. "Ama aynı zamanda cevaplara ihtiyacım vardı."

Bunun yeterli olacağına dua ederek nefesimi tuttum.

"Teşekkür ederim, Freya." Steinunn ayağa kalktı, yanından geçerken Bjorn'e hiçbir şey söylemedi.

"Bu kadar kaba olmamalısın," dedim ateşin yanında yere çöktüğünde. "Eylemleri konusunda onun da benim gibi seçme şansı yok."

Bjorn homurdandı. Bu bir onaylama mıydı, yoksa inkâr mıydı emin değildim. "Bir keresinde büyüsünün neler yapabileceğini düşünmeden, düşüncelerimi kullanmasına izin vermiştim. Günler sonra bütün Halsar'a şarkı söyledi. O an anladım ki, onun gücü şarkısını duyan herkesin o an... *ben* olmasına izin veriyordu. Benim gördüklerimi görüyorlardı. Hissettiklerimi hissediyorlardı. Seçme şansım olsaydı, onlarla asla paylaşmayacağım bir şey için beni yargılıyorlardı. Bu... *müdahaleciydi.*"

Onun gibi bir adamın kendisine şöhret getiren herhangi bir şeye içerlemesi bana garip gelmişti. O her şeyden önce bir baskıncıydı, Bjorn gibi savaşçılar için hiçbir şey savaş ününden daha önemli değildi. Ben de bir zamanlar böyle şeylerin hayalini kurardım ancak Halsar'a yapılan baskının açılış dizeleri bana gurur ve sevinç değil, korku hissettirmişti. Olasılıklar dahilinde olmasa bile, belki Bjorn de aynı şeyi hissediyordu... "Bu ona kaba davranman gerektiği anlamına gelmez."

"Hareketlerinin en ince ayrıntısına kadar burnunu soktuğu birkaç aydan sonra tutumunu yeniden gözden geçirebilirsin," diye cevap verdi. "Beni rahat bırakmasını sağlamanın tek yolu bu."

Yanaklarımın içini ısırarak bunun tartışmak istediğim bir konu olup olmadığını düşündüm ve konuyu değiştirmeye karar verdim. "Balta olmak zorunda mı?" diye sordum silahını göstererek. "Yoksa başka bir silah da olabilir mi?"

Bjorn konu değişince oflayıp nefes verdi ama sorumu cevapladı. "Hep balta. Tyr'in kanını taşıyan diğerleri içinse, bir kılıç ya da bıçak."

"Peki onu her çağırdığında aynı mı görünüyor?"

Baltası aniden ortadan kayboldu, sanki Steinunn'ın düşüncelerine müdahalesinden hoşlanmadığı kadar benim onu incelememden de hoşlanmıyordu. "Aşağı yukarı." Ateşin etrafından dolaştı, bağdaş kurarak yanıma oturdu. "Hlin'in kalkanı hep aynı mı?"

Sorusunu değerlendirirken kaşlarımı çattım. "Elimde tuttuğum kalkanın şeklini alıyor."

"Gerçek bir kalkan olması mı gerekiyor? Yoksa büyün herhangi bir şeyi kalkana dönüştürebilir mi?" Uzanıp bir çanak aldı ve kalkan gibi önünde tuttu. "Böyle bir büyü mutfakta kimsenin sana karşı çıkmamasını sağlar. Bu arada iyi bir aşçı mısın?"

"Pislik yapma, elbette iyi bir aşçıyım." Tuttuğu çanağı elinden alarak şöyle bir çevirdim, sonra kaldırdım. "Hlin, koru beni."

Güç damarlarıma doldu, sıcaklığı havadaki soğuğu savdı. Elimden akıp çanağı kaplarken saçtığı ışıltı, karanlığı aydınlatmak için ateşten daha etkiliydi. Herkesin yaptığı işi bırakarak beni izlediğinin belli belirsiz farkındaydım. Fakat benim bütün dikkatim düşünceli gözlerle çanağa bakan Bjorn'ün üzerindeydi.

Kemerinden bir bıçak çıkararak ucunu çanağa sapladı. Bıçak elinden fırlayıp toprağa düşecek kadar büyük bir güçle geri sekti. Bjorn bıçağı tekrar almak yerine, ayağa kalkmamı işaret etti. Tüylerim ürperirken ona itaat ettim ama baltası elinde belirdiğinde gerginliğim korkuya dönüştü.

Bir adım öne çıkarak, "Bjorn," dedi Snorri. "Bunun iyi bir..."

Babası hiç konuşmamış gibi bana, "Iskalamayacağıma güveniyor musun?" diye sordu Bjorn.

Yutkundum. "Bjorn, elimde bir çanak tutuyorum."

"Elinde Hlin'in gücünü tutuyorsun," diye düzeltti. "Belki de asıl sorulması gereken soru, tanrıçaya güvenip güvenmediğin? Ya da kendine?"

Güveniyor muydum? Hlin'in büyüsü daha önce bir kez Tyr'in büyüsüne karşı koymuştu ama o zaman Bjorn hazırlıksız yakalanmıştı. Ya bu sefer baltası büyümü kesip geçerse?

Balta beni yaktığında hissettiğim acının anısı zihnime doldu. O kadar gerçekçiydi ki, alev almadığından emin olmak için elime baktım. Çanağı tutan kolum titrerken nefes alışlarım hızlandı, kalp atışlarım kulaklarımda boğuk bir uğultuya dönüştü.

"Bjorn," diye tısladı Snorri. "Ona zarar verirsen lanetli kalbini söküp atarım!"

Bjorn gözünü bile kırpmadan usulca sordu. "Ee, Freya?"

İçim korkuyla dolmuş, midem bulanmaya başlamıştı. Tüm içgüdülerim bana geri adım atmamı, bunu yapamayacağımı söylememi istiyordu. Hlin'in büyüsünün ne kadar güçlü olduğunu test etmek için uygun bir kalkana, biraz da zamana ihtiyacım olduğunu söylüyordu. Ancak kalbimin meydan okumaya meyilli, potansiyel olarak aptal bir parçası beni kurumuş boğazımdan ve düğümlenmiş dilimden bir kelime çıkarmaya zorladı. "Yap."

Bjorn baltasını fırlattı.

Dişlerimi sıkıp yana doğru kaçma içgüdüsüyle savaştım. Çanağımı sabit tuttuğum sırada kulaklarımı bir çığlık doldurdu. Kızıl alev bir uçtan bir uca savrularak üzerime gelirken bana ait olduğunu fark ettiğim çığlık, havayı gök gürültüsü gibi parçalayan sarsıcı bir patlamayla bastırıldı.

Balta çanağımdan sekerek ağaç dallarını parçaladı, gökyüzüne yükselerek söndü.

Ylva şok içinde keskin bir nefes alırken Bjorn sadece güldü. Işıldayan çanağa dokunmak için uzandığında gözleri parlıyordu.

"Dikkat et!" Büyünün elini paramparça edeceğinden korkarak gerildim ama o avucunu büyük bir korkusuzlukla büyüye bastırdı.

Büyüm dokunuşunu geri püskürtmek yerine, Bjorn'ün elinin su gibi içine batmasına izin verdi. Çanağa dokunuşunun hafif bir basıncını hissediyordum oysa baltasının darbesini hissetmemiştim. Sanki büyüye ya da metale değil, çıplak tenime dokunmuş gibiydi. Bu his aynı anda hem kolumdan yukarı hem de merkezime doğru ilerleyince ürperdim.

Gözlerini büyüden ayırıp benimkilerle buluştururken, "Ne verirsen onu alırsın," diye mırıldandı. "Ya da belki daha doğrusu, ne alırsan onu *verirsin*."

Söylediklerini düşünürken dünyanın geri kalanı yok oldu. Sanki beni anlayan ilk insan oymuş gibi hissettim.

Aslında... tam olarak öyle sayılmazdı.

Ailem beni anlıyordu. Arkadaşlarım beni anlıyordu. Buna rağmen değiştirmek istedikleri yanlarım vardı, sadece Bjorn beni olduğum gibi kabul ediyor gibiydi. Karakterimin, hayatımdaki diğer herkesin bastırmaya çalıştığı parçalarını cesaretlendiriyor gibiydi. Bütün vücudumdan bir titreme geçti, güçlü duygular göğsümü nefes almayı zorlaştıracak şekilde doldurdu.

Sonra Snorri konuşarak o anı paramparça etti. "Onun büyüsü seninkinden daha mı güçlü? Kalkan kızı senden daha mı güçlü?"

Adım yerine unvanımı kullanınca çenem gerildi. Snorri'ye göre ben insan değil, bir nesneydim ve o anda bunu yeniden hatırlamıştım.

Bu yorum Bjorn'ün egosunu zedelediyse de belli etmedi, sadece omuz silkti. "Kesinlikle öyle görünüyor."

Buna itiraz etmesini, savaşta ona karşı hiç şansım olmayacağını iddia etmesini beklemiştim ama yapmamıştı. Çoğu erkeğin yapacağı gibi kendini güçlü göstermek için beni alaşağı etmemişti.

"Tanrıların onu kayırdığının bir kanıtı daha." Snorri gülümsedi. "Beni kayırdıklarının."

"Neden?" diye sormaktan kendimi alamadım. "Büyümün gücü, tanrıların seni Skaland'in müstakbel kralı olarak kayırdığının nasıl bir kanıtı?"

"Kapa o saygısız çeneni, evlat!" Ylva, Bjorn'ü iterek yanından geçti. Onu kazara kampın öbür ucuna uçurmamak için elimdeki çanağı indirdim. "Bir alet ancak onu kullanan el kadar iyidir, ayrıca kehaneti alan *Snorri*'ydi. Onsuz sen bir hiçsin."

Dişlerimi sıktım ama ben karşılık veremeden Snorri araya girdi. "Sakin ol, sevgilim. Tanrılara inanç duymak için senin deneyimin ve bilgeliğin onda yok."

"Doğru," dedi Bjorn. "Tahminimce yirmi yıl daha az tecrübesi var. Yoksa otuz mu, Ylva?"

Snorri ona vurarak susturdu.

Bjorn bir an gülüyordu, bir an sonra dizlerinin üzerine çökmüştü. Ağzından kanlar akıyordu.

"Sen benim oğlumsun, Bjorn. Seni seviyorum." Sesi buz gibiydi. "Ama sakın sevgimi zayıflık olarak görme. Ylva'ya saygısızlık edersen, bana da saygısızlık etmiş olursun. Özür dile."

Bjorn çenesini ileri geri oynattı. Gözlerini kısarak ayağa kalkarken öfke doluydu.

Hayır, daha da fazlasıydı.

Ylva'dan *nefret* ediyordu. Ondan, gördüklerim ve duyduklarımın haklı çıkarabileceğinden çok daha fazla nefret ediyordu. Ağzını açtığında söyleyeceklerinin özürden başka bir şey

olacağını hissederek gerildim. Bjorn ise sadece derin bir nefes alıp verdi.

Ylva gözlerini kısarak kollarını göğsünde kavuşturmuş bekliyordu. "Kocam seni düşmanlarımızdan kurtarabildiği için minnettarım, Bjorn ama her gün bu minnettarlığımı sınıyorsun."

"Bana yalan söyleme, Ylva," diye karşılık verdi. "Vâris olarak Leif'in yerini almamın seni kızdırdığını biliyorum. Sahte duyguların arkasına saklanmak yerine, en azından bunu kabul etme nezaketini göster."

"İyi!" dedi Ylva hırlayarak. "Senin vâris olmanı istemiyorum. Çok uzun zamandır yoktun, bir Skalandli olmaktan çok Nordelandli sayılırsın. Halkımız kendi içinden biri tarafından yönetilmeyi hak ediyor. Meşru bir oğul tarafından!"

Söyledikleri karşısında şok olmuş bir halde elimi ağzıma götürdüm. Fakat Bjorn gözünü bile kırpmadı.

"Yeter!" diye bağırdı Snorri. "İkiniz de bu anlamsız tartışmaya bir son vereceksiniz."

Bjorn babasını hiç duymamış gibiydi. Başını Ylva'nın hizasına indirdi. "Bir keresinde anneme de aynı şeyi söylediğini duymuştum."

Bir adım geri çekildim çünkü bu tartışmanın tam ortasında durmama rağmen artık onun bir parçası değildim. Etraftaki savaşçılar ve hizmetçiler önlerindeki anlaşmazlıktan başka bir yere bakmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Ylva bu suçlama karşısında bembeyaz kesilirken kükreyen Snorri oldu. "Kim söyledi bu yalanı? Ylva annenin arkadaşıydı, bunu sen de biliyorsun."

"Kimin söylediğinin bir önemi yok." Bjorn başını çevirdi. "Artık geçmişte kaldı. Olan oldu. Bunu söylediğimi unutun."

Sonra karanlığa doğru uzaklaştı.

Snorri, Bjorn'ün gittiği yöne doğru yürümeye başladığın-

da Ylva onu kolundan yakaladı. "Kızgınken dinlemez. Sen ne kadar inkâr edersen, söylediklerinin doğru olduğuna o kadar inanacaktır."

"Harald yaptı," diye öfkelendi Snorri. "Bu onun tarzı. Kulaklara zehir ve yalan fısıldamak, sadakatleri eğip bükmek."

"Muhtemelen öyle," dedi Ylva. "Bu da oğlunun onun gözetiminde olduğu o uzun yıllar boyunca, Bjorn'ün kulağına başka neler fısıldandığı sorusunu akla getiriyor."

Dişlerimi sıktım. Şu anda bile Ylva koşulları kendi lehine çeviriyordu. En azından Snorri bunu görüyor gibiydi. "Bjorn'le ilişkiniz, her zaman onu kötülemenin yollarını bulmaya çalışmasan daha iyi olurdu. Hem amacın ne ki? Leif'i iyi göstermek mi? Oğlumun iyi bir çocuk olduğunu, iyi bir savaşçı olacağını zaten biliyorum ama o benim ilk çocuğum değil. Tyr'in bir damla kanıyla onurlandırmayı seçtiği kişi değil."

Bjorn'ü aramak niyetiyle bir adım geri çekildim ama Ylva sanki tüm bunları ben yapmışım gibi kaşlarını çatarak bakışlarını bana çevirince hareket ettiğime hemen pişman oldum. Kemerindeki keseden bir kavanoz çıkarıp bana doğru fırlattı. "Liv bunu her gece kullanman gerektiğini söyledi. Değerini koruyabilmen için acını hafifletecek ve elinin sertliğini geçirecek. Şimdi git de kendini meşgul edecek işe yarar bir şeyler bul."

Merhemi cebime koyarak kölelerin yemek hazırlamak için birlikte çalıştıkları ateşe doğru yürüdüm. Ylva birkaçını yanında getirmişti. Hepsi benim yaşlarımdaydı, muhtemelen komşu bölgelere yapılan baskınlarda yakalanmışlardı. Ylva onları bir noktada özgür kılmayı seçmediği sürece zor ve kısa bir hayatları olacaktı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

İçlerinden biri büyük olasılıkla bunun gerekli olmadığını söylemek için ağzını açınca, hemen konuşmaya devam ettim. "Ylva benim faydalı olmamı istiyor." Genç kadın, hanımına bir bakış attıktan sonra bana bir kaşık uzattı. "Arada sırada karıştır."

Gözlerimi kampın çevresinde gezdirerek Bjorn'ün yeniden ortaya çıkmasını beklesem de itaatkâr bir şekilde söyleneni yaptım. Annesiyle ilgili söylediklerinde ne demek istemişti? Ylva'nın ona olanlarda bir şekilde parmağı var mıydı?

Cevabı olmayan milyonlarca soru vardı. Kaşığı yahniye daldırıp tadına bakınca yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tuttum, yemeğin tadı tuzu yoktu. Kadınların dokunmadığı küçük baharat çuvallarına uzanıp tuz ve birkaç farklı baharat ekledim. Tekrar tadına baktığımda daha çok hoşuma gitti. "Hazır."

Kadınlar herkese kâselerini dağıttı. Herkesten uzakta otururak yemeğimi yerken içinde bulunduğum durumu düşündüm. Yemeği bitirdiğimde kâsemi bir kenara bırakıp Ylva'nın bana verdiği merhemi açtım. Mum gibi bir yapısı vardı, keskin kokuluydu ama rahatsız edici değildi. Kapağını tekrar kapattım.

"Yardımcı olması için gerçekten kullanman gerekiyor."

Bjorn'ün sesiyle irkildim, karanlık ormandan gelişini duymamıştım. Ateşin karşısına oturdu, bir sopa aldı ve daha fazla odun eklemeden önce kıvılcımları düşünceli bir tavırla dürttü. Sonra başını kaldırdı. "Ee? Sürmeyecek misin?"

Parmaklarım acıtacak derecede kaskatı kesilmişti. Muhtemelen sabaha daha kötü olacaktı ama açıklayamadığım nedenlerden dolayı kavanozu bir kenara bıraktım.

Bjorn öfkeli bir sesle ayağa kalkıp ateşin etrafından dolaştı. "Merhemi ver."

Tüm gözlerin üzerimizde olduğunun farkındalığıyla küçük kavanozu ona uzattım. Eline bir avuç merhem alırken içimdeki tutumlu insan, israfı protesto ederek irkildi.

"Belli ki babamın, topraklarındaki çeşitli yerlere gömdüğü gümüş sandıklarından haberdar değilsin. İnan bana, senin elini kullanabilmeni merhemlere para ödemekten daha çok önemsiyor."

Tutumluluk karakterime işlemişti ama bu konuda haklıydı.

Kolumu uzatarak merhemi avucuma kalıp halinde bırakmasını bekledim. Bunun yerine Bjorn elimi tuttu, merhemi sağ avucumdaki buruşmuş dövmenin üzerine sürdü. Her ne kadar bunların birer onur işareti olduğunu söylese de yara izlerine dokunmasından duyduğum utançla gerilmiştim. Tenimin dokusu onu rahatsız ettiyse bile Bjorn bunu belli etmedi. Güçlü parmaklarını, sertleşmiş tendonlarıma bastırırken kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Teninin sıcaklığı cildimi ateşten daha çok ısıtıyordu.

Rahatladığım yoktu.

Rahatlamak imkânsızdı çünkü bu yaptığının içinde barındırdığı mahremiyet gözümden kaçmamıştı. Başka bir adamın karısıydım. Herhangi bir adamın değil, babasının karısıydım.

Yine de geri çekilmedim.

Ateş ışığının düşürdüğü gölgeler Bjorn'ün ellerinin üzerinde dans ediyor, güneşten bronzlaşmış tenindeki kasları göze çarpıyordu. Birçoğu yanık gibi görünen küçük, beyaz yara izleri vardı. Gözlerim kaslı önkollarından yukarı çıktı. Dövmelerinin siyah mürekkebi, onları yıllar önce yaptırmış olduğunu düşünmemi sağlayacak kadar solmuştu. Acaba onun için bir anlamları var mıydı, yoksa hoşuna giden süslemelerden başka bir şey değiller miydi diye merak ettim. Tabii bu soruyu ona sormaktan kaçındım.

Anı bozmak, ellerini benden çekmesine neden olacak bir şey yapmak istemiyordum. Acım onun ilgisi altında hafiflediği için değildi, parmaklarımdaki azalan sertlik yerini haz noktamda artan bir gerginliğe bıraktığı içindi.

Sen lanetli bir aptalsın, Freya. Sahip olamayacağın bir şeyi arzuladığın için kafasına bir tokat yemeyi hak eden bir aptal.

Vücudum uyarılarıma kulak asmamakla kalmadı. Bacaklarımın arasındaki sızı şiddetlendi, aynı anda hayal gücüm de canlandı. Bjorn'ün şu anda giydiği gömleği çıkarmış halinin görüntüleri düşüncelerimde dans ediyordu. Pantolonsuzdu,

aramızda hiçbir giysi olmadan elleri bedenimde ve dudakları dudaklarımdaydı.

Kes şunu, diye yalvardım hayal gücüme. Ancak bu düşüncelerin sahibi olan Freya sadece sırıttı ve bana *daha fazlasını* verdi.

Hayal gücüm bir lanetti.

Her zaman bir lanet olmuştu. Hayal ettiğim şeylerin gerçeğe dönüşebileceğine dair yanlış bir inanç duymama sebep oluyor, bu da her zaman hayal kırıklığına yol açıyordu. Babamın beni Vragi'yle evlendirme kararından hiç hoşnut olmasam da kadınların anlattığı hikâyelerle beslenen hayal gücüm, düğün gecemde yaşayacağım zevklerle coşmuştu. Gerçekler ise acı bir ilaç gibi gelmişti çünkü Vragi sadece soyunmamı istemişti. Sonra arkama geçerek beni bir at gibi becermiş, birkaç dakika içinde işini bitirip ardında soğuk bir boşluktan başka bir şey bırakmamıştı.

"Geç saatte derin düşünceler," dedi Bjorn usulca. Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluştum. Vragi'yle ilgili anılarım bedenimde yanan arzuyu yok etmesine rağmen kendimi yakalanmış hissediyordum.

Şimdi de utançtan yanıyordum.

"Hiçbir şey düşünmüyordum." Elimi elinden çekerek pelerinimin altına sakladım. "Yardımın için teşekkür ederim. Acı oldukça azaldı."

Bjorn omuz silkti. "Önemli değil."

Keşke önemli olmasaydı.

"Özür dilerim," dedi kısa bir süre sonra. "Öncesi için. Babamın sana biçtiği rolü anlamaya çalışıyordun. Ben de konuyu kendi dertlerime getirip bu fırsatı elinden aldım."

Bir omzumu kaldırdım, nedense bakışlarına karşılık veremedim. "Bana bir şey anlatmaya niyeti yoktu."

"Çünkü bence o da bilmiyor." Eline bir sopa alarak ateşle

oynamaya başlarken alçak sesle devam etti. "Savaşmayı, baskın yapmayı ve tanrıların hikâyelerini kendi amaçlarına hizmet edecek şekilde çarpıtmayı biliyor. Fakat konu bütün Skaland'i ona kral olarak yemin etmeleri için nasıl ikna edebileceğine gelince... sanırım onun bu konudaki fikri en fazla senin ya da benim kadar."

Altdudağımı ısırdım, gece havası nedense bir dakika öncesine göre daha soğuktu.

"Biraz dinlenmelisin," dedi ayağa kalkarken. "Şafaktan önce kampı toplayacağız ve yarın zorlu bir yolculuğa koyulacağız."

Kürklerimi yayarak uzanıp kalın bir postu üstüme çektim, gözlerim parlayan alevlerdeydi. Konuşmamız bitince kamp sessizleşmişti. Duyulan tek ses yanan odunların çıtırtısı, tepedeki çam dallarının arasından geçen rüzgâr ve savaşçılardan birinin belli belirsiz horlamasıydı.

Yani kulaklarımıza dolan çatırtıyı duymamak imkânsızdı.

Doğrulduğumda nöbet tutan savaşçılardan biri kafasına saplanmış bir baltayla ateşe doğru devrilirken dehşet içinde bakakaldım. Ben daha bir uyarı çığlığı atamadan ağaçların arasında savaşçılar belirmişti. Yüzlerinde savaş boyaları vardı ve silahları ışıkta parlıyordu, attıkları savaş çığlıkları göğsümü dehşetin en saf haliyle doldurdu.

"Kalkan kızını öldürün," diye bağırdı içlerinden biri. "Tüm kadınları öldürün!"

Kölelerden biri çığlıklar atarak kaçmaya çalışırken önlerine çıktı. Daha iki adım atamadan bir adam sırtını yardı. Kadın yere düşene kadar ölmüştü, daha o anda savaşçının gözleri bana sabitlendi.

İçgüdülerim beni ele geçirdi.

Ayağa fırlayarak kılıcımı çektim, sonra yerden bir kalkan aldım. Duygularım kolumu güçlendirmişti. Ölmesini istedikle-

ri *bendim*. Bu yüzden öldürmeleri gereken de *bendim*. "Hlin," diye çığlık attım. "Bana gücünü ver!"

Büyü içime doldu, elimden taşarak kalkanı kapladı ve geceyi parlak gümüş bir ışıkla aydınlattı. Tüm gözler bana çevrilince saldırganlar bir kükremeyle hücuma geçti. Sadece birkaç erkekle kadın değil, gözlerini kan bürümüş onlarca savaşçı ağaçların arasından fırlıyordu.

Üstelik ben tek başımaydım.

Ya da öyle sanıyordum.

Yanımda bir kalkan belirdi. Başımı çevirdiğimde baltası alev alev yanan Bjorn'ü yanı başımda buldum. Yüzüne kan sıçramıştı ama sırıtıyordu. "Kolunu yukarıda tut, Ateşten Doğan." Sonra daha yüksek sesle bağırdı. "Kalkan duvarı!"

Aralarında Snorri'nin de bulunduğu diğer savaşçılar hızla yerlerini aldılar. Kalkanlar birbirine kilitlenerek içerisinde Ylva, Steinunn ve kölelerin gizlendiği bir çember oluşturdu. Onların korkularını hissedebilsem de benimki gitmişti. Bunun yerine vahşi, öfkeli bir meydan okuma gücümü ve büyümü besliyordu.

Parıltı dışa doğru yayılıp önce Bjorn'ün kalkanını sonra diğerlerini kapladı. Büyüm, kalkan duvarının tamamı yıldız ışığıyla parlayana kadar bir dalga gibi yayıldı.

Düşman tereddüt etmedi.

Hlin'in gücünün neler yapabileceğini bilmediklerinden miydi, yoksa savaşın öfkesine kendilerini kaptırıp umursamadıklarından mıydı bilemiyordum. Üzerimize kalkan, balta ve kılıçtan oluşan bir duvar halinde akın ettiler. Çarpışma sağır edecek kadar şiddetliydi, büyüm onları birbirlerine çarpıp düşecekleri bir güçle geri savurdu. Çığlıklarla kırılan kemiklerin sesi geceyi kapladı, ardından Snorri bağırdı. "Saldırın!"

Bir an bocaladıysam da kafamın içinde bir ses fısıldadı. *Onlar sana saldırdı. Senin halkına saldırdı. Bu kaderi hak edi-*

yorlar. O sesin ardındaki öfkenin kontrolü ele geçirmesine izin verdim.

Kalp atışlarım hızlanırken kılıcımı savurdum. Aynısını bana yapmaya gelen düşmanı yaralamaya, öldürmeye başladım. Yüzüme kan sıçramıştı ve dilimde bakır tadı vardı ama umurumda değildi. Bu savaşı onlar başlatmış olsa bile bitiren ben olacaktım.

Sonra birden bitti.

Nefes nefese kendi etrafımda dönerek dövüşecek, öldürecek birini aradım. Ancak düşmanların hepsi yerdeydi. Ya ölmüşlerdi ya da yakında öleceklerdi. Kalkanım kanla ıslanmıştı, büyüm ise bu manzarayı aydınlatıyordu.

Leşe dönmüş kadınlarla erkekler parçalara ayrılmıştı. Beni ateşleyen öfke yok olup yerini, önümdeki manzaradan duyduğum hastalıklı korkuya bıraktı. Oluşmasına yardım ettiğim bir manzaraydı. Parmaklarım buza dönüştü, boğazımda safra birikti çünkü içime çektiğim her nefes kan ve deşilmiş bağırsak kokuyordu. *Bunu hak ettiler!* diye hatırlattım umutsuzca kendime. *Fırsatını bulsalar sana aynısını yaparlardı!*

"Yaralandın mı?"

Başımı kaldırdığımda Bjorn'ü gözlerini endişeyle kısmış halde karşımda buldum.

"Kokuyor," diye ağzımdan kaçırdım. "Bu kadar kötü kokacağını tahmin etmemiştim."

Aptalca konuşuyordum. Aptalca düşünüyordum ama Bjorn sadece kasvetle başını yukarı aşağı salladı. "Zaferin güzel olduğu sadece bir efsanedir, Ateşten Doğan."

Yine de inandığım bir efsaneydi.

Sertçe yutkundum, kendimi acı verecek kadar saf hissediyordum. Bunu ona itiraf etmek zorunda kalmadan önce bir kargaşa dikkatimizi çekti.

Snorri bir savaşçının üzerine eğilmişti, ölmekte olan adamın

bağırsakları zincir zırhındaki yanmış bir delikten dışarı dökülüyordu. Yani darbeyi vuran Bjorn'dü.

Alnındaki kanları silerek, "Kılıçlarımız çarpışmayalı uzun zaman oldu, Jarl Torvin," dedi Snorri. "O şekilde kalsaydı daha iyi olurdu."

Torvin bir ağız dolusu kan tükürdü. "Senin zamanın da yakında gelecek," dedi nefes nefese. "Kral yapana sahipsin ama onu elinde tutacak gücün yok. Herkes onun için geliyor, onu öldürmek ya da almak için. Sen de yakında benim gibi bir ceset olacaksın."

Snorri güldü. "Tanrılar benim büyüklüğümü öngörmüşken ölümden nasıl korkabilirim?"

"Onlar büyüklüğü öngördüler," diye fısıldadı Torvin. "Peki bu senin büyüklüğün müydü? Yoksa başkaları tarafından ele geçirilebilecek bir büyüklük müydü?"

Snorri'nin yüzü karardı, baltasını ucundan tutup sapını Torvin'in ağzına soktu. Adam boğazını kavrayarak boğulurken Snorri gülümseyerek izledi, en sonunda Torvin hareketsiz kaldı.

Snorri doğrulduğunda kimse konuşmuyordu. "Atları hazırlayın. Gece boyunca Fjalltindr'e süreceğiz."

Bjorn boğazını temizledi. "İpleri kesip atları kaçırmışlar. İzlerini bulmak biraz zaman alacak."

"Zamanımız yok," dedi Ylva. "Onu duydun, Skaland'deki tüm jarllar onun için geliyor."

"Adamlarımızın üçte birini kaybettik," dedi Bjorn. "Halsar'a dönmeliyiz."

Snorri'nin yüzünden kan damlıyordu. Kendimi sakalına yapışmış kafatası parçalarına bakarken buldum. "Hayır. Hayalet, Freya dolunayın ilk gecesinde kurban veremezse ipinin kısa kesileceğini söyledi. O ölürse kaderime ulaşamam."

· *Beni o ana ulaştırmak için kaç kişi daha ölecek?* Bu soru düşüncelerime dalga dalga yayıldı ve kılıcımın kabzasını kavradım. Tüm bu ölümler iktidar içindi.

"Torvin'in söyledikleri doğruysa, dağa çıkan patikada bizi pusuya düşürmek için daha fazlası bekliyor olacak," dedi Bjorn. "Yol dar ve daha yüksek yerleri tutan düşmanlarımıza karşı büyük bir dezavantajımız olacak."

Savaştan sağ kurtulanların üzerine sessizlik çökmüştü. Kaderim bunun tam merkezinde yer alsa da dilimi tuttum.

Zaten hangi yolun en iyisi olduğunu bilmiyordum.

Eğer Fjalltindr'e ulaşamazsam bu öleceğim anlamına geliyordu, bu yüzden geri dönmek bir seçenek değildi. Fakat ilerlemeye devam etmek, hayatta kalacağım anlamına da gelmiyordu. Belki tanrılar bile kesin olarak bilmiyordu.

Sonunda sessizliği bozarak, "Başka bir yol daha var," dedi Snorri. "Sen ve Freya o yoldan gideceksiniz, geri kalanımız dikkat dağıtacak."

Bjorn ona bakakaldı. "Gerçekten kastettiğin..."

"Kimse o yolu tutmayı düşünmez."

İçime bir huzursuzluk yayılmasına sebep olurken, "Çünkü ancak bir deli o tırmanışa kalkışır," diye patladı Bjorn. *Bjorn'ü* caydıracak kadar tehlikeliyse, bunu bir seçenek olarak düşünmek bile delilik sayılırdı.

Bir açıklama istemek için ağzımı açtım ama ben daha konuşamadan Snorri devam etti. "Tanrılar Freya'yı bu sınava tabi tuttu, Hlin de seni onu koruman için görevlendirdi."

"Hayır." Bjorn bembeyaz kesildi. "O yola girmektense, Skaland'deki tüm klanlarla savaşmayı tercih ederim."

"Hangi yol?" diye sordum. "Hangi yoldan bahsediyorsunuz?"

Snorri bana bakmadı bile sadece Bjorn'ün gözleri benimkilerle buluştu. "Buna Helheim Yolu deniyor. Dağın dik yamacının içinde uzanan merdivenler ve tüneller."

Yeraltında olmaktan hiç hoşlanmadığım için tünel fikri kalbimin hızla çarpmasına neden olmuştu. Ancak Bjorn'ün kapalı

alan fikrinden ürkeceğini sanmıyordum. "Neden bu kadar tehlikeli peki?"

Bjorn'ün sesi düzdü. "*Draug* dolu."

Yaşayan ölüler.

Çocukken dinlediğim hikâyelerin anıları zihnimi doldururken tüylerim diken diken oldu. Bunlar ölümlü silahlarla öldürülemeyen cesetlerdi.

"İddialar öyle," dedi Snorri. "Kanıt yok."

"Tırmanmaya kalkışan aptallar öldüğü için kanıt olması zor," diye tersledi Bjorn. "Girişin etrafı kemiklerle dolu. Oraya hayvanlar bile yaklaşmaya cesaret etmiyor."

"Başka seçenek yok." Snorri ellerini yumruk yaptı. "Freya dolunayda orada olmalı. Hayalet ona kaderini hak etmesi gerektiğini söyledi, yani tanrıların onun için belirlediği her sınavı geçmeli."

"Hayalet bilmecelerle konuştu," diye karşılık verdi Bjorn. "Farkında olmadan Freya'yı ölüme gönderiyor olabilirsin."

"Korktuğun Freya'nın ölümü mü?" Snorri'nin yüzü taş kadar sertti. "Yoksa kendi ölümün mü, Bjorn?"

Kimse konuşmadı. Hatta kimse nefes bile almıyor gibiydi.

"Sen benim oğlum musun, yoksa bir korkak mı çünkü aynı anda ikisi birden olamazsın," dedi Snorri usulca. "Seçimini yap."

Bu bir seçim değildi, bunu biliyordum. Bjorn ya ölüme yürüyerek onurunu koruyacaktı ya da yaşayıp bir korkak olarak damgalanacaktı. Sürgüne gönderilecek, yolunun kesiştiği herkes tarafından dışlanacaktı.

Bir adım öne çıkarak konuştum. "Kendimi ölümden kurtarmak uğruna kimseyi ölüme mahkûm etmeyeceğim. Özellikle de kimseyi sonsuza dek bir *draug* olarak yaşamaya mahkûm etmeyeceğim." Bir *draug* tarafından öldürülen herkesi bekleyen kader buydu.

Bjorn konuşmak için ağzını açsa da Ylva onun sözünü kesti. "Eğer dolunaya kadar bunu başaramazsan, bir değerin kalmayacak, Freya. Ailenin de öyle. Anlaşıldı mı?"

Ellerimi bacaklarıma bastırdım çünkü diğer seçenek ona vurmaktı. Sertçe, üstelik tek bir darbeyle durabileceğimi sanmıyordum. Yüzü yumruklarımın altında ezilip püreye dönene kadar durabileceğimi sanmıyordum. "Tanrılar *her şeyi* görür, Ylva. Bunun için bir hesaplaşma olacaktır."

"Kehanetler tanrıların sözleridir. Odin'in kendi sözleridir," diye karşılık verdi. "Sona ulaşmak için gerekeni yapmamız karşılığında bizi ödüllendirmeye niyetleri olmasaydı, bizi bu yola sokmazlardı."

Draug'la yüzleşmesi gerekenin ne Ylva ne de Snorri olduğunu söylemek için büyük bir istek duydum. "O zaman tek giderim," demekle yetindim.

"Hayır!" Üçü aynı anda karşı çıktığında hepsinin farklı sebepleri olduğunu düşündüm. Ylva bir *draug*'un, Bjorn'ü öldürerek Leif'in önünü açmasını umuyordu. Snorri kaderini kaybetmekten korkuyordu. Bjorn'e gelince... onun nedenlerinden tam olarak emin değildim, sadece tepkisinin diğerlerinkinden daha şiddetli olduğunu biliyordum.

"Mantıklı olan bu," dedim ısrarla.

"Mantıklı değil." Bjorn kollarını kavuşturdu. "Yolu bilmiyorsun. Gitmek bile delilik ama tek başına gitmek körü körüne aptallık."

"Katılıyorum," dedi Snorri. "Hlin kaderini gerçekleştirmen için Bjorn'ün sana yol göstermesini istiyor, bu da her sınavda seninle birlikte olması gerektiği anlamına geliyor."

Bir yanım karşı çıkmam gerektiğini düşündü. Diğer bir yanımsa Snorri'nin haklı olup olmadığını sorguladı. "Pekâlâ."

Bjorn parmaklarını dudaklarına götürerek ıslık çaldı. Bir an sonra çirkin kır atı ağaçların arasından çıkıp sahibine doğru yü-

rümeye başladı. "Sadece ihtiyacın olanı ve taşımak istediğin kadarını al." Bakışları benimkilerle buluştu. "Bu dünyada kaybolmasını istemediğin her şeyi geride bırak."

Bakışlarım içgüdüsel olarak hâlâ elimde tuttuğum, canını aldığı adamların kanıyla yapış yapış olmuş kılıca kaydı. Babamdan kalan son şeydi ve eğer ölürsem Geir'e gitmeliydi, bir mağarada paslanmaya terk edilmemeliydi.

Karanlık bir ses kafamın içinde, *Neden?* diye fısıldadı. *Sanki ona çok mu değer verdi?*

Çenem gerildi çünkü ses doğru söylüyordu. Kılıcı ölenlerden birinin kıyafetinde temizledikten sonra kınına koyup Snorri'ye döndüm. "Kendi atımı istiyorum."

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM 15

Bjorn beni ormanlık patikalardan geçirirken sohbet etmek imkânsızdı. Bütün dikkatim Snorri'nin yumuşak huylu olduğu için seçtiği küçük kısrağa rehberlik etmekteydi çünkü çok deneyimli bir binici değildim.

Yalnız sürmüyorduk.

Steinunn, Snorri'nin adamlarından biriyle birlikte atımın peşinden geliyordu. *Skald*'ın bu sınavımıza tanıklık etmesi, savaşçının ise atları gruba geri götürmesi için bizimle gelmeleri jarlın ısrarı yüzündendi. Belli ki, geri çekilmek gibi bir seçenek yoktu. *Skald*'ın bana büyüsünün nasıl işlediğine dair anlattıklarını göz önüne aldığımda, neden burada olması gerektiğini anlamıyordum ama Snorri kadının ana grupla kalması yönündeki fikirlerimi dinlemeyi reddetmişti.

Tırmandıkça hava daha da soğudu. Çam ağaçlarında karlar birikmişti, atların toynakları dökülmüş iğneleri çatırdatarak burnumu çam kokularıyla dolduruyordu. İleride Hammar Dağı görünüyordu.

Dağ gerçekten çekiç* şeklindeydi. Kuzey, doğu ve batı tarafları neredeyse dimdik yamaçlardan oluşuyordu ancak Bjorn güney tarafının daha az eğimli olduğunu söylemişti. Kuzeye bakan uçuruma yaklaştığımızda Bjorn hızını yavaşlatıp bineğini yerdeki bir şeyin etrafından dolaştırdı. Kendi atımın dizginlerini çekiştirirken Bjorn'ün kaçındığı şeyi görünce kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu.

Kemikler.

Bembeyaz çubuklar bir kere gözüme çarptıktan sonra bir daha görmezden gelemedim. Her boyutta ve türde etsiz kemikler her yerdeydi.

Sadece hayvanlara ait değillerdi.

Atım bir kayanın üzerinde duran, yan tarafında kocaman bir delik oluşmuş insan kafatasının yanından geçerken omurgamdan terler boşandı. İskeletin geri kalanı, kafatasının solundaki bir çalıya takılmıştı. Bir esinti, kemiklerin sanki yaşam devam ediyormuş gibi hareketlenmesine neden oluyordu.

"Kurtlar mı?" diye sordu Steinunn arkadan. Bjorn ilerlemeden önce omzunun üzerinden bakıp *skald*'a küçümseyici bir homurtuyla karşılık vermekle yetindi.

Rüzgâr ormanın içinden esiyor, ağaç dalları hışırdıyor ve uğulduyordu. Aralarına başka bir ses daha katıldı. Tüylerimi ürperten garip, boş bir çınlamaydı. "Bu da ne?"

Bjorn bir elini kaldırınca işaret ettiği yere doğru sesin kaynağını takip ettim. Ağaçlardan rüzgâr çanları gibi kemikler sarkıtılmıştı, kalçakemikleri ve kaburgalar birbirlerine çarparak korkunç bir müzik yaratıyordu.

Atı korkunç eserden uzak durmaya çalışırken bir elini hayvanın omzuna koyup, "Görünüşe göre, Steinunn'ın kurt sürüsü süsleme yapmaktan hoşlanıyor," dedi Bjorn.

Kendi kısrağım yüksek sesle kişnedi, kulaklarını geriye ya-

* Dağın adı olan Hammar, Norveç dilinde çekiç demektir. (ç.n.)

tırarak durdu. Topuklarımı yanlarına vurup onu ileri yönlendirmeye çalışsam da bunu reddetti. Onu suçlayamazdım çünkü bize doğru çürük kokusu taşıyan bir buhar bulutu süzülüyordu.

Steinunn'ın atı şaha kalkarak geriye dönmeye çalıştı, daha ileri gitme çabalarını görmezden gelirken gözlerindeki beyazlar görünüyordu. Snorri'nin savaşçısının şansı daha kötüydü. Bjorn'ün bineği bile artık direniyordu, başı eğikti ve yükselen sise hırlıyordu.

"Keşke babam da senin kadar sağduyulu olsaydı," diye atına mırıldandıktan sonra indi. Hayvanı gerideki bir ağaca bağladı. "Atları burada bırakıp yolun geri kalanını yürüyerek gideceğiz."

Kaskatı kesilmiş çenesiyle kemiklere bakarken, "Atları şimdi götüreceğim," dedi savaşçı.

"Hayır." Bjorn atının boynunu okşadı. "Freya'nın tırmanmaya karar vermeden önce yolu görmesi gerekiyor. Bir saat bekleyin, sonra atları alıp babamın grubuna katılın. Tabii güney patikasına zamanında ulaşabilirseniz."

Kayalık patikadan aşağı ilerlerken rüzgâr ve kemik sesleri dışında bir şey duyulmuyordu. Gözlerim bulutlara doğru yükselen, en iyi dağcılar dışında kimsenin tırmanamayacağı kadar dik uçuruma kaydı.

Çok iyi bir tırmanışçı sayılmazdım.

Yüksekten korktuğum yoktu ama bu kadar yüksekten düşmenin ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordum. Hayal gücüm kafatasımın yere çarparak bir kavun gibi paramparça olduğunu kolayca gözlerimin önüne getirebiliyordu.

Ağaçların arasından çıktık, üçümüz birlikte durup uçurumun dibindeki açıklığa baktık. İçeri girmek için neredeyse hiç eğilmeme gerek kalmayacak kadar genişti. Fakat ilerisi, birkaç dakikada bir havaya karışan büyük buhar bulutu dışında tamamen zifiri karanlıktan ibaretti.

"Sadece bir kurt ini, değil mi, Steinunn?" Bjorn topuklarının üzerine çömelmiş, gözlerini etrafta gezdiriyordu.

Kalkanımı yere bırakıp sağ tarafımdaki kadına baktım ve yüzünün bir çarşaf kadar beyaz olduğunu fark ettim. "Bu, Helheim'a giden bir yol," diye fısıldadıktan sonra Bjorn'e döndü. "Snorri'ye bunu kendim söyleyeceğim, Bjorn. Girmenin delilik olduğuna dair sana kefil olacağım."

Bjorn gözlerime baktı "Seçim senin, Freya. Seni oraya girmeye zorlamayacağım."

Sertçe yutkundum, çürümenin kokusu midemi bulandırarak kusmak istememe neden oluyordu. Vücudum buz gibiydi ama omurgamın dibinde ve memelerimin altında ter birikmişti. Kalbim kaburgalarımın altında davul gibi çarpıyordu. Dağa çıkmanın kolay bir yolu yoktu. Güney yamacı beni öldürecek adamlarla, bu yol ise aynı şeyi yapacak olan *draug*'larla doluydu. Hayalete inanacak olsak bile geri dönmek de aynı derecede ölümcül olacaktı.

En azından benim için iyi bir seçenek yoktu.

"Tırmanmayı denemezsem Snorri sana ne yapar?" diye sordum Bjorn'e. "İsteklerime saygı duymanı kabul edecek mi? Yoksa beni oraya girmeye zorlamadığın için cezalandırılacak mısın?"

"Bu kararın benimle ilgisi yok," dedi usulca. "Sen nereye gidersen, ben de oraya gideceğim. Eğer kılıcın başımızı almasını beklerken sarhoş olacağımız bir içki salonu bulmayı seçersen, o da olur."

Tırnağımı kemirerek karanlık açıklığa baktım. Bir korkak olarak ölmektense, savaşarak ölmeyi tercih edeceğimi biliyordum. "Sanırım tırmanmaya başlasak iyi olacak."

Bjorn kararımı sorgulamadı. Emin olup olmadığımı sormadı. Sadece Steinunn'a döndü. "Sen gelmiyorsun. Atlara dön."

Steinunn kolayca boyun eğmedi. "Jarl sizinle kalmamı emretti."

"Benim her hareketimi gözetlemek için mi?"

Skald irkildi, bu davranışının Bjorn'ün onun hakkındaki düşüncelerini iyileştirmeyeceğini bildiğim için yüzümü buruşturdum. Steinunn bunu inkâr etmek yerine, "Freya'nın hikâyesini anlatabilmek, sınavlarınıza tanıklık etmek için," diye cevap verdi. "Böylece onun ne olduğu hakkındaki gerçeği öğrenebilecekler."

Kaşlarımı çattım ama ben daha konuşamadan Bjorn devam etti. "Ölüler şarkı söyleyemez. Bu yolda yürürsen, kaderin ölüm olacak."

Hayatta kalma ihtimalimiz hakkındaki görüşü, fikrimi değiştirmek istememe neden oldu ancak hayaletin söyledikleri inkâr edilemezdi. Geri dönüş yoktu. Benim için yoktu. Elbette Steinunn'ın kaderi benimkine bağlı kalmak zorunda değildi. "Eğer yaşarsam sana olan her şeyi anlatacağım," dedim ona. "Tüm sorularına cevap vereceğim, yemin ederim." Gözlerim Bjorn'e kaydı. "O da anlatacak."

Bjorn alay edermiş gibi homurdandı. "Snorri'nin küçük casusuna tek kelime etmektense, kendi dilimi keserim."

İnatçılığına duyduğum öfke, korkumun bir kısmını yok etse bile burada durup tartışacak vaktimiz yoktu. "Sözüm yeterli mi, Steinunn?"

Kadın uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu. "Hikâyeni dinlemek için sabırsızlanıyorum, Freya Ateşten Doğan."

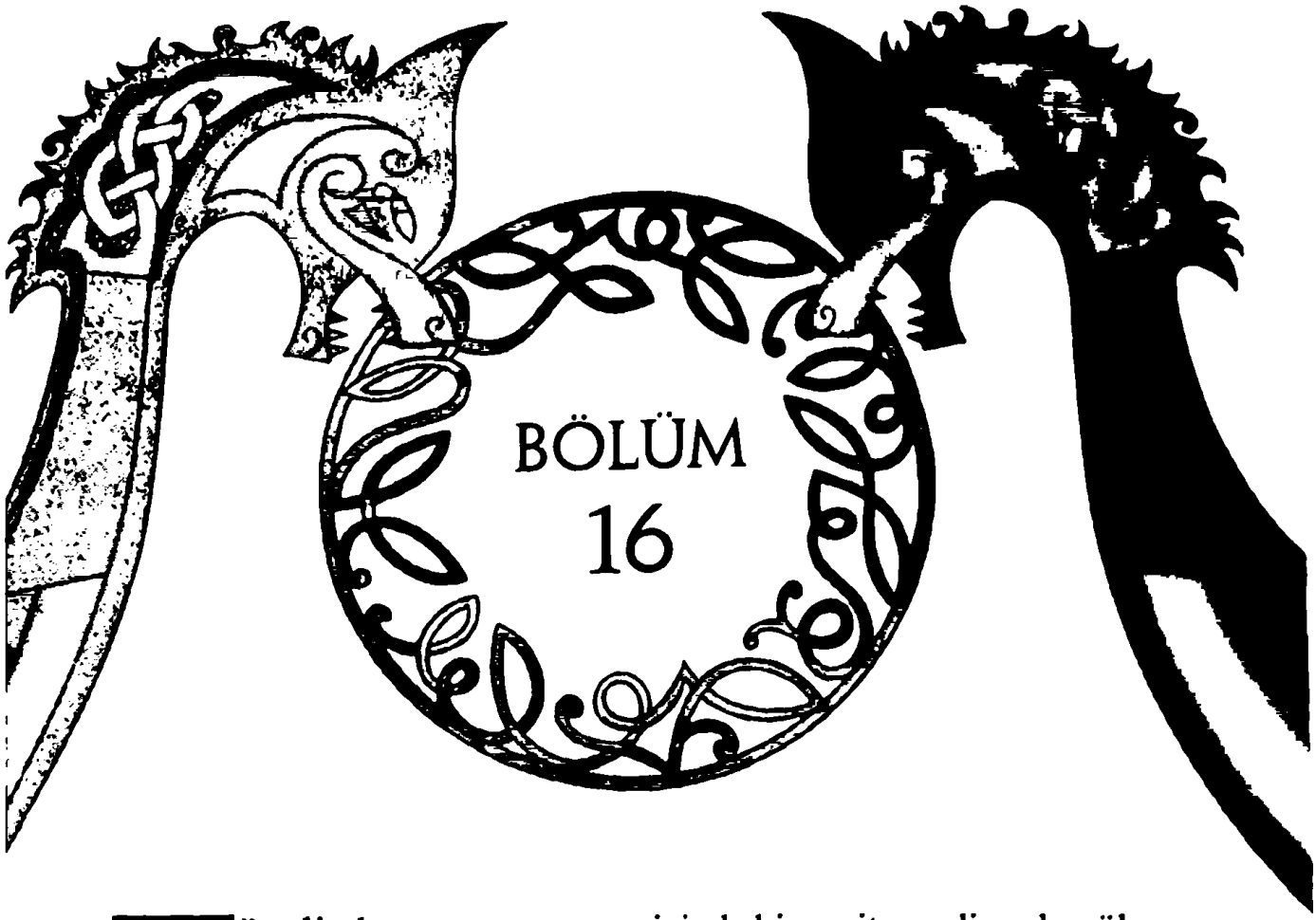
"O zaman anlaştık," dedi Bjorn. "Acele edersen, babamın savaşçısına ve atlarına onlar ayrılmadan önce yetişebilirsin. Yoksa önünde uzun bir yürüyüş olur."

Steinunn kollarını göğsünde kavuşturarak onun bakışlarına karşılık verdi. "Her fırsatta Snorri'ye karşı geliyorsun, Bjorn. Bunun bedelini ödeyeceğin bir gün gelecek."

"Ama o gün bugün değil." Bjorn bana işaret etti. "Önden buyur."

Bir saniye daha oyalanırsam gerginlikten vazgeçeceğimi bildiğim için uçurumun kenarındaki açıklığa doğru ilerlemeye başladım. Bjorn de hemen peşimden geliyordu. Buharın her fışkırması, dikkatli dikkatsiz her şeyi yutan büyük ve sezgili bir canavarın soğuk bir gündeki nefesine benziyordu. "Işık ne olacak?"

Cevap olarak Bjorn'ün elinde ateşli baltası belirdi, ardından birlikte içeri adım attık.

Tünelin hemen uçurumun içinde bir çeşit merdivenle yükseleceğini düşünmüştüm. Bunun yerine bizi karşılayan şey, dağın derinliklerine oyulmuş bir geçitti. Zemindeki çatlaklardan tıslayarak fışkıran buhar, haşlanmamak için bizi her adımda zaman tutmaya zorluyordu. Tanrının ateşinin parlaklığı karanlık tarafından yutuluyormuş gibi, Bjorn'ün baltası sadece bir metre önümüze kadar aydınlatıyordu.

"Gerçekten Snorri için casusluk yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Elbette yapıyor," dedi Bjorn. "Mükemmel bir casus. Herkes şarkılarından birinde adının geçmesi umuduyla tüm sorularına cevap veriyor. Cevap vermeseler bile Steinunn her zaman bir köşede gizleniyor, izliyor ve dinliyor. Onun yanında söylediklerine dikkat etsen iyi edersin."

Bu konuda haklı olabilirdi ama... "Onun için üzülüyorum."

"Neden? Her şeyi var."

"Onda üzücü bir şey var. Ben..." Hislerime haklı bir açıklama getiremeyince başımı iki yana salladım. Ayrıca Steinunn'un,

Snorri için casusluk yapıp yapmadığı öncelikli endişem değildi. "Burada neden *draug* varmış?" Girişe doğru arkama baktığımda güneş ışığı çoktan kaybolmuştu. Tünel ben fark etmeden dönüş yapmıştı. "Kimlermiş?"

"Tapınak sınırları içinde silah taşımak ya da tanrılara kurban edilmemiş bir canı almak yasaktır," diye yanıtladı Bjorn. "Hikâyeye göre, bir jarl Fjalltindr'in zenginliğini kıskanmış ve onu ele geçirmeye çalışmış. Güvendiği savaşçılarıyla birlikte ritüel için gelmişler. Ardından yapılan kutlamalarda sunulan altın ve gümüşlerin çoğunu çalıp bu yoldan kaçmışlar. İlahi bir güç tarafından teker teker öldürülüp efendilerinin lanetinin yükünü taşımaya, sonsuza kadar tünelleri korumaya mahkûm edilmişler. Çoğu kişi çaldıkları hazinenin hâlâ mağaralarda olduğuna inanıyor, buradakilerin birçoğu hazineyi çalmaya kalkışmış. Hiçbiri geri dönmedi, bu yüzden Fjalltindr'in hazinesine dokunanların *draug* olmak üzere lanetlendikleri söylenir. Merdivenlerde değerli bir şey görürsen uzak dursan iyi edersin."

Derisi pençelere benzeyen bir şey tarafından parçalanmış gibi görünen ölü bir tavşanın üzerinden atlarken, "Anlaşıldı," diye mırıldandım. "Peki ya baltan? Onu tapınak sınırları içinde çağırabilir misin?"

"Denemem bile." Bjorn yukarı çıkan bir merdivenin dibinde durdu. Her basamak sadece yarım el genişliğindeydi, kayalar nemden yapış yapış olmuştu. Ayaklarının dibinde bir geyiğin arka bacakları çürüyordu. "O da silah."

"Peki benim kalkanım?"

Omzunun üzerinden bana baktı. "Öğrenmeyi göze alıyor musun?"

Jarl ve adamlarına ne olduğu düşünülürse cevabım kesinlikle *hayırdı*.

Basamaklar yükseldikçe yükseliyordu. Kaygan kayanın üzerinde dengemi sağlamak için harcadığım çaba yüzünden

baldırlarımın çığlık atmaya başlaması uzun sürmedi. Bjorn için durumun daha kötü olduğundan şüpheleniyordum çünkü kambur durmak zorunda kalacak kadar uzundu ama hiç duraksamamıştı.

Her basamakta dağ üzerimize geliyordu.

Ne kadar derinde olduğumuzu, hatta yerden ne kadar uzaklaştığımızı bilmenin bir yolu yoktu. Hava daha sıcaklaşıp pis koku yoğunlaştıkça tünelin duvarları daralıyor gibiydi. Mağarayı tuhaf sesler doldurdu, birden fazla kez ayak sesleri duyduğuma yemin edebilirdim. Tuhaf seslerin fısıltısıydı. Hızlı nefeslerin ardından soluğum kesilmişti, duvarlar daha da yaklaşıyor gibi görünürken göğsümün altındaki kalbim deli gibi atıyordu.

Sadece hayal görüyorsun, dedim kendi kendime. *Alan daralmıyor.*

Tam o anda Bjorn homurdandı. "Hayatımda ilk defa daha küçük olmayı diliyorum," dedikten sonra taş duvarların arasına sığmak için yana doğru döndü, baltasına değen nem cızırdıyordu. Sonra durup bana baktı. "İyi misin, Ateşten Doğan?"

Titrememe rağmen kendimi başımla onaylamaya zorladım. "İyiyim. Neden?"

"Kusacakmış gibi duruyorsun." Kaşları çatıldı. "Ya da bayılacak."

"Lanet olsun ki bayılmayacağım, Bjorn." Ona çıkıştıktan sonra anında pişman oldum çünkü sesim tünellerde yankılanmıştı. İkimiz de donup kalmış halde kulak kabarttık ama buharın bitmek bilmeyen tıslaması dışında, nefes alış verişlerimizden başka ses yoktu. "Yemin ederim ayak sesleri duydum," diye fısıldadım. "Fısıltılar. Sen de duyuyor musun?"

Bir süre sessiz kalsa da sonunda cevap verdi. "Hayal gücü oyunlar oynar."

Bir şeyler duyduğunu inkâr etmediği için parmak uçlarıma kadar buz kestim. "Burada yalnız olduğumuzu sanmıyorum."

"Burada *draug* olduğu anlamına gelmiyor," dedi Bjorn yumuşak bir sesle. "Belki kemikler ve çanlar, zarar vermek ya da hırsızlık yapmak isteyenleri caydırmak için *gothar** tarafından hazırlanmış tuzaklardır. Belki de bunların hepsi efsanelerden, mitlerden ibarettir."

"Olabilir," diye fısıldadım. Sonsuzluğa uzanan merdivenlerde üzerine bastığım tüm ölü şeyleri hatırlıyordum. Kolay kolay ölmeyen yaratıklardı. "Her neyse, oyalanmak istemiyorum."

Bjorn gergince başıyla onaylayarak dar alanda yanlamasına ilerlemeye devam etti. Giydiği zırh kayaya sürtünüyordu.

Bir an sonra tökezledi.

Ayaklarımın yanından metalik bir şey yuvarlandı. Arkama baktığımda mücevherlerle kaplı altın bir kupanın basamaklardan aşağı sekip gözden kaybolduğunu gördüm.

Çın.

Çın.

Çın.

Taşa çarparak aşağı inen metalin sesi, tüm çığlıklardan daha yüksek yankılandı. Daha da kötüsü, sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyordu. Sonunda ses kesildiğinde midem düğümlenmişti.

Nefesimi tutarak duyulduğumuza dair bir işaret bekledim. Bu dağ tünellerinde bizden başka bir şeyin yürüdüğüne dair bir işaret bekledim.

"Öyle görünüyor ki..." Hava *hareketlendiğinde* Bjorn'ün cümlesi yarım kaldı.

Sanki dağ derin bir nefes almış gibi sıcak sis yüzüme çarptı. Sanki dağ... *uyanmış* gibiydi.

"Siktir," diye fısıldadı Bjorn.

Daracık yerden geçip onun durduğu noktaya doğru ilerle-

* Tanrılar arasında aracı olan, çeşitli ayinleri yöneten rahiplerdir. Çoğul olarak "*gothar*" şeklinde adlandırılır, tek rahipten bahsedildiğinde "*gothi*" denir. (ç.n.)

dim. Yanına vardığımda ağzım açık kaldı. Ayaklarının altındaki basamaklar sikkeler, gümüşle altın kupalar, yakutlar ve zümrütlerle parıldıyordu. Baltanın ışığında parıltıları adeta göz kırpıyordu.

Bu çalınan hazineydi. Eğer hikâyenin bu kısmı doğruysa...

Bir çığlık karanlığı deldi. Sonra bir tane daha, bir tane daha geldi.

Aynı anda her yönden gelen ve hiçbir yönden gelmeyen tüyler ürpertici büyük feryatlardı. Sayılamayacak kadar çok ses vardı. Keder, acı ve *öfke* dolu ulumalar yükseliyordu. Bu dünyaya ait olmayan davullar çığlıkların yerini almış, hızlı ritimleri ayak sesleriyle vurgulanıyordu. Bunlar bot ya da ayakkabı değildi, hatta çıplak ayak sesleri bile değildi... *Kemiklerin* taşa sürtünme sesiydi.

Üstelik yaklaşıyorlardı.

"Koş!" dedim nefesim kesilerek. Ancak Bjorn çoktan elini bileğime dolamış, beni yukarı doğru sürüklemeye başlamıştı.

Dehşet yorgunluğumu bastırdı, basamakları üçer üçer çıkarken kalkan sırtımda zıplıyordu. Merdivenlerin sonuna geldiğimizde Bjorn beni de kendisiyle birlikte sürükleyip dar bir tünele girdi.

Sonra aniden durdu.

Ona çarptığımda kafam hızın etkisiyle omzundan sekerken zincir zırhı alnıma battı. Sersemlemiş şekilde arkasından baktım.

Bir yanım bakmamış olmayı diliyordu.

Garip yeşil bir ışıkla aydınlanmış dört iskelet bize doğru koşuyordu. Kemikli formlarından deri ve zırh parçaları sarkıyordu. Simsiyah, iğrenç dişlerinin göründüğü açık çenelerinden tüyler ürpertici savaş çığlıkları yankılanıyordu. Fakat ellerindeki silahlar pırıl pırıl parlıyordu, sanki ölümde bile *draug* onlara değer veriyormuş gibiydi.

Dönerek geldiğimiz yöne baktım ama aynı yeşil ışık merdivenleri de aydınlatıyordu. Davul vuruşlarıyla ayak sesleri saniyeler geçtikçe daha da artıyordu.

Kapana kısılmıştık.

"Freya," dedi Bjorn kalkanını omzundan çıkararak. "Savaşmaya hazır ol."

Kendi kalkanımı sırtımdan sökercesine çıkarıp kılıcımı çektim, ardından Hlin'in adını andım. Büyü, kalkanımın üzerinde parlarken *draug*'lar merdivenlerden akın ediyordu. Aldığım her hızlı nefeste ağzıma kokuşmuş buhar doluyordu. Sırtımı Bjorn'e döndüm, duruşumu sağlamlaştırarak pozisyon aldım.

Boş göz çukurları bana sabitlenmişti, silahlarını kaldırıp ileri atıldıklarında korkunç çığlıkları havayı paramparça etti.

"*Ateşten Doğan*," diye fısıldadıktan sonra kendi savaş çığlığımı attım.

Bir *draug* kendini bana doğru fırlattığında bir an için büyümün başarısız olacağını düşündüm. *Draug*'un kalkanımı pençeleyip dişlerini geçireceğini sandım ama gümüş parıltı bir tanrıçanın gücüydü. Sanki *draug*'u kavrayarak Hlin'in gücüyle fırlatmıştı.

Draug havada süzülüp arkasındakilere çarptı. Doğrulan yaratıklar elleriyle ayakları üzerinde çömelmiş, canavarlar gibi tıslıyorlardı. Ancak *draug*'lar tekrar saldırmak yerine kafa kafaya verdiler ve akılsız varlıklar olduklarına dair umutlarım bir duman gibi yok oldu. Ne kadar lanetli, iskeletten ibaret olsalar da bir zamanlar oldukları savaşçılardan geriye bir şeyler kalmıştı.

Bir tanesi sıçrayıp tavana tutunurken avuçlarım terden sırılsıklam oldu. Sinsice yaklaşırken beni izleyebilmek için boynunu doğal olmayan bir açıyla geriye doğru bükmüştü. Bir diğeri duvara asıldı. Parmak kemiklerini taştaki çatlaklara sokuyordu, bıçağını dişlerinin arasına almıştı. Saldırılarına öncülük eden,

ağır adımlarla sürtünme sesi çıkararak yürüyen en büyükleriydi.

Nefesim kesik kesikti, geri çekilmemek için bütün irademi kullanıyordum. Zaten gidecek bir yer de yoktu. Arkamda Bjorn cıyaklayan *draug*'larla savaşırken harcadığı çabayla homurdanıyordu ama ona bakmaya cesaret edemedim. Arkasını korumam için bana güvenirken bunu yapamazdım.

Draug yaklaştı. Kalkanım tünelin büyüklüğünü engelleyecek kadar geniş değildi. Dikkatim tavandakinden duvardakine, oradan da çenesi gülünç bir taklitle açılmış dik yürüyene kaydı.

Adım. Ayak kemikleri taşa sürtünüyordu. *Adım*.

Saldırmaya hazırlanarak gerildi.

Ancak hareket eden tavandakiydi.

Draug, kaldırdığım kalkanımın üzerinden sekerken dişlerimi sıktım. Duvardan fırlayan iskeleti geri püskürtmek için kolumu zamanında hareket ettirmeyi zar zor başardım.

Üçüncüsü için ise yeterince hızlı değildim.

Kılıcı kalkanımın sağ kenarını sıyırıp geçti. Savuşturmak için kendi kılıcımı kaldırdım, silahlarımız çarpışınca sendeledim. Tekrar atıldı ve vurarak onu savuşturunca kolum titredi.

Arkasındaki diğer *draug*'lar tekrar ayağa kalkmıştı. Üstelik daha fazlası merdiven boşluğundan çıkmıştı, çürüme kokuları onlardan önce geliyordu.

Büyük *draug* tekrar beni kesmeye çalıştı. Bu sefer darbeyi kalkanımla engelledim. Büyüm silahın elinden uçup gitmesine neden olunca, bundan faydalanıp kılıcımı kalbine doğru savurdum.

Ancak silahım sanki havadan başka bir şey değilmiş gibi yaratığın içinden geçip gitti.

Hissettiğim şok dengemi bozdu ve sendeledim.

Tam da *draug*'un ellerine doğru...

İskelet parmakları boğazıma dolandı, beni kendine doğ-

ru çekerken ağzı kararmış dişlerini ortaya çıkarmak için iyice açıldı. Ciğerlerim umutsuzca nefes almaya çalışırken acı boynumdan aşağıya doğru ilerledi. O sırada diğer *draug* bundan faydalanmak için harekete geçti.

Kılıcımla yaratığı kesmeye çalıştım ama *draug* sadece bir kahkaha attı. İğrenç kokusu etrafımı sardı.

Ölümlü ellerin yaptığı hiçbir silah onlara zarar veremez. Bjorn'ün uyarısı kulaklarımı doldurdu ama diğer *draug*'a geçecek alan bırakmadan saldırmak için kalkanımı hareket ettiremezdim. Kalkanımı kaldırırsam Bjorn'ü sırtından bıçaklayacaklardı ve kalbim hâlâ attığı müddetçe bunun olmasına izin vermeyecektim.

Tabii kalbim uzun süre atmaya devam etmeyebilirdi.

Göğsüm nefes alma ihtiyacıyla kasıldı. Akılsız bir çaresizlik beni *draug*'u defalarca kez bıçaklamaya itti. Kılıcımın ucu sadece tünel duvarına çarptı.

Ben de kılıcımı bıraktım.

Silahım yere düşerken elimi yumruk yapıp savurdum. Parmak eklemlerim yaratığın kafatasına çarpınca yarıldı, *draug* geri çekilmesine rağmen beni bırakmadı.

Ciğerlerim acıyor, görüşüm bulanıklaşıyordu ama dişlerimi sıkarak yumruğumu tekrar savurdum. Ardından tekrar savurdum. Parmak eklemlerim morardı. Gözyaşlarım yüzümü ıslatırken acı, *hava* ihtiyacımın yanında ikinci plandaydı. Sonra *draug* bileğimi yakaladı, kemikli parmakları etime saplandı ve...

Başımın üzerinde alevler parlarken Bjorn'ün baltası yaratığın kafatasını yardı. Korkunç bir an boyunca boğazımdaki tutuşu gücünü yitirmedi.

Sonra patlayarak küle dönüştü.

Dünyam dönüyor, derin bir nefes almaya çalışıyordum. Bu sırada kalkanımı yukarıda tutmayı da başarıyordum. Bjorn *dra-*

ug'ları parçalayıp ardında kül patlamaları bırakırken sol tarafını koruyordum. Yaratıklar öfke ve korku içinde çığlık attılar. Biri kaçmaya çalıştı ama Bjorn baltasını fırlatınca ateşli bıçak onu toza çevirdi. Bjorn başka bir rakip aradığı sırada baltası elinde yeniden belirmişti.

Tünelde bir kez daha yalnız kalmıştık.

"Özür dilerim." Sesim hırıltılıydı, güçlükle duyuluyordu. Acı bileğime ve koluma yayılırken yaralı elimle zorla kılıcıma uzanıp kınına soktum. Bütün bu acıya rağmen en çok hissettiğim şey utançtı. "Kılıcım doğrudan içinden geçti..."

"Ne yaptığını gördüm." Belimden tutup beni kendine çekti, büyümüzün ışığı alnındaki kan damlayan derin kesiği ortaya çıkardı. Kalkanı tünelin ilerisinde parçalara ayrılmış bir şekilde duruyordu. "Bir daha *asla* kendini benim için tehlikeye atma."

Kalbim sesinin yoğunluğuyla takla attı, sırtımdaki elinin sıcaklığı bütün bedenime yayıldı. Artık ortada bir tehdit kalmadığı için damarlarımda dolaşan adrenalin başka bir amaca yöneldi ve kendimi ona doğru eğilirken buldum. "Neden? Ayağıma taş değse, baban seni öldüreceği için mi?"

Beni daha sıkı tuttuğunda haz merkezime bir yıldırım düştü. "Hayır," diye cevap verdi. "Çünkü bunu hak etmiyorum."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordum. "Çünkü emin ol, bir kehanet benim hayatımı seninkinden daha değerli kılmaz."

"Kehanetin *tam olarak* bu anlama geldiğini söyleyecek çok kişi var."

"Eh, ben onlardan biri değilim." Baltasının parıltısını yansıtan gözlerine baktım. Yüzüme çarpan hızlı nefesleri sıcacıktı, beni hâlâ sıkıca kavrıyordu. Zırh içindeki memelerim göğsüne değiyordu. "Tartışmaya başlamadan önce, fikirlerinin tamamen boktan olduğu durumlarda ne düşündüğünün hiç umurumda olmadığını hatırlatmama izin ver."

Bunun üzerine güldü. "Tanrılar senin kral yapan olmadığına

karar verirse, *skald* olmalısın, Freya. İnsanlar senin kelimelerinin şiirselliğini duymak için dört bir yandan gelirler. Steinunn da işsiz kalır."

Yanaklarım kızardı. "Kıçımı öp, Bjorn."

Yüzüne bir sırıtış yayıldı. "Belki sonra. Bunların gördüğümüz son *draug* olduğundan şüpheliyim ve dudaklarım kıçındayken sonumu karşılamak en kötü ölüm şekli olmasa da bana Valhalla'da bir yer kazandıracağını sanmıyorum."

Tenim yanmaya başlamıştı, yine de konuşmayı başardım. "Valhalla'ya girmiş, kıç yalayan ilk kişi olmayacağından eminim."

"Yalamaya döndük şimdi, öyle mi?" Omuzları kahkahayla sarsılırken kendime lanet ettim çünkü onu asla alt edemiyor gibiydim. "Ne pis bir aklın var, Freya. Annen böyle konuştuğunu biliyor mu?"

Bu raundu kazanamayacaktım ama bu lanetli tünellerden çıktığımızda onunla hesaplaşacağıma yemin ettim. "Gitsek iyi olur."

Bjorn daha fazlasını söyleyecekmiş gibi baktıktan sonra omuz silkti, beni peşine takarak tünelden yukarı çıkmaya başladı. Çığlıklarla davul sesleri artık ortalığı kasıp kavurmasa da fısıltıların, belli belirsiz ayak seslerinin hayal gücümün bir ürünü olmadığını biliyordum.

İzleniyorduk. Ayrıca tekrar geldiklerinde hazırlıklı olacaklardı.

Dağa tırmanışımız devam ederken ikimiz de konuşmadık, bence bunun nedeni çoğunlukla yorgunluktu. Her adım zorlu bir karardı, bacaklarım kurşun gibi ağırdı ve tırmanmaya başladığımızdan beri ağırlığı üç katına çıkan kalkanım bir kez daha

sırtımdaydı. Morarmış boğazım ağrıyor, hırpalanmış eklemlerim zonkluyordu.

Bunların hiçbiri takip edildiğimiz, düşmanımızın bizi pusuya düşürmek için doğru anı beklediği hissiyle kıyaslanamazdı. Bjorn'den yayılan gerilime bakılırsa o da aynı şeyi hissediyordu, yani hayal gücüm bana oyun oynamıyordu.

Yıkık dökük bir merdiveni tırmanırken Bjorn bana yardım etmek için arkasına uzandı. Yüzünün sol tarafı bir kan maskesi gibiydi, alnındaki yara hâlâ kanıyordu. "Kesiği sarmama izin vermelisin. Kanaman devam ediyor."

"Ben iyiyim." Ellerimiz birbirine kenetlendiğinde büyük eli benimkini tamamen örttü, kırık kayaların üzerinden geçene kadar beni sıkıca tuttu. "O korkak yaratıklar ne yaparsam yapayım, hatta hiçbir şey yapmasam bile burada olduğumuzu biliyorlar."

Hava tekrar hareketlenip Bjorn beni başka bir kırık kayanın üzerinden kaldırırken ona ters ters baktım. "Belki de onları kışkırtmak mantıklı değildir."

"Neden?" Elimi sıkıca tutmaya devam ederek tünelden inmeye başladı. "Hırsız piçler nasıl olsa saldırmayı planlıyorlar." Daha yüksek sesle ekledi. "Neden pusuya yatmak yerine adam gibi saldırmıyorsunuz, sizi korkak piçler!"

"Bjorn!" Sıcak hava etrafımızı sararken tısladım. "Kapa. Çeneni."

"Bir pusu planlıyorlar," diye mırıldandı. "Yerimizi kendimiz seçsek daha iyi olur."

Bu düşüncenin mantıklı bir yanı olsa da başka bir çatışmaya daha girmeden sessizce tepeye ulaşmayı *deneyebileceğimizi* düşünüyordum.

Bjorn'ün ise savaşmak için can attığı belliydi.

Gördüğü hazine yığınını tekmeleyip hepsinin etrafa dağılmasına neden oldu. "Ortaya çıkın ve taşaklarınız yıllar önce çürümemiş gibi dövüşün!"

Dağ nefes verdi, ardından uzaktaki davul sesleri yeniden duyuldu. Başımı zonklatan gürültülü bir ritimdi. "Sende beyin yerine kurtçuklar var," diye hırladım. "Aptal, ahmak adam!"

Bjorn kalkanımı sırtımdan çıkararak bana uzattı. "Bana hakaret etmen duygularımı incitiyor, Freya. Ayrıca bana biraz inanmalısın, bir planım var."

"Bu iyi bir plan olduğu anlamına gelmiyor." Sesim tizdi, korkum bize doğru koşan iskelet ayakların çıkardığı sürtünme sesine kilitlenmişti. Öncekinden çok daha fazlaydılar. Gerçekten çok daha fazlaydılar.

"Mükemmel bir plan. Güven bana." Beni daha az önce tırmandığımız açıklığa doğru itti. "Orayı tut."

Bildiğim tüm küfürleri savurduktan sonra Hlin'i çağırıp kalkanı açıklığa tuttum. Üstünde ve altında boşluk vardı. Ellerin, silah tutan ellerin uzanması için fazlasıyla yeterliydi. Azarlamak için Bjorn'e doğru dönerek, "Bu kadar uzun yaşamış olman inanılmaz," diye mırıldandım. Arkama baktığımda dilim tutuldu, tenim buz kesti.

Tünelden bize doğru gelen mide bulandırıcı yeşil bir parıltı belirmişti. Çürüme kokusu buz gibi bir esintiyle süzülerek küçük odayı doldurdu ve öğürmeme neden oldu. Yere kusmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. *Draug*'ların ilk sırası çürümeye yüz tutmuş kalkanlar taşıyarak ortaya çıktı. Bjorn'le yüzleşmek için bir duvar ördüklerinde, arkalarında kalan boşluğu daha fazlası doldurdu. Parıltı arkalarındaki tünelde uzayıp gidiyordu. Yüzlercesi, binlercesi buradaydı.

Nasıl bu kadar çok olabiliyorlardı?

Tam o anda hatırladım... buradaki lanetliler, sadece Fjalltindr'de tanrılara sunulan armağanları çalan jarlın adamları değildi. O zamandan beri hazineyi almak için bu tünellere gelen ve *draug*'lara yenik düşen herkes lanetlenmişti.

Bjorn'le burada ölürsek tanrılara katılamayacağımızı, son-

suza dek bu yerde kalmaya mahkûm olacağımızı hatırlatan bir uyarıydı.

Böyle bir kaderi düşünecek zaman yoktu çünkü bir şey kalkanımın arkasını tırmalıyordu. Sonra taşla kalkan arasındaki boşluktan bir el uzandı. Öleli çok olmamıştı. Kolunu yukarı doğru kıvırıp bileğime kilitlenmeye çalışan *draug*'un kemiklerinde hâlâ et vardı. Ona vurunca parmaklarıma takılan et parçaları midemi bulandırdı.

"Hlin'in *sürtük* çocuğu," diye tısladı *draug*. Görünüşe göre hâlâ dili vardı. "Etin yakında karnımı dolduracak."

Cevap olarak kolunu tuttum, dirseği yerinden çıkana kadar büktüm. Son sözü *draug*'un söyleme ihtimalinin fazlasıyla yüksek olduğunu bilmeme rağmen attığı acı çığlığından zevk aldım.

Arkamdaki Bjorn'ün sesi odanın içinde yankılandı. "Görüyorum ki, ünüm bu bok çukurunun derinliklerine kadar ulaşmış."

Çürümüş simsiyah dili ağzında çırpınırken, "Sen bizim için hiç kimsesin, Tyr'in çocuğu," diye hırladı *draug*'lardan biri. Gözlerini bana sabitlemiş, odanın kenarından ilerleyerek Bjorn'ün yanından geçmeye çalışıyordu. Bjorn kolunu uzattı ve alev alev yanan baltasıyla yaratığın yolunu kesti.

"Hiç kimseysem, o zaman neden bu kadar çoğunuz benimle savaşmak için toplandınız? Ben tekim."

Çürümüş bir kolla boğuşmakla meşgul olmasaydım ona yalnız olmadığını belirtirdim ama ilk *draug* ayakkabılarımı pençelerken bir diğeri kalkanımın üstünden uzattığı bıçağı bana saplamaya çalışıyordu.

"Bana kalırsa ya yalancısınız ya da..." Bjorn duraksadığı sırada, yüzünde beliren sırıtışı gözümde canlandırabiliyordum. "Korkaksınız."

Draug'lar bu hakaret karşısında hırladı. Birkaçı tüyler ürpertici savaş çığlıkları attı ama hiçbiri saldırmaya yeltenmedi.

Gerçekten korkuyorlardı.

Bu dünyadaki hiçbir silah, tutundukları korkunç varlığı sona erdiremezdi. Bjorn'ün elinde yanan balta ise bu dünyadan değildi. Bir tanrının ateşiydi, bu yüzden onları küle çevirebilirdi. Bu kadere mahkûm olsaydım, sonumu memnuniyetle karşılardım ama balta Bjorn'ün sağ elinden kaybolup sol elinde cisimleşerek bana ulaşmaya çalışan başka bir yaratığın önünü kestiğinde hepsi irkildi.

Alaycı bir sesle, "En korkak olanınızsa lideriniz," dedi Bjorn. "Sizi bu kadere mahkûm etti ve henüz kendini göstermedi. Nerede jarlınız? Sizi buraya lanetleyen adam, tanrıların ateşiyle yüzleşmekten korkup cephe gerisine mi çekildi?"

Bjorn'ün ölmeden önce son bir tatmin yaşamak dışında, onlarla alay ederek ne kazanabileceğini anlamıyordum çünkü bu kadar çok kişiyi öldürmemiz için hiç umut yoktu. Öldükten sonra muhtemelen onların saflarına katılacağımız düşünüldüğünde, *draug*'ları kışkırtmanın sonuçları olacağını düşünmeden edemiyordum.

Bjorn'ün planının öngörüsüzlüğüne dair düşüncelerim, içerideki kokuşmuş hava bir girdap oluşturduğunda ve kalkan duvarı devasa bir yaratığı ortaya çıkarmak için ayrıldığında yok oldu.

Diğerleri gibi iskelet olan bu yaratık, hareket ettikçe şıngırdayan bir zırh giymişti. Kafatası bir miğferle gizlenmişti, belinde de birkaç silah takılıydı. Konuştuğunda, sesi uğuldayan rüzgârı andırıyordu. "Sen kim oluyorsun da bana korkak diyorsun, Bjorn Ateş El?

"Demek namımı *duydun*." Bjorn'ün eğlendiği yüzünden açıkça okunuyordu. Topuklarının üzerinde sallandığı sırada, nasıl olup da korkudan altına işemediğine şaşıyordum.

"Bölgeme adım attığından beri geçen saatler içinde çok fazla hikâye dinledim," diye tısladı yaratık. "Ben de çok hikâye anlattım."

"Ben sadece sıradan bir hırsız olduğunla ilgili olanı duydum ama anlatacak başka şeylerin varsa, dinlemekten mutluluk duyarım."

Draug jarl çenesini açıp öfkeli bir çığlık attı. Sesi kulaklarıma bıçak gibi saplandı.

Bjorn irkilmedi bile, sadece yankıların kesilmesini bekledi. "Bu neden kimsenin senin adını hatırlamadığını açıklıyor, jarl. Hiç savaş ünün yok."

"Senin ölümünden büyük bir ün ve onur kazanacağım, Ateş El," diye tısladı yaratık. "Şarkım gelecek nesiller boyunca *skald*'lar tarafından söylenecek."

"Kimsenin duymayacağını düşünürsek, bu olası görünmüyor."

Bjorn'ün nasıl bu kadar küstah olabildiğini bilmiyordum çünkü benim göğsüm sıkışmış, dilim çöl gibi kurumuştu.

Sırıtarak dişlerini gösterirken, "Söylenecek," dedi *draug*.

Bjorn omuz silkti. "O zaman sanırım bunu duymaya değer bir şarkı haline getirmeliyiz. Seni teke tek dövüşe davet ediyorum. Kazanırsam geçmemize izin verirsin. Kaybedersem, eh... sonsuza kadar senin hünerlerini anlatan şarkıları dinlemek zorunda kalırım."

Nefesim kesildi. Belki de planı ilk düşündüğüm kadar aptalca değildi.

Draug başını yana yatırarak Bjorn'ün teklifini değerlendirdi. Aslında canlı ya da ölü, bu teklife farklı bir cevap verecek bir savaşçı yoktu. Reddetmek sadece korkak olduğu suçlamasını kanıtlamak olurdu. Kendisini takip eden herkesin saygısını kaybederdi. Eğer hayattayken umursadığı şeyler ölümde de aynıysa, itibar kaybı onun için *önemli* olmalıydı.

"Öyle olsun." Jarlın cevabı bana doğru esip saç tellerini yüzüme uçuşturdu. Konuşmaya devam ederken gülümsediğine yemin edebilirdim. "Yaşayanların koşullarında olduğu sürece.

Bu da demek oluyor ki, ölümlü bir silah kullanarak savaşmalısın, Bjorn Ateş El."

Midem kasıldı. Bu doğru muydu?

Bjorn ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldığında cevabımı almıştım. "Çelikle öldürülemezsin."

Jarlın kahkahalarını yandaşlarınınki takip etti. "Bu doğru, Bjorn Ateş El. Şimdi önündeki seçenekler ya onurunla ölmek ya da onursuz. Her türlü benim saflarıma katılacaksın."

Kendimi tutamayarak, "Bu hiç adil değil," diye bağırdım. "Lanetli ölüler, ölümlüler için belirlenmiş şartlarla savaşmayı hak etmiyor."

Jarl tekrar kahkaha attı. "Belki öyledir, Hlin'in çocuğu ama meydan okuyan Bjorn Ateş El oldu." Dişleri birbirine çarparken ağzından siyah pullar döküldü. "Şimdi itibarının onun için ne kadar değerli olduğunu göreceğiz."

Karşı çıkmak için ağzımı açsam da Bjorn benden önce davrandı. "Katılıyorum." Topuklarının üzerinde dönüp bana doğru gelmeye başladı. "Kalkanına ihtiyacım var, Freya. Onlarınkinin yarısı çürük."

"Hayır. Savaşalım. Onları atlatabiliriz."

Bjorn başını iki yana salladı. "Bir korkak olarak ölmeyeceğim."

"Kimin umurunda?" Kelimeler boğazımdan kopmuştu. "Onlar lanetli ölüler, ne düşündüklerinin önemi var mı?"

"Önemi yok," diye kestirip attı. "Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yap, Ateşten Doğan. Benim sözüme bağlı değilsin." Alevli baltasını yanımda yere bıraktıktan sonra kalkanıma uzandı. Tahta elimden çıktığı anda büyüm kayboldu. "Hlin'in gücüne güven, Freya."

Dişlerimi sıktım. Elimde kalkanım yokken büyümün ne faydası vardı?

"Dövüş sırasında kadını rahat bırakın," diye emretti jarl.

Diğer *draug*'lar kemikli ayaklarıyla yeri tırmalayarak geri çekildiler. "Adam öldükten sonra kadına ne isterseniz yapın ama Ateş El benimdir."

Sırtımı duvara yaslarken korku midemi ekşitti. Bjorn poziyonunu alıp jarlın karşısına geçtiğinde, yardıma muhtaç hissetmek iç organlarımı büküyordu. *Draug*'lardan biri yaklaştı. İskeletinden sarkan elbise parçalarına bakılınca bir zamanlar kadın olduğu anlaşılıyordu. Bjorn'e bir balta uzattı, ardından iki dövüşçünün bileklerinden tutup havaya kaldırdı. Dört bir yandan *draug*'lar zevkle bağırdılar ve bu ıstıraplı ses karşısında kılıcımı bırakıp kulaklarımı tıkadım.

Yaratığın etsiz çenesinin hareket ettiğini gördüm. "Başlayın."

Jarl olağanüstü bir hızla silahını savurdu.

Bjorn hazırdı.

Ödünç aldığı silahı bir anda havaya kaldırdı. Baltası, jarlın kılıcını yakaladı ama o yana çekilerek kurtuldu. Daha az deneyimli bir savaşçı kılıcını kaybedebilirdi. Jarl, Bjorn'le birlikte hareket edip kılıcını kurtardı ve tekrar savurdu.

Bjorn darbeyi kalkanımla engelledi. Çarpmanın şiddetiyle homurdandı, sendeleyerek geri çekildi. Jarl siyahlaşmış dişlerini gösteren sırıtışıyla tekrar saldırdı. Bjorn darbeyi savuştursa da jarlın kılıcı, ödünç aldığı baltanın sapını yardı. Baltanın bıçak kısmını uzağa uçurdu.

Bjorn lanet okuyarak kalkanıyla bir darbeyi daha zar zor engellemeyi başardı. Bunu bir darbe, ardından bir darbe daha izledi. Tahta çatırdıyor, saldırı altında parçalanıyordu.

Kılıcımı kaldırıp kabzasını uzatarak, "Bjorn, benimkini al!" diye bağırdım.

Anında verdiği tepkiyle bir darbeyi engelledi, sonra dönerek uzaklaştı. Silahımı elimden kaptı, tam zamanında dönüp başka bir darbeyi engelledi.

Dövüş aynı döngüyle devam ediyordu. Bjorn sürekli savunmada kalıyor, asla saldırıya geçmiyordu çünkü bunun bir anlamı yoktu. Kılıcım hiçbir zarar vermeden *draug*'un vücudunun içinden geçip giderdi. Jarl, bir tanrının gücü dışında öldürülemezdi. Bjorn'ün baltası tam orada olmasına rağmen onu almaya inatla direniyordu.

Hepsi lanet olası onuru içindi.

Onun öldüğünü... benim ve sözde temsil ettiğim şey yüzünden bir başkasının daha öldüğünü düşündükçe acı vermeye başlayan kesik nefesler alıyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyordu çünkü Bjorn hak ettiği gibi Valhalla'ya gitmek yerine, *draug*'lardan biri olacaktı. Onu burada bırakmak zorunda kalacaktım. Hayatta kalabilmek için bu yaratıklarla savaşmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaktım çünkü ölmek, Bjorn'ün fedakârlığına edilebilecek en büyük hakaret gibi görünüyordu.

Bu da dışarı çıkmanın bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bjorn'ün kalkanı jarlın darbelerinden birinin altında paramparça oldu, kırık parçalar her yere uçuştu. Gözlerim tahta parçalarının üzerinde gezindi, hepsi en ufak bir fayda sağlamayacak kadar küçüktü. Ulaşma mesafemdeki hiçbir şey kullanılabilecek kadar büyük değildi, dolayısıyla *draug*'ların birinden dövüşerek bir kalkan kapmaya çalışmam gerekecekti.

"*Siktir*," dedim kısık sesle. Bjorn'ün gücü azalıyordu ve ben hiçbir çözüm bulamıyordum. Hlin'e güvenmemi söylemişti ama bu ne anlama geliyordu?

Bjorn ağır bir darbeyle tökezledi. Alnındaki yeniden açılan kesikten kan fışkırdı, damlacıklar hâlâ ayaklarımın yanında duran baltasına çarparak cızırdadı.

Balta.

Ne yapmam gerektiğini anlayarak baltaya baktım. Sırtımdan aşağı boncuk boncuk ter akmaya başladı.

Bunu tekrar yapabilir miydim? Baltayı kaldırabilir miydim? Kaldırırsam elim birkaç saniye içinde kül olacaktı. O halde ne yapabilirdim ki? Bjorn neyi başarabileceğimi düşünmüştü?

Düşün, Freya, diye içimden bir çığlık attım.

Asıl planı neydi? Onları buraya çekip jarla meydan okuyarak ne elde etmeyi ummuştu? Bu yaratıkların, mağlup liderlerinin kabul ettiği şartlara uyacaklarına bir an bile inanmıyordum.

Tabii mecbur değillerse...

Efendilerinin lanetinin yükünü taşımaya mahkûm edilmişler. Bjorn'ün sesi kafamda yankılanınca aniden ne yapmam gerektiğini anladım.

Al eline, diye emrettim kendime. *Bitir bu işi.*

Yanaklarımdan süzülen ter gözyaşlarıma karıştı. Acıdan ve kendi ölümümden duyduğum korku, Bjorn'ün ölümünü izlemekten duyduğum korkuyla savaşıyordu.

Yap şunu.

Baltaya yaklaştıkça kalbim dehşetle çarpmaya başladı. Daha şimdiden sıcaklığı midemi bulandırıyor, başım dönüyordu.

Acı dolu keskin bir tıslama dikkatimi çektiğinde, gözlerim dövüşe geri döndü. Bjorn'ün tökezlediğini, dirseğinin hemen üstündeki derin yaradan yere kırmızılıklar saçıldığını gördüm. Jarl avantajı değerlendirerek sertçe vurdu.

Çelik çeliğe çarptı, kılıcım Bjorn'ün ellerinden savruldu. Jarl kahkaha atarken ağzı kocaman açılmıştı.

Daha fazla zaman yoktu.

Geleceğini bildiğim acıya karşı dişlerimi sıkarak baltaya uzandım. Silahı elime almadan hemen önce Bjorn'ün sözleri kulaklarımı doldurdu. *Hlin'in gücüne güven.*

"Hlin," dedim nefes nefese. "Koru beni."

Bjorn sertçe sırtüstü yere düşerken büyü bedenime doldu. Dehşet gözyaşlarım ağzıma doğru akıyordu ama kendimi odaklanmaya zorladım. Büyüyü dışarıya doğru itmeye değil,

parmaklarımın üzerine çekmeye çalıştım. Ta ki tanrıçanın ışığı elimde, bileğimde parlayana kadar...

Lütfen işe yarasın. Elimi baltanın sapına sarmalayarak yanmaya hazırlandım.

Ancak kömürleşen etin kokusu burnuma *dolmadı.*

Ayağa kalktım, *draug* kemikten ayağını Bjorn'ün göğsüne bastırırken baltayı kaldırdım.

"Yenildin," diye fısıldadı jarl. Baltayı tuttuğumu fark etmemiş gibiydi, yandaşlarına doğru dönmüştü. "O öldükten sonra kadını alabilirsiniz ama Ateş El'in etiyle sadece ben ziyafet çekeceğim."

Jarl silahını kaldırdığında Bjorn sırıttı. "Meydan okumadan vazgeçiyorum."

Draug şaşırmış görünerek tereddüt etti, tam o anda baltayı fırlattım.

Bir uçtan diğer uca savrulup bir gümbürtüyle jarlın göğsüne saplandı. Yavaşça aşağı baktı, boş göz çukurları yanan baltaya kilitlendi.

Kalbim hata yaptığım korkusuyla tekledi. Tyr'in bu hareketimi onaylamadığı ve gücünü benden esirgeyeceği korkusuyla donakaldım.

Jarl ileri uzanarak bana doğru bir adım attı...

Sonra bir anda patlayıp küle döndü. Silahlarla zırhtan oluşan bir yığın halinde yere düştü.

Sadece jarl değildi.

Ona yemin etmiş olan etrafımızdaki tüm *draug*'lar da küle dönmüştü. Onları buraya bağlayan lanet, efendilerinin ölümüyle bozulmuştu. Silahlarıyla zırh parçaları tünelin zeminine savrulup, külleri boğucu bulutlar halinde yükselirken hayretle bakakaldım.

Keşke bu son olsaydı.

Ancak kayıp hazineyi aramak için bu tünellere gelen, çaba-

ları uğruna ölenler kalmıştı. Onları lanetleyen jarlın açgözlülüğü değil, kendi açgözlülükleriydi.

Dişlerini gıcırdatarak odaya süzüldüklerinde, Bjorn'ün tekrar eline aldığı yanan baltaya temkinle baktılar. Korku, canlı ete duyulan sonsuz ve doymak bilmez açlıkla savaşıyordu.

Bjorn benim için kılıcımı aldı. Sırt sırta verirken yeni keşfettiğim yeteneğimi, onu büyüyle kaplamak için kullandım. "Sayıları daha az," diye mırıldandı. "Ayrıca jarlın adamlarının aksine, bunlar eğitimli savaşçılar değil."

Yine de sayıları bizden fazlaydı.

Kılıcımı sıkıca kavradığımda içimde yükselen öfke korkumu bastırmıştı. Tüm çabamıza, bu kadar çok savaşmamıza rağmen sonumuzun bu insan kabuklarının elinden olmasına öfke doluydum. Snorri ve diğerleri, tanrılar tarafından desteklendiğimi söylemişlerdi. Peki desteklerini böyle mi gösteriyorlardı? *Draug*'lar buraya sadece ve sadece tanrıların iradesiyle bağlanmışlardı, bu da onlarla yüzleşmemizin tanrıların isteği olduğu anlamına geliyordu.

"Sizi lanetliyorum," diye tısladım. *Draug*'ları mı, tanrıları mı, yoksa her ikisini de mi kastettiğimden emin değildim. "Sizi Helheim'a lanetliyorum, insan gölgeleri. Kıyamete kadar Hel size hükmedecek çünkü siz Valhalla'nın onurunu hak etmiyorsunuz!"

Tüneldeki hava aniden buz kesti. Ayaklarımın altındaki zemin o kadar şiddetle titredi ki, Bjorn kolumu tutmasaydı düşecektim.

Draug'lar çığlık atıp kaçmaya çalıştı ama bir adım atamadan kararmış ağaç köklerine benzeyen şeyler, tünelin zemininden yukarı uzandı. Bu kökler tüm *draug*'ların etrafını sardı, yaratıklar çığlıklar atarak kurtulmaya çalıştılar.

Bjorn'e doğru geri çekildim. Kökler yekvücut halinde aşağı çekilip gözden kaybolduğunda yaşadığım şok nefesimi kesmişti.

Arkalarında sadece dağılmış kemiklerle giysi parçaları bırakmışlardı.

Gitmişlerdi. Tüm *draug*'lar gitmişti.

"Tanrıların sonunda yardımcı olduğunu görmek güzel," dedi Bjorn. Sesi her zamanki mizahından yoksun ve yapmacıktı.

Yutkundum çünkü diğer seçenek kusmaktı. "Sanırım sınavlarını geçmemiz gerekiyordu."

"Biz değil," dedi Bjorn. "*Sen*. Tabii biraz oyalandın."

"Sanırım, '*Kıçımı kurtardığın için teşekkür ederim, Freya*' demeye çalışıyorsun."

Bu iğneleme son cesaretimi de alıp götürdü. Bacaklarım beni daha fazla taşıyamadı ve kıçımın üzerine düştüm. Başımın dönmesini durdurmak için alnımı dizlerime dayadım.

Bjorn yanıma oturup bana bir su matarası uzatınca büyük bir yudum aldım. "*Benim* fikrimdi."

"Senin mi?" Ona ters ters bakmaya çalıştım ama bayılmanın, kusmanın ya da ikisinin birden eşiğinde olduğum için bunu yapmak zordu. "Bunun işe yarayacağını nereden biliyordun ki?"

"Bilmiyordum." Kollarımı kavrarken Bjorn'ün yüzündeki bütün mizah kaybolmuştu. "Sadece ne gerekirse yapacağını biliyordum."

"Bu güvenin yersiz." Nasıl tereddüt ettiğimi, ne kadar korktuğumu hatırladım.

Bjorn düşünceli ifadesiyle başını yana yatırdı. "Benim de şüphelerim var," dedi sonunda. "Ancak Freya Ateşten Doğan'ın cesareti bunlardan biri değil."

Vücuduma bir sıcaklık yayılırken göğsüm sıkıştı çünkü hiç kimse bana bu kadar önemli bir konuda, böylesi bir iltifatta bulunmamıştı. Bunu ondan duymak daha da anlamlıydı. Ona bu hislerimi söyleyecek kelimeleri aradım ama kendimi karşı çıkarken buldum. "Ben cesur değilim. Baltanı almaktan ödüm

koptu. Büyümü yakıp kül edeceğinden korktum. Korkaklığımın üstesinden gelmemin bu kadar uzun sürmesi utanç vericiydi."

Bjorn, kulağıma boğuluyormuş gibi gelen garip bir kahkaha attı. "Dürüst olmak gerekirse, sen jarlı öldürmeden önceki o son birkaç saniyede korkudan altıma sıçabileceğimden endişe ettim."

Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştığını çok iyi bilerek bir kahkaha patlattım. "Bjorn, senin sıçtığın tek şey palavra ve aptallık."

"Bu geçerli bir korkuydu." Beni ayağa kaldırmak için uzandı, tünelden yukarı çekerek *draug* kalıntılarından uzaklaştırdı. "Eğer benden sonra buradan canlı çıkmayı başarsaydın, şarabın dilini çözmesi ve herkese gerçekte neler olduğunu anlatman an meselesi olurdu. O zaman sadece bir *draug* olarak sonsuza dek bu tünellerde lanetlenmekle kalmaz, ölümlüler tarafından sonsuza kadar Bjorn Altınasıçan olarak tanınırdım."

Attığım şiddetli kahkahalardan omuzlarım titremeye başladı. "Hiçbir şey anlatmazdım."

"Kadınlar her zaman anlatır." Beni merdivenlerin bir bölümünden yukarı çıkardı, her adımda bacaklarım titriyordu. "Özellikle birbirlerine. Sizin türünüz bir araya geldiğinde susmayı gerektirecek kadar kutsal bir sır yoktur. Özellikle de şarap varsa."

Hareket edecek gücüm olmamasına rağmen gülümsedim. "Tecrübe etmiş gibi konuşuyorsun. Söyle bakalım, hangi büyük sırrın bir kadın tarafından ifşa edildi? Alaycı kulaklardan saklamak için bu kadar çaresiz olduğun neyi biliyordu?"

"Benim hiç sırrım yok." Bana bakarken göz kırptı, kolu beni desteklemek için omuzlarımdan belime doğru kaydı. "Sadece *büyük* gerçeklerim var. Umarım onları paylaşan olmaz çünkü diğer kadınların kalplerine hasetlik tohumları ekilir ve erkekleri yetersizlikten kaynaklanan kıskanç bir öfkeyle kapıma dayanır."

"Ah." Yanaklarım kızardı çünkü ima ettiği şeyin gerçek olduğunu düşünüyordum. Bjorn iriyarı bir adamdı, bu yüzden büyük bir... "Yani ağızlarının sıkı olması yönündeki taleplerin tamamen fedakârlıktan mı?"

"Daha büyük bir iyilik adına yaptığım fedakârlığı anlamana sevindim."

Alayla homurdandım. "Başka erkeklerin gururunu korumak için bir damla sidiğini feda edeceğine, Thor gibi büyük bir aletin olduğuna inanmayı tercih ederim."

Bjorn beni kaldırarak bir enkazın üzerinden geçirdi. "Senden bu yüzden hoşlanıyorum, Freya. Kulaklarının arasında bir beynin ve içindeki düşünceleri dile getirecek arsız bir dilin var."

Bedenimi bir sıcaklık kapladı. "İltifatlarınla dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun? Üstünlüğünü kaybediyorsun, Bjorn. Bir dahaki sefere bana güzel olduğumu söyleyeceksin ve aklına olan bütün saygımı yitireceğim."

"Uzun zaman denizde kaybolmuş bir adamın, sahil manzarası kadar güzel bir kadınla karşılaştığında aklını başında tutması zordur."

Kalbim tekleyip hızla atmaya başladı. Bu tamamen farklı türden bir iltifattı, üstelik tamamen farklı bir şekilde anlamlıydı. Onun için ne hissettiğimi düşünerek çok zaman geçirmiştim ama ilk kez onun benim için ne hissettiğine ciddi anlamda kafa yoruyordum. "Bjorn..."

Bacaklarım yorgunluktan pes etmek için o anı seçti. Bjorn'ün belimi kavraması beni yere çakılmaktan kurtardı.

"Ayaklarım ağrıdı." Sırtımı tünelin duvarına yaslayarak beni aşağı indirdi. Baltasını yere bırakıp yanıma oturdu. "Ayrıca acıktım. Dövüşmek beni acıktırıyor."

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Neden bu kadar yoruldum bilmiyorum."

Bjorn çantasını karıştırarak biraz kuru et buldu ve bana uzat-

tı. "Çünkü günlerdir çok az uyudun. Az önce bir dağın yarısını tırmanıp, bir *draug* ordusuyla savaştın. Çünkü..."

"Söylemek istediğini anladım." Etten bir parça ısırıp çiğnedim, gözlerim baltasının kızıl alevlerine kilitlenmişti. *Çok* yorulmuştum ama zihnim hiç durmuyor, düşünceden düşünceye atlıyordu. Odaklanamayacak kadar boğulmuş hissediyor, bir türlü rahatlayamıyordum.

Bir sürtünme ve etrafa saçılan çakıl taşlarının sesi dikkatimi çekti. Gerilerek geldiğimiz yöne doğru baktım. Aynı şekilde Bjorn de hareketsiz kaldı, sonra başını iki yana salladı. "*Draug*'lar yok edildi, Freya. Artık bir tehdit değiller."

Bunu biliyordum. Kendi gözlerimle görmüştüm. Yine de kalbimin sakinleşmesi, nefesimin elimdeki etten bir ısırık almama müsaade edecek kadar yavaşlaması için uzunca bir süre karanlığa baktım.

Sessizlik içinde yiyip içmeye devam ettik. Tek ses tünellerden gelen rüzgârın esintisi ve Bjorn'ün baltasının çıtırtısıydı, yaslandığı taşı siyaha çeviriyordu. Kokuşmuş buharı çoktan arkamızda bırakacak kadar yukarı tırmanmıştık, tepeden gelen buz gibi soğuk, kemiklerime işliyordu. Titreyerek ellerimi alevin sıcaklığına uzattım. Sağ elimin parmak eklemleri *draug*'u yumruklamaktan kanıyordu, kaskatı kesilmiş parmaklarım ağrıyordu. Derim acı verecek kadar gerilmişti, bana sürekli hayatımı değiştiren anı hatırlatıyordu.

"Liv'in merhemi nerede?" diye sordu Bjorn. "Her gün kullanmalısın."

Onu çıkarma düşüncesi çok yorucu geliyordu. "Gerek yok."

"Var."

"Nerede bilmiyorum." Başımı kaldırıp ona baktım. "Yaralı olan sensin." Yüzünün yarısı kurumuş kanla kaplı olduğu, gömleğinin kolu kıpkırmızı ıslandığı ve *draug* jarlıyla olan savaşında birçok yara aldığından emin olduğum için söylediklerim yalan değildi.

"Haklısın. Çok acı çekmemi geçtim ama bu kesik..." Yüzündeki yaraya dokundu. "Paslı bir *draug* bıçağı yüzünden oldu, muhtemelen iltihaplanarak yakışıklılığımı mahvedecek. Görünüşüme ne kadar değer verdiğini biliyorum, Ateşten Doğan. İki kez söyledin."

Gözlerimi devirmemek imkânsızdı. "Sana yaranla ilgilenebileceğimi söylemiştim. İyi olduğunu söyledin."

"Fikrimi değiştirdim."

İç çekip dizlerimin üzerine çöktüm, yaraya bakabileceğim kadar doğrulduğumda soğuktan donmuş kaslarım hareketi protesto etti. Saç çizgisinin hemen altında serçeparmağım uzunluğunda bir kesik vardı, muhtemelen kemiğe kadar iniyordu. Dikiş atılması gerekiyordu ama gerekli malzemem yoktu. Çantamı karıştırarak temiz bir bez buldum, suyla ıslattıktan sonra kanı temizledim.

Sıcak tenini soğuk parmaklarımın altında hissettiğim, nefesinin boynumu okşadığı bu anda, odaklanmak zordu. "Bu bıçak kesiği mi?"

"*Paslı* bir bıçak."

Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. "Fjalltindr'e ulaştığımızda birilerinde yaranı daha iyi temizleyecek otlar olacaktır. Belki karanfil," diye ekledim. Snorri'nin kölelerinin taşıdığı baharatların arasında biraz görmüştüm.

"Liv'in merhemi de karanfilli."

"Doğru," diye mırıldandım. Çantama uzanıp elim küçük kavanozu bulduğu sırada donup kaldım. "Seni pislik."

"Hep hakaret hep hakaret." Bjorn elini kolumdan çantama doğru kaydırdı ve merhem kabını kavrayan elimi bulduğunda parmakları benimkileri sardı. Bu his tenimde kıvılcımların dans etmesine neden oldu, ellerimizi çantadan çıkarırken midem taklalar attı.

Parmaklarımı çözerek kavanozu elimden aldı ve başpar-

mağıyla açtı. "Bunu kaybetmediğin için şanslıyım." Bir parça merhem alıp kesiğin üzerine sürdü. "Ya da yüzüm kurtulduğu için sen şanslısın."

"Çok kibirlisin." Sırtımı duvara yaslayıp kıçımın üzerine çöktüm, kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bir erkeğin kendi görünüşüne bu kadar önem vermesi doğru değil."

"Beni ilk gördüğünde Baldur'un sonunda Hel tarafından serbest bırakıldığını sandığını söyleyen sendin," diye cevap verdi. Yan tarafıma yasladığım kolumu tutup yaralı avucuma bir topak merhem bıraktı. "Ayrıca düşmanlarıma üstsüz saldırarak onları güzelliğimle kör ettiğimi düşünen de sendin. Bir de..."

"Senden nefret ediyorum."

"Keşke bu doğru olsaydı," diye mırıldandı. Güçlü parmakları elimin kaskatı kesilmiş tendonlarını ovalıyor, soğuğu ve acıyı uzaklaştırıp yerlerine tamamen başka bir şey koyuyordu. Parmaklarının başka yerlerime dokunması isteğiyle doluyordum.

Ona dokunma isteğiyle doluyordum.

Hiçbir şey söylemeden yaralı tenim merhemi emene kadar elimi ovuşturmasını izledim. Sonra elimi çevirdi, parmağıyla Hlin'in bana verdiği ikinci dövmenin karmaşık çizgilerinin üzerinden geçti. Sessizliği bozma ihtiyacıyla, "Acaba nasıl görünmesi gerekiyordu?" dedim usulca.

"Belki de zaten *böyle* görünmesi gerekiyordu," diye karşı çıktı. Diğer elimi tutup kolumu döndürerek kalbimin her atışında çizgileri titreşen kıpkırmızı kalkan dövmesini inceledi. "Tanrılar baltamı alacağını görmüştü. Elinin yanacağını gördükleri için adının ateşten doğacağını söylediler."

"Tabii onların gördüğünden farklı davranmadıysam, Norn'ların benim için planladıkları kaderi değiştirmediysem. Belki bu dövmenin eğri büğrü olmasının nedeni budur, belki de yürüyeceğimi gördükleri yol o andan itibaren ortadan kalkmıştır."

"Buna sadece tanrılar cevap verebilir." Bjorn hâlâ ellerimi tutarken tereddüt etti. "Ya da bir kâhin."

"Tanıdığın biri var mı?" Ellerimi bıraktığında hemen pişman oldum. "Üzgünüm."

"Sorun değil. Annemin başına gelenler senin suçun değildi."

Belli ki, konuşmak istediği bir şey de değildi. Konuyu garip hissettirmeyecek şekilde değiştirmenin bir yolunu bulmak için kafa yordum, sonunda aniden, "Dövmen neyi tasvir ediyor?" diye soruverdim.

Bjorn eğlenerek nefesini verdi. "Hangisi?"

"Tyr'in verdiği tabii ki."

"Çok da gizli sayılmaz." Dudakları tekrar yukarı kıvrılırken yandan bana baktı. "Ben kıçımdakini soruyorsun sanmıştım."

Gülmemek için harcadığım çabayla çenem titredi. "Onun neyi tasvir ettiğini zaten biliyorum."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Yıkanırken beni mi gözetliyordun, Ateşten Doğan?"

"*Yıkanmadığına* göre, o söylediğin zor." Yüzümü ifadesiz tutarak ekledim. "Ayrıca sarhoşken verdiğin kötü kararları tasvir ettiğini bilmek için görmeme gerek yok. Oysa Tyr, seni kanla işaretlerken seçimine daha fazla özen gösterdiğini düşünüyorum."

Bjorn kafasını arkaya yatırarak güldüğünde, gür sesi tünellerde yankılandı. "Sen bir tanrıçasın," dedi gözlerinden yaşları silerken. "O zaman kendi gözlerinle gör."

Bana sırtını dönüp boynunu ortaya çıkarmak için başını eğdi. Boyu görmemi engellediği için dizlerimin üzerine kalktım, saçlarını bir yana alarak yakınına eğildim. "Daha çok ışık lazım."

"Talepkârsın." Mırıldanırken baltasını kaldırdı ve tenini aydınlatması için yüksekte tuttu.

Beklendik bir şekilde dövmesi balta şeklindeydi, bıçağa ina-

nılmaz detaylar hâkimdi ama dikkatimi çeken Tyr'i temsil eden rün oldu. Kendi dövmem gibi kıpkırmızı mürekkep kalbinin atışıyla birlikte titreşiyordu, bakışlarım altında daha da hızlanmış gibiydi. "Gerildin mi?"

"Boynumu *sana* açtım, Ateşten Doğan. Elbette ödüm kopuyor."

Gülümseyerek sol işaretparmağımı ince kırmızı çizgilerin üzerinde gezdirdim. Dövmesi dokunuşumun altında titreşti ve tepkisi içimdeki söndürülmesi imkânsız gibi görünen arzu korlarını alevlendirdi. Boğazımdaki kuruluğu gidermek için yutkundum. "Elinde bir balta olan sensin."

"Yine de kendimi tamamen senin merhametine kalmış hissediyorum," dedi sessizce baltasını yere indirirken. Yüzünü tekrar bana döndüğünde dizlerimin üzerinde olduğum için göz göze geldik. Aynı havayı solumamıza rağmen aramızdaki gerilimin yoğunluğundan başımın döndüğünü hissettim.

Yeşil gözleri gölgelerle kararırken, "Tatmin oldun mu?" diye sordu.

Olmamıştım. Biraz bile olmamıştım ama beni doyurmak için gereken şeyler *çok* yasaktı. "İyi işçilik."

Bjorn bakışlarımızı ayırmadan başını eğdi, birden nefes alamadığımı fark ettim. Bu tünellerde yalnızdık. Bizi kendimizden başka durduracak hiçbir şey yoktu. Üstelik bunu yapma isteğim gittikçe azalıyordu.

Onu istiyordum.

Dudaklarını dudaklarımda, ellerini vücudumda istiyordum. Her santimini tanıyana kadar kıyafetlerinin, zırhının altındaki sert kaslara ve sıkı tene dokunmak istiyordum.

O senin kocanın oğlu, diye bağırdı içimden bir ses. *Bunun iyi sonuçlanmasının imkânı yok!*

Yalnızca ismen kocam. O sese bağırarak karşılık verdim. *Sahte bir evlilik!*

Bu ona bağlı olmadığın anlamına gelmez! Yakalanırsan bedelini ödemeyeceğin anlamına gelmez!

Bu düşünce aklımı başıma getirince başka yöne baktım. Sırtımı duvara yaslayarak oturdum ve gözlerim yine baltasına kenetlendi. Arzum azaldıkça onunla birlikte gelen adrenalin de azalmış, yorgunluk bastırmıştı. Bacaklarıma, sırtıma nüfuz eden soğuk havayla titredim.

"Buraya gel." Bjorn'ün sesi alçak ve sertti. Beni kendine çekerken direnmedim, vücudunun sıcaklığı soğuğu hemen uzaklaştırdı. Başımı göğsüne yasladığımda acı verecek kadar yorgundum ama gözlerimi kapatamıyordum. Rahatlayamıyordum çünkü kalbimdeki keder buna izin vermiyordu.

"Nordeland nasıl bir yer?" Belki öldürülen annesinden daha iyi bir konu değildi ama sessizliği ağır bir şeyle doldurmam gerekiyordu. Sonunda uykuya dalana kadar beni aşağı çekecek bir şeyden bahsetmeliydim.

Bjorn boğazını temizledi. "Daha soğuk. Daha zor. İkisini karşılaştırınca, Skaland'deki yaşam kolay görünüyor."

Bunu hayal etmek zordu, yine de doğruyu söylediğinden şüphe duymuyordum. "İnsanları nasıl?"

"Hem aynı hem de tamamen farklı." Biraz tereddüt ettikten sonra ekledi. "Açıklaması zor. Sadece gidecek olsaydın anlardın."

Nordeland, Skaland'in en büyük düşmanı ve baskıncıların en acımasızıydı. Bu gerçeği onun söyledikleriyle bağdaştırmakta zorlandım çünkü benim gözümde aileleri katledip köyleri yakan, değerli olan her şeyi çalan canavarlardı. "Sana iyi davrandılar mı?"

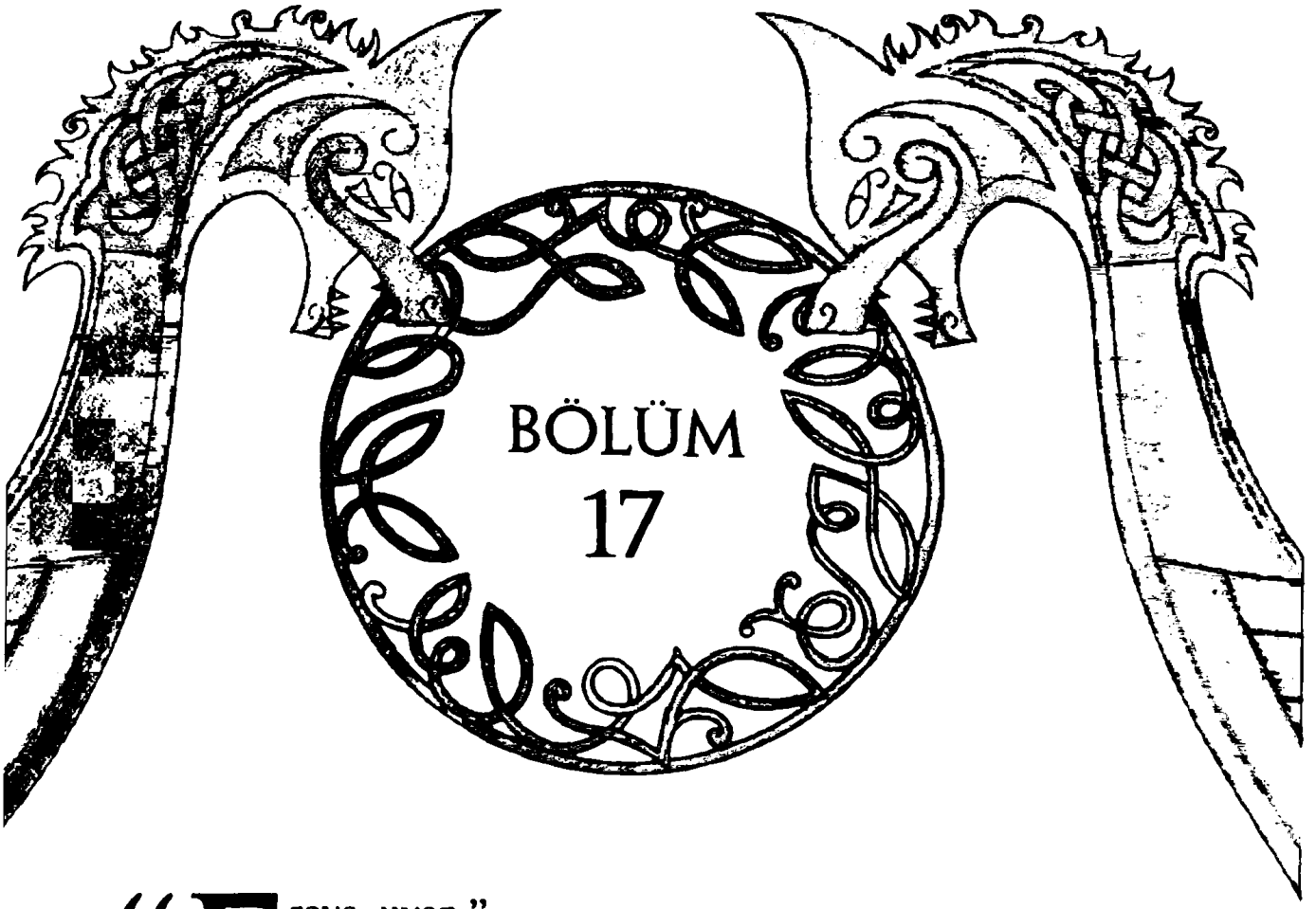
"Evet. Çok iyi."

Sesi gergindi, yine de şansımı zorladım. "Snorri onlara karşı savaş açmak istiyor. Bu senin için zor olacak mı? Seni büyütenlerle çarpışmak?"

Cevap vermesini beklerken sessiz kaldım. "İnsanlar hakkında ne hissedersem hissedeyim, anneme zarar verenlerden intikam alınmalı. Ondan her şeyi almak için yemin ettim, yoluma çıkan herkes savaş zayiatından başka bir şey değil."

İçim ürperince ona bakmak için dönmeye başladım ama beni daha sıkı kavradı. Beni olduğum yerde tutarak mırıldandı. "Uyu artık, Ateşten Doğan. Birkaç saat içinde zirveye tırmanışı bitireceğiz ve tanrıların senin için neler hazırladığını göreceğiz."

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM 17

"Freya, uyan."

İnleyerek gözkapaklarımı araladım, doğrulduğumda bedenim her hareketi protesto ediyordu. "Ne zamandır uyuyorum?"

"Birkaç saattir," dedi Bjorn ayağa kalkarken. "Ama daha fazla burada kalamayız. Çoktan öğlen oldu, dolunaya kadar tapınakta olmalısın."

"Saatin kaç olduğunu nereden biliyorsun?" Beni ayağa kaldırdığında her yerim acıdığı için yüzümü buruşturdum.

"İçgüdü."

Gözlerini ovuşturunca gözaltlarındaki morlukları fark ettim. "Sen uyumadın mı?"

"Uyuyunca baltam kayboluyor," diye cevap verdi. "Sen üşüyordun."

Suçlu hissetmem gerekiyordu ama bu nezaketi karşısında içimi bir sıcaklık kapladı. "Teşekkür ederim."

Bjorn omuz silkti. "Nordeland'de doğmadığına şükret. So-

ğuğa karşı bu kadar dayanıksız olduğun düşünülürse, ilk kışında hayatta kalamazdın."

Buna itiraz edemezdim. O yüzden çantama uzanıp omuzlarıma astım. "Hadi, tırmanalım."

Dağa tırmanmaya devam ederken ikimiz de konuşmadık. Ne yazık ki, bu sessizlik bana uyumadan önce yaptığımız konuşmayı ve aramızdaki elektriği düşünmek için zaman tanıdı.

Bunu hayal etmediğimi biliyordum. Aramızda tek taraflı olmayan bir çekim olduğunu biliyordum. Fakat bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bu arzuyu tatmin etmek aptalca bir riskti. Sadece yakalanmanın sonuçları yüzünden değildi. Bu kaşıyınca geçecek bir kaşıntı olmadığı içindi. Tırnaklarım tenime, daha doğrusu onun tenine her değdiğinde şiddetlenecekti. Ona sahip olmak, sadece onu daha çok istememe neden olacaktı ve zina yapanlar her zaman yakalanırdı.

Zina.

Bu kelime ürpermeme neden olmuştu. Aynı zamanda öfkeden tepinmek istiyordum çünkü tam olarak zina sayılmazdı. Snorri ve ben gerçekten evli değildik. Bu yüzden Bjorn'e karşı hissettiklerim evlilik bağına ihanet değildi ama ettiğim kan yeminini *kesinlikle* ihlal ediyordu.

Kaşlarımı çattım çünkü düğün gecesi ettiğim yemini unutmamış olsam da büyünün sonuçlarından çok, onu ihlal edersem ailemin başına geleceklerle ilgilenmiştim. Ylva'nın yaptığı büyü, bir tür büyülü zincir gibi beni sözümü ihlal etmekten alıkoyar mıydı? Yoksa yeminimi bozarsam bir şekilde zarar görür müydüm? Bilmiyordum ve Ylva'ya böyle bir soru *sormak* onun dikkatini tam da çaresizce saklamaya çalıştığım şeye çekmekten başka bir işe yaramazdı.

Fark etmez, diye hatırlattım kendime. *Yapmayacaksın.*

Bjorn dönüp bana bakmak için o anı seçti. "Sessizsin."

"Söyleyecek bir şeyim yok." Omuz silkip önüne dönerken kaçırdığım fırsata üzüldüm.

Tünellerden çıktığımızda daha kolay olacak çünkü yalnız olmayacağız ve baştan çıkma fırsatım olmayacak. Bu düşünce aklımdan geçerken bile sadece kendimi kandırdığımı biliyordum. Bu hep baştan çıkarıcı olacaktı. Snorri, attığım her adımda beni koruması için ilahi olarak Bjorn'ün görevlendirildiği konusunda ısrar ettiği sürece birlikte olacaktık. Bu da ayartılma hissinin sürekli orada olacağı anlamına geliyordu.

Bununla başa çık, dedim kendime sertçe. *Sen şehvet tarafından yönetilen bir hayvan değilsin. Bu düşünceleri aklından çıkarırsan giderler.*

Zaten sadece bir aptal seks düşünürdü. Bu ayin için zirveye ulaştığımda ne olacağı gibi çok ama *çok* daha önemli konular vardı. Tanrıların çocukları arasında neden benim bu kadar önemli bir rol oynayacağım, benden beklenen her şeyi nasıl başaracağım gibi çok daha acil sorular vardı. Düşünmem gereken şeyler *bunlardı.*

Yine de zihnim bu sorulardan uzak duruyordu çünkü bunların hepsi kontrolüm dışındaymış gibi geliyordu. Anlamadığım ve etkileyemediğim bir şey üzerinde durmanın ne yararı vardı? Özellikle de bu soruların cevaplarını keşfetmenin hiçbir yolu olmadığı şu anda, bu beni sadece delirtirdi.

Saklanmak onları yok etmeyecek.

Bu düşünceyi görmezden gelip yolu gösteren Bjorn'e baktım. Geniş omuzlarını ve ince belini doyasıya izlerken göğsüm sıkıştı. Gömleğinin kollarını, geniş kaslarını ortaya çıkaracak şekilde zırhının hemen altına kadar kıvırmıştı. Pantolonunu tutuşturmamak için baltasını kendisinden biraz uzakta tutuyordu. Büyüsünü sürekli yanar halde tutmak için gereken odak gücünü düşününce ona hayran kaldım. Harcadığı çaba çok yorucu olmalıydı.

Beni endişelendiren bu hayranlıktı çünkü hissettiğim şeyler... sadece fiziksel değildi. Ondan hoşlanıyordum. Aynı anda

hem korkunç derecede acımasız hem de iç parçalayıcı derecede nazik olmasından hoşlanıyordum. Beni güldürmesinden, zekâsının beni diken üstünde tutmasından hoşlanıyordum. Onun varlığıyla sadece güvende değil, aynı zamanda güçlü hissetmek hoşuma gidiyordu. Ona yakın olmak *istiyordum* ve bu isteğimi beslemeye devam edersem duygularımın nasıl büyüyebileceğinden korkuyordum.

Konuş onunla.

Tanrılar bana yardım etsin ama yapılacak en mantıklı şey buydu. Aramızdaki elektriğe yenik düşersek, Bjorn de babasına ihanet ettiği için en az benim kadar çok şey kaybetme riski taşıyordu. Belki konuyu aramızda tartışıp bu işin peşini bırakacağımıza dair ortak bir duruş alırsak, kendimizi büyük bir kalp kırıklığından kurtarmış olurduk.

Bir şey söyle, diye üsteledim. *Şimdi tam zamanı.*

Dudaklarımı aralasam bile işe yarar bir şey söylemek yerine, dilim tutuldu. Bir balık gibi ağzım açık kalakaldım. Ya hatalıysam? Ya bu çekim tamamen tek taraflıysa, duygularımı itiraf etmem onu korkutursa? "*Bjorn, babanla evli olduğumu biliyorum ama ikimizin de nasıl soyunup sevişmek istediğimizi konuşmamız gerekiyor,*" dediğimi aklımdan geçirdim. Bjorn'ün gözlerinin panik ve tiksintiyle dolduğunu, utancın beni yavaşça yerin dibine soktuğunu hayal ettim.

Diğer seçenekten iyidir, diye fısıldadı bir ses. *Korkaklığı bırakıp konuyu aç.*

Cesaretimi topladım. "Bjorn..."

Ancak o merdivenlerin üst tarafını, güneş ışığının zayıf parıltısının duvarları aydınlattığı yeri işaret ediyordu. "Görünüşe göre tepeye ulaştık."

Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra ilk kez temiz dağ havasını içime çektim. Fjalltindr'e ulaşmıştık.

Yani konuşma ve *harekete geçme* zamanını kaçırmıştım.

İçimi ezici bir rahatlama duygusu kapladı. Bjorn'ü itip son basamakları koşarak çıktım, dağın tepesine tırmandım.

Her taraf bulutlarla ve sisle kaplıydı. Az önce tırmanmak için çok mücadele ettiğim uçurumun kenarından kazara düşmemek için gözlerimin alışmasını bekledim. Yakıcı yaşları akıtmak için kirpiklerimi kırpıştırınca ağaçları, hafif bir karla kaplı toprağı seçebildim.

Orada, gözlerini kocaman açmış ve ağzı bir karış açık bana bakan bir adam duruyordu.

"Nasıl?" Gerçek olup olmadığımı anlamak istercesine bana dokunmak için uzanıyordu. "Nasıl?"

"*Draug*'lar yok edildi," diye duyurdu Bjorn. Yanımda durunca adamın geri çekilmesine neden olmuştu. "Bunun için Hlin'in çocuğu ve Halsar'ın leydisi Freya Ateşten Doğan'a şükranlarını sunabilirsin."

Yanaklarımın içini ısırıp bu son unvandan kaçabilmeyi bütün kalbimle diledim.

Cübbesine bakılırsa, ağzı açık halde ikimize bakan tapınağın *gothi*'siydi. "*Draug*'ları yok mu etti?"

"Evet, yok ettiğini söyledim." Bjorn bir dirseğini çıktığımız merdivenleri koruyan taş yapıya dayadı. "Tapınağın serveti toplanmak üzere patikalara saçılmış şekilde bekliyor. Ancak yerinde olsam, tünelin bu boşluğunun kısa süreli olmaması için ona uzanmak isteyen ellere dikkat ederdim."

Gothi gözlerini kırpıştırdıktan sonra başını iki yana salladı. "Bu gerçekten de tanrıların işi."

Bjorn ağzını açtığı anda, yaşananların süslü bir versiyonunu bu kadar çabucak deneyimlemek istemediğim için ayağına bastım. Ayrıca buraya bir amaç için gelmiştim ve gerçekleştirmeye kararlıydım. "Tapınağa doğru devam edebilir miyiz?"

"Elbette, Hlin'in çocuğu." *Gothi* başını eğdi. "Tanrıların iradesine boyun eğmeden ana kapılardan giremezsiniz." Uçu-

rumun tepesi boyunca uzanan, bunca zamandır çok az insan geçmiş gibi görünen dar bir patikayı işaret etti. "Köprüye ulaşana kadar yolu takip edin, orada dostlarımdan biri sizi kabul etmek için bekliyor olacak."

Eğer tapınağa giden tek yol varsa, bunun beni ölü görmek isteyen birçok jarl tarafından tutulmama ihtimali neydi?

Bjorn'ün de aynı şeyi düşündüğü belliydi. "Zorlu bir yolculuk yaptık ve Fjalltindr'e büyük bir hizmette bulunduk. Bu yüzden belki bir istisna yapıp buradan girmemize izin verirsiniz." Eliyle ağaçları işaret etti. Aralarından görünen yapıları, etraflarında hareket eden insanları seçebiliyordum. "Kim bilecek?"

Gothi derin bir nefes alıp çenesini kaldırdı. "Korkarım bu mümkün değil. Sizin için bile."

Yüzümü buruşturdum çünkü günlerdir çok az uyuduktan sonra Bjorn'ü test etmenin hiç sırası değildi. Çenesi kızgınlıkla gerildiğinde endişelerim doğrulandı.

"Peki beni kim durduracak? Sen mi? Dene de gör." Bjorn başını iki yana sallayarak ağaçlara yöneldi. "Gidelim, Freya. Yemek kokusunu buradan alabiliyorum."

Birkaç adım atmıştı ki, sanki görünmez bir bariyere çarpmış gibi sendeleyerek geri çekildi. Alnını ovuşturup sinirle küfretti. İleri uzattığı eli, sanki tamamen şeffaf bir cama bastırıyormuş gibi havada durdu. *Gothi*'yi sırıtırken yakaladım ancak akıllı davrandı, Bjorn arkasını dönmeden önce yüz ifadesini düzeltti. "Kapılardan geçmelisiniz," dedi ciddi bir ses tonuyla.

Bjorn'ün gözleri bıkkınlıkla kısılmıştı, ben de aynı şekilde hissediyordum. Karanlığın, şiddetin ve ölümün içinden geçip gelmiştik ama gelenekler tarafından engelleniyorduk. "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye çıkıştı.

Gothi ona küçümseyici bir gülümsemeyle baktı. Bjorn bunu hak etse bile bu hareketini oldukça cesur bulmuştum. Bjorn'ün kibirden değil, çaresizlikten böyle davrandığını bilmeme rağ-

men gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyordum. "Korkarım leydinizi tanıtırken isminizi söylemediniz. Fakat savaştaki ününüz ne olursa olsun, kapılardan geçmek zorundasınız. Tanrıların dileği bu şekilde."

Bjorn çenesini ileri geri oynattıktan sonra *gothi*'ye öyle bir gülümsedi ki, adam telaşla bir adım geri çekildi. "Peki. Gidelim, Freya."

Bjorn ağzının içinden gittikçe daha okkalı küfürler mırıldanırken bir süre uzaklaşmamızı bekledim. "Ne yapacağız?" diye sordum.

"Kapıların koruma altında olup olmadığına bakacağız. Belki tanrıların desteği devam eder de kimseyle karşılaşmadan içeri gireriz."

Bunun bir sınav olması gerektiğini düşünürsek, söylediğini olası görmüyordum. Ancak söylemeye zahmet etmedim.

Dağın zirvesinden dolaşan dar patikayı takip ettik. Bulutlar ve sis manzarayı kapatıyordu, daha az nefes alabildiğimi hissediyordum. Buna yükseklik sebep oluyordu. Tapınağın konumunun bizi gökyüzüne, tanrılara olabildiğince yaklaştırmak için olup olmadığını merak ettim ama yukarı baktığımda sadece daha fazla bulut buldum. Pişen yemek kokuları burnuma geldikçe midem gurulduyordu. Fjalltindr'in sınırları içindekiler gülüyor, dünyayı umursamadan müzik çalıyormuş gibi görünüyordu. Tabii onlara ulaşmamızın hiçbir yolu yoktu çünkü hem Bjorn hem de ben görünmez bariyeri ilerlediğimiz her metrede test etsek bile asla bir aralık bulamıyorduk. Hatta ulaşabildiğim kadar yükseğe ulaşmam için Bjorn beni omuzlarına çıkarmıştı ama bariyer bulutlara kadar uzanıyordu. Sonunda iki devasa taş sütun göründüğünde aç ve huysuzdum, yoluma çıkan herkesi uçurumdan aşağı atmaya hazırdım.

Bjorn elimi tutarak beni çalıların arkasına çekti, birlikte yapraksız dalların arasından baktık. Güney yamacındaki pati-

kayı ilk kez görüyordum. Görebildiğim kadarıyla dik ve tehlikeli bir patikadan yukarı doğru zorlu bir tırmanış vardı. Son adımlar, gezginlerin kapıların önündeki açık araziye ulaşmak için bir uçurumun üzerinde uzanan dar aralıklı kayalardan geçmelerini gerektiriyordu.

Kapıların önünde sekiz savaşçı duruyordu. Daha fazlası uçurumun uzak tarafındaydı. Burada bir kamp kurulduğuna dair işaretler vardı, yani tapınak arazisine kabul edilmeyi beklemekten daha kalıcı bir durum söz konusuydu.

"Kim olduklarını biliyor musun?" diye fısıldadım.

Bjorn gergince başını yukarı aşağı sallayarak gür kızıl sakallı ve kafası tıraşlı iri bir savaşçıyı işaret etti. "Bu Jarl Sten."

Jarl Sten bir boğa gibi yapılıydı, muhtemelen kaldırmakta zorlanacağım bir balta taşıyordu. "Babanla arası iyi değil sanırım?"

Bjorn bana yan yan bakarak böyle bir şeyi ummanın aptallık olduğunu ima etti.

Gökyüzüne doğru bakarak, "İyi," diye mırıldandım. Güneş aşağı doğru kayıyordu, yani ayın görünmesine sadece bir ya da iki saat vardı. "Onları öldürürüz, sonra kapılardan geçip buraya yapmaya geldiğimiz şeyi halletmeye koyuluruz."

Bjorn'ün kaşları kalktı. "Belki de bir tanrının kanından olmanın yanı sıra, eski Valkyrie*'lerin soyundan geliyorsundur."

"Neden böyle söyledin?"

"Şiddeti en iyi çözüm olarak görmeye başlıyorsun."

Aslında gerçeğin yakınından bile geçmiyordu. Şiddeti çözüm olarak görüyordum çünkü alternatifi, şiddetin bana uygulanmasıydı. "Şiddet burada nasıl çözüm olmaz?"

"Anladığım kadarıyla Fjalltindr'in kapılarından geçmek için dizlerinin üzerine çöküp her tanrıyı ismiyle onurlandırman gerekiyor."

* İskandinav mitolojisinde Odin'in yardımcıları olan miğfer ve mızraklarla silahlanmış genç, güzel bakirelerdir. (ç.n.)

Hayatının çoğunu Nordeland'de geçirmiş olan Bjorn'ün de daha önce hiç tapınağa gitmemiş olduğunu fark edince ona bakakaldım. "Hangi tanrıların?"

"Hepsinin." Bembeyaz kesildiğimde güldü. "Tüm savaşlar çelikle kazanılmaz, Ateşten Doğan. Bazıları kurnazlıkla kazanılır."

"Ne öneriyorsun?" Hem endişe hem de merakla sormuştum çünkü Bjorn'ün sırıtışı genişlemişti ve yeşil gözleri ışıl ışıl parlıyordu. *Bunun* ne anlama geldiğini biliyordum.

"*Gothar*'ın tüneldeki altınları toplamak konusunda ne durumda olduklarını görmeye gidelim diyorum."

BÖLÜM 18

Bir saatten daha kısa bir süre sonra Bjorn'le ben bir kez daha kapılara yaklaştık ancak bu kez üzerimizde *gothar*'ın kukuletalı cüppeleri vardı. Bu derin başlıklar hem sıcak tutma hem de gizlenme amacına hizmet ediyordu.

Kıyafetleri almak zor *olmamıştı*. Bjorn'ün tahmin ettiği gibi, *gothi* ve arkadaşlarından biri çalınan serveti aramak için hemen tünellere girmişti. Fenerlerini söndürdükten sonra Bjorn kıyafetlerini vermezlerse onları karanlıkta yalnız bırakacağını söylemiş, bu da onların düğün gecesindeki erkeklerden daha hızlı soyunmalarına neden olmuştu.

Bjorn yine de onları karanlıkta bırakmış, kurtulup çıkış yolunu bulabilmeleri için gevşekçe bağlamıştı.

Eninde sonunda kurtulurlardı.

Ağlamaklı yakarışların yankıları kulaklarımı doldurdukça uzaklaşmak kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu. "Onları orada karanlıkta bırakmak zalimlikti," diye mırıldandım.

"Değildi. Piçler kimse öğrenmeden servetin bir kısmını cebe indirmeyi planlıyorlardı, yani hizmet ettiklerini iddia ettikle-

ri tanrılar tarafından *draug*'a dönüştürülebilirlerdi. İki adamı da kendilerinden kurtardık. Şimdi daha hızlı yürü, zamanımız azalıyor."

Bjorn neredeyse kapıları görene kadar beni patikada koşturdu. Sonra yavaşlayarak sakin adımlarla ilerlemeye başladı.

Bekleyen savaşçılara yaklaşırken başımı eğip onu taklit ettim.

Hedeflerinin bu şekilde gelebileceğinden hiç şüphelenmediklerinden hiçbiri bize dikkat etmedi. Geçmemiz için yer de açmadılar, Bjorn ve beni aralarından dolaşmaya zorladılar. Kalbim gümbürdeyerek atıyor, midem kasılıyordu. İçlerinden birinin hızlı nefes alışımı fark etmesinden korkuyordum. Bir çift bahtsız *gothar* değil, Bjorn'le ben olduğumu anlamalarından korkuyordum.

Askerler sadece soğuktan homurdanıyorlardı. Yarısı bunun aptalca bir iş olduğunu düşünüyor, diğer yarısı da kalkanım işaret fişeği gibi yanarken köprüden geçeceğime inanıyordu. Hiçbiri hemen yanlarında durduğumdan şüphelenmiyordu, yani birkaç adım sonra kapılara ulaşacaktık.

Beyaz saçlı yaşlı bir *gothi* kapıda bekliyordu. Ben önünde diz çöktüğümde Bjorn de hareketimi takip etti. Yaşlı adam şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken başımı kaldırıp onunla göz göze geldim. "*Draug*'lar yok edildi," dedim yumuşak bir sesle.

Katarakt kaplı gözleri irileştikten sonra sadece birkaç adım arkamda duran savaşçılara baktı. Kim olduğumu anlamasını izlerken gerilmiş, beni ölü görmek isteyenlere satmaması için tüm tanrılara dua ediyordum. Yaşlı *gothi* gülümseyerek sakince sordu. "Odin'e, Thor'a, Frigg'e, Freyr'e ve..." Duraksayıp bana göz kırptı. "Freyja'ya boyun eğiyor musunuz?"

"Evet," dedim çatallı bir sesle. Arkama bakma isteğimi bastırmaya çalışıyordum. Dizlerimin üzerinde savunmasızken düşmanlarımın arkamda olduğunu bilmek, onlarla kafa kafaya çarpışmaktan çok daha kötüydü.

"Tyr, Hlin, Njord ve Loki'ye?"

Ben yaşlı adamın daha hızlı konuşmasını dilediğim sırada, "Evet," diye yanıtladı Bjorn. İsmi henüz anılmamış düzinelerce tanrı vardı, üstelik her geçen saniye kim olduğumun anlaşılması riski artıyordu.

Tanrıların isimlerini zar zor duyuyor, sadece her duraksamada onayımı mırıldanıyordum çünkü her bir parçam arkamızdaki savaşçıların kalbimin gümbürtüsünü duyacağından emindi. Gerginlik ve korkuyla attığım terin kokusunu alacaklarından, Bjorn'ün yere bastırdığı yaralı ellerinin *gothi* elleri olmadığını fark edeceklerinden emindim. Daha kötüsü, tapınaktaki *gothar*'ın neden diz çökerek tanrılara teslim olduğunu sorgulayacaklardı.

Bağırışlar havayı doldurana kadar korkularımı yanlış yere yönelttiğimi fark etmedim.

Başımı kaldırıp kapılardan içeri bakınca irkildim. İleride, iç çamaşırlarına kadar soyunmuş iki adam bize doğru ilerliyordu. Ben içimi dolduran korkuyla onları izlerken içlerinden biri bizi işaret etti. "Onlardı! *Draug*'ları yendiler, ardından Fjalltindr'e gizlice girebilmek için bize saldırdılar!"

Kapıların hemen içinde duran insanlar bunu duyunca meraklı fısıltılar aralarında orman yangını gibi yayıldı. Birkaçı adamların kimi işaret ettiğini görmek için döndü.

"Onları öldürmeliydim." Bjorn iç çekti. "Tyr içgüdülerimi terk ettiğim için beni cezalandırıyor."

Panik selinde boğulmak üzere olmasaydım, ona bir tokat atardım ama arkamızdaki savaşçılar kargaşa yüzünden kıpırdanmaya başlamıştı. Yalnızca birkaç saniyemiz vardı. Kapıların içinde bir kalabalık toplanıyordu, *gothar* ikilisi hikâyelerini tekrarlarken beni işaret ediyordu.

Yaşlı adam tanrıların isimlerini daha hızlı saymaya başlamıştı. Bjorn ve ben onaylayan mırıltılarla karşılık verdikçe,

beynim kaç tane kaldığını hatırlamaya çalışıyordu. Bir el kukuletamı kavrayıp onu geriye çekmeden bir saniye önce *çok fazla* kaldığını düşünüyordum.

"Bu o!" diye hırladı bir erkek.

Bjorn çoktan ayağa kalkmış, cübbesini çıkarıp baltasını eline almıştı. "Bu savaşı gerçekten istiyor musunuz?" diye sordu savaşçılara. "Küçük bir tanrının çocuğunun hayatlarınıza değeceğinden bu kadar emin misiniz?"

Buna değmezdim. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Yine de herkes benim için birbirini katletmeye hazır görünüyordu.

"Kızım." Yaşlı adamın terslenen sesi, dikkatimi tekrar ona çevirmeme neden oldu. "Boyun eğiyor musun?"

Az önce hangi tanrıların adını verdiğine dair hiçbir fikrim yoktu. "Evet, eğiyorum!" Bağırırken söz konusu tanrıların onlara saygısızlık etmiş olduğumu hissetmemeleri için dua ediyordum.

Savaşçılardan biri, "Kâhinin kehanetini duyduk, Ateş El," diye karşılık verdi. "Kimse Jarl Snorri'ye yemin etmek istemiyor."

Onları suçlamıyordum ama bunu ifade etmemin bana yardımcı olacağını sanmıyordum.

Yaşlı *gothi* kaşlarını çatmış bana bakıyordu, dikkatim dağıldığı için bir dizi ismi daha duymamıştım. "Evet!" Bariyerin kalkıp kalkmadığını kontrol etmek için ellerimi kaldırdım ama değişiklik yoktu. "Daha hızlı!"

"Kâhinlerin nasıl olduğunu bilirsin," dedi Bjorn. "Bilmece gibi konuşurlar. Gelecekle ilgili söylediklerinin hiçbiri, bu konuda bir şey yapma zamanı geçene kadar net değildir."

"Tanrıların çocukları söz konusu olduğu zamanlar hariç," diye karşılık verdi savaşçı. "Kalkan kızının kaderi belirsiz. Seninki de öyle, Ateş El."

Bjorn bunun üzerine güldü. "O zaman bu savaşın nasıl bi-

teceği hem tanrılar hem de senin için sürpriz olabilir. Gerçi hiç sanmıyorum."

Kulaklarıma bir çığlık doldu ve arkamı döndüğümde göğsünde yanık bir delik açılan savaşçının uçurumdan geriye yuvarlanışını izledim. Bjorn'ün baltası çoktan bir sonrakinin silahıyla çarpışmıştı. Baltası kılıca kenetlendi, Bjorn adamın suratına bir yumruk indirip bacağını vücudundan kesti. Çığlıklar kulakları sağır ediyordu. Adamlar birbiri ardına Bjorn'ün savaş becerisine yenik düşüyordu. Ancak Jarl Sten daha fazla adamla köprünün yarısını geçmişti. Yirmiye karşı bir olacaktı.

Omzuma kapanan ellerle irkilerek yaşlı adamın çalıntı cübbemi tuttuğunu gördüm. "Yaşamak istiyorsan odaklanmalısın," diye tersledi beni. "Sigyn ve Snotra'ya boyun eğiyor musun?"

Neden bu kadar çok tanrı vardı? Neden bu kadar çok isim vardı? "Evet!"

Daha fazla çığlık yükseldi, yanık et kokusu havayı buruklaştırdı. Dönüp tehlikeyle yüzleşme ihtiyacıyla tüylerim ürperiyordu ama yaşlı adam daha çok isim haykırmaya devam ediyordu.

"Evet!" Daha fazla tanrı saymasını bekledim.

Yaşlı adam sadece, "Bu kadar, kızım! Silahlarınızı bırakın ve içeri girin!" demekle yetindi.

Asla olmazdı.

Arkamı dönerek kılıcımı çektim. "Bjorn..."

Bjorn'ün eli göğsüme çarptı ve bariyerden içeri yuvarlandım. Toplanan *gothar*'ın yanında kıçımın üzerine düşerken büyü, kılıcı elimden aldı. Bjorn silahımı tekmeleyerek ulaşamayacağım bir yere fırlattıktan sonra *gothi*'ye bağırdı. "Onu tut!"

"Seni aptal." Bir çift el kollarımı tutup beni geri çekerken bağırmaya devam ettim. "Seni lanet olası aptal adam!"

Bjorn beni duyduysa bile tepki vermedi.

Sten ve adamlarının geri kalanı köprünün karşısındaydı. Kalkanlarını kenetleyerek bir duvar oluşturmuş, mızraklarını boşluklardan dışarı uzatmış şekilde Bjorn'e yaklaşıyorlardı. "Teslim ol, Ateş El," diye bağırdı jarl. "Teslim olursan yaşamana izin veririz."

"Kazanırken neden teslim olayım ki?" Bjorn ölmek üzere olan bir adamı çizmesiyle dürttü. "Asıl sen ve adamların teslim olmalısınız. Buradan onurunuzla olmasa bile hâlâ yaşarken geri çekilin."

"Kalkan kızı hâlâ hayattayken olmaz," diye hırladı Sten. "O olmadan Snorri bir hiç. O olmazsa, Saga'nın öngördüğü gelecek yok olur."

Bjorn kahkaha attı. "Onun kaderini değiştirebilecek gücün yok." Sonra baltasını kalkanlardan birine fırlattı, kalkanı tutan adam arkasındakilere doğru sendelerken yanan odun parçaları havaya uçuştu.

"Saldırın," diye kükredi Sten. Adamlar ileri atıldığında Bjorn'ün baltası hâlâ adamın kalkanına saplıydı, tahta neredeyse tamamen alevlerle sarmalanmıştı.

Bjorn düşen kılıcını almak için eğilirken adamlardan biri kalkanının kenarından mızrağını savurdu ve ucu hafifçe yüzünü kesti. Bjorn mızraktan sıyrılarak kılıcını aynı boşluğa sapladı, bıçak göğsünü delip geçtiğinde adam çığlık attı.

Başka bir mızrağı savuşturduğu sırada alevli baltası tekrar elinde belirmişti. Bir kadını kalkanından yakalayarak öne doğru çekti. Kadın tökezleyip kendi baltasını Bjorn'ün kafasına doğru savurdu ama o bu darbeden hızla kaçtı, baltasını kadının yan tarafına sapladı. Ateşli balta kadının gövdesini yarmıştı. Kadın çığlık atarken zincir zırhının halkaları dışarı doğru patladı.

Bjorn kadının kan fışkıran cesedinin üzerinden geçip kalkan duvarında bıraktığı boşluğa girdi. Etrafındakilere baltasını savurdukça kadın ve erkekler düşmeye başladı. Geri çekildiğinde yüzü kana bulanmıştı.

Kadının yerini alarak, "Duvarı tutun," diye bağırdı Sten. Kalkanlar tekrar kenetlendi. Sten'in savaşçılarının gözlerindeki korkudan şüphe yoktu, yine de saflarını korudular. İçlerinden biri mızrağını Bjorn'e fırlatınca nefesim kesildi ama o baltasıyla silahı havaya savurdu. Daha fazla asker aynısını yapmaya, mızraklarını birbiri ardına fırlatmaya başladı.

Bjorn sırtını bariyere çarparak düştüğünde, yardımına gitmemi engelleyen yarım düzine *gothar*'a karşı mücadele ederek çığlık attım.

"Hayır!" Ölümcül bir yara aldığından emindim. Onu kaybedeceğime emindim.

Ancak Bjorn yere yığılmak yerine, düşmüş bir kalkanı önüne çekti.

Bir saniye sonra saldıran savaşçılardan ikisi çığlık çığlığa yere düştü, sırtlarına oklar saplanmıştı.

Neler oluyor?

Eğilerek Bjorn'ün yanından, kalabalığın bacaklarının arasından baktım. İleride, köprünün uzak tarafında toplanan bir grup savaşçının ellerinde yaylar vardı.

Snorri başlarındaydı.

"Bırakın!" diye kükredi. Sten'le adamlarının üzerine bir ok yağmuru yağdı. Gidecek hiçbir yerleri yoktu.

Birkaçı kapıdan geçmeye çalıştı ama bariyerden geri sektiler. Fırlatılan oklar sırtlarına saplandı. Kaçış olmadığını gören diğerleri, ok yağmurunu engellemek için kendilerini çaresizce Bjorn'ün üzerine attılar.

Bjorn birini baltasıyla yaraladı. Adam kolundaki yanık yarayı tutarken inledi. O sırada diğerleri Bjorn'ün kalkanını tutup ondan uzaklaştırdılar. Daha fazla ok düştü. Bir tanesi koluna o kadar yakındı ki, bariyerden sekerken nefesim kesildi.

Gothar'dan kurtularak kendimi ileri attığımda biri bacaklarımı yakaladı. Bjorn'ün üzerine düştüm ve daha fazla ilerle-

yemeyeceğimi bildiğim için ona uzandım. Parmaklarımı onunkilerin üzerine kapattığımda baltasının sıcaklığı gömleğimin kolunu yaktı, onu bırakmamak için tırnaklarımı eline geçirdim. "Hlin," diye tısladım. "Koru beni."

Koru *onu*...

Ellerimden akan büyü, Bjorn'ü gümüş rengi bir parıltıyla kapladı. Tam o sırada bir savaşçı kılıcını ona doğru savurdu. Bir uyarı çığlığı attım ama Bjorn sakince bir kolunu kaldırdı.

Kılıç çok büyük bir güçle büyümden geri sekti, savaşçının başının üzerinden uçuruma doğru savruldu. Etrafımıza oklar yağıyordu, ben bir tanesi isabet ettiğinde kaçınılmaz olacak acıya hazırlanırken Bjorn hiç irkilmiyordu. Dört bir yanda savaşçılar düşüyor, son nefeslerini verirken kulaklarımı acı çığlıkları ve hırıltılı solukları dolduruyordu.

Sonra sessizlik çöktü.

Kesik kesik nefes almaya devam ediyordum. Tırnaklarımı Bjorn'ün eline batırmış, diğer kolumu beline dolamış ve yüzümü bacağına yapıştırmıştım. *Gothar* grubu beni bariyerden içeri çekmeye çalışmayı bırakmıştı. Ellerinin beni sertçe tuttukları yerler acıtıyordu. Eğer o kadar uzun yaşarsam, yarın muhtemelen bacaklarım mosmor olacaktı..

"Bitti," dedi Bjorn usulca. "Öldüler."

Ona inanıyordum, yine de büyümü bırakamıyordum. Damarlarımdaki öfke ve korkunun körüklediği kanım kükrerken savunmamı düşüremiyordum. Onu tamamen kaybetmeye bu kadar yaklaşmışken bırakamazdım.

"Freya, babam geliyor."

Onun babası, benim *kocamdı*.

Snorri kurtuluşumuz olmuştu ama onunla yüzleşmektense, beni öldürmeye çalışan başka bir klanla daha yüzleşmeyi tercih ederdim.

"Freya." Snorri'nin boğuk sesi ortamdaki sessizliği böldü. "Kalkanını indir."

İçimi bir acı kaplasa da itaat ettim. Önce büyümü, ardından Bjorn'ün elini bıraktım. Tırnaklarımın etine saplandığı yerde beş tane kırmızı hilal vardı, birinden bir damla kan süzülüp yere damladı. Titreyerek kalçalarımın üzerine oturdum, Snorri'nin bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdım.

Ylva hemen yanında duruyordu, grubunun diğer savaşçıları da arkasındaydı.

"*Draug*'ları yendin ve sınavı geçtin." Dudakları geniş bir gülümsemeyle aralandı. "Yapabileceğini biliyordum. Tanrıların senin için planları var."

Nedenini bilmiyordum ancak söyledikleri beni öfkelendirmişti. Bir hayaletin fısıldadığı bilmecelere körü körüne inanarak hem benim hem de Bjorn'ün hayatını riske atmıştı. Şimdiyse her şey, tüm detaylarını düşündüğü bir plana göre ilerlemiş gibi karşımda duruyordu.

"Bunu sürekli duyuyorum." Sesim hırıltılıydı ve bu iyiydi çünkü buz gibi tınısını gizliyordu. "Görünüşe göre dağı sağ salim tırmanmışsınız."

Snorri omuz silkti. "Biraz hile gerektirdi ama tanrılar zekileri ödüllendirir. Size zamanında ulaşmamızı sağladığı için yapılan fedakârlıklara değdi."

Savaşçılara tekrar baktım, orada olmasını beklediğim tüm yüzler oradaydı ve hiçbiri yıpranmış görünmüyordu. "Hangi fedakârlıklar?"

Snorri gözünü bile kırpmadı. "Köleler. Onları senmişsin gibi gösterdik. Üç kez işe yaradı. Bizi pusuya düşürmek için gönderilenler, bizden kaçan bir savaşçı kılığına bürünmüş sarışın kadının peşine düştüler."

Ölmüşlerdi. Üç kadın da *ölmüştü.*

Midem bulandı. Arkamı dönerek toprağın üzerine kustum. *Fedakârlık* deyince seçme şansları olduğunu ima ediyordu. Ölmek *istediklerini* ima ediyordu. Oysa gerçekte, reddettikleri

takdirde muhtemelen Snorri onları daha kötü bir ölümle tehdit etmişti.

Zalim, kalpsiz pislik. Ellerimle dizlerimin üzerinde durdum, yere tükürdüm çünkü arkamı dönersem onu öldürecektim.

Ya da en azından deneyecektim.

Yakınımda benden çok daha iyi savaşçılar durduğu için kaçınılmaz olarak başarısız olduğumda ailem bir şekilde cezalandırılacaktı.

Dilini ısır, Freya, diye emrettim kendime. *Ölülere yardım elin ulaşmaz ama yaşayanları lanetleme gücü hâlâ sende.*

"Daha fazlası geleceği için burada oyalanmanın akıllıca olmadığını düşünüyorum." Yaşlı *gothi*'ye dönerek, "Kaldığım yerden devam edelim mi?" diye sordu Bjorn.

Yaşlı adam katliama ağzı açık bakıyordu. Bjorn'ün söyledikleri üzerine gözlerini kırpıştırdı, ardından başıyla onayladı. "Evet. Elbette, Tyr'in çocuğu."

Bjorn giriş ayinini bitirmek için dizlerinin üzerine çöktü. O bunu yaparken Snorri'nin savaşçıları, ölenlerin değerli eşyalarını yağmalamak için harekete geçip cesetleri bir kenara sürüklediler. Muhtemelen orada yakılacaklardı. Düşman olsunlar ya da olmasınlar, onlar Skalandliydi ve ölümlerinde onurlandırılacaklardı.

Bariyerden geçerken, "Sizi Tanrılar Salonu'nda bekleyeceğiz," dedi Bjorn omzunun üzerinden. Beni omuzlarımdan tuttu, geçmemiz için bize geniş bir alan bırakan izleyici kitlesinin arasından ilerletti.

Tekrar tekrar, "*Draug*'u yendiler," diye fısıldanıyordu.

"Beklememiz gerekmez mi?" Onlarca erkek, kadın ve birkaç çocuğun etraflarında dolaştığı çadırlarla ocak yığınına doğru ilerlerken mırıldandım. Yakınlardan uzaklardan yüzlerce kişi gelmiş olmalıydı.

"Babamı çıplak ellerinle öldürmeye hazır göründüğün için

mesafenin ihtiyatlı bir seçim olduğunu düşündüm. Sakinleşmen için sana bir şans vereyim istedim." Omuzlarımı sıktıktan sonra bıraktı, ellerinden geriye kalan sıcaklık çok çabuk kayboldu. "Acıktım, ayrıca susadım. Savaşmak her zaman sert bir içki arzulamama neden oluyor."

Ateşin yanında oturan bir adam sanki onun söylediklerini duymuş gibi, "Bjorn!" diye bağırdı. Ayaklarının dibindeki sürahiden ona bir kadeh doldurdu. Birbirlerinin sırtına sertçe vurdular, adam bardağı Bjorn'e uzattı ve daha sonra birbirlerini bulacaklarına söz vererek ayrıldılar.

"Mesafe beni sakinleştirmeyecek," dedim o kadehini kafasına dikerken. Başka bir ateşin başındaki adam gülerek kadehini yeniden doldurdu, bu işlem bir sonraki ateş başında da tekrarlandı. Bjorn'ün babasının bölgeleri dışında bile oldukça iyi tanınan, sevilen biri olduğu belliydi.

"Yapılacak bir şey yok," diye cevap verdi. "O kadınların intikamını almak, sana ödemek istediğinden çok daha fazlasına mal olur. Bunu biliyorsun, bu yüzden Snorri'yi uçurumdan aşağı itmedin. Al, iç biraz. İçki hızlı çarptı ve tek başıma sarhoş olmayı sevmiyorum."

Uzattığı kadehten birkaç yudum alarak ona geri verdim. Bal likörü dilimin daha hızlı, kafamın daha yavaş çalışmasına neden oluyordu. Ayrıca sinirli halime hiç yardımcı olmazdı. "Snorri beni fazla zorlamamak için dikkatli olmalı. Bir sınırım var."

"Öyle mi?" Bakışlarımız buluşup yeşil gözlerine baktığımda, orada kınamadan ziyade merak buldum. "Babam aileni rehin tutuyor. Onları korumak için yapmayacağın, feda etmeyeceğin hiçbir şey olmadığını defalarca kez kanıtladın. Eklemem gerekirse, bunu hak etmeseler bile yaptın. Bu da demek oluyor ki, Snorri ne isterse yapabilir ve sen de ona boyun eğersin."

"Bu doğru değil!" İtirazım kendi kulaklarıma zayıf geldi. Söylediklerinin gerçekliği, kurşun ağırlıklar gibi omuzlarıma yığılıp beni aşağıya çekiyordu. "Ne yapmamı isterdin? Sen olsan ne yapardın?"

Omuz silkti. "Böyle bir durumda olmam için bana karşı koz olarak kullanılabilecek birinin olması gerekir. Yaşayan birinin."

Bu kadar değer verdiği birinin *olmaması* mideme bir sancı saplanmasına neden olsa da bu hissi bir kenara ittim. "Hayatında uğruna ölmeye değecek bir şey olmazsa, yaşamaya değecek ne var?"

"İtibar. Savaş ünü."

Bjorn'ün yanıtı bencilliği nedeniyle beni tiksindirmeliydi ama... kayıtsızlığının altında bir boşluk sezmiştim ve bir yanının, durumun başka türlü olmasını dileyip dilemediğini merak ettim. "Eh, ona zaten sahipsin," diyerek kadehi kafama diktim.

Sessizlik içinde oymalı ahşap kapıları ardına kadar açılmış devasa bir salonun girişine yaklaştık. İçeri adım attığımda gözlerimin loşluğa alışması için duraksadım. Alıştığım anda ise salondaki ahşaptan yapılmış tanrı heykellerine odaklandım.

Onlara doğru yürümeye başladım ama Bjorn donup kalmıştı.

Tüylerim ürperirken dikkatim daha önce fark etmediğim bir şeye yöneldi. Önümüzde bir adam ve onun biraz gerisinde sarı saçları savaş örgüleriyle örülmüş iriyarı bir kadın duruyordu.

Snorri'yle yaşıtmış gibi görünen adam gülümsedi, dudakları beyaz dişlerini ortaya çıkararak kıvrıldı. "Uzun zaman oldu, Bjorn."

Bjorn bir an sessiz kaldı. Yandan ona baktığımda gerginlikten kaskatı kesilmiş olduğunu gördüm. "Öyle oldu, Kral Harald," dedi sonunda.

Kral Harald.

Kalbim göğsümde tekledi. Bu adam, Nordeland'in kralıydı. Yıllarca Bjorn'ü rehin tutan, annesini öldüren adamdı.

BÖLÜM 19

"Seni burada gördüğüme şaşırdım." Bjorn'ün yumuşak sesi bedeninden yayılan gerginliği gizliyordu. "Nordeland'den Fjalltindr'e uzun bir mesafe katetmişsin. Ayrıca tehlikeli."

"Tanrılara olan bağlılığımı kanıtlama isteği duydum," diye yanıtladı Harald. "Bu yaz denizlere açıldığımda Thor'un bana kötü gözle bakmasını istemem."

Yanındaki uzun boylu kadın hafif bir kahkaha attığında midemdeki bal likörü ekşidi. *Yazın denizlere açılmak* derken *baskın* yapmayı kastediyordu. Üstelik Skaland, Nordeland'in en yakın hedefiydi.

Tabii Bjorn bunu biliyor olmalıydı. "Bir yolculuk mu planlıyorsun? Sahil en çok sıcak aylarda rahatlatıcıdır."

Kral küçük bir tebessüm ettikten sonra omuz silkti. Uzun, zayıf gövdesi bu hareketi zarif göstermişti. İçgüdüsel olarak ondan nefret etmeseydim... çıkık elmacıkkemikleri, omuzlarına kadar gevşek dalgalar halinde dökülen sarı-kahve saçları ve altın bir tokayla tutturulmuş kısa sakalı olan bu adamı fazlasıy-

la çekici bulabilirdim. "Norn'ların bizim için neler hazırladığını göreceğiz. Şimdiden şaşırtıcı gelişmeler oldu."

Grinin en solgun tonunda olan gözleri benimkilere kilitlendiğinde *benden* bahsettiğini anladım. Şaşırtıcı gelişme bendim. Bjorn casusunu öldürmesine rağmen Kral Harald benim kim olduğumu, neyi temsil ettiğimi biliyordu. "Sen kalkan kızısın, değil mi?" diyerek bunu doğrulamış oldu. "Adın ne?"

Kimliğimi inkâr etmenin çok bir anlamı yok gibiydi. "Freya, Erik'in kızı."

"Hayatta kalmana şaşırdım. Birçok kişi ölmeni istiyor çünkü Skaland'de bir kral görmek istemiyorlar. Snorri'ye bağlılık yemini etmeyi hiç istemiyorlar. Yine de hepsinin yemin ettikleri üzere, seni öldürmeyi başaramadıklarını görüyorum."

Bjorn yanımda huzursuzca kıpırdandı ve benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Harald kendisini de ölümümü isteyenler arasında sayıyor muydu? Fjalltindr'de silahlara izin verilmiyor olabilirdi ama bu, adamlarının bizi sınırların dışında pusuya düşürmesine engel olmazdı.

"Biraz ileri görüşlü olmak, Freya'nın ölümünü isteyenlere izlenecek başka bir yol olduğunu gösterebilirdi," diye yanıtladı Bjorn. "Tanrıların henüz gerçekleşmemiş bir gelecekten söz ettikleri düşünüldüğünde risk almaya değer bir yol."

Bu karmaşık ifade kulağıma tuhaf gelmişti. Üzerinde düşünmeye fırsat bulamadan kral cevap verdi.

"Öyleyse Fjalltindr'de dolaşan fısıltılar doğru mu? Tünellerdeki *draug*'ları o mu yok etti?" Harald cevap beklemeden sadece başını yana yatırarak sordu. "Nasıl? Ölümlü bir silahla öldürülemezler ve Hlin'in kalkanı sadece korur."

"Görünüşe göre, Hlin'den daha fazlası tarafından destekleniyor."

Tyr'in elimin derisinin yarısını yakıp eritmekten memnun olduğu düşünülürse, durum kesinlikle böyle *değildi*. Ancak

beni öldürmeye kararlı olanları tüm tanrılar tarafından desteklendiğime ikna etmek onları kalbime bir bıçak saplamaktan vazgeçirecekse, bu yalanı gece gündüz haykırmaktan mutluluk duyardım. Onurumun da sınırları vardı.

Kral kaşlarından birini kaldırdı. "İlginç."

Arkamızdaki basamaklardan çok sayıda ayak sesi geldi. Yarım döndüğümde Snorri ve Ylva'nın arkalarında savaşçılarla yaklaştığını gördüm.

"Jarl Snorri. Yoksa Kral Snorri mi demeliyim?" Kral Harald genişçe gülümsedi ama bu sıcak bir gülümseme değildi. "Çok uzun zaman oldu. Ben de Bjorn'le arayı kapatıyordum. Varlığını özlüyoruz ve onu tekrar Nordeland'de görmek için çok şey veririz."

Bütün bedenim boyunca bir ürperti yayıldı.

"Harald." Snorri oğlunun yanına gelerek kralın söylediklerine aldırmadan, "Görüyorum ki, yeni karımla tanışmışsın," diye devam etti.

Harald'ın gözleri kararınca Snorri'nin, kralın tehdidine *cevap verdiğini* anladım. Eğer kehanet gerçekleşip Skaland tek bir kral altında birleşirse, sadece Nordeland'in baskınlarını püskürtmekle kalmayacaktık. Nordeland'e baskın düzenleyecek gücü de ele geçirecektik.

"Evet. *Freyaaa.*" Kral, adımı uzatarak söylerken korkuya kapıldığını hiç belli etmiyordu. "Zorlu olduğu kadar güzel de. Umarım sana bir sürü çocuk ve bir taç verir, eski dostum."

Snorri çenesini sıkarak kollarını kavuşturdu.

"Kehanetindeki kalkan kızını bulmuş olmanın mutluluk verici olduğunu söyleyebilirim ancak söylentilere göre sana kazandığından çok daha fazlasına mal olmuş," dedi kral. "Halsar saldırısı, Gnut'a yenik düşen adamlar, Fjalltindr yolunda kaybedilenler. Ben olsam, Saga'nın sözlerini yanlış yorumladığımdan endişelenirdim."

"Buraya tanrılara adaklarımızı sunmak için geldik," diye kısa kesti Snorri. "Düşmanlarımızla sohbet etmek için değil."

"*Düşmanlar* çok güçlü bir kelime. Özellikle de bir zamanlar dost ve müttefik olduğumuz düşünülürse."

"Bir zamanlar," dedi Snorri hırlayarak. "Sonra kâhinimi öldürüp oğlumu benden çaldın. Onu kölen olarak tuttun!"

Kralın yüzünden bir duygu geçti ama gülümsemesi hemen geri döndü. "Dostluğumuzun şerefine kendi oğlummuş gibi yetiştirdiğim bir *tutsak* olarak tuttum," diye düzeltti. "Peki başka ne seçeneğim vardı? Masum olmama rağmen beni Saga'nın ölümünden sorumlu tuttun, bunu halkın seni kıyılarıma baskın yapmak için desteklemesi amacıyla kullandın. Bjorn'ü yanımda tutmamış olsaydım, o baskınlar amacına ulaşırdı. Halkımı katlederdin ve *savaş* çıkardı."

"Savaş *çıkacak*." Snorri, kralla burun buruna geldi. "Kendini savunmak için artık oğlumu kullanamazsın, Harald. Oğlum yakında savaş meydanında, yanında kalkan kızıyla karşında duracak. Skaland'i bir kraldan mahrum bıraktığın bunca yıl boyunca olduğu gibi Nordeland kanayacak. Tanrıların huzurunda..." Hararetle heykelleri işaret etti. "Böyle olacağına yemin ederim."

Yanaklarımın içini ısırdım. Snorri sadece halkımızın kralı olmak istemiyordu. Aynı zamanda kaderini geciktirdiği için suçladığı adama karşı, Skaland'i bir silah gibi kullanmak niyetindeydi.

Gözümün önünden Nordeland'le savaşmak için boğazda yol aldığımız görüntüler geçti ve kalp atışlarımı hızlandırdı. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Bir yanım, kendi amaçlarına ulaşmak için Bjorn'ü ailesinden ayıran adama saldırma fikrinden zevk alıyordu. Bir yanım da Bjorn'ün, tutsakken Nordelandlilerin ona gösterdiği nezaketten bahsettiğini hatırlıyordu.

Tartışan adamlardan ziyade bakışları yere sabitlenmiş olan Bjorn'e baktım. *Bir şeyler yap*, diye diledim içimden. *Bir şey söyle.*

Oysa önündeki tartışmanın neredeyse hiç farkında değil gibiydi.

Bu duruma öfkelendim çünkü onu bu şekilde kendinde değilmiş gibi görmekten nefret ediyordum. Onu tutsak eden adamın karşısında olmak onu öfkelendirmeliydi. Bunun yerine tamamen hareketsiz kesilmiş, bakışlarını yere çevirmişti. Öfkem dilimde patladı. "Savaştan kaçmak için bir çocuğu kullanan her insan, Valhalla'yı asla göremeyecek bir korkaktır. Ölümde sizi karşılayan Hel olacak, Kral."

Cümlemi bitirir bitirmez ayaklarımızın altındaki zemin titremeye başladı. Gülmeye başlayan Snorri dışında, salondaki herkes telaşa kapıldı. "Gördün mü? Tanrılar onu izliyor ve desteklerini gösteriyorlar."

"Gerçekten öyle," diye cevapladı Harald. "Tahmin ettiğimden çok daha zorlu biri." Yolumuzdan çekilirken ekledi. "Tanrılarla arana girmeyeceğim, eski dostum."

Snorri alayla homurdandıktan sonra kolumdan tutup beni çekiştirmeye başladı ve Bjorn dahil herkes peşimizden geldi. Hepimiz biraz ilerlediğimizde Harald arkamızdan seslendi. "Bjorn. Ragnhild'in başına ne geldi?"

Casustan bahsedilince Bjorn olduğu yerde durup geri döndü. "O öldü. Aslında bunu bildiğini sanıyorum."

Harald başını eğerek onayladı. "Onu kim öldürdü?"

Sessizlik.

Oğluyla Harald'ın arasına girerek, "Ne fark eder ki?" diye sordu Snorri. "Bana karşı casusluk yaptı ve sonuçlarına katlandı."

"Fark etmez." Harald bir omzunu kaldırıp gözlerime baktı. "Yine de gördüğü son yüz seninkiydi, Freya. Bu yüzden öldü. Gidelim, Tora."

Nordeland kralı ve uzun boylu kadın başka bir şey söylemeden salondan çıkarak bizi tanrı heykelleriyle baş başa bıraktılar.

Snorri'yi ters yöne iterken, "Şu anki endişemiz Harald değil," dedi Ylva. "Acil bir tehdit de değil."

"Yanındaki kadın Tora, Thor'un çocuğu," diye cevap verdi Snorri. "Onun yanında Skade olacak, ikisi de ölümcül."

Skade'in kim olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama Thor'un çocuğu yıldırım çağırabilirdi ve bu yeterince korkutucuydu.

Ylva aynı şekilde hissediyorsa bile belli etmedi. "İkisi de Fjalltindr'de büyülerini kullanamazlar, bu yüzden daha sonrası için bir engel teşkil ediyorlar. Buraya ne için geldiysek onu yapmalıyız. Freya adağını sunmazsa ve tanrılar başarısızlığı yüzünden ona düşman olursa, savaş yeminlerinin bir anlamı kalmayacak."

Snorri gözlerini Harald'ın çıktığı kapıdan ayırmadan bir süre direndi. Sonunda homurdanarak cebinden bir avuç gümüş para çıkardı ve ellerime sıkıştırdı. "Tanrılardan lütuflarını iste."

Kendin iste, demek istiyordum ama yalnızca başımla onaylayıp heykellere yöneldim.

Salonun zemini yoktu, sadece bir derenin aktığı işlenmemiş kayalar vardı. Suyun kolları, heykellerin oturduğu adaları oluşturuyordu. Her tanrının ayaklarının dibinde adak yığınları duruyordu, Njord'un heykelinin altına gümüş bir para bırakmak için suyun üzerinden geçtim.

Njord, affını diliyorum çünkü... Anılar bir bir aklıma gelirken tereddüt ettim. Vragi'nin bana nasıl davrandığına dair anılar değildi, aklımdakiler Njord'un kanının ona bahşettiği büyüyü nasıl kullandığına dair anılardı. Sırf eğlendiği için defalarca kez karaya vurmasına sebep olduğu balinayı hatırladım. Onun umursamazlığı yüzünden karınları doyurmak yerine, sahilde çürüyen balıkları hatırladım. *Senin armağanına saygısızlık etti.*

Adını aldığım tanrıçanın ayaklarının dibine bir madeni para koyduğumda aklıma hemen ağabeyim geldi. *Freyja, lütfen Geir ile Ingrid'e sevgi ve mutluluk ver. Onlara bir sürü bebek ver.* Ingrid'in dileğinin bu olduğunu biliyordum.

Bjorn, Snorri ve Ylva peşimdeyken tanrıdan tanrıya giderek adaklarımı sundum. Tanrılardan sevdiklerime yardım etmelerini istedim. İhtiyacı olduğunu, hak ettiğini bildiklerim için yardımlarını diledim.

Loki'ye ulaştığımda aklıma kendim geldim. Loki hilekârdı, çocuklarına amaçlarına ulaşmaları için kendilerini başkalarının şekline dönüştürme yeteneği bahşetmişti. Düzenbazlar onun lütfunu isterdi.

Söylediğim tüm yalanlarla, ben de birinci dereceden bir düzenbazdım.

Loki, lütfen... Yalanlarımı daha iyi sürdürebilmem için bana bir yalancının dilini bahşetmesini istemekten çekindim. Oynamam gereken rol bu olsa da kalbimde olduğum kişi bu değildi. Onun yerine hiçbir şey istemeden sadece ayaklarının dibine bir gümüş para bıraktım.

Son tanrıya, Yüce Baba Odin'e döndüğümde Snorri'nin, "Artık sessiz kalamam, Bjorn," dediğini duydum.

Ben adaklarımı sunarken kimse konuşmamıştı. Bu yüzden Snorri'nin, dikkatim onlarda değilken ne söyleyebileceğini merak ederek adımlarımı yavaşlattım.

"Neden orada öylece durdun? Harald seni tutsak ederek Skaland'i kralından mahrum bıraktı. Ben intikam vaadimi duyururken sen dövülmüş bir köpek gibi sinip kaldın."

Göğsümde öfke alevlendi ama dudağımı ısırarak sessiz kaldım.

"Ya hiçbir şey yapmayacaktım ya da Fjalltindr topraklarında cinayet işleyecektim," diye cevap verdi Bjorn. "Şiddetimi kontrol ettiğim için memnun ol, baba."

Snorri ikna olmamış gibi homurdandı. "Olduğun silah gibi davran. Düşmanlarımızın kalbine korku sal. Tyr'in ateşine layık ol."

Karşı çık, diye diledim içimden. *Ona haddini bildir.* Oysa Bjorn sadece, "Evet, baba," demekle yetindi.

Kaşlarımı çatarak biriken suyun üzerinden geçtim, Odin'in ayaklarının dibine bir gümüş para bıraktım. "Odin," diye fısıldadım. *Yüce Baba, eğer dileğin buysa... lütfen Bjorn'ün intikamını hak edenlerle savaşabilmesi için, geçmişinin yükünden kurtulmasını sağla. Bu adağı onun adına kabul et.*

Bütün bedenimden bir titreme geçti, tenim karıncalandı. Bu his çabucak kaybolup beni aniden bitkin düşürdü. Günlerdir neredeyse hiç uyumamış, canavarların istila ettiği dağlara tırmanmış, kelimelerle ve silahlarla savaşmıştım. Tek istediğim bir yerlerde düz bir zemine kıvrılmak, yarın şafağa kadar hareket etmemekti.

Ancak dışarıdaki ritmik davul seslerine bakılırsa, uyumak gibi bir seçeneğim yoktu.

"Ayin başlıyor," dedi Ylva. "Hazırlanmalıyız, hem de hemen."

Snorri'nin savaşçıları tarafından kuşatılmış halde, jarlın kullanımına tahsis edilmiş gibi görünen küçük bir salona gittik. Salonun dışında duraksayıp Ylva'nın bir kömür çubuğuyla, kapıya parlayan rünler çizmesini bekledik. İşini bitirdiğinde işaretler tahtaya gömülmüş görünüyorlardı. "Buraya evimiz dediğimiz sürece, grubumuzdan herhangi birine karşı kötü niyet besleyen hiç kimse içeri giremez," diye mırıldandı. "Yine de bu, onların burayı başımıza yıkmalarını engellemeyecektir."

İçeri girmemi işaret ederek, "Muhafızlar görevlendiririm," dedi Snorri.

İçerisi sade döşenmişti. Birçok karyola vardı, ocakta bir ateş yanıyordu ama onun dışında boştu.

"Steinunn nerede?" Snorri sesinde gerçek bir endişeyle Bjorn'e döndü. "Öldü mü?"

"Gelmesi çok tehlikeliydi," diye yanıtladı Bjorn. "Onu savaşçınla birlikte geri gönderdim. Sana yetişmeye çalışmasını söyledim."

Snorri'nin yüzü karardı. "Onu görmedik. Sizinle seyahat etmesinin bir sebebi vardı, Bjorn."

Bjorn'ün gözlerindeki parıltı bana durumu daha da kötüleştirmeyi düşündüğünü söylüyordu, bu yüzden araya girdim. "Geri dönmemek için direndi, ancak ona bilmek istediği her şeyi anlatacağıma dair söz verdikten sonra bizimle yollarını ayırmayı kabul etti. Ayrıca tırmanmadığı iyi oldu çünkü kesinlikle *draug*'lara yenik düşerdi." Memnun olmuş gibi görünmeyince ekledim. "Steinunn bana büyüsünün, şarkısında hikâyeyi zorluklara katlananların gözünden anlattığında daha güçlü olduğunu söyledi. Bu yüzden en iyisi olayları bizzat görerek etkilenmeden, doğrudan benim hikâyemi anlatması."

Snorri sessizce söylediklerimi düşünürken nefesimi tuttum. Başıyla onayladı. "İlk fırsatta ona her şeyi anlatacaksın. Onun tüm klanlar buradayken, senin ateşten doğuşunun ve işaretlenişinin hikâyesini anlatmasını istiyordum ama şimdilik beklemek zorunda."

"Ona her şeyi anlatacağım." Yalan söylüyordum çünkü tünellerde kesinlikle dünyanın bilmesine gerek olmayan anlar yaşanmıştı.

Snorri beni başıyla onaylayıp tekrar Bjorn'e döndüğünde Ylva beni bir perdenin arkasına çekti. "Kıyafetlerini çıkar. Yaşamanı garantiye almak için tüm kölelerim öldüğüne göre, kendi kendine yıkanman gerekecek. Çabuk ol."

Onları siz öldürdünüz, ben değil, demek istedim. Bunun yerine sessiz kaldım. Önce zincir zırhımı, ardından altındaki giysileri çıkarınca üzerime sinen metal, ter ve kan kokusuyla

burnumu kırıştırdım. Botlarımla pantolonum da yerdeki yığına katıldı. Onları tekrar giymek zorunda kalmadan önce yıkamak için zamanım olmasını umdum çünkü koku gittikçe kötüleşecekti.

Bir kova kaynar su geldiğinde tek elimle örgülerimi çözmeye çalışıyordum. Sağ elim korkunç derecede sertleşmişti, yaralarım *draug* yumruklarken aldığım berelerle daha da gerilmişti.

"Lanetli, işe yaramaz kız." Ylva bana yardım etmek için kendi temizliğini bıraktı. "Kafanı kovaya sok."

Hızla saçlarımı yıkadıktan sonra beni, bir bez parçasıyla vücudumdaki pislikleri temizlemeye bıraktı. Torbalardan basit bir elbise çıkardı. Benim giyinmeme yardım edip kendisi de giyindi.

"Bu gece ne olacak?" Sonunda düşünmekten kaçındığım sorulara cevap alabilecek durumda olduğum için sordum. Beni bu ayine getirmek için çok büyük bir bedel ödenmişti, yine de neler olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Fjalltindr'e gelen herkes tanrılara kurbanlarını sunacak," dedi Ylva. "Sen de."

"Bu kadar mı?" Aslında şikâyet ettiğim yoktu. Yapmam gereken tek şey bir tavuk öldürmekse, bunu seve seve yapardım.

"Sonrasında bir kutlama var ama sen buraya, güvende olmanı sağlayabileceğimiz yere döneceksin. Kapıdaki rünler seni koruyacak." Kancalarda bir düzine maskenin asılı olduğu duvara yaklaştı. Kuzguna benzeyen, siyah tüylerden yapılmış uzun bir pelerinin sarktığı bir tanesini seçti. Maskeyi kafama geçirdi ve kafamı kaldırdığımda alnımın üzerinde sivri gaganın çıkıntı yaptığını gördüm. Sanki savaşa gidiyormuşum gibi gözlerimin çevresini külle boyadı. Kendi başına geyik boynuzlu bir maske taktı. "Siz bizden ayrıldıktan sonra Halsar'a bir haberci gönderdik. Konuştuğumuz sırada Ragnar, bu dağdan sağ salim inmemizi sağlamak için savaşçılarımızın geri kalanıyla birlikte aceleyle buraya at sürüyor."

"Halsar'ı savunmasız mı bırakacaklar?"

"Evet." Bakışları buz gibiydi. "Umarım seni güvende tutmak için yapılanları takdir ediyorsundur."

Tüm *bunlar* toplanan kalabalığın önünde bir tavuğu öldürebilmek içindi.

Ylva sanki düşüncelerimi duymuş gibi omuzlarımı kavradı, maskesinin arkasındaki gözlerini kırpmadan bana baktı. "Sen tanrıların çocuğusun, kızım. Kaderi olmayanlardan birisin. Yani yaptığın her şey senin ve çevrendekilerin kaderini iyi ya da kötü yönde değiştirme gücüne sahip."

Bu gerçekten ilk nefret edişim değildi. Yapacağım her şeyin önceden örülmüş olması için tamamen ölümlü olmayı arzuladım. Yolumu kolayca kaybedebileceğim ve kendimle birlikte değer verdiğim herkesi sonumuza sürükleyebileceğim, haritası çıkarılmamış bir patikada koşuyormuşum gibi hissediyordum.

Ylva dudaklarını büzerek beni baştan aşağı süzdü. "Daha fazla vaktimiz yok, bu kadarı yetmek zorunda."

Perdenin arkasından çıktığımızda Snorri ve Bjorn'ü maskesiz yüzleriyle sessizce beklerken bulduk. Aralarındaki gerilim yüksekti. İkisi de zırhlarını çıkarmıştı. Bjorn yüzündeki kanı temizlemiş, yeşil gözlerinin altındaki gölgeleri ortaya çıkarmıştı. Yorgun olmasına rağmen kusursuz bir çeviklikle yanıma geldi. Babası ona başıyla onay verdiğinde dışarı çıktık, savaşçılar orada bizi bekliyordu.

Snorri'yle Ylva, grubu ağaçların arasından geçirdi. Yüzlerce insan aynı yöne doğru ilerliyorduk. Birçok erkek ve kadın benimki gibi özenle hazırlanmış maskeler takmış, genellikle süslü kürkler ya da tüyden pelerinler giymişlerdi. Ayine bir canavar sürüsü yaklaşıyormuş gibi görünüyordu.

Bjorn solumda yürüyor, gözleri yaklaşan herkesin üzerinde geziniyordu. Koyu renk saçlarına karışan kuzgun tüylerinden bir maskeyle yüzünü gizlemiş bir kadın, akıntıya karşı yürü-

meye başladı. Kadın yaklaştıkça Bjorn gerildi ve her köşede bir tehdit gördüğüm için benim de kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Kadın sadece mırıldandı. "Hangi yolu takip ediyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırarak cevap vermek için ağzımı açtım. Bjorn kolumdan tutup beni öne doğru çekti. "Görünüşe göre, pek çok kişi mantar çayı içmiş bile."

Çatılmış kaşlarımla dönüp kadına baktım ama o çoktan ağaçların arasında kaybolmuştu. Tekrar önüme döndüm. Meşaleler büyük, yassı bir kayanın önünde duran yüzlerce kişilik bir topluluğu aydınlatıyordu. Davullar alçak sesli bir ritim çalıyordu ve ağaçların yaprakları arasından dolunay parlıyordu.

Sanki bizim gelişimizi bekliyorlarmış gibi davullar şiddetini arttırdı, ellerinde sıvı dolu kâselerle beliren *gothar* yanlarından geçtikleri herkese birer yudum ikram etti. Bir tanesi grubumuza yaklaşsa da savaşçıların hepsi başlarını iki yana sallayarak ikramı reddetti.

Snorri ve Bjorn reddederken Ylva ağzının içinden bana, "Sen içeceksin," diye emretti. "Çay seni tanrılara yaklaştıracak."

Yapmak istediğim son şey kâsedeki şeyden içmekti. Buradan bile mantarların topraksı kokusunu alabiliyordum. Ayrıca içtiğim takdirde başıma geleceklerden habersiz olacağım kadar korunaklı bir hayat yaşamamıştım.

Gothi gülümseyip kâseyi dudaklarıma doğru kaldırdı. İçiyormuş gibi yaptım ama Ylva kanmadı. "Göremediklerini mi sanıyorsun?" diye tısladı. "Bilmediklerini mi sanıyorsun?"

Tanrıların mantar çayı içip içmediğimi umursadıklarından şüpheliydim ancak Ylva'nın beni tutarak bütün kâseyi boğazımdan aşağı zorla dökmesine izin veremezdim. Bu yüzden küçük bir yudum aldım. Ylva içmeyi reddetti, Bjorn ise kaşlarımı çatışım karşısında yumuşak bir kahkaha attı. "Umarım çay sana tatlı hayaller gösterir, Ateşten Doğan."

Siktir.

Bir şeyler görmek istemiyordum ama parmaklarımı boğazıma sokup herkesin önünde kusmak dışında yapılacak bir şey de yoktu.

Benden daha uzun boylu olanların başlarının arasından bakarak bir adamın bir keçiyi sunağın üzerine kaldırışını izledim. Hayvan yaklaşan ölümünün farkında olmadığı için endişeli görünmüyordu. Davulların sesi daha da yükseldi, adamın tanrılara söyledikleri gürültüden duyulmaz oldu. Beyaz kemikten yapılmış bir bıçak, ay ışığını yakaladı ve kan saçıldı. Hayvan yere yığılırken can suyu, sunağa oyulmuş kanallara akıp kâselere damladı. Bir *gothi* elini kana batırdıktan sonra kurbanı sunanların yüzlerini işaretledi. Alınlarından ve yanaklarından kan damlıyordu, mesafenin bunu imkânsız kıldığını bilmeme rağmen damlacıkların yere çarptığını duyduğuma yemin edebilirdim.

İçim ürperdi, hava daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde yoğunlaştı. Sanki burada yapılan eylemler ve söylenenler, başka yerlerde olduğundan *daha* anlamlıydı. Sanki tanrılara gerçekten daha yakındık.

Rahatsız olarak izlemeyi bıraktım. Birkaç adım önümdeki bir adamın kel kafasına odaklandım.

Yine de hissettiklerimin yoğunluğu azalmadı.

Hava ağırlaşmıştı, gök gürültüsü ve yağmur kokuyordu. Bu his yoğunlaştıkça tüylerim ürperdi, bakışlarımı kel kafadan ayırıp yanımdakilere baktım. Hepsi sunağı izliyordu ama benim gözlerim Bjorn'ün üzerindeydi. Çıplak kollarını ovuşturuyordu, sanki üşümüş gibi koyu renk tüyleri diken diken olmuştu.

Bjorn asla üşümezdi.

Neler oluyordu?

Çay içenler sunaktaki kurbana tuhaf bir şekilde, gözlerini kırpmadan bakıyorlardı. İçtiğim bir yudum çayın etkisini gösterip göstermediğini anlamak için kendi içime odaklandım.

Bilebilir miydim? Gördüklerimin gerçek mi, yoksa halüsinasyon mu olduğunu anlayabilir miydim?

Yeniden ayine baktım, dikkatimin dağıldığı sırada birkaç kurban daha verildiğini gördüm. Etrafımdaki kadın ve erkeklerin yüzlerinde, *gothar* tarafından sürülmüş kan izleri vardı. Bakırımsı koku burnuma doldu.

Güm güm.

Kalp atışlarım davulların ritmine uyarak hızlandı. Etrafımdaki dünya kalp atışlarımla uyumlu bir ritimle atmaya başladı.

Güm güm.

"Vakit geldi," diye fısıldadı Ylva kulağıma. "Başarısız olma."

Snorri'nin savaşçılarından biri sunağa doğru yürüdü. Ancak elinde tuttuğu bir tavuk değil, boğaya bağlı bir ipti. Sırtımda bir elin baskısını hissederek zorlukla yutkundum. Önümdeki kalabalık geçmem için aralandı, ben yaklaştıkça insanlar davulların ritmiyle sallanmaya başladı.

Yoksa hareketsiz mi duruyorlardı?

Kalabalığa her baktığımda farklı bir şey görüyordum. Gördüklerim gerçek miydi, yoksa bunları görmeme neden olan çay mıydı emin değildim.

Her adımım daha da zorlaşıyor, nefesim dağa tırmanırken olduğu gibi kesik çıkıyordu ama sunağa yaklaşamıyordum. Koşmaya başladım ancak çok geçmeden tökezledim. Aniden kendimi kayanın tepesinde, sıcak derisine dokunmak için elimi boğaya uzatırken buldum.

Boğa titreyerek iri başını bana doğru çevirdi. Bana bakan gözleri kara çukurlar gibiydi.

Bir *gothi* bıçağı elime tutuşturdu.

Kemik bıçağa baktım. Üzerini kaplayan kan, denizin gelgitleri gibi girdaplarla dönüyor ve kokusu beni boğuyordu.

"Onu sabit tutacağım."

Bjorn'ün sesini duydum. Bir eli ipin üzerindeydi, diğer eliyle hayvanın boynuzlarından birini tutuyordu. Boğa yaşlıydı, ağzı griydi. Kan kokusundan mı, kalabalıktan mı, yoksa sonunun yaklaştığına dair altıncı hissinden mi bilemiyordum ama huzursuzca kıpırdandı.

"Nasıl yapacağını biliyor musun?"

Bjorn'ün sesi uzaktan geliyordu. Yanımda olmasına rağmen sanki metrelerce uzağımdaydı.

"Evet."

Gothi tanrılara bağırmaya, kurbanı sunmaya başladı. Esinti şiddetini artırdıkça onu duymak zorlaşıyordu. Rüzgâr, giysilerimi ve üzerimdeki kuzgun tüylerini çekiştiriyordu. Ormandaki dallar birbirine sürtünerek ses çıkarıyor, kıyım karşısında ağaçlar gıcırdayıp inliyordu.

Gothi sessizleştiğinde Bjorn konuştu. "Şimdi, Freya."

Bıçağı daha sıkı kavradım. Yukarıda şimşekler çaktı, ışık demetleri geceyi paramparça ettikten sonra her şey kararmıştı. İnsanlar yüzlerini gökyüzüne çevirip bir yığın siyah kuşun alçalmasını, kaotik daireler çizerek uçmasını, ormanın bile sanki yaratıkların çağrısıyla canlanmasını ve seslerinin bir kakofoni oluşturmasını izlediler. Boğa huzursuzca hareketlendi, yüksek sesle böğürdü.

"Freya," diye tısladı Bjorn. "Kaçmaya karar verirse onu durduramam."

Hareket edemiyordum. Gözlerimi daireler çizerek uçan kuşlardan alamıyordum. Alametler, tanrıların izlediğine dair işaretler... Bunun istedikleri bir kurban olup olmadığına dair şüpheye düştüm. Fakat hayalet, bunu yapmazsam hayatımı kaybedeceğimi söylemişti.

Gökyüzünde şimşekler çaktı. Bir, iki... üç kez çaktı. Gök gürültüsü kulakları sağır ediyordu ama davulların sesini bastıracak kadar yüksek de değildi. Kuşlar daireler çizerek alçaldık-

ça kanatları yüzüme çarptı. Boğa paniklemeye başlayıp gözlerini pörtletti ve Bjorn'ün tutuşuna karşı koymaya çalıştı.

"Freya!"

Başarısız olursam ailem hayatını kaybedecekti.

"Bu kurbanı kabul edin." Fısıltılı duamla birlikte bıçağı boğanın şahdamarına sapladım.

Hayvan, Bjorn'ü de yanında sürükleyerek ileri atıldı. Ardından dizlerinin üzerine çöktü, yağmur gibi akan kanı kanalları doldurup bir *gothi* tarafından tutulan kâseye aktı.

Davullar dahil, her şey sustu. Kuzgunlar sanki dumanlarmış gibi kayboldu.

Boğanın yere yığılışını, ölümle hareketsizleşmesini titreyerek izledim.

Kimse konuşmadı. Kimse hareket etmedi, kimse nefes bile almıyor gibiydi.

Önce *gothi* tepki verdi. Kâseyi kaldırıp parmaklarını kırmızı sıvıya daldırdı. Ancak odaklandığım şey onun eli değil, kâseydi. İçindeki kan, sanki derinliklerine bir girdap yerleşmiş gibi dönüyordu.

Şıp.

Şıp.

Şıp.

Gothi'nin ellerinden düşen her kan damlası kulaklarımda, yukarıdan düşen taşların sesleri gibi yankılanıyordu. Her darbede irkildim, gürültü sağır ediciydi.

Gothi bana uzandı. Parmaklarını yüzümde gezdirirken geri çekilmemek için bütün irademi kullandım. Kan, buz kesmiş tenimde çok sıcaktı.

Parmakları tenimi terk ettiği anda bir esinti hissettim ve sanki çok yüksekten düşüyormuşum gibi midem bulandı. Kalabalığı kukuletalı figürler çevrelemişti, her birinin elinde gümüş ateşle yanan bir meşale vardı.

Hareket edemiyordum. Nefes bile alamıyordum. "Bjorn," diye fısıldadım. "Olmayan şeyler görüyorum."

"Hayır." Nefesi kesildi. "Buradalar."

Tanrılar buradaydı.

Sadece biri de değil... *Hepsi.* Gözlerim bir figürden diğerine kayıyordu. Şok mu olmuştum, dehşete mi kapılmıştım, yoksa ikisi birden miydi emin değildim. Hava dönmeye başladı ve ne bir erkeğe ne de bir kadına ait olabilecek o sesi kulaklarıma taşıdı. "Freya Ateşten Doğan, iki kanın çocuğu, seni *görüyoruz.*"

Sonra figürler kayboldu.

Kaskatı kesildim, istesem de hareket edemezdim. Tanrılar... tanrılar buradaydı. *Benim* için gelmişlerdi.

Geriye bunun iyi mi, kötü mü olduğunu görmek kalıyordu çünkü benim için nasıl bir gelecek gördüklerine dair hâlâ çok az fikrim vardı. Neden aralarındaki en önemsiz kişinin çocuğuyla ilgileniyorlardı?

Neden ben?

Ayaklarımın dibindeki ölü boğadan daha fazla zeki değilmişim gibi kalabalığa baktım. Kaç kişinin, bunun çaydan kaynaklanan bir hayal olmadığını anladığını merak ettim. Bana dikkatle bakan gözleri görünce sayılarının çok fazla olduğuna karar verdim. Snorri, Ylva ve savaşçıları biliyordu. Aynı zamanda ince kollarını kavuşturmuş, yanındaki Tora'yla kalabalığın arkasında duran Kral Harald da biliyordu. Bakışları düşünceliydi.

Dizlerimin bağı çözülmüştü, oturmam gerekiyordu. Neyse ki, Bjorn'ün durumu kavrayacak kadar aklı vardı. Hâlâ kemik bıçağı tutan kanlı elimi yukarı kaldırdı. "Tanrılar izliyor," diye kükredi. "Âlem yaparak onları hayal kırıklığına uğratmayın!"

Kalabalık bir onay çığlığıyla karşılık verdi. Erkekler ve kadınlar ağaçların arasında şenlik ateşlerinin yandığı, içki testilerinin beklediği yere doğru dağıldı.

Ellerimi sıkarak, "Sen iyi misin?" diye sordu Bjorn.

"Ben... ben..." Ellerinden kurtulup sunağın kenarına zar zor yetiştim, dizlerimin üzerine çökerek kustum. Bjorn kuzgun maskesini başımdan çıkardı. Bugün ikinci kez kusarken saçlarımı tuttu, midemdeki kaslar harcadığım çabadan ağrıyordu.

Ağzımdakileri tükürerek ona bakmak için döndüm. "Neden? Neden beni izliyorlar?"

O daha konuşamadan Snorri ve Ylva yanımıza geldiler.

"Artık kehaneti inkâr etmek mümkün değil," dedi Snorri. "Takviye kuvvetler gelene kadar Freya'yı salona geri götürmeliyiz. O, Fjalltindr'in huzurunu kaçırmak isteyenler için yeterince değerli."

Ayağa kalktım. Snorri beni düzinelerce şenlik ateşinin başında yiyip içenlerin, gülerek dans edenlerin arasından geçirirken karşı koymadım. Ylva'nın korumaya aldığı yerimize doğru ilerledik, ben içeri alınırken savaşçılar salonun etrafındaki nöbet yerlerine geçtiler.

Kapıdan içeri girer girmez Snorri'den uzaklaştım. "Uyumam gerekiyor."

İhtiyacım olan şey düşünmek, sorular sormak ve neler olduğunu anlamaktı. Ancak dinlenmeden geçirdiğim günler beni fazlasıyla etkilemişti, birkaç saat bilinçsiz uyumadan bunların hiçbirinin gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Neyse ki kimse itiraz etmedi. Snorri, Ylva ve Bjorn kısık sesle konuşurken ben de perdeyle ayrılmış alana gidip giyindim. Leğendeki suyla yüzümdeki kanı temizledim.

Elbisemi çıkarma zahmetine girmeden bir karyolaya çöktüm. Enerjimin son kırıntılarını, kürkleri vücudumun üzerine çekmek için kullandım.

Freya Ateşten Doğan, iki kanın çocuğu, seni görüyoruz.

Dünya dışı sesler kafamın içinde tekrarlanınca titredim. Ardından yüzüm perdeye bakacak şekilde döndüm. Perdenin arkasından üçünün gölgelerini seçebiliyordum.

"Şimdi ittifak kurma zamanı," dedi Snorri. "Tam şimdi, tanrılar gelip kehaneti doğrulamışken ve yaşananlar zihinlerde tazeyken."

Tanrılar kâhinin kehanetini doğrulamış mıydı? Tek söyledikleri izledikleriydi, aslında bu her anlama yorulabilirdi.

"Birkaç saat önce aynı adamlar Freya'yı kaçırmaya ya da öldürmeye çalışıyordu. Yaşananların senin hâkimiyetini kabul etmeleri için yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?" Bjorn tiksintiyle homurdandı. "Olsa olsa şimdi daha çok çabalarlar."

"İşte bu yüzden onları Harald'ın hepimiz için oluşturduğu yaklaşan tehlike konusunda ikna etmeliyim," diye cevap verdi Snorri. "Tek başına hiçbir klan ona karşı duramaz ama birleşirsek? Kıyılarımıza bir daha baskın yapmadan evvel iki kez düşünecektir. Özellikle de biz onun topraklarına baskın yapmaya başladığımızda."

"Amacın bu, öyleyse?" diye sordu Bjorn. "Freya kalkan duvarının merkezindeyken Harald'a karşı derhal harekete geçmek?"

Snorri bir süre sessiz kaldıktan sonra cevap verdi. "Böyle bir teklif seni heyecanlandırmalı, oğlum. Harald seni iyi niyetinden yetiştirmedi. Kral olarak kaderimi engellemek için seni bizden *sakladı*. Skaland'in onun baskıncılarına karşı koymak için ihtiyaç duyduğu güce erişmesini engelledi. İntikam çığlıkları atıyor olmalısın."

"İntikam istiyorum," diye tersledi Bjorn. Sesindeki zehir, bu intikamı gerçekten çok istediğini gösteriyordu. "Ama yakın zamana kadar Freya'nın günleri balık ayıklamak, evini çekip çevirmekle geçiyordu. Oysa sen büyü ve kehanetin, onun savaşa dair hiçbir şey bilmediği halde savaşçılarına liderlik etmesi için yeterli olduğunu düşünüyorsun. Herkesin ölümüne yol açmak için ideal bir yol gibi görünüyor."

Yüzümü buruşturdum ama Bjorn'ün haklı olduğunu düşününce hakarete uğramış gibi hissetmek aptalca geldi.

"Bjorn ilk defa doğru konuşuyor." Ylva'nın sesiyle irkildim. Onun da orada olduğunu unutmuştum. "Henüz başka bir jarlla ittifak bile kurmamışken Harald'a karşı savaşmaktan bahsediyorsun. Önce ilk adımı atalım ki, ikincide tökezlemeyelim."

"Ben de tam olarak bunu yapmayı önerdim ama bunun yerine burada durmuş ikinizin gevezeliklerini dinliyorum!" Snorri sinirli bir homurtu çıkardı. "Ben amacımıza ulaşmamızı sağlayacak konuşmaları sürdürürken siz burada Freya'yla kalın."

"Savaşçılarımızı yanına al," dedi Ylva. "Diğer jarlların karşısında bir güç gösterisine ihtiyacın var."

"Freya'yı korumak için burada kalmalılar."

"Rünler içeri girmeye çalışan herkesi engelleyecektir."

Snorri başını iki yana salladı. "Çok riskli."

"Jarlların, vaat ettiğin şeyi yerine getirecek güce sahip olduğuna inanmaları gerek," dedi Ylva. "Ayrıca Bjorn onunla birlikte burada kalacak."

Snorri tereddüt etse de, "Pekâlâ," diyerek kabul etti. "Rünlerin arkasında kalın."

Botları ahşap zeminde gümbürdedi. Kapıyı açıp çıkarken perde cereyanla hareket etti.

"Uyumalıyım." Bjorn'ün sesi soğuktu. "Beni sadece kesinlikle gerekliyse uyandır."

"Sana daha önce hiçbir şey için ihtiyacım olmadı, Bjorn." Ylva'nın sesi de aynı derecede buz gibiydi. "Önümüzdeki birkaç saat içinde bunun değişeceğini sanmıyorum."

Bjorn bir karyolaya yerleşirken çıkan gıcırtıyı duydum ve oda sessizleşti. Her erkekte olduğu gibi uykuyla birlikte nefes alış verişi derinleşti. Benim zihnim ise yaşananları evirip çevirmeye devam ediyor, uykuya dalabileceğim kadar sakinleşmeyi reddediyordu.

Gözlerimi her kapattığımda zihnim tanrıların görüntüleriyle doluyordu ve gök gürültüsünü andıran o garip ortak sesi duyu-

yordum. *Freya Ateşten Doğan, iki kanın çocuğu, seni görüyoruz.* Ne demek istemişlerdi? *İki kanın çocuğu*, yeterince açıktı çünkü damarlarımda hem ölümlü hem de ilahi kan vardı. Fakat bu durum, tanrıların tüm çocukları için geçerliydi. Bende hepsinin birden ölümlüler âlemine adım atmasına değecek tam olarak ne *görüyorlardı?* Benim neyim bu kadar özeldi? Yıllar boyunca birbirlerine karşı baskınlar düzenleyen, sürekli savaşan klanlardan oluşmuş bir ulusu birleştirmeyi nasıl başaracağımı görüyorlardı? Üstelik birleşmek *istemeyen* klanlardı.

Bjorn haklıydı. Ben savaş meydanlarında kazandığı ünüyle, savaşçıları kendine hayran bırakıp peşinden gelmeleri için ilham verecek efsanevi bir savaşçı değildim. Konuşmasıyla en inatçı muhalifleri bile ikna etme gücü olan yetenekli bir hatip de değildim.

Neden bendim? Neden Bjorn ya da onun gibi biri değildi?

Ayrıca... Skaland'in birleşip birleşmemesi tanrıların neden umurundaydı ki? Nordeland hariç, tanrılarımıza tapan diğer tüm uluslar gibi biz de ezelden beri ayrıydık. Tanrılar bu değişimden ne kazanacaktı? Bunu yapmak için neden beni seçmişlerdi?

Neden tüm insanlar içinde Snorri'nin kral olmasını istiyorlardı?

Biri hareketlendiğinde Ylva'nın ayaklarının yumuşak adımlarını tanıdım. Sonra perde içeri doğru dalgalandı.

Cereyanı hissedince ihanet dolu düşüncelerimin *kocamı* geri çağırdığını düşünerek kaskatı kesildim ama esinti durulduğunda kimse konuşmadı.

Merakla uzandım ve perdenin kenarını yukarı çekip karanlık yere baktım. Bjorn bir karyolaya uzanmıştı, diğer yataklar boştu.

Ylva gitmişti.

Tuvaletini yapmak için dışarı çıkmıştır, dedim kendi kendime. *Uyuyabiliyorken uyu, seni aptal.*

Sırtüstü yatarak gözlerimi kapattım ve Bjorn'ün nefes alış verişine odaklandım. Bu da *onu* düşünmeme neden oldu. Tekrar yan tarafıma dönüp perdeyi kaldırdığımda nefesim kesildi. Karnının üzerine dönmüştü, aşırı sıcak yüzünden kürkleri tekmelediği için çıplak sırtı ortaya çıkmıştı.

Uyu artık, Freya. Bakışlarımı onun geniş kaslarının sert hatlarından ayırmak, hiç olmadığım kadar güçlü bir kadın olmamı gerektiriyordu. Dövmelerinin desenlerini gözlerimle takip ettim, boynunun arkasındaki kıpkırmızı dövmeye dokunduğumda nasıl titrediğini hatırladım. Omuzlarındaki ve sırtındaki dövmeler simsiyahtı. Pantolonun belinde kaybolduktan sonra nereye kadar devam ettiklerini, onları takip edersem başka neler keşfedebileceğimi merak ettim.

Bacaklarımın arası sızlamaya başlayınca dudağımı ısırdım. Bir yanım tatminsiz bir eş olmaya mahkûm olduğum için ağlamak, diğer yanım ise buna öfkelenmek istiyordu. Eğer tanrılar beni gerçekten destekliyorsa, o zaman hayatıma bir kadını nasıl tatmin edeceğini bilen çekici bir erkek göndermeleri gerekirdi. Oysa ilk olarak bana hizmetçi ve damızlık muamelesi yapan biriyle evlendirilmiştim. İkincide ise başka bir kadınla evli birine verilmiştim. Yine de Snorri'nin dokunuşuna katlanmak zorunda kalmamak bile başlı başına bir lütuftu.

Uzun zamandır denizde kaybolmuş bir adamın, sahil manzarası kadar güzel bir kadınla karşılaştığında aklını başında tutması zordur.

Hayatımda hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti. Ellerime dokunuşunu, birbirimizin gözlerinin içine bakarken bakışlarındaki yoğunluğu hatırlayarak, kelimelerin zihnimde tekrar tekrar yankılanmasına izin verdim. Üşümemem için bana sarıldığında hissettiğim sıcaklığı ve gücü hatırladım.

Tüm bunları tekrar hissetmek istiyordum.

Bu sadece arzu, diye azarladım kendimi. *Bununla başa çık ve uyu.*

Perdeyi indirip sırtüstü döndüm, kürklerin altına uzanarak elbisemi yukarı çektim. Bir elimi iç çamaşırımın içine soktuğumda zaten ıslanmış olduğumu hissedince hiç şaşırmadım. Gözlerimi kapattım ve bacaklarımın arasında Bjorn'ün parmaklarının olmasının nasıl hissettireceğini hayal ederken bir parmağımı zevk merkezimin etrafında gezdirdim. Elleri benimkilerden çok daha büyük, güçlü ve sertti ama daha az becerikli değildi. Beni okşayanın o olduğunu hayal ettim. Diğer elinin mememi avuçladığını, aynı anda parmaklarını içime kaydırdığını hayal ettim.

İniltimi bastırmak için dudağımı ısırarak elimi elbisemin yakasından içeri soktum. Dokunulmayı bekleyen meme uçlarım sertleşmişti ve sızlıyordu. Bjorn'ün dudaklarını hissetmeyi bekliyorlardı.

Hayalimi daha da ileri götürdüm. Bjorn'ün kıyafetlerimi çıkarıp bacaklarımın arasına yerleştiğini, sertliğinin şu anda parmaklarımın orgazmı aradığı noktaya baskı yaptığını düşündüm. Bunu düşünmek bile beni neredeyse zirveye taşıyordu.

Arzumla başa *çıkmıyordum*. Onu daha da kötüleştiriyordum.

Bunu biliyordum. Bjorn'ü hayal etmenin onu daha çok istememe neden olacağını biliyordum ama umurumda değildi.

Onu *istiyordum*. Çok fazla şey istiyordum ancak kaderimde hiçbirine sahip olamamak varmış gibi görünüyordu.

Boşalmaya çok yakındım ve onun aleti olduğunu hayal ederek parmaklarımı ıslaklığımın içine soktum. Beni nasıl dolduracağını hayal ederken nefesim gitgide hızlandı.

Çok yakındım. Çok çok yakındım. Orgazma ulaşmak üzereydim...

O anda Bjorn kıpırdandı.

Elimi bacaklarımın arasından çektim, anlamsız bir şekilde ne yaptığımı sezdiğinden emindim. Benim tarafıma geçmesini, dudaklarımda onun adıyla kendimi tatmin ettiğim için beni suçlamasını beklerken yüzüm alev alev yanıyordu.

Onun yerine Bjorn neredeyse sessiz adımlarla kapıya doğru yürüdü. Perde esintiyle yüzüme çarptı ve kapıyı arkasından kapatıp beni salonda yalnız bıraktığında tekrar duruldu.

Uzun bir nefes vererek yeniden içeri girmesini bekledim. Saniyeler geçti. Dakikalar geçti, ben daha fazla yerimde duramayacak hale gelinceye kadar Ylva ve Bjorn'ün nereye gittiğine dair tedirginliğim büyüdükçe büyüdü.

Ben de ayaklandım.

Kapıyı hafifçe aralayıp dışarı baktım. Bjorn'ü duvara yaslanmış ya da en azından görünür bir yerde bulmayı umuyordum.

Ancak görünürde kimse yoktu.

Salon, kötü niyetlilerden korumak için rünlerle güçlendirilmiş olsa bile beni yalnız ve korumasız bırakması doğru gelmiyordu. Üstelik Snorri ona kalmasını söylemişti.

Neler oluyordu?

Tedirginliğim iyice arttı. Kapıyı başımla omuzlarımı dışarı çıkaracak kadar açtım. Uzakta, şenlik ateşleri arasında sayısız figür hareket ediyordu ama salonun yakınındaki alanda kimsecikler yoktu.

Rünlerin gerisinde kalın. Snorri'nin uyarısı kafamın içinde yankılandı. Kapıyı kapatıp yaslandım ama kalp atışlarım yavaşlamadı. Ylva'nın kocasını bulmaya gittiğini düşünüyordum, muhtemelen diğer jarllarla yaptığı konuşmadan dışlanmasına içerlemişti.

Peki Bjorn neredeydi?

Her biri bir öncekinden daha kötü olan cevaplar kafamda dolaşırken korku midemi ekşitti.

Düşmanlarımızın peşinde olduğu tek şey benim hayatım değildi. Kral Harald, Bjorn'ü tekrar esir almaya çalışacağını açıkça söylemişti. Ya askerleriyle birlikte dışarıda bekliyorduysa? Ya tuvalet için dışarı çıkmasını bekledikten sonra kafasına vur-

dularsa? Ya Ylva'nın rünlerini geçemeyeceklerini anlayıp tek bir mahkûmla yetinmeye karar verdilerse? Ya şu an bile onu dağın güney yamaçlarından aşağı sürüklüyorlarsa?

Burada kalmalısın, dedim kendime. *Burası korumalı. Fjalltindr'de tek başına dolaşmak aptallık. Snorri'nin dönmesini bekle.*

Ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya Bjorn Nordeland'e doğru götürülürken, sabaha kadar burada oturup beklemek zorunda kalırsam?

Çok geç olmadan yardım almalıydım.

Pelerinim bir bankın üzerine seriliydi. Hemen üzerime geçirdim ve duvardaki boynuzlu maskelerden birini taktım. Aralarına karışmam gerektiğinden, eğlencenin tadını çıkaran diğer insanların da kendi maskelerini takmış olması için dua ettim. Ardından geceye adım attım.

Ağaçların arasından ilerleyip gölgelere bakındım. Bjorn'ün adını haykırmak istiyordum ama bunu yaparsam dikkat çekeceğimi biliyordum. Ben de fısıldadım. "Bjorn? Bjorn?" Umudumu kaybederek bir daha fısıldadım. "Ylva?"

Hiç cevap yoktu.

Snorri ve diğer savaşçıları bulmam gerekiyordu. İz sürmeye yardım etmeleri için onlara neler olduğunu anlatmalıydım. Snorri'nin diğer jarllarla buluştuğu bilgisi dışında, onu nerede bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ateşlerin etrafındaki eğlenceye yaklaşıp tanıdık yüzler aradığım sırada, ailemin beni neden Fjalltindr'e hiç getirmediğini anladım. Baktığım her yerde sarhoş ya da başka maddelerin etkisinde sendeleyen erkeklerle kadınlar vardı. Etrafta dolaşmayanlar ise göz önünde çiftleşiyordu. Sadece çiftler halinde değildi. Üçlü, dörtlü ya da daha fazla gruplar halindeydiler. Eğer panik içinde olmasaydım, ağzım açık kalırdı.

Böyle şeyler cinsellikten zevk alan tanrıları memnun ederdi.

Yine de eğlenenlerin tanrıların isteğiyle hareket ettiklerinden şüpheliydim, tamamen kendi zevklerine batmışlardı. Bu da iyi bir şeydi çünkü hiçbiri bana dikkat etmiyordu.

"Hangi cehennemdesin, Snorri?" Dudaklarımdan fısıltıyla dökülenin aksine kalbim, *Neredesin, Bjorn?* diye bağırıyordu.

İlerlerken davulların ritmik vuruşları yankılanıyordu. Bu bile kimi maskeli kimi maskesiz yabancıların... yerde ya da ağaçlara yaslanmış halde doruğa ulaşmaya çalışan eğlence düşkünlerinin zevk iniltilerini bastırmaya yetmiyordu. Belki Bjorn de onların arasındaydı. Belki benim korumalı yerde kalacak kadar akıllı olduğumu düşünerek zevkli uğraşlar bulmak için çıkmıştı. Midem bulandı ama mantığım bu fikri hemen reddetti. Böyle bir riske giremeyeceği kadar çok şey tehlikedeydi.

Tabii salonu *kendi isteğiyle* terk etmişti. Bu da akla şu soruyu getiriyordu: *Neden?*

Bu soru davulların ritmiyle aklımda tekrar tekrar dönüyordu. Göğsümün daralıp midem kasılmasına, her nefesi zorlukla almama neden oluyordu.

Dar patikalardan geçerek Bjorn'ü aramaya devam ettim ama tanıdık tek bir yüz bile göremedim. İçimi bir ürperti kaplamış, diğer salonlara bakarken kollarımla bacaklarım güçsüzleşmişti. Çevreye konuşlanmış muhafızlar, jarlları ve ailelerini koruyorlardı.

Ya herkes öldüyse? Kendi korkumu cevaplayıp, "Ölmediler," diye fısıldadım. "Fjalltindr sınırları içinde kimse onları öldürmeye cesaret edemez. Bu yasak."

Patikada bir adım attıktan sonra Tanrılar Salonu'ndan gelen ışık gözüme çarptı. Onlarca parlak meşale yapıyı çevreliyordu, ben o tarafa bakarken önlerinden bir gölge geçti.

Yaklaşınca Tora'nın yüzünü seçebildim. O buradaysa, Harald da kesinlikle buradaydı. Eğer Bjorn'ü kaçırdıysa, onu tuttuğu yer burası olmalıydı. Tora girişin önünde kollarını ka-

vuşturmuş duruyordu, yüzünde sert bir ifade vardı. Silahsız olmasına ve muhtemelen buranın gücü yüzünden büyüsü benimki kadar kısıtlanmış olmasına rağmen benim iki katım kadardı. İçeridekilere çaktırmadan onu geçemezdim.

Kahretsin.

Binanın etrafından dolaştım. Keşke eğlenceye katılanlar gülmeyi, tepinmeyi ve davul çalmayı bıraksaydı. Böylece ben de duyabilseydim ama halkımı tanıdığım kadarıyla şafağa kadar eğlenmeye devam edeceklerdi.

Tek kapı Tora'nın koruduğu kapıydı, üstelik hiç pencere yoktu. Yapının altından akan dereyi geçerken duraksadım. İçerideki heykellerin etrafından akan su dışarı çıkabiliyorsa, bir açıklık olması gerekiyordu. Suyu takip edip salonun üzerinde bulunduğu kayalık çıkıntıya ulaştım. Su, yumuşak çınlama sesleri çıkararak kayadan aşağı damlıyordu.

Tutunacak bir yer bulup tırmandım, maskemdeki boynuzlar salonun ahşap duvarlarına sürtününce sessizce küfrettim. Dondurucu su ellerimi uyuşturmuştu ama suyun aktığı dar açıklıktan bakarken bunun farkında bile değildim. Gözlerim hemen Harald'ın durduğu yere gitti.

Konuşuyordu ama suyun şırıltısı ve devam eden eğlencenin gürültüsünden söylediklerini seçemiyordum. Konuştuğu kişinin yüzünü de seçemiyordum çünkü o kişi ya da kişiler, Loki'nin heykeli tarafından gizlenmişti. Gölgelerde Bjorn, Ylva, Snorri ya da diğer yol arkadaşlarımızdan bir iz aradım. Hiçbir şey bulamayınca gözlerim tekrar krala döndü.

Öfkeliydi, el kol hareketleri yaparak bir şeyler gösteriyordu.

Kiminle konuşuyordu?

"Bunun bir bedeli olmayacağını mı düşündün?" Davul sesinin es verdiği bir anda, söylediklerinin bir kısmını yakalayıp öne doğru eğildim. "Eğer... umursadığın her şeyi yok edecek... Snorri'nin... ancak bu şekilde emin olabilirsin..."

Snorri'nin adını duyunca kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Eğlenenler yeni bir şarkıya başladıklarında sessiz olmaları için içimden bağırdım.

"İyi bir anne oğlunu korur... elinden geleni..."

Eğlenceden gelen yüksek sesler, söylediklerinin kalanını bastırmıştı. Harald el kol hareketlerini bıraktı, tüm dikkatiyle görünmeyen konuşmacıya odaklandı.

Şarkı söyleyenler sustu.

"O zaman planımız bu," dedi Harald. "Sana güveniyor. Git..." Harald dönüp binadan çıkmadan önce yüksek sesli bir kahkaha söylediklerinin geri kalanını bastırdı. Konuştuğu kişiyi salonda yalnız bıraktı.

Kim olduğunu görmem gerekiyordu.

Delikten geçip salona tırmanacak yer yoktu, bu yüzden hızla geri indim ve binanın yanından dolaştım. Gölgelerin arasına çömeldim, kimin çıkacağını görmek için bekledim ama kapı kapalı kaldı. Göğsüm huzursuzlukla doldu, kapıya doğru sürünerek sessizce açtım.

Fenerler hâlâ salonun içinde yanıyor, heykelleri aydınlatıyordu. Ancak hiçbir şey kıpırdamıyordu, Harald'la birlikte burada olan her kimse gitmişti.

Arkamı dönüp gölgeleri tararken, "Kahretsin," diye homurdandım. Kaçan bir figür arıyordum ve tek gördüğüm, uzaktaki ateşlerin etrafında dans eden insanlardı.

Kimdi o? Harald'la birlikte komplo kuran kimdi?

Tanıdığım biri miydi?

İyi bir anne oğlunu korur... Huzursuzluk göğsümü doldurdu, arayışıma devam etmek için eğlence alanın etrafında bir daire çizdim. *O olamazdı. Olamazdı...*

Kararsızlık beni olduğum yerde dondurdu. Casusun peşine mi düşmeliydim? Bjorn'ü aramaya devam mı etmeliydim? Snorri'yi bulmaya çalışıp onu uyarmalı mıydım?

Bir grup insan yanımdan sendeleyerek geçti, biri neredeyse beni devirecekti. "Bize katıl!" diye bağırdı.

Dengemi bulup onu görmezden geldim ama başımı kaldırdığımda, kukuletalı bir kadının uyuyor olmam gereken salona doğru yürüdüğünü gördüm.

Bjorn'ün uyuyor olması gereken salona gidiyordu.

Sadece *onun* rünleriyle korunan salona gidiyordu çünkü hiçbir muhafızın nöbet tutmadığından *emin olmuştu*. Bunu Harald'la buluşmak için yapmıştı. Onunla birlik olup Bjorn'den kurtulmak ve Leif'i vâris ilan etmek için planlar yapıyordu.

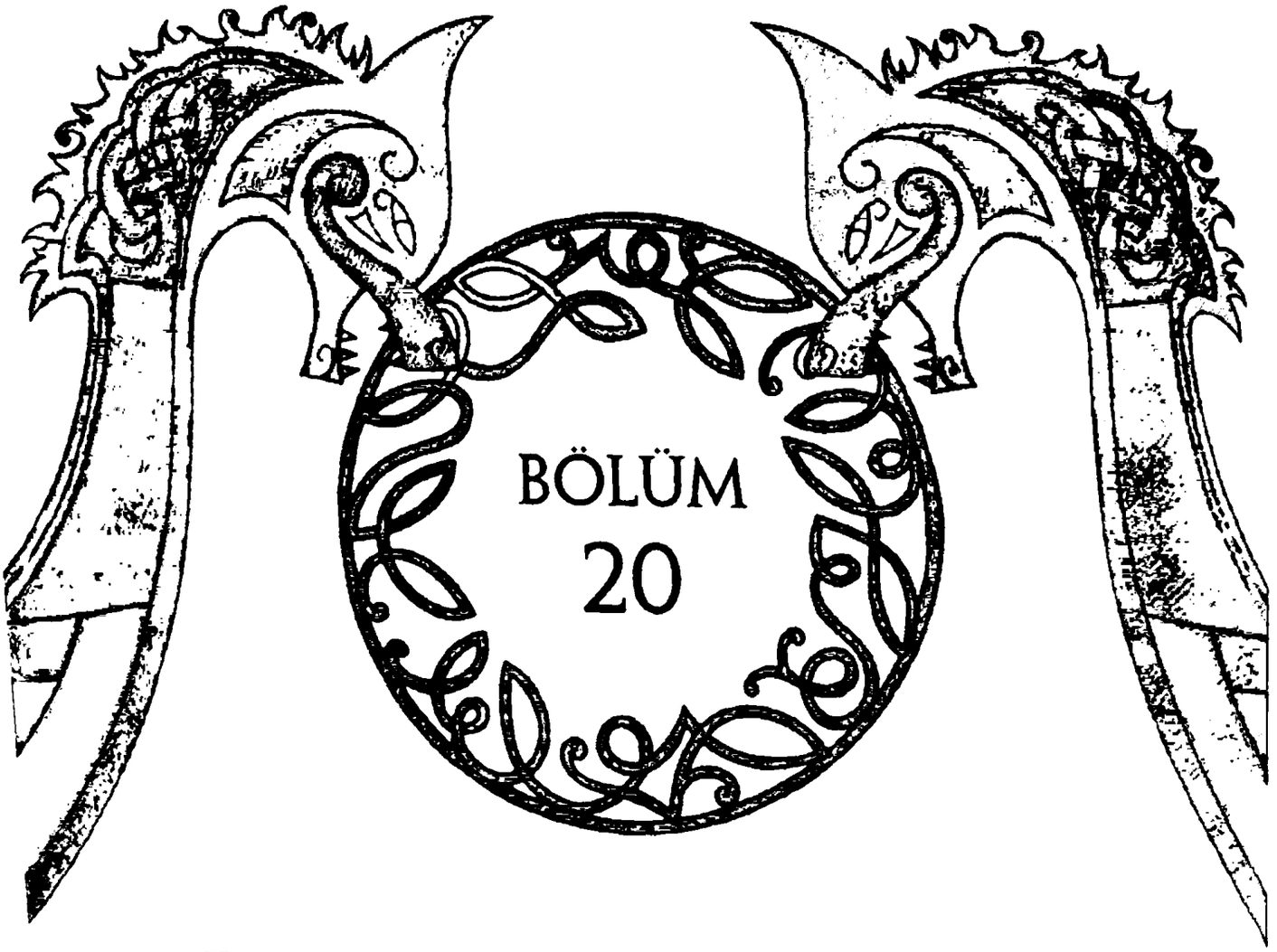
Ylva. O olduğundan emindim.

Kapıya doğru uzanışını izlerken ellerim yumruk oldu. Bjorn'ün ve benim içeride olmadığımızı, planının işe yaramadığını fark ettiğinde yüzünde oluşacak şokun tadını çıkarmaya çoktan hazırdım.

Ylva'nın eli kapıdaki mandalın üzerine kapandı. Kapıyı açtı ama eşiği geçmek için hamle yaptığında sanki tanrılardan biri güçlü bir yumruk savurarak onu geriye doğru fırlattı. Kapıdan birkaç adım geriye, kıçının üzerine düştü.

Neredeyse sevinçten çığlık atacaktım. *Kendi* rünleri ona karşı çalışmış, tarafımıza zarar vermek isteyenlerin girişini engellemişti. *Onun* girişini engellemişti.

Sevincim kısa sürdü çünkü o anda bir çift elin kollarımı kavrayıp beni ağaçların arasına çekmesi bir oldu.

BÖLÜM 20

Saldırgandan kurtulup yumruğumu gölgeli suratına doğru savurdum ama karanlıkta Bjorn'ü tanıyınca geri çekildim. "Burada ne yapıyorsun, Freya?" diye tısladı. "Herhangi biri seni kaçırabilir."

Anında bir rahatlama hissettiysem de yerini hemen kızgınlık aldı. "Nereye gittin?"

"Konuşmam gereken biri vardı. Döndüğümde gitmiştin. Seni arıyordum. Neredeydin?"

"Sana bakınıyordum ve casusluk yapıyordum." Sonra ağzımdan kaçırdım. "Ylva, Harald'la birlikte çalışıyor."

Donup kaldı. "Neler söylüyorsun?"

"Onları Tanrılar Salonu'nda konuşurken duydum. Snorri'nin, Leif'i vârisi ilan etmesi için seni öldürmek üzere onunla komplo kuruyor."

Sessizlik.

Sonra yavaşça, "*Ylva*'yı, Harald'la konuşurken mi gördün?" diye sordu.

Buna ayıracak vaktimiz yoktu, Snorri'yi bulmalıydık. "Onu

görmedim ama konuşmalarını yeterince duydum. Ben..." Cümlem yarıda kalmıştı çünkü ağaçların arasından gördüklerim beni durdurmuştu. Son derece ayık görünen savaşçılar, âlem yapanların arasında yürüyor ve karşılaştıkları herkesin yüzünü inceliyordu.

"Seni kaçırması için onu ikna mı etti, yoksa kral hâlâ seni öldürmeyi mi planlıyor bilmiyorum," diye fısıldadıktan sonra Bjorn kolumu çekti. "Seni babama ve savaşçılarına götürmeliyim."

"Nerede o?" Onu koşar adım takip ederken bir köke takılarak tısladım.

"Diğer jarllarla. Bu taraftan."

Ona yetişmek için koşmam gerekti ama Bjorn aniden durdu. Hemen önümüzde ellerinde meşaleler taşıyan adamlar ağaçların arasında yürüyor, gölgelere bakınıyorlardı. Diğer tarafa döndüğümüzde, arkamızda daha fazla adam bulduk.

"Harald'ın kaç savaşçısı var?" Korkudan ellerim buz kesmişti çünkü gidecek hiçbir yer yoktu. Silahsız olduğumuz için bu kadar adamın bizi alt etmeme ihtimali yoktu. Bizi Fjalltindr sınırlarının dışına sürükleyip dağdan aşağı atmaları an meselesiydi.

"Çok fazla." Bjorn bana döndü. "Görünürde saklanmamız gerek."

Elimi göğsüne bastırdığım yerde kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissedebiliyordum. Nefesinin hızlanması korkusunu ele veriyor, benim korkumu da artırıyordu. "Nasıl?"

"Bana güveniyor musun?"

Olması gerekenden daha fazla, diye düşünsem bile başımla onaylamakla yetindim. "Evet."

"Bana ayak uydur," diyerek pelerininin başlığını öne çekti. Bunun ne anlama gelebileceğini düşünemeden dudakları benimkilerin üzerine kapandı.

Bir an için donup kaldım. *Bjorn*'ün beni öpüyor olmasının şaşkınlığından hareket edemedim, hatta düşünemedim. Ardından içgüdülerim devreye girdi ve kollarımı boynuna dolayarak onu öptüm.

Bjorn donakalınca ona aynı şekilde karşılık vermem yerine, tokat atmamı mı beklediğini merak ettim. Bu oyunun canımızı kurtarabileceğini anlamıştım, aynı zamanda Bjorn'ün beni öpmesini de *istiyordum*.

Bu kadarla yetinmek istemiyordum.

Bjorn'ün şaşkınlığı bir an içinde kayboldu, elleri kalçalarımı kavradığı gibi beni kaldırdı. Bacaklarım beline dolandı, omuzlarım arkamdaki ağaca yaslandı. Nefesi sıcaktı, sakallı çenesi tenime batarken dudakları tekrar dudaklarımı buldu.

Bu tatlı bir öpüşme değildi. Şefkatli değildi.

Bu öpüşme, tam olarak istediğim şeydi. Tehlike gitgide yaklaşıyordu, buna rağmen hayalini kurduğum ve ihtiyaç duyduğum şeyi elde etmiştim.

Beni arayanların yanımdan geçip gitmesi için öpüştüğümüzü biliyordum ama Bjorn'ün dili dudaklarımdan içeri girmiş benimkini okşarken bu çok da umurumda değildi. Tadı bal likörü gibiydi. Her nefes alışımda çam, kar ve fiyorttan esen rüzgârın kokusunu alıyordum. Kokuyla, içimdeki vahşi bir şeyler serbest kalmıştı. Bacaklarımı sıkarak onu kendime daha da yaklaştırdığımda, eteklerim kalçalarımdan yukarı çıktı.

Ayak sesleri yaklaşırken çam iğneleri çıtırdıyordu. Geri çekilip altdudağını ısırdım ve gözlerinin içine baktım. "Bize yaklaşmamaları için bu kadarı yeterli değil, Bjorn," dedim nefes nefese. "İnandırıcı ol."

Dudakları tekrar benimkilerle buluştuğunda, "Tanrılar aşkına, kadın," diye hırladı. Dili dudaklarımı aralarken bir elini kıçımdan çekti. Elbisemin bağcıklarını tutup sert bir hareketle çözdü.

Ayak sesleri yaklaştı ve kalbimde bunun işe yaramayacağına dair bir şüphe tohumu filizlendi. Bizim âlemci olduğumuza inanmayacaklarına, yüzlerimizi görmek isteyeceklerine gitgide daha fazla emin oluyordum.

Bjorn'den biraz uzaklaşıp elbisemin kollarını indirirken kalbim göğsümü dövüyordu. Korsenin kumaşı memelerime sürtündüğünde sırtımın yay gibi gerilmesine neden oldu. Omuzlarım sertçe ağaca yaslanmıştı ve kalçalarımı Bjorn'e doğru hareket ettirdikçe, maskemdeki boynuzlar baştan çıkarıcı bir ritimle ağaç kabuğuna sürtünüyordu. Gece havası meme uçlarıma değdi ama onları sertleştiren Bjorn'ün yavaş nefesleriydi. Bir mememi avuçlayarak başparmağıyla ucunu okşadığında dudaklarımdan bir inilti koptu.

Hayatımda hiç böyle öpülmemiştim. Kimse bana böyle dokunmamıştı. Tanrılar aşkına bu, mümkün olduğunu düşünmediğim şeylere inanmama neden oluyordu. Bunların sadece konuşmalardan, abartıdan ve hikâyelerden ibaret olduğunu düşünmüştüm ama bacaklarımın arasında sızlayan ihtiyaç bana fazlasıyla yanıldığımı söylüyordu. Üzerindeki kıyafetleri çıkarıp vücudunun her santimini tatmak istiyordum. Elbisemden kurtulmak, onun içime gömülmesinin nasıl bir his olduğunu keşfetmek istiyordum.

Bu delilik, diye bağırdı içimdeki son mantık kırıntıları. *Kaçmalısın! Saklanmalısın!*

Bu uyarıyı görmezden geldim ve topuklarımı Bjorn'ün sırtına yapıştırdım. Bir ayağımı aşağı kaydırdım, pantolonunun belini kavrayarak aşağıya indirdim. Çıplak kıçının sıcaklığı bileğime yayılırken, dudağını ısırıp ağzımın içinde inlemesinin tadını çıkardım. Pantolonunun ön kısmı kalçalarımızın birbirine sıkıca bastırdığı yerde sıkışmıştı ama bu, aletinin sert uzunluğunu gizlemeye yetmiyordu. Tanrılar yardımcım olsun, o da benim kadar tahrik olmuştu. İkimiz de doğru düzgün düşüne-

miyorduk. Ona sürtündükçe kumaş hassas tenime değiyor ve içimde yükselen gerilimle vücudum ısınıyordu. O anda düşünceleri umursamadığımı fark ettim. Bunu yapacaktım, *onu* alacaktım. Yakalandığım saniyeye kadar bu anın tadını çıkaracak, *sonrasında* savaşacaktım.

Üstelik bu anı benden çaldıkları için, bu adamlara merhamet göstermeyecektim.

"Kızın yüzünü görmemiz gerek."

Duyduğum sesle gerildim. Bjorn hırladı. "Meşgul. Şimdi ben Fjalltindr'in huzurunu bozmadan önce siktir git."

Yüzümü saklamak sadece şüpheleri artırırdı, bu yüzden maskenin görevini yerine getireceğine güvenip omuzlarımı ağaca çarparak geri çekildim. "Kapa çeneni ve beni becer," derken yüksek sesle inledim. Her iki savaşçı da maskeli yüzüme değil, memelerime bakınca erkeklerin tahmin edilebilirliğine içten içe şükrettim.

Ancak savaşçılar gitmedi.

Gidin, diye dua etti bir yanım. Bjorn'ün bu oyunu sonuna kadar götürmesini isteyen ahlaksız yanımsa, mantıklı sesimi bastırıyordu. O yanım, aletini derinlerimde hissetmek istiyordu. Kazanan *o* oldu. Doruğa ulaşmak için vahşi bir hayvan gibi Bjorn'ün aletine binmek isteyen yanım baskın çıktı.

Adamlar izlemeye devam etti.

Panik hissi arzuma karıştı, kalbim baskı altında patlayacakmış gibi oldu. Bjorn pelerininin başlığını geri çekip yüzünü gösterdiğinde, korku diğer duyguları bastırmıştı. "Gerçekten ölmek istiyor olmalısınız."

Ne yapıyordu böyle?

Elimi yumruk yaparak onu tanıyan adamların saldırısına hazırlandım ama sadece güldüler. "Umarım kadın buna değer, Bjorn."

Bununla birlikte yollarına devam ettiler.

Şaşkınlıktan donup kaldım. İşe yaramıştı, gitmişlerdi.

İyi de neden?

Geri çekilmelerini izlerken, "Neden öylece gittiler?" diye fısıldadım. "Harald seni öldürmek için Ylva ile bir anlaşma yaptı. Onları duydum."

"Sen kral yapansın, Ateşten Doğan. Harald'ın önemsediği tek hayat seninki," dedi Bjorn. Ses tonu gözlerimin tekrar ona dönmesine neden oldu. Bana bakarken ay ışığı fazlasıyla yakışıklı yüzünde dolaşıyordu. Yüz ifadesi bir tuhaftı, neredeyse saygı doluydu. Uzunca bir süre birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Sonra başını iki yana sallayarak gözlerini kaçırdı. "Çok inandırıcı bir performans sergiledin."

Bütün bedenime bir şok dalgası yayıldı. Ona verdiğim tepkinin sahte olduğunu mu düşünmüştü? Tüm *bunların* Harald'ın savaşçılarına izimi kaybettirmek için yaptığım bir numaradan ibaret olduğunu mu düşünmüştü?

Midemde bir boşluk oluştu. Bacaklarımın belinden kaymasına izin vererek memelerimi gizlemek için elbisemi düzelttim. Bacaklarımın arasındaki ıslaklığın acı verici bir şekilde farkındaydım, merkezim tatmin edilmemiş ve asla tatmin edilemeyecek bir ihtiyaçla sızlıyordu.

Bu tanıdık bir hayal kırıklığıydı. Kalbimdeki acıyla kıyaslanamazdı bile çünkü düşünmüştüm ki...

Sen bir aptalsın, Freya.

Neredeyse Skaland'in en büyük düşmanı tarafından kaçırılacaktım ve tek endişem lanetli duygularımdı.

Derin bir nefes alıp konuşmaya başladım. "Bu nasıl işe yaradı, Bjorn? Neden yüzümü görmek istemediler?"

Kalçalarımdaki tutuşu sertleştikten sonra beni bıraktı. "Çünkü kendi babamı boynuzlayacak kadar aptal olmadığımı biliyorlar."

Görünüşe göre, bunu yapacak kadar aptal olan tek kişi bendim.

Bağrışmalar ve kargaşa, dikkatimi tekrar bizim salona çekti. Snorri açık kapının önünde durmuş emirler yağdırıyordu.

Aslında rahatlamış olmam gerekirdi ama onun yanında Ylva duruyordu, o hain kaltağı görmek içimi öfkeyle doldurdu. Aramızdaki mesafeyi hızla kapatmak, onun istediği gibi sonuçlanmamış olsa bile ne yaptığını açığa vurmak ve kıçına tekmeyi basmak istiyordum.

Bir el bileğime dolanınca, başımı kaldırıp Bjorn'ün gözlerinin içine baktım.

"Yapma. Kanıt olmadan suçlamalarda bulunursan babam sana inanmaz."

"Babanı tüm muhafızları götürmeye ikna eden oydu. Bu nasıl kanıt olmaz?"

"Bunun için iyi bir sebebi vardı. Babam, Ylva'ya güveniyor. Bundan daha önemlisi, aranızdaki gerginliği biliyor. Söylediklerini, duyduğun kıskançlık yüzünden onu itibarsızlaştırma çabası olarak görecektir."

"Onu *kıskanmıyorum*," dedim dişlerimin arasından. "Onu bir uçurumdan atmak istiyorum."

Bjorn böylesine karanlık bir gerçek karşısında dehşete düşmek yerine güldü. "Tüm kıskanç kadınlar böyle söyler."

Ona dik dik baktım ama o sadece sırıttı. "Hadi, git. Dilini tut çünkü sana karşı komplo kuranların bunun farkında olmadığını düşünmeleri senin yararına olur."

Haklıydı, yine de Ylva'nın bu gece yaptıklarının yanına kâr kalacağını düşününce dişlerimi sıktım. Akıllı olmam, stratejik davranmam gerekiyordu ama çok yorgundum. Yorgun, utanmış ve *tatminsizdim*. Yanlış şeyleri bu kadar önemsediğim için kendime lanet okurken gözlerime yaşlar battı.

Elinden kurtulup iki adım attığım anda kısık bir sesle, "Kıskanması gereken sen değilsin, Freya," dediğinde donakaldım.

Nedenini bilmesem bile içim ürperdi. Benim Ylva'yı kıskanmadığım gibi, o da beni kıskanmıyordu. Cevap vermeden boynuzlu maskeyi çıkarıp çalıların arasına attım, Snorri'nin hâlâ emirler yağdırdığı yere doğru yürüdüm.

Gözleri beni görünce kocaman açıldı. "Nereye gittin? Neden rün korumalı salondan ayrıldın?"

"Uyandığımda yalnızdım." Tereddüt ederek ekledim. "Başınıza kötü bir şey geldiğinden korktum ve sizi aramaya çıktım." Gerçeği bilmesindense, *buna* inanması daha iyiydi.

Ylva kaşlarını çatarken Snorri'nin yüzü yumuşadı. "Burası korunuyordu. Gitmekle aptallık ettin."

Dilimi ısırıp başımı öne eğdim. Beni şaşırtarak, "*Sen* neredeydin, Ylva?" diye sordu Snorri. "Senin de burada kalman gerekiyordu!"

"Bjorn onunlaydı," diye cevap verdi. "Sormamız gereken, Bjorn'ün şu an nerede olduğu?"

Snorri'nin gözleri ilerideki eğlenceyi taradı, tekrar Ylva'ya odaklandığında sesi buz gibiydi. "Soruma cevap vermedin."

Yanlış nedenlerle de olsa şüphelendiği için Ylva'nın kıvranmaya başlamasını bekledim.

Çok yanılmıştım.

Halsar'ın leydisi çenesini kaldırıp kocasına sert bir bakış attı. "Nerede olduğumu mu bilmek istiyorsun? Ben..."

"Benimleydi."

Gelen sesle herkes dönüp baktı.

Uzun boylu bir kadın yaklaştı. Silah taşımıyordu ama bir savaşçı gibi giyinmişti, peşinde de benzer şekilde giyinmiş bir düzine kadın daha vardı. Belki Snorri'nin yaşlarındaydı, gümüş rengi saçları savaş örgüleriyle geriye toplanmıştı ve çıplak kollarında soluk yara izleri vardı. Durduğunda başparmaklarını kemerine geçirdi. "Jarl Snorri."

Snorri'nin çenesi gerildi. "Jarl Bodil."

Şok içinde bir nefes aldım. Elimde değildi. Bodil ünlü bir savaşçıydı ve jarl unvanlı yaşayan tek kadındı. Bundan daha fazlası, Tanrı Forseti*'nin çocuğuydu. Kim konuşursa konuşsun gerçeği yalandan ayırabiliyordu. Yani Ylva ne yaptığı konusunda yalan söylüyorsa, Bodil bunu bilirdi. Bu bilgiyi paylaşıp paylaşmayacağıysa ayrı bir konuydu.

"Ylva benimle bir ittifak görüşmesi yapmak için buluştu," dedi Bodil. "Bu gece şahit olduklarım, bizzat tanrıların Freya'nın kurbanını kabul etmek ve onu sahiplenmek için ölümlüler âlemine adım atmaları göz önüne alındığında teklifinde haklılık payı gördüm. Ortak düşmanlarımıza karşı vereceğimiz savaşta kalkan kızını takip edeceğim."

Söyledikleri bir gürültü uğultusu içinde kayboldu çünkü bu hiç mantıklı değildi. Ylva biraz önce Harald'la birlikteydi, Bodil'le değildi. Görmüştüm...

Peki ne görmüştüm?

Buna cevabım bir *hiçti.* Harald biriyle konuşuyordu ve konuşmadan duyduklarım çok can sıkıcıydı. Ayrıca Ylva'nın kendi rünlerini geçip içeri giremediğini görmüştüm.

Yüzünü görmedin ki. Bir çıkarıma atlamış olabileceğime dair ilk şüphe tohumları göğsümde filizlendi. Ancak gördüğüm her şey, duyduğum her kelime... Ylva'yı işaret ediyordu.

En sonunda, "Bağlılığını kabul ediyorum," diye cevapladı Snorri. Ses tonu, bu yeminin Bodil dışında herhangi birinden gelmesini dilediğini gösteriyordu.

"Benim bağlılığım kalkan kızına, sana değil."

Snorri'nin yüzü kararınca Ylva aralarına girdi. "Kız Snorri'yle evli, yani söylediğin aynı anlama geliyor." Kocasının gözlerine bakarak, "Bodil uzun zamandır benim dostum, bu yüzden onun ittifakına güvenebiliriz," diye ekledi.

Snorri'nin söyleyebileceği hiçbir şey yoktu, buradaki herkes

* İskandinav mitolojisinde adalet tanrısıdır. (ç.n.)

bunu biliyordu. Diğer jarllardan herhangi birini bu gece kendisine katılmaya ikna ettiğine dair bir şey söylemediğine göre, başarılı olduğundan şüpheliydim. Bir müttefike *ihtiyacı vardı* ve bunun nereden geleceği konusunda titiz davranmayı göze alamazdı. Çenesindeki kaslar gerildi, muhtemelen gururu mantığıyla savaşıyordu ama başını yukarı aşağı salladı. "Tanrıların gördüğü yolda atacağımız ilk adımlara içelim."

Birisi bir sürahi bal likörü getirince Snorri onu kaldırdı. "Birleşmiş Skaland'e!" dedi kükreyerek.

Herkes aynı anda, "*Skol!*" diye bağırıp sürahiyi elden ele dolaştırdı. İttifakın şerefine kadeh kaldırıldı.

Bana ulaştığında bir yudum aldım. "*Skol.*" Sürahiyi sıradakine uzatırken sırtım karıncalandı.

Arkamı döndüğümde Bjorn'ün yüzü asık bir şekilde yaklaştığını gördüm.

"Neredeydin?" diye sordu Snorri. "Neden Freya'yı yalnız bıraktın?"

"Bir kâhinle konuşmam gerekiyordu. Kısa bir süreliğine gitmiştim, döndüğümde Freya yoktu. Onu arıyordum ama görüyorum ki gayet iyi."

"Sen delirdin mi?" diye çıkıştı Ylva. "Neden başka bir jarlın kâhiniyle konuşma riskine girdin ki?"

Bjorn omuz silkti. "Kâhinler Yüce Baba'nın gazabından korktukları için her zaman doğruyu söylerler. Ben de rehberlik istedim."

Büyüsünün, Bjorn'ün dudaklarından bir yalan kokusu alıp almadığını anlamak için Bodil'e baktım ama jarlın yüzünde sadece merak vardı.

Snorri'nin gözleri kısıldı. "Kâhin, Freya'yı yalnız bırakmana değecek ne söyledi?"

"Bana gözetimsiz bırakılan bir ocağın en sıcak korları püskürttüğünü ve bakımsız bir salonun en kuru çıralardan yapıldığını söyledi."

Ylva'nın gözleri büyürken kalp atışlarım hızlandı. "Halsar."

Bjorn bir omzunu kaldırdı. "Başka açıklık getirmedi."

"Şafağa kadar bekleyemeyiz!" Ylva telaşla Snorri'nin üzerine yürüdü. "Hemen gitmeliyiz. Dağdan aşağı, Ragnar'a haber yolla. Önden gidip kâhinin gördüğü felaketi önlesin."

"Bu bir sınav," diye mırıldanırken Snorri'nin gözleri uzaklara dalmıştı. "Tanrılar bağlılığımı sınıyor. Beni sahip olduklarım ve *başarabileceklerim* arasında bir seçim yapmaya zorluyor."

"Halkımızı savunmasız bıraktık." Ylva bağırıyordu. "Tüm savaşçılarımız ya burada ya da bu lanetli dağın eteklerinde. Kadınlar ve çocuklar yalnız kaldı."

Gnut'un saldırdığı gece Bjorn'ün bana söylediklerini hatırlayınca midem bulandı. Snorri savaşçılarına masum insanlardan daha çok değer veriyordu. Savaşçıların gücünü korumak için onları feda ederdi çünkü onu tahta çıkaracak olanlar savaşçılarıydı, çaresiz çocuklar değildi.

Ancak savaşçıları tedirginlikle hareketlenmişti. Savunmasız bıraktıklarımız onların arkadaşları ve aileleriydi. İçlerinden birkaçı konuşmak üzereymiş gibi görünürken Snorri sesini yükseltti. "Tanrılar, Skaland'i tek bir kralın altında birleştirecek olan kalkan kızını onurlandırmak için bu gece ölümlüler dünyasına adım attılar. Bizi düşmanlarımızla merhamet göstermeden savaşacağımız tek bir ordu altında birleştirecek kalkan kızını. Birlikte, Fjalltindr'in sınırlarından dışarı adım attığında düşmanımızı yenecek güce sahibiz ama siz bir kâhinin belirsiz saçmalıklarından korkarak eve koşmayı mı tercih ediyorsunuz?"

Onun bu ikiyüzlülüğü karşısında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Snorri omuzlarını geriye atarak savaşçıların arasında ilerledi. "Görmüyor musunuz? Bu bir sınav! Sadece kalkan kızına olan inancınız değil, aynı zamanda tanrılara olan inancınız da sınanıyor çünkü bu kız *onların* seçtiği kişi."

Bu kadın ve adamların ailelerini kendilerini bekleyen kadere terk etmelerinin sebebi olmak istemiyordum. Bu midemi bulandırıyordu.

Snorri düşüncelerimi duymuş gibi bağırdı. "Halsar'dakilerin kaderleri çoktan örüldü, yokluğumuzda yaşayıp yaşamayacaklarını tanrılar biliyor. Kalkan kızının örülü bir kaderi *yok* ve tüm iplerimiz onun etrafında düğümleniyor. Hammar'ın eteklerinde yerimizi alalım, en büyük düşmanımız Nordeland Kralı Harald'dan hesap soralım. İntikamımızı alalım!"

Damarlarında bir damla tanrı kanı taşıyan birkaçımız dışında, tüm kaderlerin örülmüş olması fikri aklımı kurcalıyordu. Bir ayağımız ölümlüler âleminde, diğer ayağımız ilahi âlemdeydi. Tanrılar dahil olmak üzere, herkesi bağlayan kuralların bizim için geçerli olmaması da aklımı karıştırıyordu. Eylemlerimin etrafımdakilerin iplerini yakalayıp birbirine dolayabileceğini ve onları Norn'ların amaçladığından farklı bir düzene nasıl zorlayabileceğini anlayamıyordum. Bu aynı zamanda, başka neler yapabileceğimi merak etmeme neden oluyordu. Halsar'dakilerin kaderini değiştirebilir miydim?

"Söyleyin bana," diye kükredi Snorri. "Kaderi çoktan belirlenmiş olanların yanına mı koşacaksınız, yoksa tanrılar tarafından seçilmiş olanla birlikte kalkan duvarında mı duracaksınız? Seçin!"

Düşmanımızı yok etmek ya da evimizi korumak. Ellerimi yumruk yaptım çünkü diğer seçenek, aklımdan geçenlerin ağırlığıyla zihnimin ezilmesiydi. Tüm bunlar beni aşıyordu. Bu seçenekler balıkçı karılarının değil, büyük düşünürlerin alanıydı.

Tabii artık bir balıkçı karısı değildim.

Ben Freya'ydım, Hlin'in çocuğu ve Halsar'ın leydisiydim. Kelimelerimi boğazımdan dilimin ucuna, oradan da dinleyenlerin kulaklarına ulaştıran bu ikincisi oldu. "Tanıdığımız ve sevdiğimiz herkes öldükten sonra intikamın ne faydası var?

Geri dönebileceğimiz bir ocak olmayacaksa, düşmanımızı yenmekten nasıl bir zafer duyacağız? Norn'lar, Halsar'ın kaderini örmüş olabilir ama birlikte onları yeni bir yol çizmeye zorlayacağız. Ailelerimizin, müttefiklerimizin gücüyle gözlerimizi intikam için kuzeye çevireceğiz!"

Etrafımızdaki savaşçılardan alkış sesleri yükseldi, gözlerinde gördüğüm rahatlamayla göğsüm sıkıştı. Sadece onları onurları ve aileleri arasında seçim yapmak zorunda kalmaktan kurtardığım için değildi, kâhinin gördüklerini değiştirebilecek gücü barındırdığım içindi.

Halsar'ı kurtaracak güç bendeydi.

Ancak herkes gülümsemiyordu. Snorri'nin çenesi kasılmış, dudakları düz bir çizgi halini almıştı. Harald'ı yenmeyi, Halsar'dakilerin hayatından daha çok önemsiyordu ve ben onun ödülünü elde etme şansını çalmıştım. Dahası, bir karar vererek onun öfkesini kazandığımdan da şüpheleniyordum. Kontrol edilen insanlar seçim yapmazdı, onlar adına seçim yapılırdı.

Ellerini kaldırıp söylediklerimi alkışlayan savaşçılarına bakarak konuşmaya başladı. "Harald'ın, Nordeland'e kaçıp saklanmasına izin verelim çünkü bizden kaçtığı her gün daha da güçleneceğiz. Tanrılar istediğinde darbemizi vuracağız ve intikam bizim olacak!"

Kadın erkek herkes aynı fikirde olduğunu haykırdı. Kan sözleri verilirken, benim içim de ne zaman geleceği belli olmayan o anın beklentisiyle ısınmıştı.

"Hazırlanın," diye bağırdı Snorri. "Yola çıkıyoruz. Eğer tanrılar bizimleyse, şafaktan önce bu dağdan inmiş olacağız."

Her şey düzenli bir kaosa dönüştü. Hâlâ kirli ve pis kokan kıyafetlerim zincir zırhımla birlikte bir kez daha üzerimdeydi. Fjalltindr'in kapılarına doğru yürürken *gothar* silahlarımızla bizi bekliyordu.

Eşikten geçer geçmez Bjorn'ün baltası alevlendi, aşağıya

doğru yolumuzu aydınlattı. Ona beni neden terk ettiğini sormak istedim. Etrafımızdaki tehdit bu kadar büyükken neden bir kâhinle konuşmaya gittiğini bilmek istedim.

En önemlisi, aramızda olanlar hakkında ne yapmamız gerektiğini sormak istedim.

Bu soru beni dehşete düşürdü çünkü olanları önemsediğimi gösteriyordu. Hem de *çok fazla* önemsiyordum. Tüm bunlar yerine, bambaşka bir soru sordum. "Savaşa doğru yürüdüğümüze inanıyor musun?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra cevapladı. "Annem bir keresinde bana kehanetlerle ilgili sorunun, gerçekleşene kadar onları asla tam olarak anlayamamak olduğunu söylemişti."

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden kâhine Halsar'ı sorma zahmetine girdin?"

"Kâhinlerin sorunu da bu," dedi Bodil. Yanıma yaklaşmış, kadın savaşçıları etrafımızda dizilirken bir adım geri çekilmişti. "Sorduğun soruya nadiren cevap veriyorlar."

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM 21

Meşalelerin ışığında Hammar'ın güney yamacından aşağıya doğru ilerledik. Kimse konuşmuyordu, hain patikada kaymamak için bütün dikkatimizi toplamamız gerekiyordu. En ufak bir yanlış adım beni ölüme yuvarlayabilecek olmasına rağmen zihnimi anılar işgal ediyordu. Bjorn'ün dudaklarının yarattığı his, dillerimizin birbirine dolanması, baharatlı tadı, vücudumda gezinen elleri, beline dolanmış bacaklarım, ona sürtündükçe kadınlığıma değen sertliği... Botlarım kaygan kayalarda her kaydığında ya da bir ağaç köküne takılıp tökezlediğimde gerçekliğe geri dönüyordum. Yanaklarım kızarıyor, bacaklarımın arası sıcak bir sıvıyla kayganlaşıyor ve kalbim utançla doluyordu.

Neden bu kadar ileri gitmiştim?

Kendime o anda gerekeni yaptığımızı söylemek kolaydı ama bu sadece harekete geçirici bir etkendi. O kadar alevlenmesi tamamen arzudan, *benim* arzumdan kaynaklanıyordu. Bjorn'ün vücudunun tepki vermesinin tek nedeni, onun bir erkek olmasıydı ve erkekler bu tür şeyleri kontrol edemezdi. O babasına

sadıktı, ben bu sadakate utanç düşürmüştüm. Hem kendimi hem de onu utandırmıştım. Dengemi sağlamak için bana her uzandığında dehşet hissi içimi dolduruyordu.

Kendime yaptığım tüm uyarılara rağmen aramızda bir ip geriliymiş gibi hissediyordum. Onun yakınlığına dair farkındalığım hiç azalmıyordu, gözlerim kapalı olsa bile ona şaşmaz bir doğrulukla uzanabileceğime yemin edebilirdim. Gözlerim kendi iradeleriyle ona kayıyordu ve kendimi yere bakmaya zorluyordum. Sesini her duyduğumda resmen kulaklarım dikiliyordu.

Sen aptal, aşka düşkün bir ahmaksın, diye kendi kendime söylendim. *İnsanların hayatı tehlikedeyken sen kas ve güzel bir yüz arzuluyorsun. Yetişkin bir kadın gibi davran, bacaklarının arasına hiç erkek almamış bir kız gibi değil.*

Bundan fazlası, diye itirazını yakındı kalbim. *Bu sadece arzu değil.*

Beni en çok bu korkutuyordu. Arzumu kendim tatmin edebilirdim. Peki göğsümde yanan duyguları ne yapacaktım? Bunlar karanlık bir odada becerikli parmaklarla doyurulabilecek şeyler değildi. Bunu kendim yapamazdım.

Şafak ışığında dağın eteğindeki köyün görünmesi ve atlarla dolu, hepsi farklı sancaklar taşıyan çok sayıda kampın olması rahatlatıcıydı. Sancaklardan biri Snorri'nindi. Nöbetçiler bizi tanımış olmalıydı çünkü daha on adım atmadan Ragnar bize yaklaştı. "Lordum, sizi bu kadar erken beklemiyorduk."

"Halsar bir baskın tehlikesiyle karşı karşıya olabilir." Snorri'nin sesi kısıktı. "Kampı dağıtıp atları hazırlayın. Acele etmeliyiz."

Bodil ve savaşçıları kamplarına doğru yola koyulurken biz de kendi kampımıza doğru ilerledik. Yaklaştıkça çadırların birinden tanıdık bir yüz çıktı. Elbisesiyle pelerini yolculuktan kirlenmişti, yüzü yorgundu. "Sizi iyi gördüğüme sevindim, lor-

dum," dedi Steinunn. Ylva'ya baktı. "Sizi de leydim." Bjorn'ü bilerek görmezden gelip bana doğru döndü. "Hikâyeni dinlemek isterim, Freya Ateşten Doğan." Sesi soğuk, ifadesi taş gibiydi. Bakışlarındaki bir şey rahatsız hissetmeme neden oldu.

"Şimdi yorgun," diye çıkıştı Bjorn. "Sen kampta rahatken Freya günlerdir neredeyse hiç uyumadı."

"Tam tersine." *Skald* aynı şekilde karşılık verdi. "Kampa varalı bir saat bile olmadı çünkü atları olan o aptal adam beklemeden..." Bodil yaklaşıp başını yana yatırınca kız sustu. "Jarl Bodil."

İri kadın ona düşünceli bir bakış attıktan sonra konuştu. "Brekkur'u varlığınla şereflendirmeyeli uzun aylar oldu, Steinunn. Şarkı söylemeni sabırsızlıkla bekliyorum."

"Freya'nın, Hammar'ın zirvesine ulaşmak için *draug*'ları nasıl yendiğinin hikâyesini anlatacağım."

"Öyle olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Bjorn. "Belki de tüneller boştu, öylece tepeye tırmandık."

Skald ona sert bir bakış attı ama konuşma daha fazla uzamadan araya girdim. "Büyük bir savaştı ve söz verdiğim gibi her şeyi anlatacağım."

"Bana hiçbir şey anlatmak istemediğini açıkça belirttiğine göre, Bjorn," dedi Steinunn. "Belki de atlarımızı almaya gidebilirsin."

Bjorn'ün gözleri kısılsa da cevaplayan Bodil oldu. "Ben Freya'yla kalacağım, Ateş El. Bu duymayı çok istediğim bir hikâye."

"Sorun yok, ona Bjorn Altınasıçan'dan bahsetmeyeceğim."

Bodil'in yudumladığı su boğazına takılınca kadın öksürmeye başladı ama Bjorn sadece sırıttı. "Şansıma *skald*'ların büyüsü sadece gerçeği ortaya çıkarabiliyor."

Sırıtışına karşılık verirken midemin takla atmasını görmezden gelmeye çalıştım. "Eğer inanırsam, bu gerçek değil midir?"

"Şöhretim çoktan düştü, Ateşten Doğan," diye cevap verdi. "Daha fazla hakarete uğramamak için kaçmalıyım."

Arkasını dönerek gözcü hattına doğru yürümeye başladı. Bodil'in beni izlediğini görünce yanaklarım ısındı. "Aslında öyle olmadı," dedim hızlıca. "Sadece..."

Gözlerini yere dikmiş Steinunn'ı dürtükleyip, "Belki baştan başlamalısın," dedi jarl. "Dikkatini ver, kızım. En ufak detayı bile yanlış anlamak istemezsin."

Boğazım acıyana kadar konuşup *draug* istilasına uğramış tünellerde yaptığımız yolculuğun hikâyesini anlattım. Savaşlarımızı, Bjorn'ün baltasını kullanabilmem için büyümün beni nasıl koruduğunu ve her şeyin bitmiş gibi göründüğü son anlarda tanrıların kalan yaratıkları Helheim'a sürmek için nasıl araya girdiğini anlattım. Paylaşmak istemediğim anların sessiz olanlar olması büyük şanstı, üstelik kimse bu anları atladığımı fark etmemiş gibiydi. Bjorn inatla anlatmaya katılmayı reddediyor, bunun yerine sıranın arkasında ilerliyordu.

Olanları anlatmak Bjorn'ü düşünmemi engelliyor, aynı zamanda Halsar'daki aileleri için endişelenen diğerlerinin de dikkatini dağıtmaya yarıyordu. Yine de güneş batıp Ylva meşale ışığında gitmemiz konusunda ısrar edince uykum baskın gelmişti. Zihnimin derinliklerine daldığımda o kadar da şanslı sayılmazdım.

Bir kez daha Halsar'ın büyük salonunun tepesinde duruyordum ama bu sefer her şey yanıyordu. İnsanlar çığlık çığlığa koşuyor, giysileri alev alev yanıyor, gölgeden savaşçılar onların peşine düşerek etlerini kesiyor ve kurbanlar çığlık çığlığa düşerken etrafa siyah kan fışkırıyordu. Durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. Bedenim olduğu yerde donup kalmıştı,

ayaklarımı çatıda durduğu yerden kıpırdatamıyordum. Tek yapabildiğim çığlık atmak ve bağırmaktı çünkü bunu başlarına ben getirmiştim.

Sıçrayarak uyandığımda beni eyere bağlayan ipler atımdan düşmemi engelledi.

"Sıkıntılı rüyalar görüyorsun."

Başımı sol tarafa, Bodil'in at sürdüğü yere çevirdim. Yolculuk boyunca yanımdan ayrılmamış, hikâyemin her kelimesini dinlemiş olsa da kendisi hakkında çok az şey söylemişti. Mantıken, söylediklerim konusunda dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Herhangi bir yalanı fark edebilirdi ve saklamam gereken sırlar vardı ama varlığı korkularımı itiraf etmemi sağlayan sakinleştirici bir etkiye sahipti.

"Sıkıntılı bir hayatım var," dedim sonunda. "Bu sıkıntılar rüyalarıma da tezahür ediyor."

Başını hafifçe yana eğdi. "Daha yeni evin olmasına rağmen Halsar'dakiler için korkuyor musun?"

"Evet." Eyerde hafifçe hareket ettim. Konuşmak zorunda kalmamak için, içimden önümdekilerin hızlarını artırmalarını diledim. "Benim yüzümden savunmasız bırakıldılar."

"Buna Snorri karar verdi, sen değil."

Tıpkı Fjalltindr'e tırmanış sırasında köleleri yem olarak feda etme kararı gibiydi ama vicdanımı rahatlatmıyordu. "Kimsenin benim yüzümden ölmesini istemiyorum, özellikle de masum insanların."

"Kaderleri neyse onu yaşarlar."

Hayatım boyunca duyduğum bir gerçeği dile getirdiği halde kaşlarımı çattım. "Ben kendi kaderimi kendim örerim, Bodil. Tıpkı senin gibi, tüm tanrı çocukları gibi. Eğer kendi yolumu değiştirerek onlarınkini de değiştirebileceksem neden denemeyeyim ki?"

Atını yavaşlatarak bir çalının etrafından döndürürken, "Yap-

mamanı söylemedim," dedi Bodil. "Peki yaptığın seçimin bir şeyleri değiştirip değiştirmediğini nereden bileceksin?"

"Halsar'daki herkes iyiyse bileceğim çünkü o zaman, yaşananların kâhinin gördüğünden farklı gerçekleştiği anlamına gelir."

"Olabilir." Bodil uzun bir süre sessiz kaldı. "Belki kâhinin söyledikleri Ylva'nın sandığı anlama gelmiyordu. Belki çok uzak bir gelecekten bahsediyordu. Belki de..." Susup uzunca bir süre bana baktı. "Halsar'dan başka bir yerden bahsediyordur. Bunu sadece tanrılar kesin olarak bilebilir."

"Söyledikleri hiçbir işe yaramayacaksa neden kâhinlere danışalım ki?" diye çıkıştım. Ona değil, gitgide artan güçsüzlük hissime öfkeliydim.

"Kâhinlerin söyledikleri, onlara tanrılar tarafından verilir," diye cevap verdi Bodil. "Bir ölümlünün ilahi bilgiyi alıp onu kendi amacına göre şekillendirebileceğine inanması sence de büyük bir kibir değil mi?"

Gözlerimi o kadar hızlı ona çevirdim ki, boynum çıtladı. Snorri'den bahsettiğinden emindim. "Açık konuş, Bodil. Bulmacalar için çok yorgunum."

Jarl omuz silkince gümüş rengi örgüleri geniş omuzlarının üzerine düştü. "Tanrılar bilmeceleri sever, Freya. Ben de en az senin kadar onların merhametine kalmış durumdayım. Sadece kendimi sorarken bulduğum bir soru var; bir adam kendi kaderinin bile efendisi değilken senin kaderini nasıl kontrol edebilir?"

Ağzımı açtım ama verecek bir cevap bulamayınca sustum.

"İzninle," dedi Bodil. "Ylva ile konuşmalıyım. Yuvası için duyduğu korkuyla yanıp tutuşuyor ve Snorri'de bir erkeğin teselli etme yeteneği var. Yani hiç yok."

Snorri'nin evini savunmaktan çok Harald'dan intikam almakla ilgilendiğini bilmek, muhtemelen Ylva'yı daha kötü etkilemişti. "Onu iyi tanıyor musun?"

Bodil gülümsedi. "Fjalltindr'de yardım için neden bana geldiğini sanıyorsun?" Atını topuklarıyla dürterek dörtnala koşturmaya başladı ve omzunun üzerinden, "Söylediklerimi bir düşün," diye seslendi.

Söylediklerini düşünerek yanaklarımın içini ısırdım ancak cevap açıkça ortadaydı. Snorri beni tehditlerle kontrol ediyordu. Kılıcı annemin, Geir'in ve Ingrid'in boynunun üzerinde duruyordu. Bu da onun istediğini yapacağım anlamına geliyordu. Tanrıların ve kaderin şarkısına layık olmasa da üzerimdeki gücü en az onlar kadar etkiliydi.

"Aptallık," diye mırıldandım kendi kendime. Muhtemelen Bodil'in yapmaya çalıştığı şey, Snorri'nin kuyusunu kazmaktı. Ona karşı dikkatli olmalıydım.

"Nedir o?"

Dakikalar içinde ikinci kez sıçradığımda Bjorn'ü yanımda buldum. Yan yana giden atlarımızın hareketiyle dizi dizime çarptığında titredim. "Ne?"

Kurutulmuş etten bir ısırık alırken siyah saçları, esintiyle teninde dans ediyordu. Yutkunduğunda, "Aptallık olan nedir?" diye sordu.

Benimle ne tür bir alay ettiğini merak ederek gözlerimi kırpıştırdım. Kendi kendime konuştuklarımı duyduğunu fark edince kızardım. "Hiç. Ben... hiçbir şey. Bodil'le havadan sudan konuşuyorduk."

"Havadan sudan gibi görünmüyordu."

Yol iki atın yan yana gidebileceği kadar geniş değildi, bu yüzden bacağı tekrar benimkine çarptı. Atı kulaklarını kaldırıp benim atıma vurdu ama ileri sürmek için hiçbir şey yapmadım. Bjorn'ün bacağının benimkine tekrar çarpmasına izin verdim. *Lanet olsun sana, Freya!* diye bağırdı vicdanım. *Senin sorunun ne?*

"Neden kâhinle konuşmaya gittin?" diye sordum aramıza

mesafe koymamayı haklı çıkarma amacıyla. Bir de yakınımızda meşale taşıyan kimse yoktu.

Bir dalın altından eğilirken, "Çünkü sorularım vardı," dedi usulca. "Bu fırsattan yararlanmak istedim."

"Ona ne sordun?" Gözlerim yüzüne kaydı ama Bjorn okunmaz bir ifadeyle patikadan aşağı bakıyordu.

Kurutulmuş etinden bir ısırık daha aldı ve çiğnerken sessiz kalmaya devam etti. Bir anlığına cevap vermeyeceğini düşündüm. Tabii bu da neden cevap vermek istemediğini düşünmeme neden oldu. O sırada konuşmaya başladı. "Tanrılara, istedikleri yolda yürüyüp yürümediğimi söyleyebilirler mi diye sordum. Nasıl yanıt verdiğini zaten biliyorsun."

Atım durdu ve dizginleri çektiğimi fark etmem bir anımı aldı. Bjorn omzunun üzerinden bana bakmak için yavaşladı. Başımı sertçe iki yana sallayarak kısrağı tekrar yürütmeye başladım. Bodil'le konuştuğumdan beri kendime daha az güveniyordum. "Anlamıyorum..."

Daha fazlasını söyleyemeden dörtnala koşan atların sesi duyuldu. Bir kadının feryadı patikada yankılandı ve midem kasıldı. "Hayır."

Topuklarımı hayvanın böğrüne vurup ağaçların arasına daldım. Grubun yanından geçerek patikaya geri döndüğümde atımı dörtnala koşturuyordum. Belli belirsiz bağırışlar duyuyordum. Adımın seslenildiğini, dur emrinin geldiğini duydum ama onları yok saydım ve ilerlemeye devam ettim.

Bu olamaz.

Halsar'ın yardımına gelmeyi seçtim.

Kaderi değiştirdim.

Yine de ağaçların arasından çıkıp karanlık ufuktaki turuncu parıltıyla karşılaştığımda, rüzgârın üzerime savurduğu dumanla hiçbir şeyi değiştirmediğimi anlamıştım.

Halsar yanmıştı.

Yolda dörtnala ilerleyip harabelerin eteklerine geldiğimde yavaşladım. Alevler çoktan kor olmuştu. Ne büyük salon ne de evlerden biri duruyordu, hiçbir şey ayakta kalmamıştı. Bir zamanlar Bjorn'den eğitim aldığım rıhtım bile yıkılmıştı. Üzerinde durduğu sütunlar sivri dişler gibi sudan dışarı fırlamıştı, balıkçı teknelerinin ve *drakkar*'ların kararmış enkazları suda yüzüyordu. Enkazın arasında, evlerini savunmak için savaşırken ölenlerin hareketsiz bedenlerini görmemek mümkün değildi.

Bjorn'ün atı yanımda yavaşladı ama hiçbir şey söylemedi. Gözleri evinden arta kalanları incelerken sadece atımın etrafında döndü. Sonra bakışları benimkilerle buluştu. "Bu senin hatan değil."

Böyle olsun istememiştim. Bunu engellemek için elimden geleni yapmıştım. Yine de benim sebep olmadığım anlamına gelmiyordu.

Daha fazla at dörtnala koşarak harabe sokaklara daldı, Ylva'nın feryadı kulaklarımı deldi. Snorri'nin atından inip büyük salonun kalıntılarının önünde, çamur ve korun içinde dizlerinin üzerine çöktü. Yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı. "Oğlum nerede?" diye bağırdı. "Çocuğum nerede?"

Her tarafta savaşçılar atlarından iniyordu. Yüzleri keder, öfke ve korkuyla doluydu. Bazıları geride savunmasız bıraktıklarının isimlerini haykırarak yıkıntılar arasında koşturuyor, acı çığlıkları havayı dolduruyordu.

Yalnızca Snorri etkilenmemiş görünüyordu, evinin yıkıntılarını incelerken çenesi kaskatı kesilmişti. Ağzını açtığında gerildim. İnsanlara bunun başka bir *sınav* olduğunu söylerse üzerine saldırmaya hazırdım ama öyle yapmadı. "Hayatta kalanları ve cevapları arayın."

Attan indiğimde ayakkabılarım çamura batıyordu. Henüz ileri gidemeden bağırışlar duyuldu.

"Ah, tanrılara şükürler olsun!" Ylva'nın çığlığı yükseldiğinde atımı döndürdüm. Kirli ve bitkin haldeki düzinelerce insan bize doğru yürüyordu, kalabalığın çoğu kadınlarla çocuklardan oluşuyordu. Görünüşe göre, sırtlarındaki giysilerden başka hiçbir şeyleri yoktu ama hayattaydılar.

İki grup, savaşçılar ve hayatta kalanlar birbirlerine doğru ilerledi. Ylva'nın, alnında kabuk bağlamış bir yara olan Leif'e sarılmasını izlerken göğsüm sıkıştı. Teni is ve kanla lekelenmişti. Aileler, arkadaşlar yeniden bir araya gelirken sadece Bjorn'le ben geride durduk. Ortalık sevinç gözyaşlarıyla doldu, aynı zamanda her iki grup da verdikleri kayıplar için keder çığlıkları atıyordu.

Bjorn kollarını eyerine dayamış onları izliyordu. Onun tam anlamıyla bu insanlardan biri olmadığı farkındalığı bana sertçe çarptı. Babası jarl olmasına ve gelecekte bir gün bu rolü devralacak olmasına rağmen Bjorn diğerlerinden ayrıydı. Bu kendi tercihi miydi, yoksa onu buna zorlayan Nordeland'de geçirdiği uzun yıllar mıydı merak ettim. Ylva'nın ona söyledikleri aklımda yankılandı. *Çok uzun zamandır yoktun, bir Skalandli olmaktan çok bir Nordelandli sayılırsın.*

Etrafımızdaki konuşmalardan parçalar dikkatimi çekti. Gözcülerin saldırının geldiğini gördükleri ama köyü boşaltmak için yeterli zamanları olmadığına dair açıklamalar yapılıyordu. Savaşabilenler karşı koymuş, bu sırada savaşamayanlar ormana kaçıp saklanabilmişlerdi. Her şey kaybedilmişti ancak tekrar tekrar duyduğum bir kelime, bir *isim* vardı.

Gnut.

Jarl Gnut, Bjorn ve benim gemilerini ateşe verdiğimiz gece başlattığı işi bitirmeye gelmiş, Snorri'nin yokluğundan yararlanarak üstesinden gelmesi kolay olmayacak bir darbe vurmuştu. Sadece tüm evleri yıkmakla kalmamıştı. Aynı zamanda tüm depolar, malzemeler ve aletler baskıncıların ateşinde kaybolmuş-

tu. Çiftçilik yapılan, toplayıcılığa ayrılan aylarda her şeyin yeniden inşa edilip yenilenmesi gerekecekti. Yani kış geldiğinde herkes daha zayıf düşecekti.

Bunu biliyordum çünkü daha önce de görmüştüm. Kendim yaşamıştım.

Bu insanların baskından kurtulmuş olmaları sadece ölümlerini, acı içinde açlık çekecekleri kış aylarına erteledikleri anlamına geliyordu. Ellerim yumruk oldu. Gnut bunu Snorri'ye bir darbe vurmak için yapmıştı ama acı çeken Snorri olmayacaktı.

Bu adil değildi.

Belki böyle düşünmek çocukçaydı çünkü hayattaki hiçbir şey adil değildi. Yine de güçsüz olanların, onları koruması gerekenlerin eylemlerinden zarar gördüğünü izlemekten bıkmıştım.

Snorri'nin savaşçıları ve hayatta kalanlar ölenleri büyük salonun yıkıntılarının önündeki meydana getirmeye başladılar. Onlara yardım etmek için harekete geçtim ama tereddütte kalmıştım. Bu insanların hepsi benim için yabancıydı, oysa onlarla ilgilenenler arkadaşları ve aileleriydi. Tam anlamıyla bir Skalandli olsam bile şu anda onlar için yabancıydım. En azından Snorri'nin iki adamı tarafından taşınan tanıdık bir yüz görene kadar öyleydim. "Ah, Liv," diye fısıldadım.

Ayaklarım beni şifacının hareketsiz bedenine götürdü. Gözleri donuktu, göğsündeki yaranın büyüklüğünden sonunun çabuk geldiğini biliyordum. Çamura diz çökerek gözkapaklarını kapattım, tanrıların onu kollarını açmış ve kadehlerini doldurmuş olarak karşılayacaklarını umduğumu fısıldadım.

Bjorn de şifacının yanında diz çöktü. Yüzündeki her kasın kederden ve öfkeden gerildiğini fark ettim.

"Neden kaçmadın?" diye fısıldadı. "Lanet olsun, ne düşünüyordun, Liv?"

Ne düşündüğünü biliyordum. Neredeyse hayatının her gü-

nünü, yeteneğiyle bu insanları iyileştirmek için harcamıştı. Önce onları, sonrasında çocuklarını doğurtmuştu. Kazayla ya da savaşta oluşan yaralarını, hastalıklarını iyileştirmişti. Halsar'da yaşayan herkesle bağlantısı vardı. Köyü kaybetmenin ne anlama geleceğini biliyordu ve özünde savaşmaya karşı olsa bile halkı için savaşmak üzere eline bir silah almıştı. Tanrıların yanında bir yer kazanmıştı.

Bodil at sırtında yaklaşırken savaşçıları geride durmuş, dikkatli gözlerini çevredeki ormana dikmişlerdi. Atından inip Ylva'nın yanına gitti. "Brekkur'a haber gönderip erzak, gemi ve işçi talep edeceğim."

Gözyaşlarını silerek, "Teşekkür ederiz, dostum," dedi Ylva. "Yeniden inşa edeceğiz ve..."

"Yeniden inşa falan etmeyeceğiz çünkü Gnut'un istediği de bu!" Snorri kükreyerek herkesi susturduğunda Ylva'nın bile yüzünü hoşnutsuzluk kapladı. "Benden korkuyor! Tanrıların benim için hazırladığı kaderden korkuyor! Bu yüzden arkamız dönükken hücuma geçti, kadınlara ve çocuklara saldırdı. Evlerimizi yaktı çünkü bunun, bizi ona savaş açmaktan alıkoyacağına inanıyordu. Biz yeniden inşa etmek için uğraşırken o bir mevsim daha kalesinde saklanabilecek. Gnut bize ağır bir darbe vurduğuna inanıyor ama ben yanıldığını söylüyorum!" Kısa bir duraksamanın ardından bağırmaya devam etti. "Ben diyorum ki, bize onun sonunu getirecek bir hediye verdi!"

Liv'in bedeninin diğer tarafından Bjorn tiksinti dolu bir ses çıkardı. Ben ise kendimi Snorri'nin olduğu tarafa doğru eğilmiş, onun bu felakette ne gibi bir umut ışığı gördüğünü öğrenmek için çırpınırken buldum. Yalnız değildim. Etrafımızdaki Halsar halkı gözlerinde umutla jarllarını izliyordu. Snorri'nin cevaplara sahip olması için dua etsem de kurtulmamız gereken şeyin, onun seçimlerinin sonucu olduğu aklımdan çıkmıyordu.

"Halsar'ın savunmasız olduğunu uzun zamandır biliyorduk!" Snorri bir enkaz yığınının üzerine çıktı, sesi dumanı tüten yıkıntıların arasında yankılanıyordu. "Konumunun zayıf oldu-

ğunu, kuzeyden güneye ve doğudan batıya tüm baskıncıların hedefi olduğunu uzun zamandır biliyorduk. Burası bizim evimizdi, bu yüzden ona sarıldık. Alışkanlıkların, duyguların ve umursamazlığın bizi zayıflatmasına izin verdik ama artık bitti!" Gözleri halkını taradı. "Bir şifacının, çürümüş bir et parçasını kesip atması gibi Gnut zayıflığımızı yakıp yok etti. Geriye güçten başka bir şey bırakmadı!"

Snorri'nin sözleriyle harekete geçen insanlarda bir coşku, huzursuz bir enerji hissettim. Bunu kendi içimde de hissettim ve ilk kez tanrıların onu neden Skaland kralı olarak seçmiş olabileceğine dair bir kıvılcım gördüm. O, diğer insanları sadece kelimelerinin gücüyle peşinden sürükleyen bir adamdı. Ancak Ylva hiç etkilenmemiş gibiydi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, buz gibi gözlerle kocasına bakıyordu.

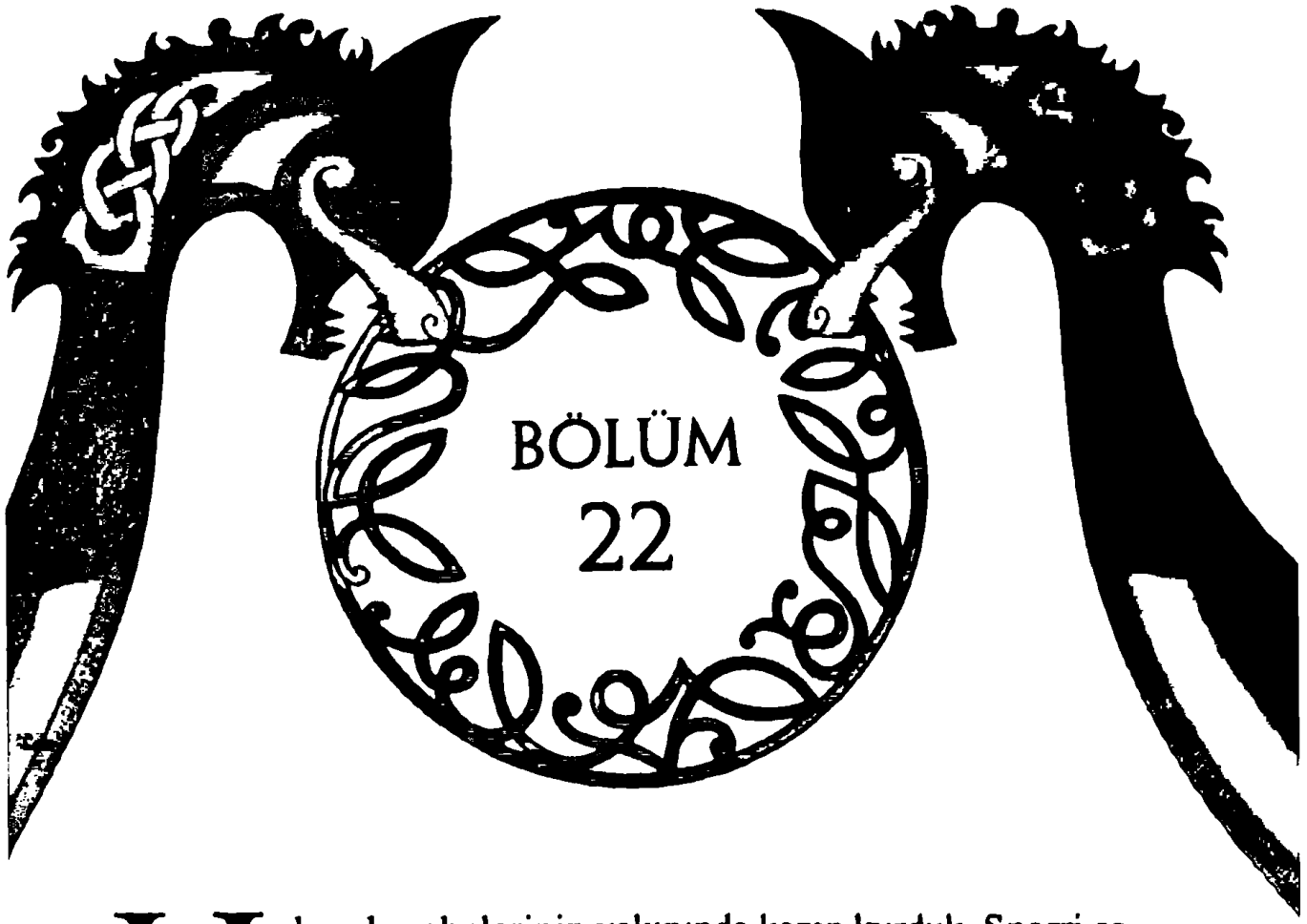
"Tanrılar birleşmiş bir Skaland gördü. Bir kral gördüler. Bir kral çamurlu bir balıkçı köyünde yaşamaz." Etkili olması için tekrar durakladı. "Bir kralın halkı da öyle!"

Köylüler ve savaşçılar yumruklarını havaya kaldırarak aynı fikirde olduklarını dile getirdiler.

"Öyleyse bu çamurla kaplı kül yığınına sırtımızı döneceğiz," diye bağırdı Snorri. "Gözlerimizi dağlara çevirip savaşa hazırlanacağız. Düşmanımıza saldırmaya hazırlanacağız! Size yemin ederim, altında uyuyacağınız bir sonraki çatı Grindill'in surları olacak!"

Yıkıntıların arasında destek çığlıkları yankılandı, ben dahil herkes Gnut'un ölmesi için bağırıyordu. Kan ve intikam için bağırıyordu. Kendimi buna kaptırmıştım çünkü ilerlenecek bir yola girmek, yaşananlardan ve şu an etrafımı çevreleyen yıkımdan kaçıştı. "Bunun için o piçlerin kanını akıtacağız," dedim Bjorn'e dönerek.

Ancak o çoktan gitmişti.

BÖLÜM 22

Halsar harabelerinin yakınında kamp kurduk, Snorri savaşabilecek her erkeği ve kadını çağırmak için topraklarına atlılar gönderdi. Bodil de kendi topraklarından takviye kuvvetler çağırdı. Savaşçı, gemi ve her şeylerini yangında kaybedenleri besleyecek erzak istedi.

"Gnut'un gözcüleri bunu duyacak," diye uyardı Bodil. "Bizim için hazır olacaktır."

Snorri yalnızca alayla homurdandı. "Bırak gözcüleri koşa koşa ona haber versin. Gnut'un onun için geldiğimi bilerek surların arkasında dehşet içinde saklanmasını istiyorum. Skaland'in gerçek kralına yemin etmeyi ve tanrıların iradesine boyun eğmeyi reddettiği için, halkının kendi jarlları *yüzünden bu acıyı yaşadıklarını* anlayacak kadar zamanı olsun istiyorum. Söylediklerime kulak verin, ona kesinlikle sırtlarını dönecekler."

Cümlelerindeki küstahlığa rağmen onu duyan herkesin kalbindeki ateşi körükleyen bir tutkuyla konuşuyordu. Sadece birkaçı üzüntüye boğulmuştu, diğerleri zihinlerini savaşa hazırlıyordu. Ellerini ise silah dövmeye, ok yapmaya ve ihtiyaç

duyulacak malzemeleri toplamaya yöneltmişti. Zorlukları meydan okumayla karşılamak, geriye değil ileriye bakmak halkımızın doğasında vardı. Ölenler için yas tutmak yerine, intikamlarını almaya odaklanmıştık.

Bir ocak ateşinin yanında oturmuş, birinin hazırladığı yemeği yiyordum. Aklımda gelecek savaştaki rolümün ne olacağı dönüp duruyordu. Bodil elinde bir kâseyle ateşin karşısında oturuyordu. Onu çok uzun zamandır tanımıyor olmama, bana yönelttiği zor sorulara rağmen onun varlığında kendimi rahat hissettiğimi inkâr edemezdim. Annemle aynı yaştaydı. Annem davranışlarımdaki kusurları yüzüme vurmak için durmadan işime burnunu sokarken, Bodil'in ilgisi hatalarımı ortaya çıkarma arzusundan çok meraktan kaynaklanıyor gibiydi.

Jarl uzun bir süre sessizce oturdu. Ateşin etrafında toplananların içki içmelerini, şarkılar söyleyerek dans etmelerini izledi. Hava fırtına öncesi anlardaki gibi enerjiyle yoğunlaşmıştı. Sonunda konuştu. "Snorri söylediklerine inanıyor. Tanrıların onun için gördüğü kaderin bu olduğuna inanıyor. Bunda bir çeşit büyü var." Dans edenleri işaret etti. "Başkalarının da inanmasını sağlayan bir güç."

Yemeğimi bitirip kâsemi yere bıraktım. "Peki sen inanıyor musun?"

Bodil'in sorumu değerlendirdiği o anda, nadiren düşünmeden konuştuğunu fark ettim. Muhtemelen bu beceriyi benim de öğrenmem gerekiyordu. Yine de onun cevaplarını beklemek sinir bozucuydu.

"Ben," diye konuşmaya başladı. "Skaland için büyük bir değişimin eşiğinde olduğumuza inanıyorum ama bu değişimin ne olacağını söyleyemem. Sadece bunun bir parçası olmayı umuyorum. Eğer yapabilirsem, daha iyiye gidişini etkilemek istiyorum."

Cevap olmayan bir cevap vermişti, bu da Bodil'in sıklıkla

yaptığını fark ettiğim başka bir alışkanlığıydı. Bu tavrı, ondan somut ve elle tutulur bir şeyler öğrenme isteğimi uyandırdığı için bir kez daha sordum. "Birinin doğruyu söylemediğini nereden anlıyorsun?"

Gülümsedi. "Ayaklarım kaşınıyor."

Bu cevap karşısında şaşırmıştım çünkü ilk defa lafı dolandırmadan yanıtlamıştı. Sadece bu cevap çok... sıradandı. Bodil, Forseti'nin çocuğuydu. Tanrının büyüsü ona gerçeği ayırt etme yeteneği bahşetmişti ve kendini bu şekilde göstermesi beni gülümsetti. "Bunun rahatsız edici olduğunu söyleyebilirim ama sanırım seni tanıyanlar yanında yalan söylemekten kaçınıyordur."

Gümüş bir saç örgüsünü omzunun üzerinden geriye itti. "Tamamen dürüst olmak düşündüğünden daha zordur, Freya. Neredeyse herkes birilerini bir konuda kandırıyor, sadece kendisini olsa bile. Dile getirilenler doğruyken ses tonu ya da duygular sahte olabilir. Yeteneğim bana aradaki farkı söylemez, sadece karşılıklı konuşmada bir şeylerin aldatma olduğunu söyler." Ağzına attığı büyük lokmayı çiğneyip yuttu. "Gençliğimde herkes bana yalan söylüyormuş gibi hissettiğim ve kimseye güvenemediğim için büyük bir öfke duyardım."

Tanrılar, bu duyguyu çok iyi anlıyordum. "Çok kötü hissetmiş olmalısın." Gözlerimi, Bodil'in yüzünden ayırarak etraftaki diğer ateşlere baktım. Aslında Halsar'a döndüğümüzden beri görmediğim Bjorn'ü arıyordum. Herkesten çok ona güveniyordum, yine de kendimi en çok korumam gereken kişi oydu.

"Öyleydi," diye yanıtladı Bodil. "Ancak empati, utanç ya da korkuyla söylenen yalanlarla kötü niyetle söylenenler arasındaki farkı ayırt etmeyi öğrendiğimde huzur buldum. Bunu yapmamı sağlayan büyüm değil, deneyim oldu."

"Aradan geçen sürede delirmemiş olman hayranlık uyandırıcı," diye mırıldandım. O sırada tanıdık bir ses duydum.

Arkamı döndüğümde ateşin ışığı, yüzünün sert hatlarına midemi hoplatacak şekilde gölgeler düşüren Bjorn'ün yaklaştığını gördüm.

"Bodil." Jarla başıyla selam verdi. "Freya."

"Neredeydin?" Bu soruyu sorduğum için kendime lanet edip hemen ekledim. "Her zamanki gibi gerçek işlerden mi kaçıyordun?"

Yanıma oturdu, çam ve fiyort kokusunu içime çekerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Neden? Senin için yapmamı istediğin bir şey mi vardı?"

Yanaklarım anında kızardı. Bunun sadece ateşin yaydığı ısıdan kaynaklandığını düşünmesi için dua ettim. "Kafa kesmek dışında, benim senden daha iyi yapamayacağım şeylerin listesi çok kısa, Bjorn. Yani soruna cevap vermek gerekirse, hayır."

Bodil kıkırdayarak ellerini bacaklarına vurdu. "Doğru söylüyor, evlat."

Bjorn'ün gülümsemesi kurnaz bir hal aldı. "Olabilir ama o listedeki maddeleri gerçekten çok iyi yapıyorum."

Vücudumda gezinen ellerini ve ağzımdaki dilini hatırlayınca içim alev alev yandı. "Her erkek böyle söyler," diye mırıldandım.

Bjorn gülerken Bodil gözlerini bana çevirmişti. "Doğru söze ne denir."

Doğru söz, yalan duygular...

Siktir.

Durumu kurtarmam gerektiğini bilerek devam ettim. "Ayrıca uyuklamak bir beceri değildir, bu yüzden onunla övünmemelisin."

"Aynı fikirde değilim ama söz konusu yeteneği bilmediğim için bu konu tartışmalı. Liv'in evi ve tüm malzemeleri yandığı için, Ylva bilgisi olanlardan yaralıların ihtiyacı olan bitkileri bulmalarını istedi."

Kısmen onu tembellikle suçladığım için utançtan, kısmen de ölen şifacıyı hatırlamaktan göğsüm sıkıştı. Liv ve diğerleri, savaşçılar burada olup onları savunamadığı için ölmüşlerdi. "İyi yapmışsın."

Bjorn omuz silkti, elini cebine sokarak bir kavanoz çıkardı. "Ateşle olan ilişkimi göz önüne alınca, Liv bana yıllar önce senin merhemini nasıl yapacağımı öğretmişti. Muhtemelen onunki kadar iyi değil ama başka bir şifacı daha iyisini yapana kadar idare eder."

Yapılması gereken ve yapabileceği onca şey arasında elim için merhem hazırlamıştı. Bir duygu seli nefes almamı aniden imkânsız hale getirdiğinden boğuk bir sesle konuşabildim. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil."

Önemliydi, bu yüzden gözyaşlarım beni akmakla tehdit ederken gözlerim yandı. İkisinin de gözlerimi yakanın ateş olduğunu düşünmelerini umdum.

Bjorn sağ elimi tuttu. Yaralarım nedeniyle elimdeki his çok az olsa da onun sıcaklığını hissedebildiğim için nefesim kesilmişti.

"Nasıl yaktın?" diye sordu Bodil. Onun karşısında nasıl göründüğümüzü fark edince irkildim. Elimi Bjorn'ün elinden çekip merhemi aldım ve yaralarımın üzerine sürdüm. *Bunun* Bjorn'ün daha iyi yaptığı şeylerden biri olduğunun farkındaydım ama ona izin verirsem, hissetmemem gereken şeyler *hissederdim*. Bu hisleri çoğu insandan saklayabilsem de Bodil'in aldatmacayı sezeceğini biliyordum.

"Ateşten Doğan'ın bir silaha ihtiyacı vardı, en yakındaki benim baltamdı," dedi Bjorn kısık sesle. "Yapılması gerekeni yapan bir kadın."

"En iyi kadınlardan."

Hakkımda bu şekilde konuşulunca yanaklarım kızardı. Duy-

mamış gibi görünmek için elime eğilip merhem sürmekle daha da meşgul oldum.

Üçümüz arasında bıçakla kesilebilecek kadar yoğun bir sessizlik hâkimken Bodil tekrar konuştu. "Babanın konuşmasının ortasında gittin, Bjorn."

Bjorn sinirle nefesini verdi. "Grindill hiçbir zaman saldırıya uğramadı. Gnut'un yaptıkları yanına kalan şerefsizin teki olmasının nedenlerinden biri de bu, konumu çok güçlü. Onu ele geçirmenin tek yolu içeridekileri açlıktan öldürmek. Babamın aklındaki görkemli zaferin bu olduğunu sanmıyorum."

"Yani stratejisine katılmadığın için mi ayrıldın?"

Bjorn kıpırdanırken dizi benimkine çarptı. Demirin mıknatısa çekildiği gibi ona çekildiğimi hissetsem de geri çekildim. "Grindill bir hisar. Toprak ve meşeden yapılmış yüksek surları, keskin kazıklarla dolu bir hendekle çevrili. Snorri, halkına daha iyi bir yaşam sağlamak için onu almak istediğini söylüyor ama onu alırken kaç kişi ölecek?"

Bunu... bilmiyordum.

Snorri surlardan bahsettiğinde ben bir hisar değil, Halsar'ın biraz daha büyük bir versiyonunu hayal etmiştim. Snorri'nin planını desteklemek için ellerini kaldıran diğer kaç kişinin daha, aynı şekilde durumdan bihaber olduğunu merak ettim. Halsar'dan yarım günden fazla uzaklaşmaya cesaret edememiş insanlar için ele geçirmeyi planladığımız kasaba sadece bir isimdi.

"Büyük başarıların bir bedeli vardır, Bjorn," diye cevapladı Bodil. "Snorri ve benim çok iyi savaşçılarımız var. *Sen* varsın." Ona imalı imalı baktı. "En önemlisi ise sadece Hlin tarafından değil, tüm tanrılar tarafından desteklenen Freya bizim tarafımızda."

Bjorn alayla güldü. "Evet, evet. Kaderini kontrol eden kişiyi kral yapacak. Ancak bu amaca ulaşmak için kaç kişinin

öleceğinden bahsedilmiyor. Belki de Snorri hiç kimsenin kralı olmayacak, herkes onun hırsının ardında can verecek."

Ses tonundaki hırçınlık beni şaşırttı ve dönüp ona baktım. "Annenin kehanetine inanmıyor musun?"

"İnanıyorum," diye mırıldandı. "Ama bu, gözü kör bir inançla böyle bir savaşa girmek istediğim anlamına gelmiyor."

"Bütün Skaland ve Nordeland'de risk alan biri olarak ün saldın," dedi Bodil. "Kendini savaşın en yoğun olduğu yere attığın biliniyor. Bunun ne farkı var?"

Bjorn'ün çenesi gerildi. Kadının bakışlarına karşılık verirken onu dikkatle izledim. "Saygısızlık etmek istemem, Jarl Bodil. Ancak gerçeği anlayabiliyor olmanız, gerçek üzerinde hak sahibi olduğunuz anlamına gelmez."

Ona katılmıyor değildim. Diğer yandan endişesi sadece savaşın bir parçası olacak savaşçıların hayatlarıysa, bunu neden açıkça söylemiyordu? Neden şimdi geri adım atıyordu?

Bjorn ani bir hareketle ayağa kalktı. "Eline iyi bak, Freya. Gelecek savaşta ona ihtiyacın olacak." Bodil'e başıyla selam verdi. "İkinize de iyi geceler."

Sonra kamp ateşlerinin arasından geçerek uzaklaştı. "Davranışı için özür dilerim," derken jarla doğru dönmüştüm. "O... çok dinlenemedi ve Halsar onun eviydi. Buranın yandığını görmek..." Bjorn'ün kabalığının sebebinin bu olup olmadığından emin değildim, yine de bir şeyler söylemem gerektiği düşüncesiyle etrafımızı işaret ettim. "İnsanların hayatlarını gereksiz yere riske atmalarını istemiyor."

Bodil çenesini ovuşturdu. "Endişesinin bu olduğunu sanmıyorum. Hatta daha net konuşmam gerekirse, özellikle *bir* kişi için endişeleniyor."

Cevap vermedim. Kadın gerçeği yalandan ayırabiliyorken nasıl cevap verebilirdim ki? Zaten bu gerçek, dile getirmeye cesaret edemeyeceğim bir şeydi.

Kalbim ağzımda, onun konuyu üstelemesini bekledim. Fikrini söylemesini ya da benden bir cevap talep etmesini bekledim. Ancak Bodil sadece bir çubuk aldı, ateşi karıştırarak daha fazla odun ekledi. Alevler harlandığında konuşmaya devam etti. "Sen bunun doğru yol olduğuna inanıyor musun, Freya?"

"Ben..." Ne diyeceğimi bilemeyerek gözlerimi yanan ateşe diktim. İlk defa biri fikrimi soruyordu ve ben bir fikrim olup olmadığını bilmiyordum. Ya da durumun birçok yönü hakkında bilgisiz olduğumu gösteren bu son olaydan sonra fikrimin yanlış olmasından korkuyordum. "Fikrimin önemli olması için yeterince bilgili olduğumu sanmıyorum."

Bodil ellerinin üzerinde arkasına yaslandı. Dumanların arasından baktığımda yüzünde hayal kırıklığı gördüğüme yemin edebilirdim. Bu yüzden ekledim. "Bence Snorri, Halsar'ı eskisi gibi yeniden inşa etmenin aptallık olduğu konusunda haklı. Halsar'a saldırmak hem kolay hem de burası benim varlığım yüzünden Skaland'deki en büyük hedef haline geldi. Sadece Gnut'tan gelecek daha fazla saldırıya karşı değil, Snorri'yi kral olarak görmek istemeyenlerin birleştiği direniş karşısında da savunmasızız."

"Katılıyorum." Bodil onaylayınca kendimle gurur duydum. "Ama başka bir yerde inşa etmek iyi olmaz mıydı? Kendi kalesini inşa etmek?"

"Böyle bir çaba yıllar ve bir servet dolusu gümüş gerektirir," diye cevap verdim. "Bu sırada, insanlar inşa ettiğimiz geçici evlerde risk altında olacaklar. Kışlar acı içinde geçecek çünkü birçoğu evlerini inşa etmekle meşgul olacağı için tarlaya ya da ava gidemeyecek."

"Baskın yaparsın. İhtiyacın olanı alırsın."

"Denizlerde baskın yapacak gemimiz yok. Ayrıca Snorri'ye yemin etmelerini istediğimiz kişilere baskın yapmak iyi bir yol gibi görünmüyor. Sadece yüzümüze gülerler ve ilk fırsatta bizi sırtımızdan bıçaklarlar."

Bodil onaylarcasına başını salladı. Düşüncelerimi dile getirdiğimde bu şekilde karşılık verilmesine alışkın olmadığım için yanaklarım ısındı. Ona daha fazlasını vermek için sabırsızlanarak, "Gnut, Snorri'ye meydan okumasını dile getirip Halsar'a iki kez saldırarak misillememizi hak etti," diye devam ettim. "Ona saldırmamak bizi zayıf gösterir. Bu tür davranışları hoş görecekmişiz gibi görünmemize yol açar. Bu tavır, diğerlerinin de Gnut'la aynı şeyi yapmasına neden olur. Yakında her taraftan saldırıya uğrarız. Halkımızı korumak için ona karşı harekete geçmeliyiz. Sadece zayıflığımızdan faydalanmayı düşünenleri caydırmak için değil, Snorri'ye çoktan yemin etmiş olanları korumak için. Snorri'nin onu takip edenleri yücelteceğini, bizi alçaltmak isteyenleri ezip geçeceğini herkese kanıtlamalıyız. Savaşçılar ona karşı gelmekten korksalar bile onu takip etmekten gurur duymalılar."

Kalbim gümbürdeyerek atıyordu. İnandığım, iliklerime kadar hissettiğim şeyi söylemiştim ve bunun başarıldığını görmek için savaşırdım. Yine de Bodil'in tepkisini merakla bekledim çünkü artık sesimi özgür bıraktığına göre, onun onayını arzuluyordum. "Katılıyor musun?"

Başını yana eğdi. "Steinunn şarkılarıyla her şeyi duyuracak ve Skaland'in yapılanlara nasıl tepki vereceğini zaman gösterecek. Şuna cevap ver, Freya. Bjorn, Grindill'in savunması konusunda haksız değil. Kaleyi nasıl ele geçirmeyi öneriyorsun?"

Yanaklarımın içini ısırıp itiraf ettim. "O kaleyi hiç görmedim, Bodil. Bir çatışmadan daha fazlasında hiç savaşmadım. Snorri'nin beni alıp götürdüğü güne kadar köyümden yarım günden fazla uzaklaşmamıştım, o yüzden kimseye bu kuşatmanın nasıl yapılması gerektiğini söyleyecek halim yok ama..."

Gülümseyerek ateşle tekrar oynadığında kıvılcımlar uçuştu. "Ama?"

Cevap dilimin ucuna kadar gelmişti, sadece kibirli hisset-

tiğim için söylemekte zorlanıyordum. İstediğim son şey, şişirilmiş bir özdeğer duygusuna sahip olmaktı. Sorun şuydu ki, konuştukça Skaland'in nasıl birleşebileceğini daha iyi anlıyordum. Elbette savaş stratejileri ve zaferlerin rolü olacaktı ama *inançla* birleşecekti.

"Kaleyi kazanacak kişi ben olmalıyım." Sertçe yutkunarak ekledim. "Skalandlilerin, Snorri'yi takip etmeyi kabul etmeleri için tanrıların onu kral olarak görmek istediğine inanmaları gerekir. Bunun kader olduğuna inanmalılar. Bunun gerçekleşmesi için ben de rolümü oynamalıyım. Yoksa hakkımda hiçbir hikâye anlatılmayacak."

"Evet, rolünü oynamalısın," diye yanıtladı Bodil. "Diğerlerine gelince, seni hazırlayarak *biz* de kendi rolümüzü oynamalıyız. Yarın benimle ve savaşçılarımla antrenman yapacaksın."

Hem içimi bir heyecan kapladı hem de içim buruldu çünkü Snorri'nin, beni Bjorn'le eğitime devam ettireceğini sanmıştım. Başka bir seçeneğim olmayacağını, bu nedenle kimsenin dövüş becerilerimi geliştirmek için onunla geçirdiğim zamanı sorgulamayacağını düşünmüştüm.

Düşüncelerimi sezmiş gibi, "Bjorn'ün yetenekleri eşsiz ama bir erkek gibi dövüşüyor. Kaba kuvvetine çok fazla güveniyor, baltasını saymıyorum bile," diye devam etti Bodil. "Bir kadın gibi dövüşmeyi öğrenmelisin. Bunu sana sadece diğer kadınlar öğretebilir. Bu konuyu Snorri ile konuşacağım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Beni onurlandırdın."

Bodil yumuşak bir homurtuyla ayağa kalktı. "Skalandliler fedakârlıklarıyla bilinmezler, Freya. Ben de farklı değilim. Akıntıya kapılmak değil, akıntının üzerinde yükselmek istiyorum. Bunu yapabilmemin en iyi yolu senin yanında olmak. Sen zeki, tutkulu ve iyi kalpli bir kadınsın. Takip edilmeye değer bir kadınsın."

Cevabındaki dürüstlük ve iltifatın yüzümde oluşturduğu gülümseme, konuşmaya devam etmesiyle kayboldu. "Skalandlilerin seni takip etmesi için yaptığın kahramanlıkları, fetihlerini duymaları gerektiği konusunda haklısın. Ancak unutma ki, bu kahramanlık ve fetihler bir lidere yakışır olmalı. Aksi takdirde balıkçı karısı hakkındaki bir dedikodudan ileriye geçemezler. Üstelik dedikodunun sonuçlarını, her zaman hakkında konuşulan kişi yaşamaz."

Fark etmişti. Onaylamasının ardından Bjorn'le aramda olanlar hakkında beni azarlaması daha acı vericiydi. Gözle görülür bir şekilde irkildim, zar zor başımı yukarı aşağı sallayabildim.

"Bu gece, klanımdaki kadınlar ve ben ölenlerin hayatlarını kutlayacağız," diye devam etti. "Sanırım Steinunn savaştaki ününü yaymak için bestelediği şarkılardan bazılarını söyleyecek. Senin de bize katılmanı isteriz, Freya."

Yanıt vermemi beklemeden karanlığın içinde kayboldu.

Soğuğa karşı kamburlaşarak ateşe baktım. Uyarısı açıktı, zaten bilmediğim bir şey değildi ama bir başkasının ağzından duymak onu daha gerçek kılıyordu. Sonuçları daha tehditkâr hale getiriyordu çünkü Bodil haklıydı. Snorri oğlunu arzuladığımı öğrenirse, zarar görecek olan ben olmayacaktım. Ailem olacaktı. Hatta...

"Bakıyorum da sonunda burnunu sokmayı bırakmış."

Bjorn yanıma oturunca gerildim. "Ona söylediklerine dikkat et, Ateşten Doğan. Kadın her şeyi duyuyor."

"Biliyorum." Dilim uyuşmuş, boğazım düğümlenmişti. Aniden içimde ağlama isteği belirdi.

Snorri ondan etkilendiğimi öğrenirse Bjorn'e ne yapardı?

İçimi mide bulandırıcı bir his kapladı çünkü kral olmak Snorri'nin takıntısıydı ve bunu başarmak için her şeyi feda edebileceğini kanıtlamıştı. Bjorn'ü önemsiyordu. Oğlunun kaderinin benimkiyle iç içe olduğuna gerçekten inanıyor gibiydi

ama kulağına mantıklı bir dedikodu ulaşırsa, bu durum kolayca değişebilirdi.

Ayağa kalktım. "Bodil iyi tavsiye veriyor. Bana kendisi ve savaşçılarıyla çalışma fırsatı sundu, ben de kabul ettim. Onlardan bir şeyler öğrenmek benim için iyi olacak."

Bjorn konuşurken sesi kısıktı. "Onu çok az tanıyorsun."

"O zaman sanırım bunu düzeltmeliyim."

Hain kalbimin bana ihanet etmemesi için arkamı dönüp uzaktaki ateşin etrafında dans eden kadın savaşçılara doğru yürüdüm. Yanlarına ulaştığımda, "Benim için bir kadeh ayırır mısınız?" diye sordum.

Bodil gülümsedi. "Tabii ki. Ateşten Doğan Freya'yla içmek bizim için onurdur!"

Savaşçılardan biri elime bir kadeh bal likörü tutuşturdu. Kadınlar adımı haykırırken kana kana içtim. Gülerek biraz daha almak için kadehi uzattım ve kadınların beni danslarına çekmelerine izin verdim.

Ayaklarım davulların ritmiyle yeri dövdü. Biri ateşe daha fazla odun eklediğinde çığlık attım, kıvılcımlar gece göğüne doğru alevlendi. Bal likörü damarlarımda dolaşmaya başladı. Ben şenlik ateşinin etrafında döndükçe dünya da dönüyordu. Sıcaklık tenimize vurdukça kadınlar ağır giysilerini bir kenara fırlatıyordu. Hem ölüleri hem de yanlarına gittikleri tanrıları onurlandırıyor, isimlerini söylüyor ve yaptıklarını övüyorduk.

En son ne zaman dans etmiştim? En son ne zaman tanrıları gerektiği gibi onurlandırmıştım? En son ne zaman bir gün dostum diyebileceğim kadınlarla birlikte vakit geçirmiştim?

İçkinin ve çıplak tenin cazibesine kapılan erkekler yaklaşmaya çalışsa da Bodil'in kadınları mızraklarını uzatıp kahkahalar atarak onları kovaladı. "Burası kadınlar için ya defolup gidersiniz ya da gazabımıza uğrarsınız," diye bağırdı jarl.

Sırıtarak bir mızrak kaptım, hızla kavgaya katıldım. Etrafı-

mızı saran adamların arkasında, gözlerim Bjorn'ünkilere kilitlendi. Mızrağımı kaldırıp yaklaşması için ona meydan okudum. O ise başını iki yana salladı ve ormanın içinde kayboldu.

O anda herkes sustu, davulların ritmi sessizliğe gömüldü. Başta nedenini anlamasam da sonrasında Steinunn'ın yaklaştığını gördüm. Omuzlarına asılı küçük bir davul vardı. *Skald* herkesin sakinleşmesini bekleyip yavaş ve uğursuz bir ritimle davuluna vurmaya başladı.

Bodil yanıma geldi. Aniden dengemin bozulmasıyla sallanırken kolumu yakaladı. "Daha önce bir *skald*'ın senin kahramanlıklarının şarkısını söylediğini duymuş muydun, Freya?"

Başımı iki yana salladım. Kalbimin, Steinunn'ın davulunun ritmini benimsediğini hissedince tedirgin olmuştum.

"*Draug*'larla birlikte tünellerde olmayanlar için bu heyecan verici bir macera olacak. Birinci dereceden bir eğlence ama senin için... her taraftan gelen canavarlarla karanlığa geri dönmek gibi olacak."

Avuçlarım soğudu, zaten çok fazla içtiğimi bilsem de kadehimden uzun bir yudum aldım. "Pekâlâ."

Steinunn'ın dudakları aralandı, davulunun ritmine uyarak sözsüz şarkılar söylemeye başladı. Büyüsünün üzerime aktığını, etrafımdaki dünyanın döndüğünü hissettim. Artık neye baktığımdan emin olamadığım için gözlerimi kırpıştırdım. Sadece Halsar'ın karanlık harabelerine bakmadığımı biliyordum. Hava aydınlıktı, güneş sanki camdan bakıyormuşum gibi tuhaf ve hareliydi. Hammar önümde belirirken midemden yükselen safrayı yuttum.

Steinunn'ın dağa yaklaşmamızı, güney tarafına giden yolumuzun düşmanımız tarafından kesilmesini ve bunun tanrıların bir sınavı olduğunu anlattığının hayal meyal farkındaydım. Duyduğum *skald* değil, rüzgârdı. Ağaçlarda sallanan kemiklerin, atların adımlarının sesiydi. Çürük kokusu burnuma dol-

duğunda dişlerimi sıktım. Göğsümü saran korku, kısrağımdan inişimi izlerken nefes alamayacağım kadar yoğunlaştı.

Steinunn'ın gözlerinden gördüğümü, tünelin girişine doğru yürürken onun hissettiklerini hissettiğimi fark ettim. Karanlıktan buhar fışkırdığında gürültü kulakları sağır etti. Etrafımdakiler şaşkınlıkla nefes alırken ben istemsizce bir adım geri attım.

Perspektif değişmiş, artık kendi gözlerimden görmeye başlamıştım. Karanlığa adım atıp Bjorn'ün baltası alevlendiğinde nefesim hızlandı. Ölü hayvanların yanından geçerken kokuşmuş sis ayaklarımın etrafında dolanıyordu. Yanımdaki herkesin korkumu hissederek kıpırdandığını hissettim.

"Bu hoşuma gitmedi," diye mırıldandım. Steinunn zamanı hızlandırıp zihnimi tırmanışımızın anılarıyla doldurdukça midem bulanıyordu. "İyi hissetmiyorum."

"Sakin ol," dedi Bodil. "Bu sadece bir anı. Orada değilsin."

Tek görebildiğim, Bjorn'ün dar alanda ilerlerken neyin geldiğini ve *draug*'ların yakında üzerimize çökeceğini bilmesiydi. Ayağı kadehe takılınca lanet etti, kadeh ayağımın yanından hızla geçtiğinde yere baktım.

Bunlar benim ayakkabılarım değil.

Deri ayakkabılardaki yabancı kırmızı bağcıklar hakkında düşünmeye fırsat bulamadan dağın *nefes* sesi kulaklarımı doldurdu. Yükselen davul seslerini, ayak kemiklerinin taşa sürtünmesini duydum. Başımın döndüğünü, midemin bulandığını hissettim ve Bodil'in elinden kurtularak dizlerimin üzerine çöktüm.

"İyi misin, Freya?" Yana doğru düşüp dünya kararmaya başladığında sorusunu belli belirsiz duydum.

BÖLÜM 23

Uyandığımda Bodil'in yüzü dibimdeydi. "Nasıl hissediyorsun, Freya? Dövüşmeye hazır mısın?"

"Hayır." Dönerek yüzümü pelerinime gömdüm. Zihnimde, toprağa kustuğuma dair bulanık anılar belirmişti. Bodil ve savaşçılarının sarhoş kıçımı çadıra sürüklemek zorunda kaldıklarını fark edince irkildim. "Şafak söktü mü?"

"Şafak saatler önce söktü," diye yanıtladı Bodil.

"Ne?" Dik oturdum. Çadırın açık kanatlarından bakınca koyu gri gökyüzünü, çamura hafifçe damlayan yağmuru gördüm. "Neden kimse beni uyandırmadı?"

"Çünkü Bjorn dün gece seni buraya getirdiğinden beri çadırının önünde oturuyor. Seni rahatsız eden herkesin boğazını kesmekle tehdit etti. Uykuya ihtiyacın olduğunu, aksi halde kimseye faydan dokunmayacağını söyledi." Pelerinimin cebini karıştırıp merhem kabını çıkardı. "Bunu eline sürmen gerektiğini hatırlatmam gerekiyormuş."

Merhemi ondan alırken yüzümü buruşturdum. Elime sür-

mek yerine, tekrar cebime soktum. "Eğitime şimdi mi başlayacağız?"

Bodil güldü. "Akşamdan kalmalığını atlatmak için birkaç saat daha uyumaya ihtiyacın yoksa tabii."

O kadar çok bal likörü içtikten sonra toprağa kusup bayılmam zaten yeterince utanç vericiydi. Jarl düşüncelerimi sezmiş gibi, "Kimse fark etmedi, herkes kendini Steinunn'ın hikâyesine kaptırmıştı," diye açıkladı.

"Peki ya sen?" Yatağımın yanında bulduğum bir tas sudan kana kana içtim. "Steinunn'ı tanıdığını sanıyordum. Onu sevdiğini."

Bodil başını iki yana salladı. "Onu bir yıl öncesine kadar tanımıyordum. *Skald* büyüsünü hiçbir zaman pek umursamadım, özellikle de propaganda olarak kullanıldığını bildiğim için. Snorri'nin adına Brekkur'a da tam bu yüzden geldi. Şarkı söylemeye başladığında kulaklarımı yünle tıkadım." Doğrulurken, "Seni dışarıda bekliyorum," diye ekledi.

Bodil, birleşmiş bir Skaland'e ve tanrıların bizim için neler planladığını görmeye ilgi duyuyordu. Ancak Snorri'ye sadece tahammül ettiğini, onu kral olarak görmeyi pek istemediğini bir kez daha fark etmiştim. Bunu anlamak, asıl amacının ne olduğunu merak etmeme neden oldu. Bodil'in de diğer jarllar gibi kendini kaderimi kontrol edecek kişi olarak görüp görmediğini merak ettim. Belki sadece bunu dolambaçlı bir yolla yapacak kadar zekiydi.

Babamın kılıcını ve uzun bir bıçağı belime taktım. Pelerinimi giyerek çadırdan çıktım.

Sisli hava hızla yüzüme çarptı. Yürürken titreyince ayaklarımı yere vurdum. Hem soğuğu hem de baş ağrımı yok edebilmek için kan dolaşımımın hızlanması gerekiyordu. Snorri'nin savaşçılarının çoğu kampımızın çevresini kazıklarla güçlendirmekle meşgul görünüyordu, diğerleri silah dövüp yontuyordu.

Kadınlarla çocukların yokluğuna bakılırsa, kalanlar avlanmaya ve yiyecek aramaya çıkmıştı. Sabahı uyuyarak geçiren ben hariç, herkes işe koyulmuştu. Bodil'i kazıkların arasındaki açıklıktan sahile doğru takip ederken soğuğu uzaklaştıran utancım oldu, yanaklarım alev alev yanmaya başladı.

"Freya!"

Bjorn'ün sesiyle omurgam kaskatı kesildi. Arkamı döndüğümde onu kolları kazıklarla dolu halde bize doğru yürürken buldum. O sataşmaya başlamadan önce tersledim. "Şımartılmaya ihtiyacım yok. Herkes kalktığında ben de kalkacağım ve kendi yükümü kendim çekeceğim. Senin karışmana gerek yok."

Gözleri öfkeyle doldu. "Belki bunu kusana kadar içmeden önce düşünmeliydin."

Haksız sayılmazdı. "Bu benim sorunum, senin değil." Kollarımı kavuşturarak ona ters ters baktım. "Fikrini ya da yardımını istersem, sorarım." Arkamı dönüp külle kaplı sahile doğru yürüdüm.

Bodil başıyla beni onayladı. "Erkeklere hadlerini bildirmek gerek." Sonra yüzünde çarpık bir gülümseme oluştu. "Ama o çocuk, sen burnunun üstüne düştükten sonra yüzündeki kusmuğu temizledi."

Yanaklarım alev alev yanmaya başlayınca bir taşa tekme attım çünkü Bjorn'ün benden sert kelimeler duymayı hak etmediğini biliyordum. "Başım ağrıyor."

Bu yalan değildi ama öfkemin nedeni de bu değildi. Bjorn bana böyle davranarak kaderi olabilecek en kötü şekilde kışkırtıyordu. Bodil şimdiden aramızda bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu. Peki ya Ylva'nın da şüphelenmesine ne kadar vardı?

Ylva kendine mazeret bulabilmek için Fjalltindr'de ne tür bir oyun oynamış olursa olsun, Bjorn'den kurtulmak amacıyla Harald'la komplo kurduğunu biliyordum. Yeminimi bozdu-

ğumu kanıtlayabilirse, böyle çaresiz önlemlere başvurmasına gerek kalmazdı. *Kocam* bu ihanet yüzünden oğlunu öldürmeyebilirdi ama Leif lehine onu vârislikten mahrum bırakacağı kesindi. O kaltağın istediği de buydu.

Bjorn bunu *biliyordu*. Ylva'nın ondan kurtulmanın yollarını aradığını biliyordu. Yine de bana, babasının karısı gibi davranmak yerine... *kendi* karısıymışım gibi davranıyordu.

Bu düşünce aklıma geldiğinde nefesim kesildi, aramızda geçen her an zihnimde canlandı. İçimi kaplayan sıcaklık, buz gibi bir korku tarafından hızla kovuldu. Bodil söylediklerinde haklıydı. Bjorn risk almayı seven biriydi. Bu yüzden yakalanmanın sonuçlarından elbette korkmuyordu.

Fakat ben korkuyordum.

Onun için korkuyordum. Snorri'nin aileme yapacaklarından korkuyordum. Sonucunda yüklenmek zorunda kalacağım suçluluk duygusundan korkuyordum.

Söylediklerim iyi olmuştu, belki bu tavrım onun mesafesini korumasını sağlayabilirdi. Onu bir başkasının kollarına iterdi, böylece şüpheler azalırdı. Ancak *bu* düşünce aklıma gelir gelmez, gözlerim yaşlarla doldu ve göğsüm nefes almamı engelleyecek kadar daraldı.

Neden böyle davranıyordum? Neden kendime sürekli mantığı ve sonuçları hatırlatıp durmak zorundaydım? Bu aynaya karşı bağırmak istememe neden oluyordu.

Neden hepsinin cevabını bilmeme rağmen aynı soruları sormaya devam ediyordum?

Sahile vardığımızda Bodil'in savaşçıları yağmurun altında çömeldikleri yerden kalktılar. Her birinin elinde tuttuğu, üzerine daireler çizilmiş boyalı ahşaptan kalkanlara baktım. *Bu senin kaderin, Freya*, dedim kendime. *Kâhinin senin için öngördüğü şey bu. Tanrıların senden istediği bu. Başka hiçbir şeyin önemi yok.*

Saatlerce antrenman yaptık. Bodil sakince bana kalkan duvarında nasıl dövüşeceğimi ve teke tek dövüşte kendimden büyük rakiplere karşı nasıl savaşacağımı öğretti. Savaşçıları beni, uçları yünle sarılmış silahlarla hırpalamaktan büyük keyif aldı. Çok şey öğrendim ama bir kez bile Bjorn'le çalıştığım zamanki gibi coşkulu hissetmedim. Muhtemelen böyle olması daha iyiydi çünkü öfkelendiğimde nadiren doğru kararlar veriyordum. Yine de Bodil antrenmanı bitirmemizi isteyip savaşçıları yiyecek, içecek aramak için uzaklaştığında rahatlayarak iç geçirmekten kendimi alamadım.

Silahları ayaklarının dibine atıp bir kütüğün üzerine otururken, "Çok eğlenceliydi," dedi Bodil.

"Senin için belki." Yere otururken kaslarımın itirazıyla inledim. "Yarın her yanım moraracak." Bacaklarımı çaprazlayıp acımasızca zonklayan elimi inceledim. Bütün gün bir sopayla dövüştüğüm için yaralı avucum acıyla zonkluyordu.

"Merhemi kullanman gerek." Bodil eğilerek elimi tuttu. "Bjorn'ün senin için yaptığını."

Ayakkabımı kuma sürterken bugün Bjorn'ün gözlerini üzerimde hissettiğim tüm anları hatırladım. Bakışlarına karşılık vermeyi reddetmiş, o tekrar sahilden gidene kadar gergince nefesimi tutup beklemiştim. "Neden bu kadar önemsediğini bilmiyorum."

Bodil uzunca bir süre sessiz kaldı. Bir şeyler düşündüğünü, ölçüp biçtiğini biliyordum. "Seni yakan onun baltası olduğu için kendini suçlu hissediyor," dedi sonunda.

Davranışı için bariz bir sebepti. Benim de aklıma gelmiş olması gereken bir sebepti. "Onun suçu değildi."

Bodil alayla homurdandı. "Bir şeyin yaşanmasını istememiş olmak insanı suçsuz kılmaz, kadın. Bunu herkes kadar iyi biliyorsun."

Bugünlerde suçluluk duygusunun neredeyse sürekli bir yoldaş olduğu düşünülürse, muhtemelen bunu herkesten daha iyi biliyordum.

"Tartışmamız gereken asıl soru," diye devam etti Bodil. "Yaralarınla *senin* neden ilgilenmediğin."

Gerildim. "Neden bahsediyorsun? Tabii ki ilgileniyorum."

"Bunu kendi isteğinle yaptığını bir kez bile görmedim." Jarl elimi cebime soktuğum yerden çıkarıp yanık izlerini inceledi. Kendi elleri de savaşçı olmanın getirdiği sayısız sıyrık ve kesikle doluydu. "Merhem acını dindiriyor, elini yumuşatıyor ama Bjorn hatırlatsa bile sürekli kullanmamayı tercih ediyorsun."

Bu doğru muydu? Bjorn'ün telkini olmadan bunu kendim yaptığım bir örnek bulmak için beynimi zorladım ama elim boş kaldı. "Ben... unutuyorum."

"Sanmıyorum." Bodil parmaklarımı düzeltip başparmaklarını ağrıyan kaslarıma bastırdı. "Bjorn yetenekli elleriyle ün salmış olsa da senin sırf dikkat çekmek için acıya katlanacak biri olduğunu sanmıyorum. Bence..." Tereddüt etti. "Acıyı hak ettiğini düşünüyorsun."

Birden nefes almakta zorlandım, gözlerimi sıkıca kapattım.

"Neden, Freya?"

Gözlerimden iki damla yaş aktı, yanaklarımdan aşağı süzülürken içimin derinliklerinde gizlenen cevap yüzeye çıktı. "Kocam Vragi pisliğin tekiydi," diye fısıldadım sonunda. "Hayatımı mahvetti. Ingrid ve Geir'inkini de mahvetmek için elinden geleni yapacaktı..." Yutkunmaya çalıştım, tükürüğüm genzime kaçınca öksürmeye başladım. "Onu öldürdüm, Bodil. *Bunu* hak etmiyordu. Piçin teki olduğu için kafasına bir balta yemeyi hak etmiyordu."

"Katılmıyorum," dedi Bodil. "Vragi'nin ünü Brekkur'da bile biliniyordu. Cebimdeki bütün gümüşe bahse girerim ki, haberi duyduklarında köyünde sevinç çığlıkları yükselmiştir."

Hızla başımı iki yana salladım. "Bir pislik olabilirdi ama hiç kimse açlıktan ölmüyordu. Bunu sağlıyordu." Skaland'de *bu* önemliydi. Dünyamız sert ve acımasızdı, kışlar hazırlıksız ya da şanssız olanların canını açlıkla alırdı. Bizim köyümüzde durum farklıydı çünkü *her zaman* balığımız vardı.

Bir zamanlar vardı. Şimdi benim şiddetim yüzünden, kış geldiğinde kaç kişi ölecekti?

Yine de yaralarımı ihmal etmemin nedeni bu değildi. Acıyı kucaklamamın nedeni bu değildi. "Köyüme verdiğim zarar için kendimi suçlu hissediyorum," dedim boğulurcasına. "Vragi'yi öldürdüğüm için kendimi kötü hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Çünkü bunu hak etti, Freya. İşte bu yüzden."

Gözlerimi tekrar sıkıca kapatıp gözyaşlarımı sildim. "Değil. Öldürdüğüm diğer insanlarda, mesele ya ben ya onlardı. Bu yüzden ölümlerinden çok az pişmanlık duymam mantıklı ama Vragi benim hayatımı, hatta Ingrid'in bile hayatını tehdit etmiyordu. Sadece mutsuzluk vaat ediyordu. Başka bir çözüm bulmaya çalışmak yerine, onu soğukkanlılıkla öldürdüm. Başka birisi olsaydım, Snorri beni bir katil olarak cezalandırırdı. Bunun yerine serbestçe dolaşıyorum. Korkunç bir suçluluk hissetmeliydim, oysa hiçbir şey hissetmiyorum. Kendimi cezalandırmak için başka bir şekilde canımın yanmasını sağlamam gerekiyor çünkü cezalandırmazsam, aynısını tekrar yapacağımdan korkuyorum."

Bodil yavaşça nefesini verdikten sonra kollarını bana doladı. Bir annenin çocuğuna yapacağı gibi beni kendine çekti. "Acı çekmeyi hak etmiyorsun. Damarlarında Hlin'in kanı dolaşıyor, bu yüzden değer verdiklerini korumayı istemek senin doğanda var. Vragi dokunduğu herkesin hayatını mahveden bir adamdı, hiçbir balık miktarı bunu telafi edemez. Bahsettiğin şu Ingrid'in peşinden gitmesine gerek yoktu. Snorri'nin altınlarını alıp gidebilirdi ama sana ve yakınlarına saldırmayı seçti. Yanlış kadınla dövüşmeyi seçmesi onun kendi hatası."

Bodil'in söyledikleri mantıklı gelse de Vragi niyetini dile getirdiğinde içimi dolduran duyguları hatırladım. Korumacılık ve korku hissetmiştim ama hepsinden çok *öfke* vardı. Bu hissi Hlin'e bağlayamazdım.

Bodil merhemi çıkarmak için cebime uzandı. "Sür şunu."

Kavanozu ellerimin arasında yuvarladım. "Sürerim. Sorun olmazsa, birkaç dakika yalnız oturmak istiyorum."

Tereddüt etti, gözleri düşünceliydi. Ancak kelimelerimdeki gerçeği duymuş olmalıydı ki, ayağa kalktı ve giderken omzunun üzerinden bir uyarıda bulundu. "Etrafta dolaşma, Freya. Ölümünü isteyen çok kişi var."

İç çekerek kavanozu açtım, merhemin birazını yaralarıma sürdüm. Neredeyse anında rahatladığımı hissettim. İşim bittiğinde ıslak kumda arkama yaslanıp yüzümü sisli gökyüzüne döndüm ve gözlerimi kapattım. Keşke kafamı boşaltmanın bir yolu olsaydı. Dikkatimi çekmek için birbirleriyle savaşan sorunları susturmanın, sürekli *düşünmeyi* kesmenin bir yolunu bilseydim.

Dünyadan uzaklaşmaya değil, kendimden uzaklaşmaya ihtiyaç duyuyordum. Birinin beni öldürmesi dışında, bunun için çok az şansım vardı.

"Nefes al," diye mırıldandım. Bodil'in öğrettiği zihin sakinleştirme egzersizlerinden birini deniyordum. "Nefes ver."

Nefes alırken kalp atışlarım yavaşladı. Sakinliğin peşine düşerek aklıma gelen tüm düşünceleri uzaklaştırdım.

Nefes al.

Zihnim sessizleşse bile sessizlik kısa sürdü çünkü çok geçmeden bir çıtırtı duydum.

Ayrıca yanmış et kokusu geliyordu.

Hızla doğrulup etrafımı tarayınca gözlerim hemen kaynağa kilitlendi.

Arkasından kıvılcım ve kül yağan hayalet, su hattından aşağıya doğru yürüyordu.

BÖLÜM 24

Donakalmış halde, kukuletalı hayaletin sahilde yürümesini izledim. Kıyı şeridinde çalışan insanların hiçbiri onu fark etmedi.

Son kez ortaya çıktığında olduğu gibi, hayaleti *benden* başka kimse göremiyordu.

Bu sefer nedenini sorgulamaya vakit ayırmadım. Zihnim anında bu... *şeyin* geleceğimle ilgili aklımdaki sonsuz sorulara cevapları olabileceğini düşündü. Şu an hepsini sormak için elimdeki tek fırsat olabilirdi.

Kılıcımı kaptığım gibi kınına soktum. Duman ve kıvılcım bulutunun ardından sahilden aşağı doğru yürümeye başladım. Koşmadım çünkü o zaman insanlar beni fark edebilirdi. Bu da telaşa neden olurdu, biri beni durdurmaya çalışabilirdi.

Daha kötüsü, hayaletin benden başka kimse tarafından görülmek istemediği açık olduğundan ortadan kaybolmasına neden olabilirdi.

Hızlı adımlarla yürürken yanımdan geçenlere gülümsüyor, başımla selam vererek onları endişelendirmemeye çalışıyor-

dum. Ancak hayalet yavaş adımlarla ilerlese bile ona yaklaşamamıştım. Duman burnumu gıdıklıyor, yanmış saç ve et kokusu midemi ekşitiyordu. Külün tadını alabiliyor, doğaüstü bir rüzgârla arkaya doğru esip giysilerimin kumaşını hafifçe yakan kıvılcımları hissedebiliyordum.

Ancak bu varlık ne kadar yanarsa yansın, ondan esen rüzgâr en sert kış kadar buzla kaplıydı. Bu tezatlık, önümde yürüyen şeyin iki dünya arasında köprü kurduğunun bilinciyle tüylerimi ürpertti.

Sahilin sonuna ulaşıp ormanın içine doğru ilerledi. İçime bir korku yayıldı çünkü yapmam gereken son şey, tek başıma dolaşmaktı. Yine de benimle gelecek birini bulmak için hayaleti gözden kaybetmeye cesaret edemedim. Bu yüzden dişlerimi sıkarak ormana girdim.

Hayaleti tüketen alevlerin çıkardığı çıtırtıdan başka ses yoktu. Sanki ormandaki yaratıklar, sahildekilerin görmediğini görüyor gibiydi. Bunun saygıdan mı, yoksa korkudan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, avuçlarım terden kayganlaşmıştı ama kendimi hızla yürümeye zorluyordum. Sonra koşmaya başladım. Dallar yüzüme tokat gibi çarpıyor, ayaklarıma ağaç kökleri takılıyordu. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım, mesafeyi bir türlü kapatamıyordum. "Bekle," diye seslendim nefes nefese. "Seninle konuşmak istiyorum!"

Hayalet durdu.

Küfrettim, kalın çam iğneleri ve toprak tabakasında kayarak durduğumda neredeyse hayaletle çarpışıyordum. "Lütfen, bilge olan. Ben..."

Hayalet bana döndü.

Çığlık atmamak için derin bir nefes alıp içimde tuttum çünkü başlığın altından bana bakan şey, bir yüzün harabesiydi. Turuncu ve kırmızı alevler yüz kaslarıyla kemikleri yiyor, bir

zamanlar yanakların bulunduğu kararmış deliklerden dişler görünüyordu. Bütün halde kalan tek yeri gözleri olduğu için kadın mı, erkek mi olduğunu söyleyemezdim. Kan çanağı gibi olsalar da gözlerinin yeşili canlıydı, bakışlarıyla beni ele geçiriyordu.

"Ben..."

Tepeyi işaret ederek sözümü kesti. Midem bulanırken aşağıdaki sığ vadiye bakmak için kenara doğru hareket ettim. Ağaçların arasından, derenin ortasındaki bir kayanın üzerinde küçük bir ateşin yandığını ve ıslak odunların beyaz duman bulutları çıkardığını görebiliyordum. Merakla dik yamaçtan aşağı inmek için hamle yaptım ama buz gibi soğuk bir şey üzerime bastırdı.

Kalbim ağzımda, yavaşça başımı çevirdiğimde hayaletin elini omzumda buldum. Alevler kararmış kemiklerin üzerinde dans ediyordu, yalnızca fokurdayarak kaynayan et parçaları kalmıştı. Ateşi görebildiğim halde parmakları buzdan yapılmış gibi hissediyordum.

İçimi kaçma dürtüsü kaplasa da titrek bir nefes alıp hayaletin beni dizlerimin üzerine itmesine izin verdim. Yanımda diz çöktü ve merhametle elini çekerek aşağıya doğru işaret etti. "Bak."

Tıpkı Fjalltindr'e gitmek için Halsar'dan ayrıldığımızda benimle konuştuğu gibi, hayaletin sesi acı dolu bir hırıltıyla çıkıyordu. Bende geri çekilme, kaçma isteği uyandırıyordu. Yine de hayaleti dinleyerek aşağı baktım.

Ağaçların arasında kanatlar çırpınıyordu, uçmakta olan bir kuşu görür gibi olmuştum. Bunu görmezden geldim ve hayaletin beni görmem için getirdiği şeyi aradım. Bir hareketlenme gözüme çarptı.

Pelerinli bir figür ilerideki ağacın önünde duruyordu. Sadece sırtı görünüyordu ve ben izlerken bir kısa kılıç çıkarıp kabuğa bir şeyler kazıdı. Silahı kınına sokarak arkasını döndü, vadiden aşağıya doğru gözden kayboldu.

"Kimdi o?" Uzaklaştığında nefes alarak hayalete döndüm. "Nere..."

Hayalet ortadan kaybolmuştu.

Hayal kırıklığıyla nefesimi verdikten sonra önemli olmasa, hayaletin bana bunu göstermek için çaba sarf etmeyeceğini bilerek yamaçtan aşağı inmeye başladım. O ağaçta her ne varsa bana cevap vereceğini umuyordum.

Ağacın üzerinde oymalar vardı. Dibindeki yosunların üzerine kabuklar saçacak kadar derin oyuklardı. Daire şeklinde çizilmiş rünler ve ortasına oyulmuş bir gözden oluşuyordu. Parmağımı dairenin etrafında gezdirdim. Ne anlama geldiğinden emin olmasam da merkezdeki göze dokundum.

Gözlerimde bir ışık patlamasıyla Snorri'nin yüzü belirdi. Geriye doğru sendeleyip oymaya dokunmayı bıraktığım anda görüntü kayboldu.

Runik büyü.

İçimi dolduran huzursuzlukla sertçe yutkundum. Temkinli bir şekilde, oymaya tekrar dokunmak için uzandım. Gözlerim parladı ve bulanık bir şekilde Snorri tekrar belirdi, sanki ona suyun içinden bakıyormuşum gibiydi.

Ancak söyledikleri yeterince netti.

Kalbim boğazımda atarken Snorri'nin, Halsar'ı terk edip Grindill'e taşınma konuşmasını yapmasını izledim. Gözleri tıpkı konuşmaya şahit olduğum andaki gibi tutkuyla parlıyordu. Sonra görüntü kayboldu, yalnızca ağaca bakıyordum.

Snorri'nin konuşmasına tanık olan biri bu mesajı bırakmıştı. Planlarımızı açığa çıkarmıştı.

Peki kim böyle bir şey yapardı? Bu mesaj kimin içindi?

Gnut için olduğu barizdi ama Snorri'nin konuşmasına şahit olan herkes Halsar'dandı. Bu da yaptıkları için Gnut'tan nefret edecekleri anlamına geliyordu. Belki başka bir jarl içindi? Ya da...

Kral Harald içindi.

Bulmacanın parçaları bir araya gelmeye başladıkça çenem gerildi. *Ylva.*

Bjorn'ün yolundan çekilmesini istediğini kesinlikle biliyordum. Fjalltindr'de geçirdiği süre boyunca Bodil'le birlikte olduğunu söylese bile her ikisiyle de konuşacak kadar uzun bir süre ortalıktan kaybolmuştu ama asıl kanıt rünlerdi.

Bu çok az kişinin uygulamaya cesaret edebileceği bir büyüydü, yine de Ylva'nın bunu yaptığını *görmüştüm.* Önce Hlin'in bana dövmelerimi verdiği ritüelde, ardından Fjalltindr'de salonu rünlerle koruduğu zaman yapmıştı. Bu onun gücü dahilindeydi ve Snorri'nin konuşmasına tanık olan herkesten daha fazla nedeni vardı. Halsar'ı terk etmek istemiyordu.

Hızla arkamı dönerken, "Kaltak," diye tısladım. Snorri'yi bu ağaca sürükleyip komplonun kanıtını göstermek istiyordum.

Bir adım attığımda sert bir göğse çarptım.

Hızla geri sekince küfrederek kılıcıma uzandım. Kılıcı çekmeden bir saniye önce çarptığım göğsün Bjorn'e ait olduğunu fark ettim.

Bjorn kollarını kavuşturdu. "Ormanda tek başına ne yapıyorsun, Freya?"

Yalnız değildim. *Onunlaydım.*

Gerçekleştirmeye çalıştığım şeyin tam tersiydi. Biri bizi burada birlikte görürse, dedikoduları körükleyecekti ve bu da bazı sonuçlar doğuracaktı. "Neden beni takip ediyorsun?"

Kara kaşlarından biri kalktı. "Çünkü babam seni hayatta tutmamı emretti. Tek başına dolaşıp kendini öldürtmene izin vermek buna ters düşüyor."

Yanaklarım kızardı. "Peki. Bir şey yok." Odaklanmak zordu, ne söyleyeceğimi düşünürken düşünceler kafamın içinde dans edip duruyordu. "Hayalet bana göründü. Sahilde dolaştı ve beni buraya getirdi."

Bjorn gerildi. "Hayalet mi?"

"Evet." Gözlerine bakmakta zorlanıyordum. "Beni buraya getirdi." Yamacı işaret ettim. "Aşağı bakmamı söyledi. Bana dokunduğunda bedeni yanıyor olmasına rağmen eli buz gibiydi."

Tedirginlikle kıpırdandı. "Ne gördün?"

"Şu işaret ateşi," diyerek şimdi hafifçe tüten külleri gösterdim. "Yanıyordu. Bir kadın vardı."

"Kadın mı? Yüzünü gördün mü?"

Başımı iki yana salladım. "Başlığı vardı. Ağaca rünleri kazıdı, sonra vadinin aşağısına doğru kayboldu." Rünleri göstermek için ağaca döndüğümde midem bulandı.

Rünler gitmişti, bir zamanlar oldukları yerde sadece alev alev yanan bir daire kalmıştı. "Hayır," diye hırladım. "Bu olamaz. Tam buradaydılar!" Bjorn'e döndüm. "Rünlere dokundum. Snorri'nin, Halsar'ı terk edip Grindill'i alma planlarını anlattığı konuşmasını gösteren bir görü gördüm. Bir mesajdı."

"Sana inanıyorum." Bjorn etrafımda dolanarak kömürü incelemek için eğildi. "Kullanıldıktan sonra kendilerini yakıp yok edebilen rün kombinasyonları vardır. Kimsenin görmesini istemediği bir mesaj bırakan herkes için ihtiyatlı bir davranış."

"Siktir!" Öfkem yükselirken bir taşı sertçe tekmeleyip onu çalıların arasına savurdum.

Dikkatle bana bakarak, "Neden bu kadar sinirlisin?" diye sordu Bjorn.

"Çünkü Snorri şimdi asla Ylva olduğuna inanmayacak!" Bir taş daha alıp ağaca fırlattım, çocuksu görünüyorsam da umurumda değildi. "Tıpkı Fjalltindr'deki gibi olacak. Harald'la komplo kurduğuna dair benim sözüme karşı onun sözü olacak. Snorri'nin kime inanacağını *biliyorsun*."

"Sence bunu Ylva mı yaptı? Neden yapsın ki?"

"Elbette o yaptı." Ellerimi dizlerimin üzerine koyup eğildim, beni kampa kan dökmeye götürmek isteyen mantıksız

öfke dalgasına hâkim olmaya çalışıyordum. "O bir *volva*. Rünleri nasıl kullanacağını biliyor. Leif'in vâris olabilmesi için senden kurtulmak istediğini biliyoruz."

Bjorn sessiz kaldı.

Göğsüm daraldı çünkü o bana inanmazsa kimse inanmazdı. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Öyle düşünmüyorum." Bakışları rünlerin kömüre dönmüş kalıntılarındaydı. Gökyüzüne bakıp bulutları taradı ve bana döndü. "Sadece Ylva'nın benden kurtulmak için halkını riske atacağına inanmakta güçlük çekiyorum."

"Anneler oğulları için her şeyi yapar," diye karşılık verdim. Bjorn irkilince göğsümde suçluluk duygusu yükseldi. "Leif'in bir gün kral olmasını istiyor ve sen buna engel oluyorsun."

Bjorn çenesini sıkarak başka tarafa baktı. "Olabilir ama babam ona güveniyor, bu suçlamalara inanmayacaktır. Kampa dönüp ona rünlerde ne gördüğünü anlatmamız daha iyi olur. Ona söylediklerimize dayanarak kendi sonuçlarına varacaktır."

Biz.

Midem bulanmaya başladı çünkü Snorri'ye bir şey anlatmak, ormanda Bjorn'le yalnız olduğumu açık etmek anlamına geliyordu. Bu da Bodil bana ortalıkta dolaşmamamı söylemişken akıllarda *neden* sorusunu doğuracaktı. "Ona kendim söylerim. Sen bir şey görmedin, o yüzden karışmana gerek yok."

Arkamı dönüp dere yatağından aşağıya, beni fiyortlara geri götüreceğini bildiğim dar vadiye doğru ilerledim.

"Neden benden kaçıyorsun?"

Bjorn'ün kelimeleri vadinin taş duvarları arasında yankılanarak beni durdurdu. "Kaçmıyorum. Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü Fjalltindr'den ayrıldığımızdan beri neredeyse her karşılaşmamızda kaçtın."

"Dün gece ateşin başındaki konuşmamızdan kaçan *sendin*." Aslında bu bir savunma sayılmazdı çünkü ondan *kaçıyordum*.

Benim kuru kalmak için gösterdiğim özeni göstermeden dereden aşağı doğru üzerine su sıçratarak ilerledi, tam arkamda durdu. Yakalanma korkusu avuçlarımı terletip midemi bulandırsa da ona bu kadar yakın olmak sarhoş ediciydi. Her nefes alışımda burnuma çam ve fiyortların tuzlu kokusu doluyor, bedeninden yayılan sıcaklık ona daha çok yaklaşma isteği uyandırıyordu.

"Bodil sırf babamla müttefik olduğu için klan sırlarını bilebileceğini sanıyor. Yani ben ondan kaçıyordum, senden değil. Senin bahanen ne?"

Kendimi senin kollarında kaybetmek istiyorum ve bunu herkesin öğrenmesinden korkuyorum. Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Antrenmanla meşguldüm."

"Bodil'le." Sesi düzdü.

"Evet, Bodil ve savaşçılarıyla." Neden ona bakamıyordum? Neden bakışlarına karşılık veremiyordum? "Ne olmuş yani?"

Bjorn ağzını açtığında onun konuşmasına izin vermek yerine, birden devam ettim. "Bunun istediğin bir rol olmadığını açıkça belirtmiştin. Kaderlerimizin birbirine bağlı olduğunu kesin bir dille reddettin."

"Freya..."

"Hislerin değişmiş olsa bile Bodil daha iyi bir öğretmen." Koltuk altlarım nemlenmişti. Onunla konuşurken sesimin nefes nefese çıkmasından nefret etmiştim. "Sen bedenine ve gücüne güvenerek dövüşüyorsun ama ben küçük ve zayıfım..."

"Zayıf değilsin."

Yanaklarım kızardı. "Zayıf olmayabilirim ama çoğu erkekten daha zayıfım, yani bir erkek gibi dövüşemem. Bir kadın gibi dövüşmeyi öğrenmek istiyorum."

Sessizlik.

Yanaklarımın içini ısırıp Bjorn'ün konuşmasını bekledim. Söyleyeceklerini beklemek mutsuzluğun en saf haliydi. Domuz

gibi terliyordum, pelerinimin altını göremese bile muhtemelen kokusunu alabiliyordu. Tek yapmak istediğim derenın derin akıntısına atlayarak beni temizlemesine izin vermekti.

Bunun yerine, kendimi ona dönmeye zorladım.

Bjorn'ün yüz ifadesi kızgın değil, düşünceliydi. Gözlerimiz kilitlendiğinde başını yukarı aşağı salladı. "Buna hakkın var. Bodil sana bir erkekten çok daha iyi öğretecektir." Sonra gözlerini kısıp başını yana eğdi. "Yine de bu, neden bana bakmayı reddettiğini açıklamıyor."

Kalbim tekledi, ardından hızla atmaya başlayınca zorlukla yutkundum. Dilimdeki bahaneler diken gibi hissettirdi. Kelimelerime inanmasa bile kabul etmek zorunda kalacaktı.

Fakat yalan söylemek istemiyordum. Ona yalan söyleme-yecektim.

Derin bir nefes alarak kendimi hazırladım ve konuşmaya başladım. "Fjalltindr'de aramızda geçenler yüzünden senden kaçıyordum."

Bjorn sıkıntılı bir şekilde nefesini verdi. "Harald'ın adamlarının seni kaçırmasını engellemek için yapmamız gerekeni yaptık, Freya. Babam bile bunu yargılamaz."

"O zaman neden ikimiz de ona anlatmadık?"

"Çünkü gerek yoktu!" Bjorn ellerini havaya savurup bakışlarını kaçırdı. "Bir anlamı yoktu."

İrkildim, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek bunu saklamaya çalıştım. Tabii bu boşuna bir çabaydı çünkü Bjorn gözlerini kısmış bana bakıyordu.

"Söyleyecek başka ne var?"

Çok şey vardı.

Omuz silkmek ve hiçbir şey söylememek gerçeği itiraf etmekten daha kolay olurdu. Konuşmayı olduğu noktada bırakmak, gururum kırılmadan oradan uzaklaşmak daha kolay olurdu.

Ancak bu, gerçeği kabul etmektense yalan söylemeyi ve rol yapmayı tercih eden bir korkağa göre bir hareketti. Ben böyle biri değildim. Daha doğrusu, olmak istediğim kişi bu değildi.

"Önemsiz değildi. Benim..." Sesim çatallaşmış, göğsüm acı verecek derecede sıkışmıştı. "Benim için değildi." Gözlerim yanmaya başladı. Ağlamak yapmak isteğim son şey olsa bile, şu an kalbimi durdurabilirdim ama gözyaşlarımın akmasını engelleyemezdim. Sıcak damlacıklar yanaklarımdan aşağı döküldü. "Yaptığımız şeyi istedim. Seni istedim."

Bjorn hareketsiz kaldı. Nefes bile almıyor gibiydi.

Kendimi sakinleştirmek için nefes almaya çalıştıkça bütün vücudum titriyordu. Benim bir savaşçı, bir lider olmam gerekiyordu. Skaland'i bir kralın yönetimi altında birleştirecek kadın olmalıydım. Yine de çocuk gibi ağlamadan bir konuşmayı bile tamamlayamıyordum. "Bunu bildiğini biliyorum." Her kelimede nefesim kesilmeden konuşmaya çalışıyordum. "Beni utandırmamak, ikimiz için de işleri kolaylaştırmak için yaptıklarımı mazur gördüğünü biliyorum. Bunun için minnettar olmam gerektiğini biliyorum ama..."

"Freya." Elleriyle yüzümü kavrayıp başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. Onu ittim çünkü dokunuşu soğukkanlılığımdan geriye kalanları paramparça edecekti.

"Ben Snorri'yle evliyim." Kelimeler ağzımdan tek nefeste çıktı, gözlerimi sıkıca kapattım. "O senin baban ve her zaman aynı görüşte olmasanız bile ona sadık olduğunu biliyorum. Yani davranışımla ikinize de saygısızlık ettim. Sen beni korumaya çalışıyordun oysa ben... ben..."

Aniden Bjorn'ün dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Sırtım vadinin duvarına çarpınca nefesim kesildi, gözlerim kocaman açıldı. Kalçalarını benimkilere sertçe bastırıp beni yerime mıhlarken elleri bileklerimi sararak başımın üzerinde tuttu. "Bjorn..."

Dilini ağzımın içine sokup benimkinin üzerinde gezdirerek beni susturdu ve bacaklarımın arasında çoktan alevlenmiş olan ateşi körükledi. Çenemi ve boynumu ısırırken, "Ben," diye fısıldadı. "*Ben*, *ben*, *ben*, Freya. Bu kelimeye bayılıyorsun çünkü senin hatan olsun ya da olmasın her şeyin suçunu üstlenmekten zevk alıyorsun."

Gözlerimi sola çevirip vadiye baktım. Avcılardan ya da toplayıcılardan birinin bizi görmesi mahvolmamız için yeterli olurdu. Durmamız gerekiyordu ama kalçalarını bana sürttükçe ondan uzaklaşma düşüncem buharlaştı.

"Planı ben yaptım. Seni ilk ben öptüm." Dudakları tekrar dudaklarıma kapandı. Emdi, okşadı ve ısırdı. "Mükemmel memelerine ben dokundum." Sol bileğimi, sağ bileğimin üstüne koyarak bir eliyle ikisini de kolayca kavradı. Diğer elini vücudumda gezdirip başparmağını sertleşmiş meme ucuma sürttü.

Sakalları yanağıma sürtüyor, nefesi kulağımı gıdıklıyordu. "Sakın bana o gece bacaklarının arasında hissettiğin sertliğin, *babama duyduğum saygı* olduğunu söyleme."

Değildi, şimdi de öyle değildi.

Hissettiğim şey, beni tek koluyla kaldırıp Fjalltindr'de o gece olduğum yere yerleştirirken pantolonunun içinden bastıran sert aletiydi. Bacaklarımın arasında arzu zonkluyordu ve daha önce mahrum bırakıldığım boşalmanın peşine düşerek ona sürtündüm.

Bjorn boğazıma doğru inleyip bileklerimi bıraktı. Serbest kalınca kollarımı boynuna doladım, saçlarını tutan bağı çözdükten sonra parmaklarımı ipeksi uzunluklarına doladım.

Neden ona karşı koyamıyordum? Neden bu kadar güçsüzdüm?

Bir eliyle kıçımı kavrayarak beni kendine doğru bastırdı, diğer eliyle de yüzümü kavradı. "O gece aletimi içine gömememek beni neredeyse mahvediyordu," diye hırladı. "Seni ilk gör-

düğüm anda arzulamıştım. Seni Fjalltindr'de istedim. Şimdi de istiyorum, Freya. Yarın ve tüm yarınlar boyunca isteyeceğim."

Adımı söylerken nefesi tenimi yakıyordu. Söyledikleri en derin arzularımda, en karanlık fantezilerimde yankılandı. Sadece bir kez de değil, *sürekli* tekrar ediyordu.

Tanrılar aşkına, bunu istiyordum. Onu istiyordum.

Ormandaki ayak seslerinin çıtırtısı sessizliği bölünce ikimiz de birbirimizden uzaklaştık. Bjorn gözlerini yukarıya çevirdi, uzunca bir süre konuşmadık. "Sadece bir geyikti," diye mırıldandı.

O an bozulmuştu, bu yüzden mantığın geri dönmesine izin verdim. Yüzümdeki gözyaşlarını silip gözlerine baktığımda, en sonunda sesim kararlıydı. "Bunu bir kez yaparsak bir kapı açılacak. Kaçınılmaz olarak yakalanana kadar bunu tekrar tekrar yapacağız. Ancak yakalanacağımız *kesin*. Bodil şimdiden şüpheleniyor."

Bjorn çenesini sıksa da söylediklerime karşı çıkmadı.

"Snorri öğrenince aileme zarar verip muhtemelen içlerinden birini öldürür. Seni ise idam eder ya da sürer." Çenemi kaldırdım. "Ben öldürülemeyecek kadar yeri doldurulmaz biriyim, yani *arzularımı* dizginleyemediğim için en değer verdiklerimin ölmüş olmasının suçluluğuyla yaşamak zorunda kalırım."

Keşke söz konusu sadece *arzu* olsaydı.

Arzularımı kontrol edebilirdim veya başka şekilde tatmin edebilirdim. Peki kalbimde büyüyen duygular ne olacaktı? Çılgınca kontrolden çıkmış bu duygular tek bir kurtuluş arıyordu.

"Freya..." Kollarımdan tuttu, dudakları tartışacakmış gibi açıldı ama mantıklı bir sav bulamadı.

"Benden uzak dur, Bjorn," diye fısıldadım. "Bana bakma, benimle konuşma ve bana dokunma çünkü artık hayatları benim uslu davranmama bağlı olan insanların arasına katıldın. Eğer yoldan çıkarsam bu hepimizin sonu olur."

Biraz daha kalırsam dağılacağımı bildiğim için arkamı dönüp dereden aşağıya fiyortlara doğru ilerledim.

"Aramızda bir casus var."

Sesim istediğimden daha duygusuz çıkmıştı. Sanki herhangi bir duyguya izin verirsem, hepsi patlayacakmış gibi hissediyordum.

Bodil gezintiye çıktığım için açıkça kızgın bir halde kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayalet bana tekrar göründü ve runik büyü kullanılarak bırakılan bir mesajın yerini göstermek için beni ormana götürdü," diye ekledim. Bjorn'ün yanıma gelişi dışında her şeyi anlattım.

Snorri ortaya ilk çıktığımda beni boğmaya hazır görünüyordu ama şimdi öfkesi yok olmuştu. "Seninle konuştu mu?"

"Bana sadece *bakmamı* söyledi." Hayaletin gergin sesi kafamda tekrar yankılandı.

"Steinunn nerede?" Snorri sorusuyla birlikte yanına yaklaşan *skald*'ı kolundan tutup onu öne doğru çekti. "Bu başka bir sınav olabilir. Freya'nın söyleyeceklerini dinlemelisin."

Skald, Snorri'nin elinden kurtularak pelerinini vücuduna daha sıkı sardı. "Ne gördün?"

Dikkatli olmalıydım çünkü Steinunn'a söylediğim her şey onun şarkılarından birinde ortaya çıkabilirdi. Bjorn'ün, onun Snorri adına casusluk yaptığına inandığını aklımdan çıkarmıyordum. "Hayalet. Onu yakından gördüm. Neredeyse kemiklerine kadar yanmıştı, konuşmak ona acı veriyor gibiydi. Sadece gözleri sağlamdı. Gözleri..." *İnsan* gibiydi. "...yeşildi. Yaprak rengiydi."

Snorri ürperdi, yere çöküp ellerini başının arasına alırken Steinunn telaşla geri adım attı. "Bu o."

Ben, "Kim?" diye sorarken Ylva da aynı anda konuşmuştu. "Bunu bilemezsin."

"İnkâr edilemeyecek kadar çok tesadüf var." Snorri sorumu duymazdan gelerek Ylva'ya baktı. "Freya'nın geleceğini gören o oldu ve Freya'nın adı alevlerden doğana kadar hayalet ortaya çıkmadı. Sadece Freya'ya görünüyor." Yutkunurken âdemelması hareket etti. "Canlı canlı yandı, Ylva. Sadece kemiklerindeki mücevherlerden tanınabiliyordu."

Botların çamurda çıkardığı sesleri duyup Bjorn'ün kollarını kavuşturmuş, gözleri gölgelenmiş bir halde gruba yaklaştığını görünce farkındalık yüzüme sert bir tokat indirdi. "Görüyorum ki, Freya dönmeye karar vermiş."

Kimse konuşmadı. Hatta kimse nefes almıyor gibiydi.

Snorri yavaşça doğruldu. "Hayalet Freya'ya görünmüş ve ona aramızda bir casus olduğunu göstermeye götürmüş. Ben... sanırım hayalet senin annen."

Bjorn gözünü bile kırpmadı, sadece bir omzunu kaldırdı. "Görünüşe göre mezarında bile sana sadık, baba."

"Evet." Snorri uzaklara daldı. "Ya da Freya'nın kaderine bağlı."

Yüzü ifadesiz olsa da Bjorn'ün yeşil gözlerinde gerginlik kaynıyordu. Göğsüm anlayışla sıkıştı. Eğer hayalet gerçekten annesiyse, onun bunca yıldır dünyalar arasında oyalandığı ve ölümünün acısını çektiği anlamına geliyordu. Ona yardım etmenin bir yolu varsa bile ben bilmiyordum. Sonsuza kadar, belki daha da uzun zaman burada çürüyebilirdi.

"Mesaj büyüyle bırakılmıştı," deyiverdim. Bjorn az önceki gerçeği sindirirken dikkatleri ondan başka yöne çekmeye çalışıyordum. "Casus, runik büyü bilen biri. Bir kadın."

Gözler Snorri ve Steinunn'ı geçip Ylva'ya takıldı. Yüzüne yayılan rahatsızlıktan dolayı sevinmemek için kendimi zor tuttum ama konuşan Bodil oldu. "Bize hangi rünleri gördüğünü göster, Freya."

Omuz silkerek bir sopa almak için eğildim, gördüğüm rünleri çamura çizdim. Ortadakini tamamladığımda bir ürperti hissettim ve irkilerek çubuğu bıraktım.

Ylva dirseğiyle beni ittirip diz çöktü. Elini çamura kazıdığım göze bastırdı.

Birden panik oldum. Farkında olmadan rünlere bir anı mı yerleştirmiştim? Öyleyse hangisiydi? Ya Bjorn'le geçirdiğim anlardansa? Ya şu anda bile Ylva benim gözlerimden Bjorn'ün beni öpmesini izliyorsa?

"Freya'nın söylediği gibi." Ylva ayağa kalktı. "Ben de onun gibi rünleri gördüm. Basit bir büyü, herkese kolayca öğretilebilir."

Ona yalancı demek için ağzımı açtım ama çemberdeki rünler aniden tütmeye başladı. Ayaklarımızın dibindeki toprak kömürleşerek siyah bir çembere dönüştü ve onun haklılığını kanıtladı. Eğer ben büyüyü tekrarlayabiliyorsam başkaları da yapabilirdi.

"Snorri'nin konuşmasına tanık olan herkesi toplayın," diye bağırdı Ylva. "Bodil herkesi sorgulayacak, bize kimin ihanet ettiğini bulmak için büyüsünü kullanacak."

"Katılıyorum," dedim sertçe. "Kimse muaf tutulmasın."

Ylva'nın gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarını büzdü. Aptalca olsa da *bildiğimi* ve bunu yanına bırakmayacağımı görmesine izin verdim.

Bu yüzden Halsar'ın leydisi, Bodil'e dönüp konuşmaya başlayınca şok oldum. "Bu anı bana ait değildi. Rünleri ben çizmedim. Kocama ihanet etmedim."

Bodil uzunca bir süre ona baktıktan sonra başıyla onayladı. "Ylva doğru söylüyor."

"Herkesi toplayın," diye seslendi Ylva. "Bize kimin ihanet ettiğini bulana kadar taş üstünde taş bırakmayın."

"Yeter!" Snorri kükredi. "Saga bir haini arayıp bulmamıza yardım etmek için kendini göstermedi. Freya'ya ilerleyeceği yolu göstermek için ortaya çıktı."

Gözlerimi kırpıştırdım çünkü hayaletle yaptığım konuşmadan çıkardığım son şey buydu.

"Grindill'e saldırı planımız düşmanlarımız tarafından biliniyor." Eli silahına gitti. "Bu da demek oluyor ki, Gnut hazırlıklı olacak. Denizi ve dağlardaki geçitleri gözetleyen gözcüleri olacak. Saga'nın, Freya'ya gösterdiği buydu. İhanete uğradığımızı değil, Freya'nın kaderin akışını değiştirmesi gerektiğini gösterdi."

"Nasıl?" diye sordum. Diğer seçenek, daha dün onun gazabından korktuğu için Gnut'un surlarının arkasına sineceğinden emin olduğunu belirtmekti. Görünüşe göre, sadece destek kazanmak için konuşuyordu. "Ne yapmam gerektiğine dair hiçbir şey söylemedi."

"Çünkü seni o kontrol etmiyor." Snorri'nin gözleri tam bir bağnazlıkla bana dikildi. "Ben ediyorum. Ben de dağların etrafından değil, üstünden geçmemizi söylüyorum. Şimdi saldıralım."

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM 25

Aklı başında hiçbir insan Skaland baharında dağları aşmazdı. Geçitlerden ya da fiyortlardan su yoluyla basit bir yolculuk varken asla yapmazdı. Gökyüzünün yağmur ve sulu kar yağdırdığı, sıcaklığın her gece donma noktasına düştüğü bu zamanda mümkün değildi.

Yani Gnut ve savaşçıları geleceğimizi biliyor olsalar bile bu kadar erken gelmemizi beklemezlerdi.

Tabii önce saldıracak kadar uzun süre hayatta kalmalıydık. Ancak bu, her geçen dakika daha az olası görünüyordu.

Nefes nefese bir çıkıntının üzerinde durup yüzümdeki sulu karı sildim. Bütün gün tırmandığım için vücudumdaki her kas yanıyordu ama soğuktan ellerimi ve ayaklarımı hissetmiyordum. Dişlerim o kadar şiddetle birbirine çarpıyordu ki, rüzgârın uğultusu en yüksek sesli bağırışlar hariç her şeyi bastırmasaydı takırtıları tepelerde yankılanabilirdi.

"İyi misin?"

Hareketlenerek arkamı döndüğümde Bjorn'ü eğimde benden biraz aşağıda buldum. Pelerininin başlığını takmamıştı,

sırtından aşağı sarkıyordu. Soğuk hiçbir yerine işlemediği için elleri de çıplaktı. Tyr'in ateşi her zaman içinde yanıyordu. Ona yaklaşma arzumu bastırdım. Bjorn, Snorri'nin emirlerinin izin verdiği ölçüde mesafesini koruma isteğimi yerine getirmişti. Benim de aynısını yapmam gerekiyordu. "İyiyim."

"Memelerin donmaktan düşecek gibi görünüyor."

Ona tiksinti dolu bir bakış atarak homurdandım. "Ah, zavallı donmuş memelerim. Keşke cömert bir adam onları benim için ısıtmayı teklif etse."

Omuz silkti. "Sen söyledin, ben değil," derken sesi küstahtı.

Ayağımla ona kar attım. "Defol git, Bjorn. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Pelerinimin kürklü başlığını düzeltip eldivenli ellerimi koltuk altlarıma soktum ve Bodil'in peşinden yokuşu tırmanmaya başladım. Yaşça büyük kadın ağır kürklerinin altında bir ayıyı andırıyordu.

"Bu şekilde yürümek çok aptalca, Ateşten Doğan," dedi beni takip ederken. "Düşersen kendini tutamazsın."

"Düşmeyeceğim." Daha doğrusu, böyle bir risk parmaklarımı dondukları için kaybetmekten çok daha düşük ihtimalli görünüyordu.

"Bu kadar inatçı olmayı bırak da ellerini ısıtmama izin ver."

Arkamda ani bir ısı parıltısı hissettim, eğer dönersem baltasının alev alev yandığını göreceğimi biliyordum. Dişlerimi sıktım, uyuşmuş parmaklarımı tekrar ısınana kadar yanan silahın üzerinde tutmayı çaresizce istiyordum ama Bodil'in sırtına bakarak kalkan kayışımı düzelttim ve ilerlemeye devam ettim. Diğer herkes idare ediyordu, ben de idare edecektim.

"Freya..."

Ona dönüp kısık sesle hırladım. "Sana uzak durmanı söylemiştim..."

Ayaklarım kayınca dudaklarımdan bir çığlık koptu. Bjorn

gözlerini kocaman açarak bana doğru uzandı ama kolum pelerinimin içindeydi.

Tepeden aşağı yuvarlanırken canım çok yandı. Parmaklarım buzlu kayalara, donmuş çamura tutunmaya çalışsa da hiçbir şeye uzanamadım. Vücudum takla atarak havaya savruldu, dudaklarımdan bir çığlık koptu...

Ardından sertçe suya düştüm.

Başım suyun altına girdiğinde dudaklarımdan baloncuklar çıktı. Kalkanımın kayaya çarpmasıyla sapı sırtıma saplanıp ciğerlerimdeki havanın boşalmasına neden oldu.

Nefes almak için çaresizce çırpınırken bir el elbisemin önünü kavradı ve beni yüzeye çekti.

Gözlerim Bjorn'ün panik içindeki gözleriyle buluştuğunda ağzımdaki suyu tükürdüm. "Sakın konuşma," dedim öksürüklerim arasında. Soğuk iliklerime kadar işlemişti. "Sakın!"

"Ne söylemeyi planladığımı düşünüyorsun ki?" Beni düştüğüm çamur ve su birikintisinden çekip çıkardı, dikkatle ayağa kaldırdı.

"Ben demiştim deme sakın," diye mırıldandım. Beni utandırmasına fırsat vermek istemediğim için kelimeleri ağzından çaldım.

"Söylemeye niyetlendiğim bu değildi."

Kalkanımı ve sırılsıklam pelerinimi çıkardı, onları bir kenara atıp kendi pelerinini omuzlarıma sardı. Anında sıcaklığıyla sarmalandım, kokusu burnuma doldu ama bu bile bedenimi sarsan şiddetli titremeleri hafifletmeye yetmedi. "Neydi peki?" diye sordum. Snorri panik dolu gözlerle yamaçtan aşağı bize doğru geliyordu.

"Benim yanımdayken çok ıslanmak gibi bir alışkanlığın olduğunu belirtecektim. Bunun kasıtlı olup olmadığını merak etmeye başladım."

Bir anlığına bedenim soğuktan donduğunu unuttu ve yanak-

larıma kan hücum etti. Ona uzak durmasını söylemiştim. Gerçeği açıklamak küçük düşürücü olsa da ona neden onun yanında olamayacağımı anlatmıştım. Şimdi konu hakkında şakalar yapıyordu. "Kendini bir şey sanma!"

Ellerimi kavradı, teni kavurucu bir sıcaklıktaydı. "Kendimi bir şey sanmama sebep olan sensin."

"Dağdan düşüp senin için *ıslanmadım*, Bjorn!"

"Ah, biliyorum," diye sırıttı. "Aslında bu sadece büyük hedefleri olan bir tepe. Bu..." Uzaktaki kayalık bir zirveyi işaret etti. "...bir dağ."

"Gördüğüm tek büyük şey kendini beğenmişliğin," diye tersledim.

O sırada Snorri bağırdı. "Yaralı mı?"

"İyi," diye cevap verdi Bjorn. "Yalnızca ıslak ve üşümüş. Kamp kurup onu ısıtmak için ateş yakmalıyız."

"Kaybedecek saatimiz bile yok." Snorri hırlayarak ellerini havaya savurdu. "Gece çökmeden zirveye ulaşmalıyız, yoksa yarın gece saldırmak için Grindill'e ulaşma şansımız kalmayacak. Gecikirsek kuvvetlerimizin ayrıldığı haberi Gnut'a ulaşır ve o da dağlardan gelecek bir saldırıya hazırlanır. Avantajı kaybederiz."

"Avantajı kaybetmek, kalkan kızını kaybetmekten iyidir," diye tersledi Bjorn. "Donmuş bir ceset olarak sana faydası dokunmaz."

"Tanrılar onu böyle sınıyor!" Snorri sertçe başını iki yana salladı. "Kendini tekrar kanıtlamalı." Arkasını dönmeden önce Bjorn'ü sert bakışlarıyla olduğu yere sabitledi. "Hlin sana Freya'yı koruma görevi verdi. Onun dağdan aşağı düşmesine izin vermek *senin* başarısızlığındı." Başka bir şey söylemeden yukarı doğru yürüdü.

Bjorn aniden beni kendine doğru çekip kollarını etrafıma doladı ve başımı göğsüne bastırdı. "Bu lanet olası bir dağ de-

ğil," diye mırıldandı. Karşı çıkamayacak kadar zavallı bir durumdaydım. Geriye sadece Bodil kalıncaya kadar diğer savaşçıların ilerlemeye başlamasını izledim.

Bana sert içki kokan deri bir şişe uzatırken, "Gerçekten tanrılar tarafından destekleniyorsun, Freya," dedi jarl.

Bir yudum aldım, boğazım yanınca öksürsem de bir yudum daha içtim. "Hiç öyle hissettirmiyor."

Kürkle kaplı omuzlarından birini kaldırıp Bjorn'ün boyundan daha yüksek olan, yuvarlanarak düştüğüm tepeyi işaret etti. "Eğer birkaç metre sağa ya da sola düşseydin, o güzel kafatasın onarılamayacak şekilde çatlayabilirdi. Dağ seni, düşüşünü hafifletecek kadar derin bir su havuzuna fırlattı."

"Lanet olası bir dağdan düşmedi!" diye bağırdı Bjorn. "Sadece bir tepe."

Bodil kaşlarını kaldırarak gülmeye başladı. "Yine de asıl şaşırtıcı olan şey..." Cümlesine devam ederken sırıtıyordu. "... seni tepeden düşmekten kurtaramadığında Bjorn'ün altına işememiş olması."

Bjorn'ün elleri beni daha sıkı sardığında jarl güldü ve onun kelimelere neden bu kadar takıldığını anlayamadım. Kalbi omuzlarımın göğsüne dayandığı yerde şiddetle atıyordu ancak Bodil üstündekileri çıkarmaya başladığında yavaşladı. "Kaç tane gömlek giyiyorsun, kadın?"

"Altı," diye cevapladı Bodil. "Ayrıca üç çift pantolon. Soğuğa hiç dayanamam."

İçkiden bir yudum daha aldıktan sonra isteksizce Bjorn'den uzaklaştım. Buz gibi rüzgâr sırılsıklam bedenimi kesercesine eserken, ağlama isteğiyle ona kürk pelerinini geri verdim. Tir tir titriyordum, zırhımı başımın üzerinden çekip çıkarmaya çalıştım ama kollarım düzgün çalışmıyor gibiydi. Bu yüzden Bjorn müdahale etmek zorunda kaldı. Zırhı yukarı doğru çekerek çıkardı ve yere attı. Gıcırdayan dişlerimin arasından, "Göz-

lerini kapat," dedim ve birbirine çarpan dişlerimin arasından söyleyebildiğim şeyi yaptığından emin olmak için ona baktım.

Gözkapakları kapalıydı, siyah kirpikleri yanaklarına değiyordu. Yine de hatasız bir kesinlikle kapitone tuniğimin eteğinden tutarak çıkardı, altıma giydiğim gömleğe uzandı. Gömleğimi dikkatlice başımın üzerinden çekerken parmak eklemleri tenime değiyor, kaskatı ve ağır kollarımı giysiden kurtarırken rüzgâr çıplak memelerimi pençeliyordu.

Tekrar onun kollarına dönmek, onun sıcaklığıyla sarmalanmak ve kokusunu içime çekmek istiyordum. Gözlerini açıp bana *bakmasını* istiyordum. Sadece bedenimi sarmalayan soğuğu değil, aynı zamanda kalbimi tüketen soğuğu da uzaklaştırmasını istiyordum. Bunun yerine Bodil'in gömleğini başımın üzerinden geçirebilmesi için, kendimi kollarımı yukarı kaldırmaya zorladım. Uyuşmuş tenimde ince yünün varlığını zar zor hissediyordum. Bana daha kalın bir yün tunik daha giydirdikten sonra Bjorn'ün pelerinini omuzlarımın üzerine attı.

"Kanı kaynar su sıcaklığında," dedi jarl. "Bu dağda çıplak yürüse de soğuğu hissetmez." Uzanarak içkiyi tekrar dudaklarıma götürdü. "İç, Freya. Zirveye ulaşmadan önce ayak parmaklarının donmasını engelleyecektir."

Sadece titrek bir baş onayıyla cevaplayabildim. Bjorn'ün sırılsıklam olmuş giysilerimle zırhımı toplamasına izin verdim. Böylece Bodil'i yokuş yukarı takip ederken taşımam gereken tek şey kalkanımdı. Her adımımda irade göstermem gerekiyordu. Kaslarım o kadar kaskatı kesilmişti ki, acı olmasa etten değil de tahtadan yapıldığımı sanırdım. Kendime sarılarak ilerledikçe göğsüm ağrıyordu, her kesik nefes alışımda ciğerlerime soğuk doluyordu.

Tökezlediğimde Bjorn dirseklerimi yakaladı ve düşmemi engelledi.

"Onu taşımayı aklından geçirme," dedi Bodil omzunun üzerinden. "Kan akışına ihtiyacı var."

Gözyaşlarım karla karışık yağmurla birlikte yanaklarıma süzüldü. Burnum akmaya başlayınca ağzımdan nefes almak zorunda kaldım. Altdudağım kuruyup çatladı. Yaladığımda kan tadı aldım ve yine tökezledim.

Bjorn beni yakaladı. "Tuttum seni."

Beni kaldırarak kollarının arasına almaya başladığında çaresizce ona izin vermek istedim. Fakat tam aksini yapıp ondan uzaklaştım. Gözlerimi Bodil'in topuklarına çevirdim. "Bu benim sınavım, senin değil."

Yani kendi ayaklarımın üzerinde yürümem gerekiyordu.

Yarın kampımızdaki tüm savaşçıları takip etmeye değer biri olduğuma olan *inançlarıyla* savaşa götürecektim. Buna değdiğimi *kanıtlamak* istiyordum. Tanrılardan gelen işaretler yüzünden değil, güçlü ve yetenekli olduğum için benim yanımda savaşmalarını istiyordum. *Üşüdüğüm* için Bjorn'ün beni kampa taşımasına izin verirsem kimse böyle düşünmezdi.

Eldivenlerim sırılsıklam olmuştu. Neyse ki, Bodil'in tuniğinin kolları ellerimi örtecek kadar uzundu. Ellerimi yumruk yapıp tırmanmaya devam ettim.

Yükseldikçe karla karışık yağmur yüzüme vuruyor, rüzgâr Bjorn'ün pelerinini bedenimden koparmaya çalışıyordu. Ayak parmaklarımı hissedemiyordum ve her birkaç adımda bir tökezliyordum. Yine de yardım etmeye çalıştığı her seferinde Bjorn'ü uzaklaştırmıştım.

Bunu yapabilirdim.

Yapacaktım.

Gökyüzü kararıp güneş ufukta kayboldu. Havadaki bütün sıcaklık çekildi. Daha ne kadar uzakta olabilirdi? Dağın yamacında açıkta olduğumuz için, soğukta ve karanlıkta tökezleyerek grubun geri kalanını arama düşüncesi, göğsümde bir korku tutuşturdu.

Karanlıkta birçok şey ters gidebilirdi.

Bodil bir selam verdiğinde rüzgârla süzülen karşılıklar kulaklarıma ulaştı. Başımı kaldırıp karanlıkta hareket eden belli belirsiz gölgeler gördüm. Kamp alanına ulaşmıştık.

Ancak ateş yoktu.

Sendeleyerek durduğumda Bjorn hışımla yanımdan geçti. Snorri olduğunu tahmin ettiğim gölgeye, "Senin derdin ne?" diye hırladı. "Bizi patikada yalnız bıraktın, şimdi de onun donarak ölmesini mi izlemek istiyorsun? El ve ayak parmakları olmadan kötü savaşacaktır. Lanet ateşi yak, yoksa ben yakarım."

"Yakmayacaksın." Snorri'nin sesi sakin ve kayıtsızdı. Yaklaştığımda onu bir kayanın üzerinde oturmuş, kürklerini vücuduna sarmış halde buldum. "Gnut'un gözcüleri var. Avantajı kaybetmemiz için onlardan birinin dağın tepesinde bir ateş görmesi yeterli olur."

Bjorn ellerini yumruk yaptı. Bir an için babasına vuracağını düşünsem de, "Freya'yı neden bu şekilde riske attığını anlamıyorum. Onun değerli olduğunu, seni kral yapacağını söylüyorsun ama onu korumak için hiçbir çaba göstermiyorsun, sadece başkalarının onu çalmasını önlemeye çalışıyorsun," demekle yetindi.

"Tanrılar onu koruyor." Snorri başını yana yatırdı. "Bunun kanıtını defalarca kez gördün, Bjorn. Yine de inanmıyorsun. Tanrılar onun düşmesine izin vermeyecektir."

"Bugün izin verdiler."

"Kimsenin kurtulamadığı şeyden sağ çıkabilmesi için," diye cevap verdi Snorri. "Steinunn onun kahramanlıklarını anlatacak, hikâyeleri Skaland'de bir orman yangını gibi yayılacak. Böylece insanların, Saga'nın sözlerine inanmaktan başka çaresi kalmayacak. Onu savaşta takip etmek için akın akın gelip kralları olarak bana yemin edecekler. Freya'yı koruma altına alarak tanrılara müdahale etmek, onun kaderini inkâr etmek ve bunu yaparken de kendi kaderimi daha kötü bir yöne sokmak olur."

"Yani tanrıların onun hayatını bağışlayacağından emin olduğun için onu sürekli kurtların önüne mi atacaksın?"

"Bu onun kaderi."

"Ona ne kadar acı verdiğinin önemi yok mu? O senin *kızın*. Bu gece çektiği acı umurunda değil mi?"

Snorri karanlıkta hareketsiz bir şekilde oturmaya devam etti. "Bence, oğlum, sen ikimizin yerine de yeterince umursuyorsun."

Midem bulandı. Ellerim ve ayaklarım zaten donmamış olsaydı, buza dönüşürlerdi. Bjorn'den uzak durmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen Snorri çaresizce saklamaya çalıştığım şeyi hissetmişti. Dişlerimi sıkarken bunun doğuracağı sonuçlardan duyduğum korku fiziksel rahatsızlığımı bastırdı. Bjorn'ün çıplak parmaklarının kasıldığını gördüğümde, donmuş elimi zorla kürk pelerinin altındaki kılıcıma götürdüm.

Snorri onunla yüzleşirse ne yapacaktı? Ben ne yapacaktım?

Nefesimi tutup gerekirse savaşacak gücümün olması için dua ettim ama Snorri sadece sertçe başını iki yana salladı. "Bir jarl gibi düşünmüyorsun, Bjorn. Gözünün önündeki zorluklara takılıp kalıyorsun ve hayatları, bu jarlığın korumasına bağlı olan sayısız insanı hiç düşünmüyorsun. Eğer Skaland, kralı olarak benim altımda birleşirse çok daha güçlü ve refah içinde olacaktır. Bunun gerçekleşmesinin tek yolu, Freya'nın tanrıları memnun etmeyi sürdürmesi. Tanrılar onu korumanı istiyor, *yumuşak* tavrının onun kaderini tehlikeye atmasına izin verme."

Söylediklerinin kafamda oturması biraz zaman aldı. Snorri'nin, Bjorn'ü yasak duygularla değil de *yumuşaklıkla* suçladığını yavaşça idrak ettiğimde bile kalbim şiddetli bir şekilde atıyordu. Bu beni rahatlatmalıydı, bunun yerine öfkemi alevlendirmişti. "Yiyecek ve battaniye rahatlığına kavuşabilir miyim, *kocacığım*. Yoksa tanrıların, kuzey rüzgârında çıplak oturan bir aptalı destekleyeceğini mi düşünüyorsun?" diye çıkıştım.

"Ne istersen yap."

Karanlıkta bile Snorri'nin kızgınlığını hissediyor, sessiz kalmamı dilediğini biliyordum. Eğer bunu istiyorsa dilimi kesmesi gerekecekti. "Skaland halkı kaderimi kontrol eden kişinin yönetimi altında birleşecek." Karanlıkta gülümsedim ama sadece dişlerim görünüyordu. "Öyleyse kontrol et."

Kimse konuşmuyor, sessizliği sadece rüzgârın hırçın uğultusu bozuyordu. Jarllarının bu meydan okumaya nasıl karşılık vereceğini beklerken kimse nefes bile almıyor gibiydi.

Bunun bir meydan okuma olduğunun farkındaydım. Yanlışlıkla ağzımdan kaçırdığım bir şey falan değildi. Kâhinin kehanetini öğrendiğim andan beri kalbimde büyüyen bir soruyu dile getirmiştim. Bjorn'ün annesi kaderimi kontrol etmesi gereken kişi olarak Snorri'nin adını vermemişti, bu da herhangi biri olabileceği anlamına geliyordu. Beni sahte bir evlilik, aileme karşı tehditler ve büyüyle bağlanmış yeminler kullanarak kontrol ediyordu. Bir zamanlar bunlar beni kontrol altında tutmak için fazlasıyla yeterli görünürken şimdi... şimdi tanrıların aklında başka bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

Snorri sanki üzerimdeki gücünün azaldığını hissetmiş gibi, "Şevkini gelecek savaşa sakla, Freya. Ayrıca başarısızlığın bedelini kendine unutturma," diye cevap verdi. Sonra çenesini Bjorn'e doğru salladı. "Onu besle ve ısıt ama *siktiğimin* ateşini yakma."

Onu takip etmemi işaret ederek, "Sabaha ayaksız kalırsa kendini suçla," dedi Bjorn.

Yavaşça yürüdüm, attığım her adımın etkisini ayaklarımda değil bacaklarımda hissediyordum. Duyduğum rahatsızlık meydan okumamın ışıltısını kovalıyordu. Tanrılar zaten elimi sakatlamayı uygun görmüşlerdi. İrademi ve değerimi daha da *sınamak* için birkaç ayak parmağımı almalarına ne engel olabilirdi? Skaland, kralına kavuştuğunda görünüşümün neye

benzeyeceğini düşününce gözlerim yaşlarla yandı. Yaru bere içinde, iki büklüm olduğumu ve tamamen kaybolmasa bile bazı parçalarımın işlevini yitirebileceği aklıma geldi. Bıçağı körelip sapı kırılana kadar kullanılan, amacına hizmet ettikten sonra bir köşede küflenmeye bırakılan bir aletten farksız olabilirdim.

Görüntüler kafamı doldurdu. Gelecekte benim için belirlenen her şeyi başarmış ve kralın büyük salonunun bir köşesinde unutulmuş olan kendimi gördüm. Yaşlanmış, çok yıpranmıştım. Etrafım kalabalıktı, yine de yalnızdım. Gözümden bir damla yaş süzüldüğünde silme zahmetine bile girmedim.

Belli belirsiz Bjorn'ün, Bodil'le görüştüğünü fark ettim. İkisinden biri elimi tuttu ve beni rüzgârı engellemek için iki ağacın arasına gerilmiş bir bez parçasının arkasına götürdü. Yere yatırmadan önce biri kalkanımı çıkardı.

Güneş ışığı tamamen kaybolmuş, kalın bulutlar ayın ve yıldızların önüne geçerek dünyayı karanlığa gömmüştü. Görebildiğim tek şey kafamdaki görüntülerdi.

Bana işkence etmeyi durdurması için sessizce, "*Dur*," diye zihnime yalvardım. Suya yazı yazsam, ancak bu kadar etkili olurdu. Bedenim ağırlaşmıştı. Artık titremiyordum, sanki titremeye harcayacağım çaba bile vücuduma çok fazla geliyordu. Her nefes alışım, irademi zorladığım için gerçekleşiyor gibiydi.

"Freya?"

Bjorn'ün adımı söylediğini duydum ama sesi uzaktan geliyordu. Sanki bizi ayıran uçsuz bucaksız bir kanyon vardı ve her kalp atışımda mesafe daha da açılıyordu.

"Freya, iyi misin? Freya? Freya, bana bak!"

Boynumdaki kaslar itaat etmek istemedi. Sesine doğru döndüğümde vücuduma dalga dalga acı yayıldı. "Ben..." Ağzım kupkuruydu, konuşamayacak kadar kurumuştu.

Bjorn'ün lanet okuduğunu duydum ve ağır pelerinin bedenimden çekildiğini hissettim. Soğuk omuzlarımı ısırırken itiraz

edercesine inlemeye başladım. Bir an sonra bedenim hareket etmiş, sıcaklıkla sarmalanmıştım. Bjorn'ün beni kollarının arasına aldığını fark edince kendimi çekmeye çalıştım ama belimi sıkıca kavramıştı. Pelerini üzerimize çektiğinde direnme isteğim yok oldu.

"Ayaklarına bak," dedi birine.

Bodil donmuş botlarımı ve bacak sargılarımı çıkarırken dudaklarından şokla keskin bir nefes döküldü. "Buz gibiler!"

Bacaklarımın üzerindeki baskıdan, ayaklarımın onun kol altlarında olduğundan şüpheleniyordum ama hiçbir şey hissedemiyordum. "Ayak parmaklarım..."

"İyi olacak." Bjorn'ün nefesi kulağımı okşadı. "Damarlarında tanrı kanı var."

Kalbinin sırtımda hızla çarpması söylediklerini yalanlıyordu. Bunun korkumu artırması gerekirken uykuya sürüklendim. Etrafımdaki sesler de hislerim gibi bir netleşip bir bulanıklaşıyordu. *Bu son muydu?* Hiç işe yaramayacağı halde merak ettim. *Savaşta değil, bir dağın yamacında donarak mı ölecektim?*

"Bu lanet olası bir dağ değil, Ateşten Doğan."

Bjorn'ün gerçekten konuşup konuşmadığından, bunun benim hayal gücüm olup olmadığından emin değildim. Yine de gülümsedim. "Üzerinde ölmek istediğin tepe bu mu?"

"Komik değil," dedi Bjorn. Parmakları beni daha sıkı tutarken içimi ani bir pişmanlık kapladı. Onun dokunuşunda boğulma, onu tatma ve içimde hissetme şansım hiç olmamıştı.

"Biraz komik," diye fısıldadım çünkü diğer seçenek ağlamaktı.

Sonra kendimi karanlıkta kaybettim. Beni dibe çağıran sıcak ve siyah bir havuzun içinde yüzüyordum. Belli belirsiz Bjorn'ün adımı söylediğini duydum ama ona doğru yüzmek için bedenimi hareket ettiremedim. Yüzmek istediğimden de emin değildim.

Geri dönmek acı, keder ve yalnızlık demekti. Neden bunun için savaşacaktım ki?

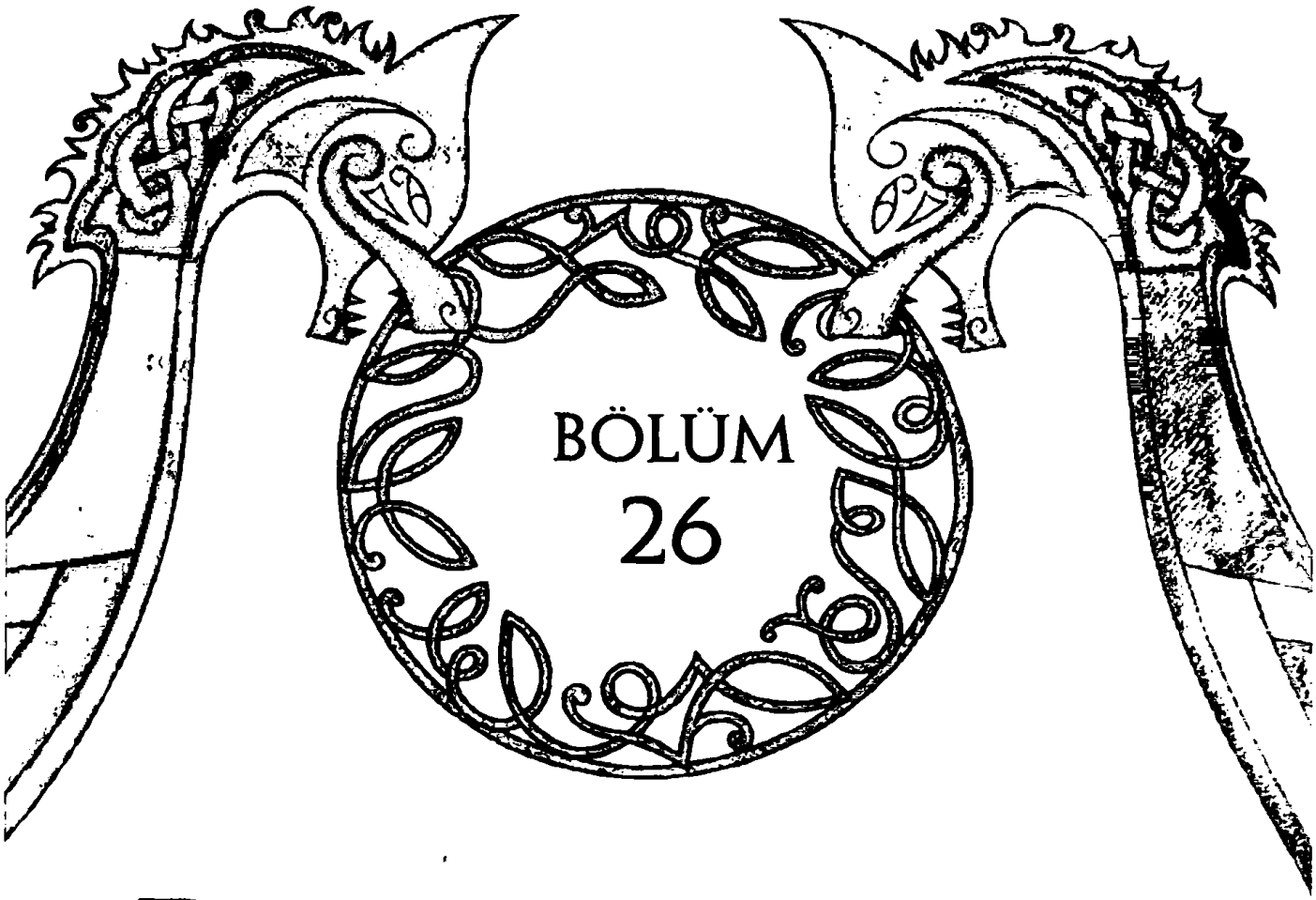
"Senin sonun bu değil, kızım," diye cevapladı nazik bir ses. "Onlar için savaşmaya devam etmelisin."

"İstemiyorum," dedim usulca. Bunun gerçek mi, yalan mı olduğundan emin değildim. "Geri dönmek istemiyorum."

Daha sert bir ses sabırsızlıkla, "Dönmelisin," diye tısladı. "*Kendin* için."

Sırtıma bastıran eller beni karanlık suların içinden çekti. Çırpındım, geri kaçmaya çalıştım ama ellerden kurtulamadım. Beni daha da yukarı çektiler, yüzeye yaklaştıkça bedenim acı içinde yandı. Yanma şiddetlenirken, "Hayır," dedim inleyerek. "Acıyor!"

Sesler aynı anda, "Bu acı, yaşadığın anlamına geliyor," diye karşılık verdiğinde derin bir nefes alıp çığlık attım.

BÖLÜM 26

Bacaklarıma bir acı saplandı. Ayaklarıma sanki Bjorn'ün baltası saplanmış ve tenim eriyormuş gibi hissediyordum. Sessizce çığlık atıp ateşten uzaklaşmaya çalıştım ama bacaklarımı kavrayan eller onları yerlerinde tutuyordu.

Hıçkırıklar arasında, "Dur," diye yalvardım. "Canımı yakıyorsun!"

"Acıdığını biliyorum ama acı iyidir." Bjorn beni göğsünde hapsetmişti, sakalları yanağıma sürtünüyordu. "Ayakların ısınıyor demektir."

"Çok sıcak." Yüzümden gözyaşları ve sümük akıyordu. "Beni yakıyorsun! Çıkar onları ateşten!" Artık çığlık çığlığa konuşuyordum çünkü kimse beni dinlemiyordu. *Tanrılar aşkına*, canım çok acıyordu.

"Ateş falan yok, kızım," dedi biri. "Sadece Bodil'in koltuk altları. Kokusu dışında sana zarar veremez."

"Bunu göt deliği gibi kokan adam söylüyor." Bodil'in cevabıyla bir düzine ses kıkırdadı. Etrafımızda Halsar'ın savaşçılarının olduğunu fark ettim. Bacaklarımı tutan onların elleri,

rüzgârı engelleyen onların bedenleriydi. Tam tersi olması gerekirken, onlar beni koruyordu.

Tanrıların onları bu yüzden cezalandıracağına dair içimi ani ve mantıksız bir panik kapladı. Tek başıma ayakta durup sınavlarımın üstesinden tek başıma gelmem, *yalnız* olmam gerekiyordu.

Muhtemelen hissettiğim korku düşüncelerimi sesli dile getirmeme neden olmuştu çünkü herkes sessizliğe gömülmüştü. Tek uğultu rüzgârın sesiydi, bir an sonra yaşlı bir savaşçı konuştu. "Tanrılar böyle bir şey söylemedi, kızım. Saga kehanetini dile getirirken ben de oradaydım. Fjalltindr'de kurban verdiğin sırada tanrıların bizzat ortaya çıkışını izledim. Tek başına bir şey yapmanla ilgili hiçbir şey söylenmedi."

Snorri'nin onlara yanıldıklarını söylemesini bekleyerek dişlerimi sıktım ama eğer buradaysa bile sessizdi.

"Hiçbir zaman yalnız olmadın," dedi Bjorn. Sesi o kadar yumuşaktı ki, rüzgârın ve ağlayışımın sesi arasında onu benden başka kimse duyamazdı. "Beni istesen de istemesen de Valhalla'nın eşiğini geçene kadar arkanda olacağım, Ateşten Doğan."

Göğsüm sıkışırken karanlık tarafından sarmalandım. Yüzümü onun göğsüne gömüp acıya teslim oldum. His ayaklarıma ve ellerime geri döndüğünde hıçkırarak ağladım, durmadan çığlık attım. Dayanabileceğimden daha fazla olduğu için değildi, sadece acıyı dışarı atmaya ihtiyacım vardı. Bjorn bana sıkıca sarıldı, usulca saçlarımı okşadı. Gitmeyeceğinden emin olmak, kalbimin etrafına ördüğüm tüm duvarları yıktı. En sonunda yorgunluk beni uykuya sürükledi.

Uyandığımda donmanın acısı bana nerede olduğumu hatırlattı. Etrafım karanlıkla çevrili olduğu için bu büyük bir şanstı.

Birinin kollarının arasındaydım.

Kaskatı kesildim, vücudumun Bjorn'e değen her yerinin farkındalığı beni anında uyandırmıştı. Kolu başımın altında yastık görevi görüyordu, yanağım kalın kol kaslarına yaslanmıştı. Diğer kolunu gövdeme dolamış, büyük ellerinden biriyle benimkileri kavramıştı. Sırtım göğsüne yaslanmış, kıçım sıkı karnına dayanmıştı ve ayaklarım baldırlarının arasındaydı. Her yerim acıyor olsa da kalın kürkün altında mutluluk verici bir şekilde sıcaktım.

Bjorn hareketlendi. "İyi misin?"

"Evet." Ağzımdaki kuruluğu gidermek için yutkunmaya çalıştım. "Teşekkür ederim."

Cevap vermeyince bir an tekrar uyuduğunu düşündüm. Ancak vücudu, uyanık olduğunu belli edecek kadar gergindi.

Kalk, dedim kendime. *Isınmışsın, tek başına uyu.*

Bunun yerine nefesimi tuttum. Konuşmasını, ne istediğimden emin olmasam da... *bir şey* yapmasını bekledim.

Yüzümün sadece birkaç santim uzağındaki gürültülü bir homurtu beni ürküttü ve Bjorn yumuşak bir kahkaha attı. "Bodil horluyor." Başımın altındaki kolunun uzandığını hissettim. Bodil muhtemelen bir kez daha itilmekten kaçmak için, bir küfür mırıldanarak gürültüyle diğer tarafa döndü. Kirpiklerimi kırpıştırıp yapışkan gözyaşı kalıntılarından kurtulunca, karanlıkta zar zor seçilen başka kürklü şekiller gördüm. Görünür olmaları bile şafağın yaklaştığı anlamına geliyordu.

Hayatımın ilk önemli savaşı yaklaşıyordu.

Göğsümde yükselen korkuyla uzun bir nefes verdim. Birkaç saat içinde Grindill'e saldırmak için inişe geçecektik. Bana ve büyüme bağlı olan çok fazla şey vardı. Başarısız olursam onlarca kişi ölecekti. Dün gece bana yardım etmek için Snorri'nin gazabını göze alan kadın ve erkekler, zaferin kaderim olduğuna dair inançlarıyla hayatlarını tehlikeye atacaklardı. Eğer ayakta olsaydım, bu yükün ani ağırlığı beni sendeletirdi.

Dün gece ölümden kıl payı kurtulan *ben* bugün ölebilirdim.

Bu düşünce bana, hayatımın sona erdiğine inandığım anda yaşadığım pişmanlığı hatırlattı. Bundan birkaç saat sonra toprakta kanlar içinde yatarken aynı pişmanlığı hissediyor olabilirdim. Oysa bunu istemiyordum.

Sadece bir an için bile olsa *daha fazlasını* istiyordum. Hayatım bugün sona erse, yalnız ve unutulmuş bir şekilde yaşlanmaya duyduğum korkular gerçekleşse de... o bir ana, en karanlık gecede parlayan bir mum gibi tutunabilirdim.

Tehlikeli bir zeminde yürüdüğümü bilerek geriye doğru hareket ettim. Bedenimi Bjorn'ün bedenine yasladım.

Sadece üşüdüğünü düşünecek, dedim kendime. Fakat merkezimde biriken sıcaklık, başka bir şey düşünmesini umuyordu.

Nefesimi tutup tepki vermesini bekledim ve beklenti kalp atışlarımı hızlandırdı.

"Üşüdün mü, Freya?" Bjorn'ün sesinde zerre kadar endişe yoktu. Kahkahadan çok daha az masum bir şeyin tınısı vardı, ayrıca eğleniyormuş gibiydi.

Bana cesaret veren de sesindeki bu tınıydı. Ona biraz daha yaslanıp, "Hayır," dedim nefes nefese. "Üşümedim."

"Hımm." Onaylamasını duymaktan daha çok hissettim ve dudağımı ısırarak yaptığım şeye karşılık vermesini bekledim. Bjorn sadece, "İşemen mi gerekiyor?" diye sordu.

Aniden öfkelendim. "Hayır!"

"O zaman neden kıpırdayıp duruyorsun? Uyuyamıyorum."

Öfkem mahcubiyete dönüştüğü sırada, sessiz kahkahasının titreşimini sırtımda hissettim. Bir an sonra başparmağı yaralı elimin üstünü küçük daireler çizerek okşamaya başladı. Bu küçük hareket, merkezimdeki sıcaklığı daha da artırdı. "Kes artık."

Elimi okşayan eli durdu. "Keseyim mi?"

"Konuşmayı kes." Dudağımı ısırdım. "Yani bana soru sormayı kes."

"Ah."

Elimin üzerinde küçük daireler çizmeye devam etti. Talebimin adil olmadığını biliyordum, yine de içim ürpermişti. Bjorn'ün bana karşı temkinli olmaya her türlü hakkı vardı. Ona bir sıcak bir soğuk davranmış, şehvetin ele geçirdiği bir yaratık gibi onu kullanmış ama aynı zamanda benden uzak durması için ona bağırmıştım. Benimle hiçbir alakası olmasını istemiyor olmalıydı çünkü karmakarışık ve tutarsızdım. Yine de arkamda kalmaya devam ediyordu. "Bugün ölebilirim."

Bir an için gerildi, ardından usulca konuştu. "Bu yüzden mi soru sormayı kesmemi istiyorsun? Ölümden korktuğun için mi?"

Rüzgâr uğuldadı ve Bodil'in horlaması şiddetlendi. Etrafımızdakilerin uyanmaması bir mucizeydi, yine de kimse kıpırdamıyordu. Yani cevap vermemek için hiçbir bahanem yoktu. "Ölümden korkmuyorum," diye fısıldadım. "Ama dün gece ölümle yüzleştiğimde pişmanlıklarım vardı. Bir daha bu şekilde hissetmek istemiyorum."

Bjorn cevap vermedi. Başparmağının yumuşak dokunuşları olmasa, ona kalbimi açmakla hata ettiğimi düşünebilirdim. Doğrusu, etrafımız diğerleriyle sarılmışken ondan ne istediğimi bilmiyordum. Babası -kocam- birbirimizin kollarında sarmaş dolaş yattığımız yere çok yakın olmalıydı. Tanrılar aşkına, yine de onu *istiyordum*.

Bjorn elimi bırakıp memelerimin arasından kalbimin üzerine bastırdı. Kalbim bu temasla bir an için sıkıştı ve hızlanarak yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. "Bugün ölmeyeceksin, Ateşten Doğan çünkü sana yaklaşan herkesi katledeceğim. Bu bir söz." Uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra devam etti. "Bunu bildiğine göre, hâlâ *soru sormayı kesmemi* istiyor musun?"

Titrek bir nefes aldım. Söyledikleri tenimin alev alev yan-

masına neden olmuş, kalp atışlarımı hızlandırmıştı çünkü niyetlendiğimden daha büyük bir itirafta bulunmamı istiyordu. İnsan ölümle yüzleştiğinde risk almak kolaydı ama yaşamla yüzleştiğinde bu çok daha zordu. Bjorn bana yaşam vaat ediyordu.

İstiyordum. Her şeyden önce *onu* istiyordum.

Parmaklarımı onunkilere kenetleyerek bir nefes aldım ve avucunu mememe götürdüm. Vücudundan bir titremenin geçtiğini hissettiğimde kalçalarımı daha aşağı kaydırdım. Böylece kıçım karnına değil, çoktan sertleşmiş aletinin kalın ereksiyonuna baskı yapıyordu.

"Freya..."

"Başka soru yok, Bjorn."

Uzun, acı dolu bir süre boyunca sessiz kaldıktan sonra kulakmememi dişlerinin arasına aldı. Bu his ihtiyacıma cevap vererek zevkle sarsılmama neden oldu. Kalçalarımı ona doğru hareket ettirdim. Bacaklarımın arası, onun dokunuşuna duyduğum ihtiyaçla zonklamaya başlamıştı. Eliyle mememi kavrayıp ödünç aldığım tuniğimin altından çıkan meme ucumla oynadı.

Mememi başparmağı ve işaretparmağı arasında sıkıştırdığında bir iniltiyi bastırdım, vücudum ateş gibi yanıyordu. Riske aldırmıyor, sadece onun tarafından doldurulma arzumun tatminini önemsiyordum. Arkama uzanarak tuniğinin ucunu yukarı çektim. Karın kasları avucumun altında oyulmuş taş gibiydi. Tırnaklarımı gövdesindeki tüylerden aşağıya, pantolonunun içine doğru götürerek elimi aletine sardım.

Titredi, sanki bir iniltiyi bastırmaya çalışıyormuş gibi kulakmememi sertçe ısırdı. Ben de iniltimi bastırmak için neredeyse bir elimi ağzıma kapatmak zorunda kalacaktım. Tanrılar aşkına, kalındı. Oldukça uzun aletini sıvazladım ve kendini elime doğru ittiğinde gülümsedim, duyduğu arzu şimdiden başını ıslatmıştı.

Onu tekrar sıvazlamaya başlayamadan önce mememi bırakıp bileğimi yakaladı ve elimi pantolonundan çıkmaya zorladı. Göğsünün sessiz kahkahalarla sarsıldığını hissettiğimde hayal kırıklığı yaşasam da kendimi sessiz kalmaya zorladım. Bileğimi diğer eliyle kavradı, bir bacağını benimkinin üzerine atarak beni olduğum yere sabitledi.

Beni tamamen kontrolüne aldığını fark ettim.

Çoktan sırılsıklam olan kadınlığım zonkluyordu. Elini tuniğimin içine sokup parmaklarını karın kaslarımda, kaburgalarımda ve omurgamda gezdirerek beni nefessiz bıraktığında inlememek için dişlerimi sıktım.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Dokunulmaya, doyurulmaya ihtiyacım vardı ama bileklerimi kavramıştı. Tek yapabildiğim kimseye fark ettirmeden kıvranmak, bacaklarımı birbirine sürtmekti. Bir an sonra Bjorn bacağını hareket ettirerek bacaklarımı olduğu yere sabitledi. İçimdeki arzu daha da şiddetlenirken beni kendinden mahrum etti.

Parmakları gövdemi, memelerimi ve kollarımı keşfediyor, dudaklarının boynuma değdiği yerde sıcak nefesi tenime çarpıyordu. Beni öpmesini, dilini tatmayı istiyordum ama öpüşmek gürültülüydü. Kesik nefeslerim şimdiden yeterince tehlike arz ediyordu.

Daha aşağı, diye sessizce yalvardım. Kıçımı ona doğru ittiğimde çaresizlikten yıldızları görmeme az kalmıştı. *Dokun bana. Parmaklarını içime sok. Bitir beni.*

Zirveye yakın olduğumu hissetmiş gibi boynumu ısırdı, bacağını hareket ettirirken aşağı uzandı. Pantolonumun belini kavrayarak kalçamdan aşağı indirdi. Avuç içiyle kıçımı kavradı ve kalçalarımı okşayan parmakları ardında ateşten yollar bıraktı.

Lütfen.

Güneşin her geçen saniye daha da parlaklaştığının belli belirsiz farkındaydım. Birazdan şafak sökecekti ve zamanımız

tükenecekti. Tanrılara yeminim olsun, beni tatmin etmeden bırakırsa onu öldürecektim.

Bir an sonra eli bacaklarımın arasına süzülüp merkezime dokundu. Beni kavradığında beklentiyle titreyerek bir nefes aldım. Eline doğru hareket etmeye çalıştım, *daha fazlasına* ihtiyacım vardı ama beni yerimde tuttu. Beni kendinden mahrum ederken bile bana hükmediyordu. "Lütfen," dedim nefes nefese. "Sana ihtiyacım var."

"Buradayım zaten," diyerek bir parmağıyla kadınlığımı araladı. Zevk iniltilerimi susturmak için yüzümü onun koluna gömdüm. Beni ıslak ve arzulu bulduğunda keskin bir nefes aldığını hissettim.

Yüzünü saçlarıma gömdü. Kalbinin omurgamdaki çarpıntısı, bacaklarımın arasındaki ihtiyaç dolu zonklamanın bir yansıması gibiydi. Girişimde daireler çizerken içimi zevk dalgaları kapladı. Saçlarımı çekiştiren, kürklerin altına sızan buz gibi rüzgâr neredeyse hoşuma gidiyordu çünkü yanıyordum. Önce bir parmağını, sonra ikincisini içime sokup klitorisimi okşadı. Bedenimi zirveye taşımaya başladığında yıldızların ışığını, güneşin yakıcı parıltısıyla karşılaştırıyor gibiydim.

Ben onu *istiyordum*.

Kalın aletini içime gömmesini, beni şu anda yerime mıhlayan gücüyle almasını istiyordum. Beni mahvetmesini, tüketmesini ve paramparça olana kadar *becermesini* istiyordum. Bjorn'ün parmakları içime gömülü olmasına rağmen eli beni uzakta tutuyor, ona sürtünmemi engellemek için avucuyla kıçımı kavrıyordu.

Göğsümde çaresiz bir öfke hırıltısı yükseldi ama kaygan parmaklarını merkezimden çekip klitorisimi bulduğunda bu öfke yok oldu. Parmağı beni okşarken dişlerimi sıktım, yana-

ğımın iç kısmını ısırdığımda kan tadı almak bile umurumda değildi. Kadınlığım sırılsıklam ve hazırdı, üstelik boşalmaya gitgide yaklaşıyordum.

Daha fazla, diye yalvardım. Bunu düşünmüş müydüm, sesli mi söylemiştim emin olamıyordum. Sadece istediğimi biliyordum. Bacağını beni sabit tuttuğu yerden çekerek bacaklarımı daha geniş açmama izin verdi. Parmaklarını tekrar içime sokup ıslattı, sonra vücudumdaki arzunun her zerresini barındırıyormuş gibi görünen o küçük parçamı yakaladı. Başparmağı kadınlığımı yukarıdan okşarken içimdeki parmakları oraya dokunuyordu.

Rahatlama beni yükselen bir dalganın gücüyle vurduğunda sırtım yay gibi gerildi. Neredeyse ikimizi de tehlikeye atarak adını haykıracaktım. Tam o anda Bjorn'ün dudakları aniden benimkinin üzerine kapanarak çığlıklarımı yuttu. Dili benimkini okşuyor, dudaklarımı ısırıyor ve zevk dalgaları içimden akıp geçiyordu.

Sakinleşip bitkin düştüğümde dudakları benimkileri terk etti. Ardından kulağıma yaklaştı ve uğuldayan rüzgârın altında mırıldandı. "Sen benimsin, Ateşten Doğan. Bunu sadece ikimiz bilsek bile."

Onundum. Tanrılar yardımcım olsun çünkü onundum. Hayatımda ilk kez, bundan başka bir şey istemediğimi hissettim.

BÖLÜM 27

Birbirimizin kollarında nefes nefese yatarken şafak söktü, artık sadece üzerimizi örten kürklerle gizleniyorduk. Uzaklaşmam gerektiğini, başkaları uyanmadan ya da hava nöbetteki gözcülerin net görebileceği kadar aydınlanmadan önce aramıza mesafe koymamız gerektiğini biliyordum. Oysa bunu yapmak istemiyordum. Bjorn'ün kollarındayken kendimi uzun zamandır ilk kez mutlu ve güvende hissediyordum. Bu yüzden Bodil esneyip doğrulduğunda hâlâ onun kollarındaydım.

"Günaydın, Freya," derken bana umduğum kadar gizli olmadığımızı söyleyen bir bakış attı. "Bu sabah kanın daha sıcak akıyor mu? El ve ayak parmakların hâlâ yerinde mi?"

"Evet." Çok tiz bir sesle konuşmuştum çünkü Bodil ne kadar yakınımdaysa, Bjorn'ün ondan da yakın olduğunun farkındaydım. "İyileştim."

Bjorn bir homurtuyla doğruldu ve bu hareketi pantolonumu çıplak kıçımın üzerinden yukarı çekmek için kullandı. Sonra kürklerin altından ellerimi çıkarıp artan ışıkta inceledi. Tenim

kızarmıştı, parmak uçlarım beyaz ve mum gibiydi. Yine de dokunma hissi geri dönmüştü.

"Kavrayabiliyor musun?" diye sordu.

Kavrayabildiğimi çok iyi bildiğini söylemek istedim ama onun yerine yumruğumu sıktım. "Evet."

"Peki ya ayakları?"

Snorri'nin sesiyle üçümüz de başımızı kaldırdık. Etrafımızda yeni uyanan savaşçıların arasından geçerken kürkünü başının etrafına dolamış, yüzünü gölgeler içinde bırakmıştı. Bir ayağımı isteksizce çıkardım. Ayaklarımın acısı, çektiğim çileyi ellerim kadar iyi atlatamadıklarını anlatıyordu. Giydiğim iki çift yün çorabı çıkarınca midem bulandı. Ayaklarım yeterince iyiydi ama ayak parmaklarım mosmordu. Onlara baktıkça acım daha da artıyordu.

"Yürüyebilir misin?"

Çorapları tekrar giydim, ayak parmaklarıma daha fazla bakmak zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım. Bjorn yanımda ayağa kalktı, eğilip beni kollarımdan yakaladı ve ayağa kaldırdı. Ayağıma bütün ağırlığımı verdiğimde dişlerimi sıktım, acı yoğun olsa da dayanılabilirdi. Dengemi sağlamakta zorlanarak önce bir adım, sonra bir adım daha attım.

"Freya bu şekilde dövüşemez." Bjorn'ün alçak sesinden öfkesi hissedilebiliyordu. "Umarım mutlusundur, baba çünkü senin yüzünden bu halde."

Yanaklarımın içini ısırdım. Bjorn'ün beni korumaya çalıştığını biliyordum ama bu gerçekten tanrıların beni sınamasıysa devam etmek zorundaydım. Değilse bile Halsar halkı zafer kazanmamızı umuyordu. Onlara bir yuva ve uzun kıştan koruyacak surlar vereceğimize güveniyorlardı.

"Halsar'dan ayrılmadan önce şifacımı çağırttım ama bize ulaşması iki gün sürer," dedi Bodil ayaklarımı inceleyerek. "Belki beklemeye değer."

"İyiyim," dedim onlara. "Savaşta kendimi kanıtlarsam, Eir'in beni iyileştirme ihtimali daha yüksek. O yüzden şifacını savaştıktan sonra göreceğim."

"Bir tanrının ayak parmaklarını bağışlama şansı uğruna hayatını riske mi atacaksın?" Bjorn kollarını göğsünde kavuşturarak bana ters ters baktı. "Bence böyle bir karar verdiysen, beynin ayaklarından daha çok donmuş demektir."

Haksız değildi ama başka bir seçeneğimiz olduğunu düşünmüyordum. Bu kuşatmada başarılı olmak istiyorsak zamanlama her şey demekti, bu yüzden riski almaya hazırdım. "Kendimi korumak için Halsar'daki herkesin hayatını tehlikeye atmayacağım." Snorri'ye dönüp, "Grindill'e varmamıza ne kadar var?" diye sordum.

Snorri üç saat demişti.

Sonsuzluk gibiydi.

Sırtımdan akan ter, önceki günün soğuk rüzgârlarını özlememe neden oluyordu. Gökyüzü açıktı, sabah güneşi ağaç dallarının arasından süzülüyor ve önceki günün karını eritirken bana hiç soluk aldırmıyordu. Parmaklarımın uçları uyuşmuş olsa da ayaklarım ıslak toprakta attığım her adımda acımasızca zonkluyor, Bodil'in bana yedirdiği yemeklerle dolu midem ağzıma geliyordu.

"İçini dışına çıkarmaya hazır görünüyorsun." Bjorn solumda yürüdüğü yerden fısıldadı. "Kendini öldürteceksin."

"Bugün ölmeyeceğimi söylemiştin," diye hatırlattım ona. "Ayrıca savaş başladığında acıyı hissetmeyeceğim."

"Onu, kanımın çok azı vücudumdaki düşünen kısma hizmet ederken söyledim," dedi terslenerek. "İkincisine gelince, bu saçmalığı sana kim söyledi?"

"Muhtemelen sen." Ayak parmağım bir ağaç köküne takılınca irkildim, acı bütün bacağıma yayıldı. "Yani tüm saçmalıkların kaynağı."

Bjorn bir taşa tekme attı. Taş uçarak ağaçların arasından geçtiğinde neredeyse Bodil'e çarpıyordu. Bodil arkasını dönüp ona pis pis baktıktan sonra uzaklaştı.

"Herkes yerini aldı," diye hatırlattım ona. "Ayak parmaklarım uğruna gecikirsek, keşfedilme riskiyle karşı karşıya kalırız. Bu kaleye ihtiyacımız var. Sadece kış geldiğinde halkımızı barındırmak için değil, Nordeland saldırmaya çalıştığında onları korumak için de."

"Tehlikenin farkındayım." Kolumdan tutup beni durdurdu. "Zayıfken güçlüye saldırmazsın, Freya. Zamanını beklersin."

"Ben zayıf *değilim*." Damarlarımda filizlenen öfke değil, korku olmasına rağmen ona çıkıştım. Bu savaşta çok şey bana bağlıydı. Bu savaşı *kazanmamıza* çok şey bağlıydı çünkü geri çekilmek bizi kıştan korumayacaktı. Tutuşundan kurtularak Snorri'ye doğru hızla ilerledim. Onun yanında olmamın, Bjorn'ün özgüvenimi sarsacak başka yorumlar yapmasını engelleyeceğini umuyordum.

Aptalca bir umuttu.

"Baba." Bjorn de Snorri'nin diğer tarafına geldi. "Ertelemeliyiz. Bodil'in şifacısını bekleyelim, devam etmeden önce Freya'ya baksın." Tereddüt ederek ekledi. "Onun rolü çok önemli. Eğer başaramazsa hepimiz ölü adamlar oluruz."

"Ben bir erkek değilim," diye mırıldandım.

"Bu noktayı açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler," dedi Bjorn sertçe. "Fark etmemişim."

"Siz ikiniz çocuk gibi birbirinize sataşıyorsunuz!" Snorri ikimize de ters ters baktıktan sonra eliyle ileriyi işaret etti. "Freya, şu ağaçlara kadar koş."

"Ne?" diye sordum. "Neden?"

"Koşabilirsen savaşabilirsin demektir. Hadi."

Düşünmeye zaman ayırmadan kalkanım sırtımda fırladım ve koşmaya başladım. Her adımda ayaklarımı bıçak kesiyormuş gibi hissediyordum ama acıyı görmezden gelip daha fazla hızlanmaya çalıştım. Tökezlememek için düz bir zemin bulmaya odaklanmıştım. Bunu yapabilirdim.

Yapmak zorundaydım.

Ağaçlar yaklaşırken alnımdan aşağı terler süzülüyordu. Aniden gözlerim ileride bir şeye takıldı. Snorri'nin savaşçılarından biri, yerde kanlar içinde yatan bir adamın ceplerini karıştırıyordu. Yan tarafındaki yaya bakılırsa bir avcıydı. Hemen durup, "Kim o?" diye sordum.

Avcının parmaklarındaki gümüş yüzükleri kendi parmaklarına takarken, "Gözleri olan biri," diye cevap verdi savaşçı. Ölmek üzere olan adam bana baktı. Ağzı açılıp kapanıyor, boğazına saplanan ok yüzünden çenesinden kan damlıyordu. Çok geçmeden gözleri kararda, bedeni gevşedi.

Ölmüştü.

Sayamayacağım kadar çok ölü görmüştüm. Halkımdan bir şeyler almaya, onları öldürmeye gelen baskıncıların kurbanlarını görmüştüm. Onları köleleştirmek için insanlarımızı kaçırmaya gelenleri görmüştüm ama bu farklıydı.

Bu sefer baskıncı *bendim.*

Boğazım yandı ve Snorri'ye dönüp ayaklarımın savaşamayacak kadar yaralı olduğunu söylemeye hazırlanırken boğazımda yükselen safrayı yuttum. Bu kaleyi zorla ele geçirmek dışında başka bir yol bulmak için zaman kazanmak istiyordum. Ben daha konuşamadan, "Geri çekilme zamanı bitti," dedi Snorri. "Şimdi savaşacağız. Sinyali gönderin."

Etrafımızdaki savaşçılar ihtiyaç duymayacakları şeyleri bir kenara attılar. Sırtlarından kalkanlarını çıkarıp silahlarını çektiler. Yüzlerindeki işaretler bir saniye önce sadece kül ve boya-

dan ibaretti. Şimdi hepsi korkunç, fazlasıyla ürkütücü görünüyordu. Bodil eşyalarının arasından bir kap çıkardı, bana doğru yaklaşarak mavi boyanın kapağını kaldırdı. Parmaklarıyla gözlerimin etrafını boyadı, yanaklarımdan aşağı küçük damlacıklar çizdi. "Hlin'in ölenler için ağlayanların gözyaşlarını öperek sildiğini söylerler," diye mırıldandı. "Dünya bugün kılıçlarımızın arkalarında bıraktığı gözyaşlarında boğulsun."

Yutkunduğum sırada adamlardan biri bağırdı. "Tuzak kuvvetleri sinyal verdi. Saldırmak için harekete geçtiler."

"Biz de," dedi Snorri. Aşağı uzanıp elini soğumuş cesedin yanında biriken kana daldırdı. Bjorn'ün yanına yaklaşarak avucunu oğlunun yüzünde gezdirdi. "Beni hayal kırıklığına uğratma."

Bjorn cevap vermedi ama baltası elinde belirdi. Bakışları benimkine kilitlenirken ilahi ateş sessiz bir cehennem gibi yanıyordu. *Ürperdim.* Onu hiç görmediğim kadar tehlikeli görünüyordu, gözleri öfkeyle doluydu. Ona arkamı döndüm.

Çünkü öfkesi banaydı.

Dağ yamacından aşağı, kalenin üzerinde yükselen duman bulutlarına doğru ilerledik. Güneyin uzak kısmındaki ulusların yaptığı gibi düzenli saflar halinde yürümüyorduk. Ağaçların arasında sessiz adımlarla, dişleri ve pençeleri çelikten yapılmış bir kurt sürüsü gibi ilerliyorduk.

Ağaç sınırına ulaşıp Gnut'un kalesine ilk kez baktığımda göğsüm sıkıştı çünkü Bjorn'ün anlattıkları kalenin hakkını verememişti.

Halsar'ın üç katı büyüklüğündeki Grindill, kuzeyde Torne adı verilen çalkantılı bir nehirle çevriliydi. Batı tarafı bir uçuruma bakıyor, kalenin güney ve doğu taraflarını ulaşılabilir kılıyordu. Ancak kalenin etrafı, sadece tahta bir köprüyle geçilebilen, sivriltilmiş kazıklarla dolu derin bir hendekle çevriliydi. Nefesimin kesilmesinin asıl nedeni, arkasındaki dairesel duvar-

dı. Kazıklarla kaplı, dik toprak setlerin tepesinde yüksek ahşap surlar vardı. Bunların arkasında bir platform olmalıydı çünkü üzerlerinde duran bir avuç okçunun başlarıyla omuzlarını görebiliyordum. Bu tarafta tek bir giriş vardı, o da kapalıydı. Kalın ahşap kapının üzerine inşa edilmiş, üstü kapalı bir yapıdan daha fazla okçu dışarı bakıyordu.

Kaleden haykırışlar yükseliyordu. Çoğunlukla Bodil'in savaşçılarından oluşan tuzak kuvveti, güney kapısına saldırmaya başlamıştı ve dışarıda sıkışıp kalanlar sığınmak için doğu girişine doğru koşuyordu.

Yukarıdaki okçular sadece başlarını iki yana sallamakla yetindiler. Gözleri gizlendiğimiz ağaç hattındaydı ve yüzleri kasvetliydi. Onları suçlamıyordum çünkü sayıları azdı, bu da şaşırtmacanın işe yaradığı anlamına geliyordu. Gnut'un casusları ona, Bodil'in savaşçı kadınlarıyla eğitim aldığımı söylemişti. Yani onlarla birlikte olduğuma inanmış, kuvvetlerini benimle ana kapıda buluşmak üzere çekmişti.

Böylece arkayı gerçek saldırıya açık bırakmıştı.

"İşte bu," dediğini duydum Snorri'nin. Arkamı döndüğümde onu çam denizinin içindeki yaşlı bir meşeyi işaret ederken buldum. Bjorn kalkanını bırakıp iki eliyle baltasının sapını tuttu. Eforla homurdanarak baltasını savurdu ve ateşten bıçak gövdesinin derinliklerine saplanırken ağaç uğuldadı. Bjorn gergin kaslarıyla baltasını çekti, mükemmel bir isabetle tekrar hedefine savurdu. Üçüncü kez savurduğunda yüzüne sürülmüş kanın arasından bir damla ter aktı.

Meşe ölüm çığlığı atarak yavaşça devrildi, düşerken hız kazanarak açıklığa çarptı. Surların dibinde toplananlar panik içinde bağrıştılar. Bazıları akıllıca kaleden kaçtı ancak birçoğu orada kalıp içeri alınmak için yalvardı.

Korkularını bildiğim için gözlerimi sıkıca kapattım. Sığınak hemen yakınındayken üzerine birilerinin gelmesinin nasıl bir

his olduğunu biliyordum. *Kaçın*, dedim içimden. Bjorn ağacı kontrol edilebilir bir uzunlukta kesmiş, diğerleri de gövdenin etrafına ip sarmak için harekete geçmişti. Ağacı yerden kaldırdıklarında surdakiler uyarı vererek takviye çağırdılar.

Asla zamanında yetişemeyeceklerdi.

Koçbaşının yanında yerimi aldığımda, kendimi yaşananları uzaktan izliyormuşum gibi hissediyordum. Bjorn önümde, Bodil arkamdaydı. Sol elimdeki kalkanım külçe kadar ağırdı, ihtiyacımız olana kadar alçakta tutup büyümü son ana kadar saklayacaktım.

Ön taraftan, "İleri," diye emretti Snorri. Ormanla sur arasındaki alanda yavaş bir koşuya başladığımızda, koçbaşını taşıyanlar harcadıkları çabayla zorlanıyordu. Köprüyü geçerken adımlarımız gümbürdüyordu. Aşağıdaki sayısız sivriltilmiş kazığa bakınca yüzümün yan tarafından bir ter damlası süzüldü.

Duvardaki okçular yaylarını çektiğinde, "Kalkanlar!" diye bağırdı Snorri. Ben de kalkanımı kaldırıp yanımdakilere kenetledim. Havada yumuşak bir tıslama yükseldi, bir an sonra oklar başlarımızın üzerindeki kalkanlara saplandı. Bir tanesi Bjorn'ün kalkanını delip geçti, ucu omzunun hemen yanında durdu. Onu korumaya çalışarak büyümü çağırmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Düşüncelerimi sezmiş gibi, "Bekleyin," diye bağırdı Snorri. Sanki kendimi ele vermenin eşiğinde olduğumu biliyordu. "Bekleyin!"

Koçbaşının ön tarafından biri çığlık attı, diğerleri düşen adam yüzünden tökezleyince kütük sallandı. Cesedin üzerine basarken midem bulandı.

Sakın bakma, diye emrettim kendime. *Düşmene neden olabilecek hiçbir şey yapma!*

"Bekleyin!" Snorri yaklaştıkça kükremeye başlamıştı. Artık surları tutanların yüzlerini görebileceğim kadar yakındık. Ok

uçlarını zifte batırıp ateşe verirken yüzlerindeki kararlılığı ve korkuyu görebiliyordum.

Alevli oklar bize doğru uçup kalkanlarımıza çarptığında dişlerimi sıktım. Yanan bir zift parçası bir boşluktan geçerek bileğime geldi ve deri anında karardı. Üzerimdeki kalın deriyi yakamadan düşmesi için kolumu sallarken inledim. Diğerleri daha az şanslıydı, çığlıklar kulaklarımı tırmalıyordu.

"Bekleyin!"

Sadece on adım daha atmalıydık.

"Bekleyin!"

Onuncu adımı attığımızda...

"Şimdi, Freya!" Snorri bağırdığı anda ben de Hlin'in adını haykırdım.

Elimden akan büyü kalkanımı kaplayıp Bjorn'ünkine yayıldı. Tüm kalkanlar gümüş ışıkla parlayana kadar önümde ve arkamda ilerlemeye devam etti.

Bir an bile geç kalınmamıştı.

Koçbaşı bir gümbürtüyle kapıya çarptı ama tepemizdeki patlamanın yanında bu hiçbir şeydi. Büyüm kaynar suyu geçirmediği için etrafa fışkıran sıvıyla havada buhar bulutları oluşmuştu.

"Geri çekilin!" Snorri'nin çığlığıyla herkes geri çekildi. Oklarla vurulmuş iki kişinin cesedinin üzerinden tökezleyerek geçtik. Ayaklarımın üzerinde durmak bile mücadele gerektiriyordu. Kalkanımı yerinde tutmak için savaştım çünkü diğerlerinden ayrılırsa büyümün korumasını kaybedeceklerdi.

"İleri!" Snorri kükreyince, bir düzine adamın arasına gerilmiş iplerin üzerinde sallanan koçbaşıyla tekrar ileri atıldık. Her geçişte savaşçılar oklara hedef oluyor, zemin engellerle dolu bir bulamaca dönüşüyordu. Tam bir kaostu. Bastığım yere odaklanırken çaresizce kesik nefesler alıp veriyordum, ayaklarım çamurda kayıyordu.

Güm!

Koçbaşı vurduğu anda, büyümden sıçrayan daha fazla kaynar suyun sağır edici tıslaması kulaklarımı tırmaladı. Sendeleyerek Bjorn'den destek alsam da kalkanımı yüksekte tutmayı başardım.

Koçbaşını tekrar savurduğumuzda buhar gözlerimi yakıp öksürmeme neden oldu. Ayaklarımızın altındaki cesetler ezilerek bir kan ve çamur havuzuna dönüştü.

Güm!

Patlamanın hemen ardından yükselen çığlıklarla Bjorn'ün kolunun altından baktım. Savaşçılarımızdan birinin yüzü yanıklardan kıpkırmızı olmuş, giysileri sırılsıklam halde koçbaşından uzaklaşmasını izledim. Büyümün başarısız olduğunu düşünerek paniğe kapıldım ama başımı kaldırdığımda kalkanımın hâlâ başımızın üzerinde parladığını gördüm.

Tekrar vurmak için geri giderken, "Sen değildin," diye fısıldadım kendime. "Senin hatan değildi."

Bunu yapabilirdim.

Yapacaktım.

Sonra ayağım bir cesede takıldı.

Tökezledim, dengemi sağlamaya çalıştım ama ayak parmaklarım ağırlığımı taşıyacak güçte değildi.

Dudaklarımdan bir çığlık koptu, geriye doğru düşerek Bodil'e çarptım. Beni yakalayıp göğsüne bastırdı, dengemi bulmam için beni tuttu. "Kolunu kaldır, Fr..."

Kendimi kalkanımı kaldırmaya zorlarken bir gök gürültüsü havayı ikiye böldü. Arkamı döndüğümde Bodil'in omzunda kararmış bir delikle yere düşüşünü izledim. İçim korkuyla doldu, gördüklerime inanamayarak bir çığlık attım.

Düşen tek kişi Bodil değildi.

Attığım yanlış adım büyümü yoldaşlarımın kalkanlarından ayırmıştı. Etrafımdaki adamlar kaynar suyla ıslanmıştı, yüzleri yanıklardan kıpkırmızıydı. Çığlık atıyor, ölüyorlardı.

Koçbaşı gümbürtüyle yere düşerken Snorri'nin bağırdığını belli belirsiz duydum. "Yanlarında Thor'un çocuğu var! Geri çekilin!"

Gözlerinde hâlâ hayat olduğunu görünce, "Bodil!" diye bağırdım. Onu bu karmaşadan çıkarırsam kurtarılabilirdi. Onu zamanında bir şifacıya götürürsem yaşayabilirdi.

Bjorn kolunu belime dolayıp beni kaldırdı ve ondan uzaklaştırdı. "O öldü," diye bağırdı. "Geri çekilmeliyiz!"

Bir ok yüzümün yanından hızla geçti. Yine de Bjorn'e karşı koyarak elini bana doğru kaldıran Bodil'e uzandım. Parmaklarımız birbirine değdiği sırada, bir patlama Bjorn'ü ve beni yana doğru uçurdu.

Gök gürlerken sertçe yere düştüm. Etrafı yoğun bir buhar kaplamıştı, artık Bodil'i göremiyordum. Yanına gidemiyordum. Bir el beni yakalayıp ayağa kaldırmaya çalıştı. "Kalk," diye bağırdı Bjorn kulağıma. "Koş!"

Gözlerimi kırpıştırdığımda kapının cehenneme döndüğünü, cesetlerin ve koçbaşının düşen yıldırımla alev aldığını gördüm. Bjorn beni ağaçlara doğru çekerken tarifsiz bir öfkeyle çığlık attım. Topuklarım yanmış çimenleri dövüyordu, gözlerim önümdeki manzaraya sabitlenmişti.

O sırada Thor'un çocuğunu gördüm.

Kapının üzerindeki üstü kapalı yapıda, yukarı kaldırdığı avuçlarının arasında şimşekler çakan başlıklı bir figür duruyordu.

Bodil'i öldüren, onu benden çalan kişi oydu.

Çığlık atarak Bjorn'ün elinden kurtuldum. Düşmüş bir kalkanı alıp koştum ve büyümü çağırdım. Kalkanım gümüş bir güneş gibi yanarken Thor'un çocuğu ellerini kaldırdı.

Tek dizimin üzerine çökerek kalkanımı kaldırdım.

Şimşek kalkanıma çarptığında bir gök gürültüsü gökyüzünü ikiye böldü, sanki Thor'un kendisi gökyüzünden inip savaşa

girmiş gibiydi. Kulaklarım çınladı, ışık gözlerimi yaktı. Işıklar yavaşça dağılıp kulaklarımdaki çınlama hafifleyene kadar kör ve sağır bir şekilde dizlerimin üzerinde donakaldım.

Kapının olduğu yerde bir delik açılmıştı. Surların bir kısmı harabeye dönmüş, Thor'un çocuğu gitmişti.

Şaşkınlıkla duman tüten enkaza, kararmış ve alev alev yanan odunların üzerinde duran kömürleşmiş insan kalıntılarına baktım.

"Saldırın!" diye bağırdı Snorri.

Savaşçılar yanımdan akın akın geçerek içeri doğru koşmaya başladılar. Klan üyelerimizin kalıntılarının üzerinden, Bodil'in üzerinden geçiyorlardı.

Bir daha asla onun öğütlerini dinleyemeyecektim. Onunla ateş etrafında içki içemeyecektim, yanında savaşamayacaktım.

Onu benden almışlardı.

Acı hissetmeden, sadece bitmek tükenmek bilmeyen bir öfkeyle ayağa fırladım.

Babamın kılıcını çekerek enkazın üzerinden geçtim. Dumanların arasından Snorri'yle diğerlerinin peşinden binalara doğru koştum. Baktığım her yerde insanlar çığlık çığlığa kaçışıyordu. Gözlerim kucaklarında çocukları olan kadınları, güçsüzleri ve zayıfları es geçiyordu. Öfkemin altında asit gibi yanan acıdan kurtulmak için avlanıyordum.

Sakallı bir savaşçı bir binadan dışarı fırladı, yüzünün yarısı yanmıştı ama bana doğru koşarken bunu hissetmiyor gibiydi. Baltası kalkanıma çarptığında büyüm onu savurarak uzaklaştırdı.

Dudaklarımdan vahşi bir kahkaha koptu. Silahımı savurarak giydiği deriyi parçaladım, iç organları dışarı döküldü. Dönerek başka bir adamın saldırısını karşıladım, bir diğerinin boynunu kopardım. Ardından bir sonrakine geçtim.

Savaşacak başka kimse kalmayana kadar devam ettim.

Durduğumda yüzümden kan akıyordu, öfkem daha fazlasını arıyordu çünkü tatmin olmamıştı. Tatmin *olamıyordu.*

Gözlerim birkaç adım ileride duran Bjorn'e takıldı. Kan revan içindeydi, nefes nefese kalmış halde omuzları yükselip alçalıyordu. Ayaklarının dibinde sonları benim kılıcımdan olmamış ölü adamlar vardı ama ben onun yanı başımda olduğunu bile bilmiyordum. Bana karşı savaşan kadın ve erkeklerden başka bir şey görmemiştim, yüzleri çoktan bulanıklaşmıştı.

"Kaç kez neredeyse ölüyordun, biliyor musun?" diye tısladı. "Sen kana susamışken kaç adam arkandan saldırdı? Kaç kez adını haykırdım ve sen hiç duymadın?"

Dişlerimi gösterdim, hâlâ öfkenin etkisindeydim. Çıkış yolunu bulmak istemiyordum çünkü bulduğumda bir hesaplaşma olacağını biliyordum. Bu yüzden arkamı döndüm, ondan uzaklaşırken bağırdım. "Gnut nerede? Skaland Kralı'na bağlılık yemini etmektense, üzerinize kan ve kül getiren jarlınız nerede?"

"Freya!" diye hırladı Bjorn.

Onu duymazdan gelip binaların arasında ilerledim, sesim garip bir şekilde şarkı söylermiş gibi çıkıyordu. "Çık ortaya, Gnut. Neredesin?"

Belli belirsiz başkalarının da Bjorn'e katıldığını fark ettim. Snorri'nin susmamı istediğini duydum ama Gnut'u ararken hepsini duymazdan geldim.

Sonra eli baltalı tanıdık bir adam binaların arasından çıktı. Arkasında bir düzine kanlı savaşçı vardı, hepsi dikkatle bana bakıyordu.

"İşte buradasın, Gnut." Onla kanlı bir şekilde sırıttım. "Seni çocukların arasında avlamak zorunda kalacağımı sanıyordum."

Baltasını kaldırarak, "Onları rahat bırak, cadı," diye tısladı.

"Korkmaları gereken ben değilim." Ona doğru yaklaştım. "Sensin. Gururunu onların güvenliğinden daha çok önemseyen sensin."

"Bunu ailelerini katleden canavar söylüyor!"

Ürperdim, kılıcımın ucu titredi ama yükselen suçluluk duygusunu uzaklaştırdım. Onu *öfkemin* derinliklerine gömdüm. Bize karşı durdukları için bunu hak etmişlerdi. Liv'i öldürdükleri, Halsar'ı yaktıkları ve Bodil'i benden aldıkları için hak etmişlerdi.

Gözlerim kan ve dumanla dolmuştu. Başım düşünemeyeceğim kadar şiddetli zonkluyordu, içimde sadece büyük bir gazap vardı.

Kılıcımı kaldırarak çığlık attım. Ellerimi onun kanına bulama ihtiyacıyla saldırdım.

Yanımdan bir alev parıltısı geçti.

Gnut'un sırıtışı soldu. Kesik başı yana doğru düşerken gözlerindeki kötülük kıvılcımı söndü ve bir an içinde vücudu yere yığıldı.

Ölmüştü.

"Geri kalanınız teslim oluyor musunuz?" Bjorn'ün sesi sessizliği delip geçti. "Yoksa bu adam için ölmek mi istiyorsunuz?"

Kalan savaşçılar tedirgince kıpırdandı, silahlarını öne atıp dizlerinin üzerine çöktüler. Onlara bakarken ellerim titriyor, kalkanımdaki büyü titreşiyordu. Gnut'u ve tüm bu adamları ben öldürecektim. Bjorn bunu elimden almıştı.

Arkamı dönerek bir hışımla ona doğru gittim. "Neden intikamımı benden çaldın?"

Bjorn tiksintiyle homurdandı. "Onların intikamını mı demek istiyorsun?"

Elini şöyle bir savurup silahımı kenara fırlattı, omuzlarımdan tutarak beni döndürdü. Gösterdiği tarafta Snorri'nin savaşçılarının, bir çift okçuyu siperin arkasından ittiğini gördüm. "Gnut seni tuzağa düşürüyordu, Freya. Birkaç adım daha atsaydın, sana bir çift ok saplanmış olacaktı ve Gnut seni mezara koymuş olmanın onuruyla ölecekti."

Beni geri döndürüp burun buruna geleceğimiz şekilde eğildi. "Belki de istediğin buydu?"

"Geri çekil!" Onu sertçe ittim ama taş bir duvarı itmekten farksızdı.

"Neden?" diye sordu Bjorn talepkâr bir şekilde. "Bir dahaki sefere kendini öldürtmeye çalıştığında seni kurtaracak kadar yakınında olmamam için mi?"

"Kesin sesinizi!" Snorri kükredi ama onu umursamadım.

"Gnut ölmeyi hak etti," diye bağırdım. "Tüm bunlar onun boyun eğmeyi reddetmesi yüzünden oldu. Bodil öldü çünkü..."

"Çünkü kendi isteğiyle bir savaşa girdi. Savaşta insanlar ölür. Riskleri herkes kadar iyi biliyordu, Freya. Kesinlikle *senden* daha iyi biliyordu."

İrkilerek ondan uzaklaştım, öfkem daha keskin duyguların saldırısı altında bocaladı. Bugün zayıf olduğumu bile bile savaşmayı seçmiştim. Tökezleyip kalkanımı düşürmüştüm, Bodil'i savunmasız bırakmıştım.

Onu *ben* öldürmüştüm.

Kalkanım elimden kaydı ve yere düştüğünde büyüsü söndü. Bodil *benim* yüzümden ölmüştü.

"Bodil bir savaşçıydı." Bjorn'ün sesi kısıktı, sanki onun öfkesi de benimkiyle birlikte sönmüş gibiydi. "Elinde bir silahla öldü. Artık Valhalla'da olacak."

Söylediği gibi olmamıştı.

Bodil'in beni yakalayabilmek için yere düşürdüğü kılıcını hatırladığımda nefesim kesildi, göğsümde acı bir isyan baş gösterdi. Kaçmadan önce kılıcı onun eline vermek için durmamıştım. Onu silahsız ölüme terk etmiştim.

Birden koşmaya başladım. Dumanı tüten kaleden kapıya doğru koşuyordum, her adımım bıçakların üstünde yürümek gibiydi ama acıyı kucakladım. Kapı tamamen yok olmuştu. Kömürleşmiş odunlar sanki dev bir yumrukla parçalanmış gibi

yere saçılmıştı. Gözlerimi daha ileriye, koçbaşının yanmakta olan kalıntılarına ve etrafına dağılmış tanınmaz haldeki figürlere çevirdim.

Burnuma yanık et ve saç kokusu dolunca öğürdüm. Yavaşlayarak enkazı incelemeye başladım.

Çok fazla ceset vardı.

Çok fazlalardı, üstelik yüzleri yoktu. Onları tanımlamak için sadece boyutları, şekilleri ve is lekeli zırhları kalmıştı. Rüzgâr şiddetlendi, duman bulutları hızla kenara savruldu ama bir gümüş parıltısı gördüm.

Gözyaşlarım yüzümden akarak ona yaklaştım. Tanrıların bir lütfuyla yangından etkilenmeyen uzun bir tutam gümüş saç, kömürleşmiş kalıntıların altında sıkıştığı yerde rüzgârda savruluyordu. Dizlerimin üzerine çöküp saçı yakaladım ve parmaklarım arasında okşadım. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Bu benim hatamdı."

Derin bir nefes alarak bakışlarımı kafasından koluna, parmak kemiklerinin kılıcının kabzasını kavradığı yere doğru kaydırdım. Gürültülü bir nefes verdim ve omuzlarım rahatlayarak çöktü. *Valhalla'daydı.*

Yer dizlerimi yaktı. Saçlarını avucumda sarmalayıp sıkıca kavrarken Bjorn'ün yaklaştığını duysam da hareket etmedim.

"Söylemiştim demek için mi geldin?" diye sordum sakince. "Ayaklarımla ilgilenmesi için bir şifacıyı bekleseydim, Bodil hâlâ hayatta olabilirdi."

Bjorn derin bir nefes vererek başını iki yana salladı. "Belki de biz şifacıyı bulmak için geri çekilirken ayağı kayardı ve düşerek ölürdü. Belki ölme vakti gelmişti."

Çığlık atma isteğiyle tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

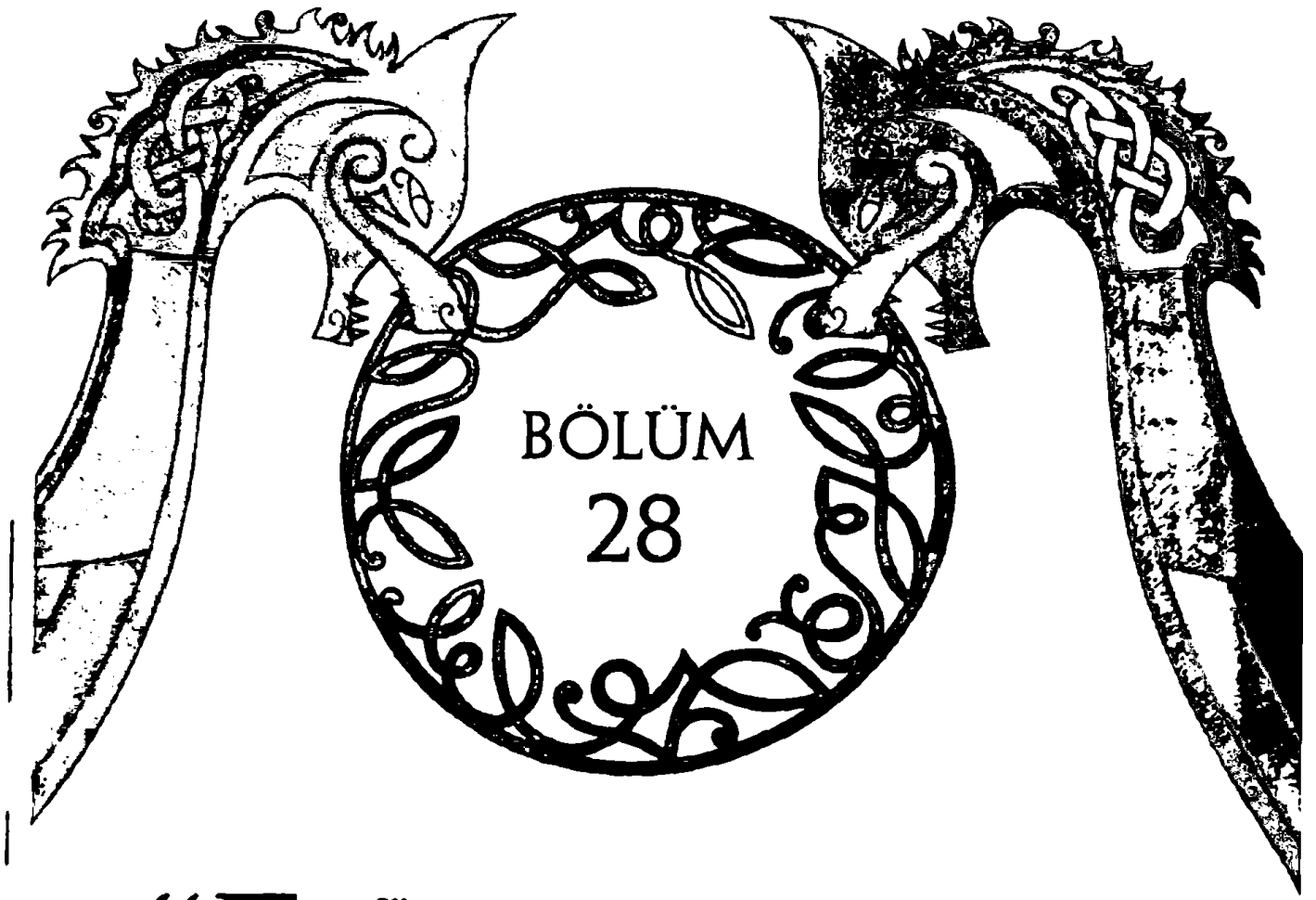
Bjorn yanıma çömeldi, bakışları Bodil'in kararmış kılıcına sabitlenmişti. "Bu düşünceler seni delirtir, Freya çünkü seçimlerinin belli sonuçlara yol açıp açmadığını bilmenin bir yolu

yok." Bir an sessiz kaldıktan sonra devam etti. "Sanırım çoğu insan bir kaderinin olmasında teselli buluyor. Her şeyin onlar için çoktan belirlendiğini bilmekte çünkü... hiçbir karar gerçekten sana ait değil, daha çok Norn'lar tarafından belirlenmiş bir yol. Tanrılar bile kaderlerinin belli olduğunu, sonlarını bilerek rahatlıyor olmalılar. Ancak her ne sebeple olursa olsun sen, ben ve Bodil gibiler ipliklerimizin örgüsünü değiştirebiliyoruz. Bu da yaptığımız her seçimin bütün yükünü taşımamız gerektiği anlamına geliyor."

"Tanrı kanı taşımanın armağan olduğunu söylüyorlar," diye fısıldadım. "Ama bu bir lanet."

Bjorn uzunca bir süre sessiz kaldı. "Bugün kendinde değildin. Sen..." Susup sertçe başını iki yana salladı. "Eğer bu yolda ilerlemeye devam edersen, babam tarafından kontrol edilmene izin verirsen bu seni yok edecek, Ateşten Doğan. Kaderini değiştirmelisin."

"Haklı olabilirsin." Ayağa kalkıp kalenin içine geri döndüm. "Sorun şu ki, ne zaman kaderin akışını değiştirmeye çalışsam her şey çok daha kötü bir hale geliyor."

BÖLÜM 28

"Freya?"

Kapıdan yumuşak bir ses geldi. Son birkaç gündür yaptığım gibi, cevap vermek yerine yatakta yuvarlanıp yüzümü kürklere gömdüm. İlk başlarda beni yatağıma sürükleyen şey yorgunluktu, sonrasında başardığım şeyle yüzleşmekten kaçınma arzusuna dönüşmüştü.

Daha doğrusu nasıl başardığımla...

"Freya? Ben Steinunn. Seninle konuşmak istiyordum."

Git başımdan, diye bağırmak istedim. *Beni yalnız bırak.* Grindill'in ele geçirilişini, Bodil'in ölümünü ve öfkeye yenik düşüşümü hatırlamak istediğim son şeydi.

Sessizlik uzayınca *skald*'ın pes edip gittiğini umdum. Ancak yumuşak bir sesle tekrar konuştu. "Kral Snorri bestemi bitirmeden seninle konuşmamı emretti."

Siktiğimin Kral Snorri'si.

Dişlerimi yastığıma geçirdim. Kızmaya hakkım olmadığını biliyordum çünkü bu unvanı almasına izin veren *bendim.*

"Freya." Duvarın arkasından Ylva'nın sesi geldi. "Kapıyı aç."

İç çektim çünkü Ylva'yı duymazdan gelmek asla gitmesine neden olmazdı. Halsar'ın leydisi, sanırım şimdi Grindill'in leydisiydi. Savaş bittikten kısa bir süre sonra gelmişti, muhtemelen sadece yaralılarla ilgilenmekle ve kaleyi onarmakla meşgul olduğu için onun iğneleyici dilinden kaçabilmiştim.

Sürünerek ayağa kalktım. Çıplak ayaklarım soğuk ahşap zemine basınca irkildim. Grindill'deki her şey meşeden yapılmıştı. Kendimi güvende ve emniyette hissetmeliydim, bunun yerine kapana kısılmış hissediyordum.

Sürgüyü çekerek kapıyı açtım. "Pardon," diye mırıldandım. "Uyuyordum."

Ylva kaşlarını çattı. Muhtemelen öğle vakti olduğu içindi, tabii görünüşüm yüzünden de olabilirdi. Savaşın kan ve pisliğini temizlemek dışında yıkanmamıştım. Saçlarımı ıslakken örüp öylece bıraktığım için karman çormandı. Odam, hizmetçilerin kapıya bıraktığı ama götürmeleri için kimsenin içeri girmesine izin vermediğim kirli kâseler ve boş bardaklarla doluydu. Annem beni bu halde görseydi, kafama bir tane patlatırdı.

Umurumda değildi. Sadece uyumak istiyordum.

"Steinunn'ın sorularını cevaplayacaksın," diye tersledi Ylva. "Yoksa *benimkileri* cevaplarsın."

"Pekâlâ." *Skald*'ın içeri girmesine izin verip kapıyı Ylva'nın suratına çarptım.

Selam vermek yerine, "Kardeşin Grindill'de kalmaya geldi," dedi Steinunn. "Karısı Ingrid'i de yanında getirdi."

Karısı.

Evlendiklerini bile bilmiyordum. Katılmaya zamanım olmaması bir yana, kesinlikle düğüne davet edilmemiştim. Son günler hariç, bir an bile boş vaktim yoktu. Yine de dışlanmış olmak canımı yakmıştı. "Haber verdiğin için teşekkür ederim."

Steinunn odaya girdi, dağınıklığı gözden geçirdikten sonra buruşuk yatağımın köşesine oturdu. Kusursuz şekillendirilmiş

açık kahverengi örgüleri, pembeye çalan yuvarlak yanaklarıyla ne kadar güzel olduğu ilk kez dikkatimi çekmiyordu. Elbisesi mükemmel kesilmişti ve lekesizdi. Mütevazı bir yakanın üzerinden, çokça imrendiğim göğüs dekoltesi görünüyordu. Benden yaşça büyük olduğunun tek belirtisi, gözlerinin yanındaki belli belirsiz kazayaklarıydı. Bu kadar güzel olmasına rağmen kadın ya da erkek, hiç kimsenin peşinden koştuğunu görmemiştim. Bunun nedeni ilgiyi reddetmesi miydi, yoksa herkesin onda sadece bir ses görmesi miydi merak ediyordum.

Kollarımı göğsümde kavuşturup ayakta durmaya devam ettim. "Hâlâ Fjalltindr hakkındaki şarkını söyleyerek çevrede dolaştığını sanıyordum." Ünümü arttırmak için haberi yayıyordu çünkü Snorri bunun jarlların, kral olarak ona yemin etmelerini sağlayacağına inanıyordu.

Bana zayıfça gülümsedi. "Duymak ister misin? Halsar'da söylediğimde daha başlamadan bayılmıştın."

"İstemem." Sevimsiz davrandığımın farkındaydım, yine de dilime engel olamıyordum. "Zaten yaşadım."

"Anlıyorum. Şarkılarımın büyüsünde kendini görmeyi istemek için özel bir insan olmak gerekir. Bjorn, içinde kendisinin olduğu bir şey duymaktansa martıların bir balık için kavga etmesini dinlemeyi tercih edeceğini söyledi."

Onunla aynı fikirde olsam bile, "Bjorn pisliğin teki," diye mırıldandım. "Çok güzel bir sesin var. Herkes öyle söylüyor."

Steinunn başını eğdi. "Beni övdüğün için çok naziksin, Freya."

Huysuz bir cadı gibi davrandığım için yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Savaşla ilgili hikâyeni dinlemek istiyorum."

Arkamı dönerek kirli kâse ve bardaklarla dolu masaya gittim. Hepsini bir tepsiye doldurdum. Bir şeylerle uğraşmam gerekiyordu, göğsümdeki duyguların çılgınca yükselişini engellemenin tek yolu buydu. "Başkaları da vardı. Onlara sor."

"Sordum ama şarkı senin hakkında. Bütün Skaland'e senin saygı duyulacak, takip edilecek bir kadın olduğunu söylemek söz konusu. Benimle paylaştıkların, şarkının senin ruhunu daha iyi yansıtmasına yardımcı olacak."

Böylece şarkıyı itibarımı yaymak için kullanabilecekti. Bu aslında Snorri'nin itibarını yaymak anlamına geliyordu çünkü ona hizmet ediyordum. "Başkalarının paylaştıkları dışında söyleyebileceğim bir şey yok."

Kaşlarını çattı. "Emin misin?"

Konuyu uzattığı için huzursuzluğum arttı ve boğazıma keskin kelimeler yükselmeye başladı. Hiçbirini söylemeden dilimi ısırarak hızlıca başımla onayladım.

Steinunn ayağa kalkıp başını eğdi. "Bu gece halkımız için şarkı söyleyeceğim, senin de orada olman iyi olur. Ancak öncesinde ağırlığınca bal likörü içmekten kaçınmalısın."

Kendimi kontrol etmekte zorlandım ve öfkem dışarı taştı. "Neler olduğunu biliyorum, Steinunn. Orada olmaktan zevk almadım, ayrıca tekrar görmekten de zevk almayacağım. Bu yüzden lütfen yokluğumu mazur gör."

Skald başını yukarı aşağı sallayarak kapıya doğru ilerledi. Beni tekrar kürklerime sarılıp sefaletin içine gömülmeye terk etmek yerine duraksadı. "Neredeyse değer verdiğim her şeye mal olan bir trajedi yaşadım. Bu yüzden kederini ve bundan bahsetmekten kaçınma arzunu anlıyorum. Bununla birlikte, şarkımdan hoşlanmayacak olsan da etrafındaki herkesin neye tanık olduğunu ve neden senin hakkında böyle hissettiklerini görmen gerektiğine inanıyorum."

Steinunn başka bir şey söylemeden kapımı arkasından kapatarak gitti.

Uzunca bir süre ahşap kapıya bakarak öylece durdum. Ayaklarım o kadar üşüdü ki, ağrımaya başladı. Yine de kürklerime geri dönmek yerine, bir hizmetçinin getirdiği suyla hızlıca

yıkandım. Temiz bir elbise giyip örgülerimin bağlarını çözdüm. Uzun saçlarım sırtımdan aşağıya sarkana kadar parmaklarımla taradım.

Kapıyı açtığımda menteşesi gıcırdadı. Nedeninden emin olmasam da irkildim. Belki dünyaya yeniden adım atmayı gerçekten isteyip istemediğimden emin olamadığım için, ilk adımlarımı fark edilmeden atmak istiyordum. Dışarı adımımı attıktan sonra kapıyı kapattım, göz ucuyla bir figür fark ettiğimde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Kalbim hızlanırken, "Bjorn," diye kekeledim.

"Freya."

Bjorn duvara yaslanmıştı. Ayaklarının dibinde düzgünce rulo yapılmış bir yer yatağı ve yarısı boş bir su bardağı duruyordu. Bunca zamandır kapımın dışında olduğunu anladığımda sertçe yutkundum. "Lütfen bana burada uyumadığını söyle."

Bir omzunu kaldırdı. "Babam iyiliğin için endişeleniyor."

Dişlerim altdudağıma gömüldü çünkü endişenin kaynağının, başkalarının bana ne yapabileceğinden çok benim kendime ne yapabileceğimle ilgili olduğunu biliyordum. "Ben iyiyim."

Çenesi gerildi, yeşil gözleri ben başka tarafa bakana kadar benimkilere işledi. Başımı çevirmeden hemen önce gözlerinin altındaki koyu halkaları, tercih ettiğinden daha sakallı olduğunu ve kıyafetlerinin buruşuk olduğunu fark etmiştim. Odada saklanarak geçirdiğim her an burada olup olmadığını bilemezdim ama kendine bakmak için hiç zaman ayırmadığı kesindi.

Sessizliği sonlandırma arzusuyla, "Steinunn bana ağabeyimle Ingrid'in, Grindill'e geldiklerini söyledi," deyiverdim ona.

Bjorn alayla güldü. "Doğru söylemiş. Ylva ve diğerleriyle birlikte Halsar'dan geldiler."

"Gelmesini Snorri mi emretti?" İçimi huzursuzluk kapladı çünkü Snorri'nin onları buraya getirmesinin tek sebebi benim

üzerimde daha fazla koz sahibi olmak olabilirdi. Bunu kuşatma sırasında onun otoritesine meydan okuduğum için mi yapmıştı?

"Hayır." Başını sertçe iki yana salladı, sinirlendiği her halinden belliydi. "Aptal ağabeyin bacağını iyileştirmesi için bir şifacıya para vermiş. Gelip babamın savaş grubundaki yerini geri alabilmek için yalvardı. Babam da elde ettiğin başarıların ödülü olarak bunu kabul etti."

Grindill'e gelmeyi Geir mi *seçmişti?* Ingrid'i kendi isteğiyle mi getirmişti?

Onun bu kahrolası aptallığı karşısında damarlarımdan öfke akmaya başladı. "O nerede?"

"Sanırım *senin* emeklerinin meyvelerinin tadını çıkarıyordur." Duvardan uzaklaştı. "Seni ona götüreceğim."

Beni büyük salona doğru götürdü. Muhtemelen savaştan sonra bana bir oda verildiğinde bu tarafa gelmiştim ama hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Gözlerim Gnut'un buranın jarlı olarak geçirdiği süre boyunca biriktirdiği zenginliklerin, oymalı mobilyaların ve kalın duvar süslerinin üzerinde gezindi. Bir krala yakışan tüm bu eşyalar artık Snorri'nin olmuştu.

"Şimdiden Jarl Arme Gormson ve Jarl Ivar Rolfson yemin etmeye geldiler," dedi Bjorn sessizliği bozarak. "Daha fazlası gelecektir. Özellikle de Steinunn, Skaland'de seyahatlerine başlayıp..." Tereddüt etti. "...senin savaş ününü yaydığında."

Ünden çok bir rezillikti.

"Steinunn şarkısını dinlememi istiyor." Bjorn'le konuşup konuşmadığını, hikâyesinin bir kısmının ona ait olup olmadığını merak ediyordum. "Ona gelmeyeceğimi söyledim."

Hiçbir şey söylemedi ama büyük salondan çıkıp kasabanın sokaklarına adım attığımızda gözlerini üzerimde hissettim.

Hasarlı binaların onarımı için çok az şey yapılmıştı. Hızlı bir bakış attığımda bunun sebebinin, tüm çabaların surlarda açtığım deliği onarmaya harcanmasından kaynaklandığını an-

lamıştım. Onlarca kadın ve erkek yanmış tahtaların yerine yenilerini koymak için çalışıyordu. Çocuklar bile yardıma koşuyor, küçük bedenleri ayak işlerine koşturuyordu. Meşgul olsalar da herkes Bjorn'le benim geçişimizi izlemek için işine ara vermişti. Hepsinde elle tutulur bir temkin hissettim, hiçbiri bakışlarıma karşılık vermedi.

Midem bulanmaya başladı çünkü saklandığım şey buydu.

Yargı.

Bu adil gelmiyordu. Bizimkiler vahşi insanlardı, benim yaptıklarım da buradaki savaşçıların yaptıklarından daha kötü değildi. Bjorn muhtemelen sayamayacağı kadar çok adam öldürmüştü ama kimse, sırf baktıkları için kafalarının kesilmesini bekliyormuş gibi onu izlemiyordu.

"O duvar kendi kendini yeniden inşa etmeyecek," diye bağırdı Bjorn. "Sanırım hiç kimse, düşmanlarımız kapılara dayandığında surlarda bir delik olmasını istemez!"

Hepsi itaat etti, yine de gözlerinin ucuyla beni izlediklerini hissettim. Sanki tamamen arkalarını dönmek istemiyorlardı.

"Neden bana öyle bakıyorlar?" Öfke ve suçluluk duygusunun garip bir karışımıyla boğularak mırıldandım. "Benim sayemde duvarları *var*. Benim sayemde *güvendeler*."

"Eminim daha sonra botlarını nasıl yalayacaklarını planlıyorlardır."

Bjorn'ün sert sesini duyunca gözlerimi ona çevirdim. "Neden böyle söylüyorsun? Onlardan minnettarlık sunmalarını istemiyorum, sadece benden neden nefret ettiklerini anlamıyorum."

Yüksek bir evin kapısının önünde durduğumuzda, "Senden nefret etmiyorlar, Freya," diye cevap verdi. "Senden korkuyorlar."

Bir şey söyleme fırsatı bulamadan kapıyı iterek açtı ve geniş bir ortak alan ortaya çıktı. Ingrid masalardan birine oturmuştu.

Beni görünce arkadaşımın gözleri kocaman açıldı. O kadar hızlı gülümsedi ki, yüzünde gördüğüm hoşnutsuzluğu hayal edip etmediğimi düşündüm. "Freya!"

Bjorn'ü geçerek bana sarıldı. "Geir, Freya geldi!" diye seslenirken kaskatı olduğuna yemin edebilirdim. Geri çekildiğinde sahte gülümsemesi hâlâ yüzündeydi.

Bjorn kapının çerçevesine yaslandı. "Seni görmek de güzel, Ingrid."

Ingrid'in gülümsemesi bozulurmuş gibi oldu. "Bjorn de yanında," diye ekledi.

Bir an sonra Geir arkadaki odalardan birinden çıktı. "Kardeşim!" Ellerimi tuttu, beni sıkıca kucaklayarak kendine çekti. "Kalkan kızı kız kardeşim! Savaşçı! Muzaffer!"

"Görüyorum ki bacağın iyileşmiş." Kendimi onun elinden kurtarıp içeri girince, evin Geir'in kendi başına ödeyebileceğinden çok daha iyi olduğunu fark ettim. Büyük ve ağır ahşap mobilyalarla dolu olan bu ev, muhtemelen Gnut'un ölen savaşçılarından birine aitti.

Belki de benim öldürdüğüm birine aitti.

Bu düşünceyi bir kenara iterek Bjorn'ün kapıyı arkasından kapatmasını bekledim. "Neden buradasın, Geir? Hangi çılgınlık seni Grindill'e gelmeye ve Ingrid'i de yanında getirmeye itti?"

Ağabeyim yüzünü buruşturdu, büyük masanın üzerinde duran gümüş bir kadehi almak için benden uzaklaştı. "Jarl Snorri bana yürüyebildiğim zaman yeniden savaş grubuna katılabileceğimi söyledi. Yürüyebiliyorum, o yüzden buradayım. Ingrid de benim karım, onun yeri benim yanım."

Ingrid'in gözleri aramızda bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Freya, jarl geldiğimiz için çok memnun oldu. Bize bu evde bir oda hediye etti. Artık bir aile olduğumuz için bunun uygun olduğunu söyledi."

Arkamdan Bjorn sessiz bir kahkaha attı. O sırada parmaklarımı şakaklarıma bastırarak öfkemi kontrol etmeye çalışıyordum. "Tabii ki burada olmanızı istiyor, Ingrid. Sen, Geir ve annem benim iyi davranmamı garantiye alacak esirlersiniz. Yakınımda olmanız, sizi istediği zaman bana karşı kullanabileceği anlamına geliyor. Oysa daha önce ceza vermek için Selvegr'e birini gönderme zahmetine katlanmak zorundaydı." Başım ağrıyordu. "Bu ev, -eklememde sakınca yoksa çalıntı olan bu yer- dizginlerimi sıkı tutmak için ödemesi gereken küçük bir bedel."

Geir aptallığı yüzünden azarlanmış gibi görünmek yerine, bana tiksinti dolu bir bakış attı. "Nesin sen, Freya? Sadece cezalandırılmaktan korktuğu için düzgün davranacak küçük bir çocuk mu? Sen jarlın karısısın. Gönlünden geçen her şey sana veriliyor. Her zaman hayalini kurduğun hayatı yaşıyorsun, yine de yakınıyor ve huysuzluk ediyorsun. Vragi'yle ilgili şikâyetlerinde hep sana hak verdim. Şimdiyse gerçekten sorunun o olup olmadığını merak ediyorum."

Şaşıp kaldım ve göz ucuyla Bjorn'ün gerildiğini gördüm. Elimi kaldırdım çünkü ağabeyime karşı, kendi savaşımı kendim verebilirdim.

"Sen bir aptalsın," dedim dişlerimi sıkarak. "Burada riske attığın şeyleri nasıl göremezsin?"

"*Jarl* daha senin adını bile bilmezken ben savaş grubundaki yerimi kazandım," diye karşılık verdi Geir. "Senin sırrını sakladığım için her şeyi kaybettim! Ben de en az senin kadar buraya aitim, Freya. Hatta daha fazla çünkü ben yerimi hak ettim, oysa sen bir damla kan sayesinde buradasın."

Tanrılar aşkına, beni *kıskanıyordu*.

Kehribar rengi gözlerinde bunu görebiliyordum. Biliyordum çünkü bir zamanlar ben de aynı duyguyu hissetmiştim. Aradaki fark, bu hissin peşinden gitmektense olduğum şeyi saklamayı seçmiş olmamdı. "Seni lanet olası aptal. Yaralı gururunu, karını güvende tutmaktan daha çok önemsiyorsun."

"Bu doğru değil," diye tısladı. "Ingrid'i seviyorum."

"O zaman onu benden mümkün olduğunca uzak tutmalısın!"

Etrafımdaki herkes benim seçimlerim yüzünden kaderlerinin kördüğüm olması riskiyle karşı karşıyaydı. Etrafımdaki herkes her şeyini kaybetme riskiyle karşı karşıyaydı. Etrafımdaki herkes iplerinin kısa kesilmesi riskiyle karşı karşıyaydı.

Geir geri adım atarken bir anlığına gözlerinde zalimlik gördüm. "Neden, Freya? Herkesin söylediği doğru olduğu için mi? Deli bir kaltak olduğun için mi?"

Daha ben söylediklerinin ağırlığını algılayamadan Bjorn odanın diğer ucuna uçmuştu. Ağabeyimi boğazından yakaladığı gibi masaya çarparak ahşabı paramparça etti. İkisi birlikte yumruk darbeleriyle yere düşerken Ingrid çığlık attı. Geir yüzüstü yere yatmış, kolları arkadan bükülmüş haldeydi.

Hareket etmedim, edemiyordum. *Gerçekten benim hakkımda böyle mi düşünüyor? Deli, vahşi ve tehlikeli bir yırtıcı olduğumu mu?*

"İki bileğini de kıracağım, seni aptal gelincik boku," diye hırladı Bjorn. "Bakalım karın gelecek ay boyunca senin kıçını silmek zorunda kaldığında, aptallığına ne kadar tahammül edecek!"

Ingrid avazı çıktığı kadar bağırdı ve kapı içeriye doğru çarparak açıldı. Üç savaşçı kargaşayı araştırmak için koşuşturdu. Bjorn ağabeyimi kaldırıp tekrar yere çarparken, oldukları yerde durmuş Geir'in inlemesini şaşkınlıkla izliyorlardı.

"Yardım edin!" diye çığlık attı Ingrid. "Durdurun şunu!" Ancak adamlar müdahale etmek istemeyerek yerlerinde kaldılar.

"Onun ailesi olmayı hak etmiyorsun!" diye bağırdı Bjorn. "Sadakatini hak etmiyorsun!"

"Freya!" Ingrid elbisemin önünden tutup beni sarstı. "Durdur onu! Bizi koruman gerekiyordu!"

Ona bakakaldım. Şimdiye kadar katlandığım ve yaptığım her şey, onun da dahil olduğu ailemi koruma arzumdan kaynaklanıyordu. Fakat bundan artık emin değildim.

"Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen!"

Sen busun, diye fısıldadı içimden bir ses. Daha karanlık bir ses cevap verdi. *Ya artık değilsen?*

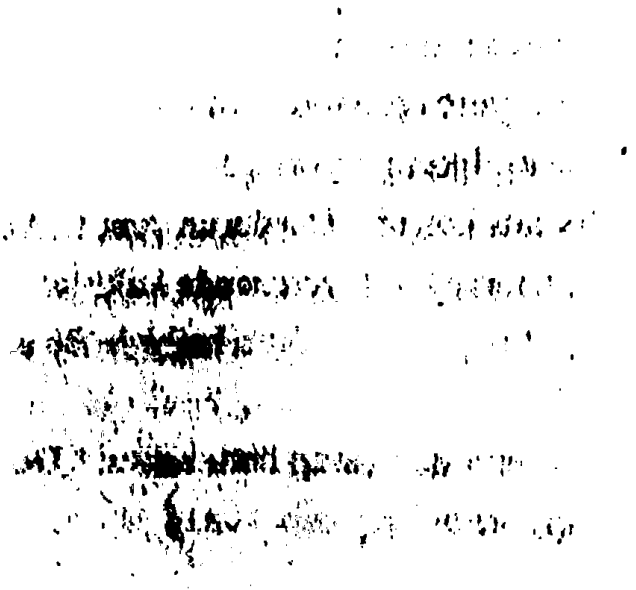
Beni sersemliğimden kurtaran ikinci sesin haklı olmasından duyduğum korku oldu.

"Yeter." Boğazım düğümlendiği için sesim çıkmamıştı. "Yeter!"

Bjorn gözlerini bana çevirerek durdu.

"Bırak gitsin. Kararlarını vermişler, artık bu kararın arkasında durup kaderin seçtikleri yolu mezarlığa çevirmemesi için dua edebilirler."

Sonra arkamı döndüm ve çıkıp gittim.

BÖLÜM 29

Uzun adımlarıyla bana çabucak yetişerek, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Bjorn.

"Savaşmaktan bıktım." Bir keçinin etrafından dolaşıp yoluma çıkan bir çift tavuğun üzerinden atladım. "Soru sormaktan, bir şeyleri daha iyi hale getirmeye çalışmaktan bıktım. Benim için tasarlanan yolu kabul etmenin zamanı geldi. Annenin benim için öngördüğü yolu."

Kolumdan tutarak beni durdurdu. "Kabullenmek mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Babana kaderinde yazan kontrolü sağlamak anlamına geliyor." Bjorn'ün gözlerine bakmak için kendimi zorladım. "Yönetmesi gereken o, ben değilim. Bu yüzden kral olarak ona yemin etme vaktim geldi."

"Freya..."

Tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama eli bileğimi sıkıca kavrayınca ona doğru döndüm. "Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun, Bjorn?"

"Sana zaten söyledim." Burun buruna geleceğimiz şekilde eğildi. "Kaderini değiştir."

Bunu bana Bodil'in cesedinin yanında söylediğinde ne anlama geldiğini sorgulamamıştım. "Skaland'i birleştirmemi istemiyor musun?"

"Ben..." Uzun bir nefes vererek bana yaklaştı. Meraklı gözlerin önünde olduğumuz düşünülürse fazla yakındı. "Kendine Skaland'in nasıl birleşeceğini sor. Bunu başarmak için neye dönüşmek zorunda olduğunu."

"Ne önemi var?" diye sordum. Bu soruların cevaplarını bulmak için içime bakmak istemiyordum.

"Benim için önemi var." Başparmağıyla bileğimi okşadı. "Sen benim için önemlisin."

Sen benimsin, Ateşten Doğan. Bunu sadece ikimiz bilsek bile. Dağın tepesinde söyledikleri zihnimde yankılanınca titredim. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Sertçe yutkundu. "Bu akşam Steinunn'ın şarkısını dinlemeni istiyorum."

Kalenin ortasındaki meydana bir platform yerleştirilmişti. Grindill'deki her erkek, kadın ve çocuk Steinunn'ın şarkısını dinlemeye gelmiş gibiydi.

Gerçi buna şaşırmamıştım.

Bragi'nin çocuklarından birini şarkı söylerken dinlemek eğlenceden fazlasıydı, çok az kişinin tanık olabileceği bir ayrıcalıktı. Nesilden nesle aktarılan sadece *skald*'ların şarkılarıyla anlattığı hikâyeler değildi. Aynı zamanda doğrudan *skald*'ın ağzından duyma deneyimiydi çünkü şarkıyı dinleyen sadece duymuyor, yaşananları *görüyordu*.

Korktuğum kısım buydu çünkü Fjalltindr'e giden tünelleri görmek zaten kötüydü. Bu çok daha kötü olacaktı.

"İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin," diye ekledi Bjorn. "Seni suçlamam."

"Ben suçlarım." Omuzlarımı dikleştirdim. "Yaşayan bendim, yani izleyebilirim de."

Zorundaydım. Herkesin benden korkmasına neden olan ne gördüğünü bilmem gerekiyordu. Bjorn'ün ne gördüğünü izlemem gerekiyordu.

Kalabalık kıpırdandı. Snorri ve Ylva'nın, Steinunn'a kürsüye kadar eşlik etmesi için yol verdi.

Elinde ufak bir davul taşıyan *skald* kürkle süslenmiş kırmızı yünden bir elbise giymişti. Başında kuzguna benzeyen bir başlık vardı, gece yarısı rengi tüyler omuzlarından sırtına dökülüyordu. Gözleri cilalı camdan, pençeleri ve gagası gümüşten yapılmıştı. *Skald* kalabalığa doğru dönerken lanetli şeyin bana tepeden baktığına yemin edebilirdim.

Snorri ve Ylva kürsünün arka tarafındaki sandalyelere çekildiler. Steinunn hiçbir şey söylemeden dudaklarını aralayıp elinde tuttuğu davula vurmaya başladı.

Kalabalığa derin, uğultulu bir ritim yayıldı. Kalbim hemen ritimle eşzamanlı çarpmaya başladı. Beklenti ve endişe eşit oranda göğsümü dolduruyordu çünkü onun gücünü hissediyordum. Sesinin büyüsünün beni dağın yamacından Grindill'e doğru ilerlediğimiz, intikam ateşinin kalplerimizi yaktığı ana geri çektiğini hissettim.

Sonra Steinunn şarkı söylemeye başladı.

Havanın ciğerlerime ulaşamadığını hissettiğim için kesik, hırıltılı bir nefes aldım çünkü şarkı sözlerindeki hikâyeyi sadece duymuyordum.

Onu görüyordum. Tadıyordum ve *kokluyordum*.

Kendi gözlerimle değil, benimle birlikte olan herkesin gözleriyle görüyordum. Bakış açısı kişiden kişiye değişerek bana garip bir her şeyi bilme hissi veriyordu. Sanki... sanki olayları tanrılar gibi izliyordum.

Kendimi izledim, ağzım gergin bir çizgi halindeydi. Keh-

ribar rengi gözlerim korkuyla parlıyordu, acı çektiğimi belli edecek şekilde yürürken topallıyordum. Kalabalıktakiler her adımın benim için nasıl bir acı olduğunun yankısını hissedince nefesler kesildi ve irkildim.

Ancak bu, görüntü Bodil'in yüzüne odaklandığında beni vuran acının yanında hiçbir şeydi.

Bunu yapamazdım.

Onun ölümünü tekrar izleyemezdim.

Bjorn elimi sıkıca tuttu. Cesaretim sarsılırken beni sabit tutuyordu.

Ateşten Doğan. Bjorn'ün ağacı kesmesini izlerken kendime hatırlattığım buydu. *Sen ateşten doğdun, bunu yapabilirsin.*

Görüntü yoğunlaştı, Steinunn'ın şarkısı yerini ağacı taşırken aldığımız zorlu nefeslere bıraktı. Panik çığlıklarına, Snorri'nin bağırarak verdiği komutlara bıraktı.

Koçbaşının kapıya çarpmasına...

Bakış açısı tekrar değişti.

Şimdi yukarıdan aşağıya bakıyorduk. Steinunn'ın karşı tarafta saldırımızdan kurtulanlarla konuştuğunu fark edince irkildim. Şimdi olanları onların gözünden görüyordum.

Dehşetlerini hissediyordum.

Eller kaynar su dolu bir fıçıyı kaldırmaya yardım ederken nefesim hızlandı. Fıçıyı duvarın üzerinden döktüler, su kalkanımın büyüsünde patlarken çaresizlik içinde haykırdılar.

Uzun boylu ve başlıklı bir figür yaklaştığında umutsuzluk hafifledi. Yüzü gizlenmişti, avuçlarının arasında şimşekler çakıyordu.

Geliyordu. Kalbim göğsümde kaostan ibaretti, göğüs kafesimi dövüyordu.

Bunu yapamazdım, izleyemezdim.

Elimi Bjorn'ün avucundan kurtararak kulaklarımı kapattım, gözlerimi sımsıkı yumdum. Fakat Steinunn'ın büyüsünü bastı-

ramadım, görüntü daha da şiddetlendi. Tökezleyişimi izlerken hıçkırıklarla ağladım. Bodil'in beni yakalamak için kalkanını düşürmesini izledim.

Thor'un çocuğu tarafından fırlatılan ince yıldırımın hedefinin o olmadığını gördüm. Benim içindi.

Suçluluk duygumun beni daha fazla yaralayabileceğini düşünmemiştim ama yıldırımın Bodil'i yakıp geçmesini izlemek beni mahvetmişti.

Dizlerim çözüldü, Bjorn beni yakalamış olmasaydı düşecektim. Beni göğsüne yasladı, onun gözlerinden beni Bodil'den uzaklaştırmasını izlerken kollarını bana doladı. Tutuşundan kurtulduğumda yaşadığı paniği, kalkanımı kullanarak şimşeği Grindill'in surlarına yönlendirdiğimde duyduğu hayranlığı hissettim.

Göz göze geldiğimiz anı gördüm.

Karşısında gördüğü kadını tanıyamadım.

Yüzümdeki soğuk öfkeyi izlerken hissettiğim şaşkınlıkla kaskatı kesildim. Alev alev yanan gözlerim, yıkılan duvardan kalenin içine koşmak için dönmeden önce sadece bir anlığına göründü.

Bakış açım evlerini işgal ettiğim insanlarla değişti, korku midemi kaplarken yoluma çıkan herkesi katledişimi izledim. Gözyaşlarım yanaklarımda kurumuştu, yüzümdeki ifade gazabın ta kendisiydi. Kim oldukları önemli değildi. İster kılıçlarıyla karşıma çıksınlar ister benden kaçmaya çalışsınlar, hepsini kesip geçtim. Bjorn hemen peşimde savaşıyor, adımı haykırırken bile beni sırtımdan bıçaklamaya çalışanları öldürüyordu. Durmam için yalvarıyordu, yine de devam etmiştim.

Öldürmeye devam etmiştim.

Gnut'la olan son yüzleşmeye adamlarının gözünden tanık oldum. Kan ve kire bulanmış, dişlerimi gösteren halimle bir kadından çok canavara benziyordum. Bjorn'ün baltası Gnut'un

kafasını omuzlarından ayırdığında, Steinunn'ın şarkısının son kıtası rüzgârda uçup gittiğinde içimi bir rahatlama kapladı.

Bjorn'ün gömleğini sımsıkı kavramış parmaklarımı çözerek döndüm. Zihinlerindeki görüntü silinirken kalabalığın kıpırdandığını, başlarını iki yana salladığını gördüm. Ylva kollarını vücuduna dolamıştı, yüzüne yerleşen tiksinti maskesini gizlemeden bana bakıyordu. Yalnızca Snorri etkilenmemiş görünüyordu, bir elini Steinunn'ın omzuna koyarak bağırdı. "Saga, kalkan kızının adının ateşten doğacağını öngörmüştü! Bütün Skaland'i onun kaderini kontrol eden kişinin altında birleştireceğini söylemişti. Şimdi tanrıların iradesine karşı gelmenin ne demek olduğunu hepiniz gördünüz!"

Kalabalık hareketlenerek bana döndü. Saygıyla değil, korkuyla bakıyorlardı.

"Yarın, Steinunn savaşımızın ününü yaymak için Grindill'den ayrılacak. Skaland'de köy köy dolaşacak. Onun ardından halkımız akın akın bana, krallarına yemin etmeye gelecek," diye kükredi Snorri. Konuşmaya devam edip dikkatleri tekrar kendisine çekti. "Benim yanımda savaşanlar hakkında nesiller boyu şarkılar söylenecek!"

Kalabalık tezahürat yaptı, davullar çalmaya başladı. Snorri, savaşta kendisini takip edenleri ödüllendirmek için Gnut'un depolarını açarken testiler dolusu bal likörü dağıtıldı. Kutlamalara boş boş baktım, korku beni olduğum yere çivilemişti çünkü gördüklerimi yapmış olamazdım. Ben böyle hatırlamıyordum, o anda bana adil gibi gelmişti. Sanki bir yanlışı düzeltiyormuşum gibiydi.

Bodil'i benden alanları cezalandırıyormuşum gibi gelmişti.

Boğazım safrayla yandı. Herkesin önünde kusacağımdan korkarak arkamı döndüm. "Hava almalıyım," diye mırıldandım.

Aklımda bir hedef olmadan, sadece kalabalıktan uzaklaş-

mam gerektiğini bilerek yürüdüm. Bana bir canavarmışım gibi bakan tüm o insanlardan uzaklaşmam gerekiyordu. Beni saygıdan değil, korkudan takip edenlerden uzaklaşmalıydım. Bjorn'ün peşimden geldiğini belli belirsiz hissettim, beni kollayan sessiz bir gölgeydi. Aniden durup ona döndüm. "Bu bir yalan. Snorri mi yaptırdı, yoksa konuştuğu kişiler mi yalan söyledi bilmiyorum ama öyle olmadı. Öldürdüğüm insanlar... onlar düşmandı. Bana saldırıyorlardı. Onlar..." Bjorn'ün yüzündeki ifadeyi görünce sustum. Yorgundu, kederliydi.

"Bir *skald*'ın büyüsü yalanları betimleyemez." Sesi alçaktı. "İnsanlar Steinunn'a ne söylerse söylesin, onun şarkısının büyüsü sadece tanrıların gördüğü gerçeği ortaya çıkarır."

Dudağım titredi. "Gördüğün... gördüğün şey bu muydu yani?"

Bjorn'ün sessizliği ihtiyacım olan tek cevaptı.

"Bana bakmaya nasıl dayanabiliyorsun bilmiyorum," diye fısıldadım. Ondan uzaklaşarak bir adım attım ama beni karnımdan yakalayıp binaların arasındaki dar bir alana çekti.

"Kendini kaybettiğini gördüm." Yüzüme vuran nefesi sıcaktı. Alnını alnıma yasladı, elleri kalçalarımı kavrayarak beni yerimde tuttu. "Kedere. Savaşa."

Bahanelerini kabul etmek istesem de gözlerimin nasıl kırmızıya büründüğünü görmüştüm. İçlerinde hiçbir insani duygu yoktu. "Ya kendimi kaybetmediysem, Bjorn? Ya kendimi bulduysam?"

Gölgeli bakışlarıyla buluşmak için çenemi kaldırarak fısıldadım. "Annenin kehanetini öğrendiğim andan beri, büyümün bir ulusu birleştirme gücüne nasıl sahip olabileceğini sorguluyorum. Ya tam da böyleyse? Ya gücüm... *korkuysa?*"

Kalçalarımı daha sıkı tutup vücudunu bana bastırdı. "Kaderini değiştirme gücün var, Freya. Gidebilirsin. Gidebiliriz. Seni tüm bunlardan uzaklaştırmama izin ver. Norn'ları geleceğimizi

değiştirmeye zorlarız. Annemin söylediği her şeyin, Helheim'a kadar yolu var."

Gidebiliriz. Teklif ettiği şey karşısında bedenimden bir ürperti geçti. Sadece bu delilikten kaçmayı değil, bunu onunla birlikte yapma fırsatını sunuyordu. "Gider miydin?"

"Evet."

"Ama..." Zorlukla yutkundum. "Çok şeyden vazgeçmiş olacaksın. Ailen. Halkın. Harald'dan intikam alma şansın. Skaland'i yönetmek."

"Yönetmek istemiyorum," diye cevap verdi. "*Seni* istiyorum."

Dudakları dudaklarımı esir aldı, bir eli kalçamı bırakıp gevşek saçlarıma dolandı. İnleyerek dudaklarımı aralamasına izin verdiğimde dillerimiz birbirine dolandı. Vücudumun onun dokunuşuna verdiği tepki hızlı ve şiddetliydi çünkü bu gerilim her zaman yüzeyin altında gizleniyordu. Her zaman onu arzuluyordu.

Kollarımı boynuna doladım. Bu ihtiyacı saçlarının tenimde bıraktığı hisle, tırnaklarımı batırdığım omuzlarının sert kaslarıyla besledim. Zevk noktam sıvı bir sıcaklıkla zonkluyordu. Beni tüketmekle tehdit eden dehşeti bastırmak için, çaresizce kalçalarımı onunkilere bastırdım. "Kanıtla."

Keskin nefesini hem duymuş hem de hissetmiştim. Yüzümü boynuna gömüp boğazını ısırdım. "İstediğinin ben olduğumu kanıtla." Elimi göğsünden karnının sert kaslarına indirerek aletini avuçladım. Kalın uzunluğunu sıvazladığımda inledi ve bacaklarımın arasının ıslandığını hissettim. "Beni al."

"Freya, böyle olmaz." Bileğimden tutup beni binanın duvarına yasladı. "Burada olmaz."

Hayal kırıklığına uğradım. Onu öpmeye devam ederken, "Neden?" diye sordum. Dudaklarını kan tadı alacak kadar sertçe ısırdım. Bjorn'ün göğsünde gümbürdeyen acı ve zevk dolu inilti arzularımı kabarttı. "Baban yüzünden mi?"

"Freya..."

"O bana hiç sahip olmadı. Hiç olmayacak da."

Şaşkınlık arzunun yarattığı pusu dağıttı. Snorri'yle yaptığımız anlaşmayı kimseye söylememeye yemin etmiştim ama sanki dilimin kontrolü başka birinin elindeydi. İstediğini elde etmek için her şeyi söyleyecek, her şeyi yapacak birinin elindeydi.

Göğsümde panik yükselse bile *baskın yanım* bu hissi hemen uzaklaştırdı.

Bjorn'ü dişlerimiz birbirine çarpacak kadar sertçe öpen de *bu yanımdı*. "Evliliğimiz bir yalan, bir tezgâh." Boştaki elimin tırnaklarını Bjorn'ün sırtında gezdiren de *oydu*. "Ylva ve ben bir anlaşma yaptık. Snorri bana asla dokunmayacaktı, karşılığında ben de herkese yalan söyleyecektim. Tanrılar gerçeği biliyor, Bjorn. Ben özgür bir kadınım."

Daha önce hiç bu kadar büyük bir yalan söylenmemişti. *O* yine de söyledi.

"O zaman benimle buradan ayrıl." Eli gövdemden yukarı kayarak mememi kavradı. "Hemen şimdi. Güvenli bir yere vardığımızda sana istediğin her şeyi vereceğim, Freya. Yemin ederim."

O evet demek istiyordu ama beni tüketen arzunun, *açgözlülüğün* altında daha tanıdık bir ses haykırıyordu. *Onları bırakamazsın!*

"Ailem." Ellerim vücudunda gezinirken itirazım çaresiz öpücükler arasında dile geldi. "Eğer kaçarsam, Snorri onlara bunu ödetir."

"O zaman belki de sana daha iyi davranmaları gerekirdi." Bjorn çenemi ve boynumu öptü. "Geir kendi çukurunu kazdı."

Bjorn haklı, diye fısıldadı yeni ses. *Tek yaptıkları seni kullanmaktı.*

Eski ses, tanıdık ses yalvarıyordu. *Onları koruman için bunu hak etmelerine gerek yok.*

"Gidemem." Boğazım onları boğmaya, dilimse başka bir şeye dönüştürmeye çalıştığı için kelimelerim hırıltıdan ibaretti.

"O zaman bunu yapamayız." Bjorn benden ayrıldı, sırtını karşıdaki binaya dayamak için bir adım geri çekildi. "Bunu yapmayacağım, Freya. Babamın hırsının seni değiştirmesini izlerken, seninle birlikte gölgelerin arasında sinsice dolaşıp her günü bir yalan olarak yaşamayacağım. Ya tamamen benim olursun ya da hiç olmazsın."

İstediğim şeyi benden esirgemesine duyduğum saf öfke göğsümde kabardı. "Babanın gölgesinden kurtulmamı istiyorsan, belki de cesaretini toplayıp ondan kendin kurtulmalısın."

Bjorn irkildi.

"Miden mi kaldırmaz?" diye tısladım. Çok derinlere gömülü olan bir parçam dudaklarımdan çıkan kelimelerden tiksindi.

Bjorn uzunca bir süre sessiz kaldı. "Gözlerin kızardı, Freya. Grindill'e saldırdığında olduğu gibi."

Ateş kırmızısı yanan gözlerim.

Mide bulantısı ve tiksinti öfkemi bastırdı. Sendeleyerek birkaç adım uzaklaşıp dizlerimin üzerine çöktüm. "Özür dilerim." Tırnaklarımı toprağa geçirdim.

"Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?" diye sorarken Bjorn'ün sesi tedirgindi.

Snorri'yi öldür, diye tısladı yeni ses. *Ona meydan oku ve her şeyi al.* Hızla başımı iki yana salladım. "Ben böyle düşünmüyorum. Bunu istemiyorum."

"Freya?"

Bjorn'ün şaşkınlığını, endişesini sesinde duyabiliyordum.

Tanrılar aşkına, kendimle tartışıyordum.

Geir'in sesi kafamı doldurdu, bana *deli kaltak* demesi zihnimde defalarca yankılandı. "Bende bir sorun var, Bjorn," dedim kısık sesle.

Yanımda diz çöktüğünde onun sıcaklığını hissettim.

Kör bir şekilde karanlığa bakarak, "İçimde bir şey var," diye fısıldadım. "Biri."

"Bu, Hlin." Bjorn elleriyle yüzümü kavrayıp gözlerime baktı. Kırmızılık gitmiş olmalıydı ki rahatladı. "Nasıl hissettiğini biliyorum, Freya. *Onlara* ait olan parçanın, kontrolü ele almasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum ama bunu kontrol altında tutmayı öğrenebilirsin."

Bütün vücudumdan bir ürperti geçti çünkü bedenimin *ele geçirilmesinden* bahsediyor gibiydi. Delilik gibiydi ve tam olarak mantıklı gelmiyordu. "Hlin beni nasıl bu şekilde davranmaya zorlayabilir, Bjorn?" Gölgelerde görmek zor olsa da bakışlarına karşılık verdim. "O korumanın tanrıçası."

"Bilmiyorum." Beni daha sıkı kavradı. "O küçük bir tanrı. Sadece birkaç hikâyede ondan bahsedilir ve hiçbiri onun doğası hakkında bir şey anlatmaz. Bunu rahatlıkla söyleyebilirim çünkü annem senin gücünü öngördüğünde pek çokları onun hakkındaki her şeyi öğrenmeye çalıştı."

Bu da hakkında hiçbir şey bilmediğim biriyle savaşta olduğum anlamına geliyordu. Yaşayan *hiç kimsenin* tanışmadığı biriyle. Sadece...

Kalp atışlarım hızlanırken aniden doğruldum. "Annemle konuşmalıyım."

BÖLÜM 30

Benimle birlikte salona doğru yürürken, "Babam etrafta dolaşmana izin vermeyecektir," dedi Bjorn sessizce. "Skaland'deki jarlların yarısı seni yakalamak ya da öldürmek isterken, diğer yarısı da seninle tanışmak için Grindill'e doğru yola çıkmışken izin vermez. Gözünün önünden kaybolmanı istemeyeceği kadar değerlisin. Cevaplar için anneni buraya getirecektir."

"Hayır." Sesim düzdü. "Geir ve Ingrid'in, Grindill'e gelerek kendilerini tehlikeye atmaları yeterince kötü. Annemi de tehlikeye atmayacağım."

"O halde bir çözüm göremiyorum." Bjorn sokaktakilerin aramıza mesafe koymasına aldırmadan durdu. Birçoğunun bana korku dolu gözlerle bakmasını görmezden gelmekte ben daha çok zorlanıyordum. "Selvegr'e gidiş tam bir gün, dönüş de bir gün. Yokluğun fark edilmeden bunu yapmak imkânsız."

Yaralı elimi ovuşturup derin derin düşündüm. O anda aklıma bir fikir geldi. "Steinunn'ı bulmam gerek."

Bjorn'ün gözleri kısıldı. "Neden?"

"Çünkü onun büyüsü bana ihtiyacım olan cevapları verebilir." Ondan uzaklaşarak büyük salona girdim. Beklediğim gibi *skald* oradaydı, Ylva ve Snorri'nin yanı sıra tanımadığım iki adamla konuşuyordu. "Ben onunla konuşurken babanı meşgul et," diye sessizce mırıldandım.

Snorri beni gördüğünde, "İşte ödülüm," diyerek işaret etti. "Freya, bunlar Skaland Kralı olarak bana bağlılık yemini eden Jarl Arme Gormson ve Jarl Ivar Rolfson." Adamlara döndü. "Karım Freya ve oğlum Bjorn."

İki isim de bana tanıdık geldi çünkü bölgeleri Snorri'ninkinden uzak değildi. Başımı saygıyla eğdim ancak ikisi de önümde aşağılara kadar eğildiğinde şaşıp kaldım.

"Kalkan Kızı," dedi Ivar. "Steinunn'ın gösterisindeydik, bu bir ayrıcalıktı. Düşmanlarımız savaş alanında seninle karşılaştıklarında dehşet içinde sinecekler, buna hiç şüphe yok. Özellikle de Steinunn savaştaki ününü yaydıkça."

Yanaklarımın içini ısırdım, kısa bir süre önce savaş ününün en büyük hayalim olduğunu hatırladım. Bunun Snorri'ye katlanmanın ödülü olacağını düşünmüştüm. Şimdi gerçek savaşı tatmıştım ve o hayaller kâbusmuş gibi geliyordu. Hatta *gerçekten* kâbusumdu çünkü benim yüzünden ölen insanlar her gece zihnimde dolanıyordu.

"Skaland'in gücü artıkça yakında gözlerimizi Nordeland'e çevireceğiz," dedi Snorri. "Nordeland yıllardır yaptığı baskınlardan dolayı altın ve gümüşle dolup taşıyor. Bizim olanı geri almamızın zamanı geldi de geçiyor bile."

Adamlar başlarıyla onaylarken Arme'nin bakışları Bjorn'e kaydı. "Annenin cinayetinin intikamını ufukta görmek kanını alevlendiriyor olmalı, Ateş El. Gerçekleştiğinde, Steinunn'ın şarkılarından birine layık bir hikâye olacak."

Bjorn başını eğdi. "İntikam için uzun yıllar bekledim."

Adamlar sırıttı. "Birbirimizi bir daha gördüğümüzde, filo-

muz Harald'a haddini bildirmek üzere boğazı geçerken *drakkar*'da olacağız."

"Babam kaderimin Freya'nın yanında savaşmak olduğuna inanıyor," dedi Bjorn. "Yani o nereye giderse, ben de oraya gideceğim. Eğer orası Nordeland ise, çok daha iyi olur."

Konuşmayı bölerek, "Lordum," dedim Snorri'ye. "Steinunn'la konuşmak istiyordum. Benim... şarkılarına eklemek için onunla paylaşabileceğim bazı şeyler var."

Beni başıyla onayladı. "Rolünü kabullenmeye başladığını görmek güzel."

Başımla onaylayıp yanından geçtim ve Bjorn'ü, jarllarla sohbet etmesi için yalnız bıraktım. Ylva'yla konuşan Steinunn'a yaklaştım. Leif annesinin yanında duruyordu, çocuk bana temkinli bir bakış atarken eli belindeki kısa kılıca gitti. Onun saygısını kazanma şansımın çok düşük olduğunu bilsem de ona gülümsedim ama Leif'in kaşlarındaki çatıklık biraz daha derinleşti. Ylva ellerini omzuna koyarak onu geri çekti. "Git. Yatma vaktin geçti."

Bjorn'ün küçük üvey kardeşi tartışmaya hazır görünüyordu ancak annesinin bir bakışıyla salonun arka tarafına doğru koşmaya başladı. Ylva kollarını kavuşturdu. "Davranışların karşısında Snorri kadar affedici değilim, kızım. Günlerce yastıklara gömülmek, dışarı çıktığında da yumruk yumruğa kavgalara ilham vermek ve seni onurlandırmak için düzenlenen bir gösteriyi hışımla terk etmek. Bu..."

"O gösteri beni onurlandırmak için değildi, Ylva. İnsanların benden korkmasını sağlamak içindi," diye araya girdim. "İşte bu yüzden Steinunn'la konuşmak istiyorum."

"Benim büyüm gerçeği söyler," dedi *skald* çabucak. "Eğer gerçek korkutucuysa, bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Tabii anlatacak başka bir şey yoksa. Gerekli derinliği ka-

tabilecek, anlatılmamış bir parça." Ylva'ya döndüm. "Snorri diğer jarlları savaş ünü hikâyeleriyle kendisine yeminlerini sunmaya ikna etmek istiyor. Bu iyi ve güzel ama onun tarafından yönetilecek insanların farklı bir şeye ihtiyacı var... *Daha fazlasına*. Bir kral halkından sadakat yemini alır, karşılığında kendisi de onları korumak için yemin eder. İnsanlar bunu görmeli. Bunun gerçek olduğuna inanmalı. Bunu kanıtlamanın bir *skald*'ın şarkısından daha iyi bir yolu var mı?"

Ylva gözlerini kıstı. "Tam olarak ne ekleyebilirsin, Freya? Kanıtladığın tek şey öldürme konusundaki ustalığın."

İrkildim. "O zaman belki de Steinunn'ın şarkısının ihtiyacı olan şey, benim hakkımda daha fazla hikâye değildir. Gücünü kullandığım tanrıçaya dair rivayetlerdir."

"Çok az rivayet var," diye araya girdi Steinunn. "Onları da zaten herkes biliyor. Bu şarkıların bir değerinin olması için, insanları harekete geçirecek yeni şeyler anlatmalılar. Yaşadığımız süre içinde tanrıçayı gören ya da onunla doğrudan konuşan, yani bu gibi hikâyeleri anlatabilecek hiç kimse yok."

"Freya'nın annesi dışında." Ylva dudaklarını büzdü, mavi gözleri mesafeli olsa da hızla benimkilere dikildi. "Sana hamile kalmasıyla alakalı ilgi çekici bir hikâye var mı, Freya? Çünkü şehvet ve ilahi zina hikâyelerinin insanlara senin hakkında daha iyi düşünmeleri için *ilham vereceğini* sanmıyorum."

"Doğrusu, bilmiyorum," diye kabul ettim. "Babam ailemizdeki herkesin benim soyum hakkında konuşmasını yasakladı ama Steinunn, Selvegr'e gidip onunla konuşabilir. Annemin, Hlin hakkında bildiği her şeyi öğrenebilir ve bunu şarkısını yumuşatmak için kullanabilir."

"Şarkımın değiştirilmeye ihtiyacı yok," diye tersledi Steinunn. "Etkisini çoktan kanıtladı bile. Snorri'nin emriyle yarın Skaland'i dolaşmaya çıkıyorum. Dinleyen herkese Freya Ateşten Doğan'ın savaş ününü anlatacağım. Bu insanlar uzun

zamandır Nordeland'e savaş açmayı arzuluyor, bunu gerçekleştirme fırsatı karşı koyamayacakları kadar büyük."

"Şarkın beni bir canavarmış gibi gösteriyor," diye parladım.

Steinunn bana doğru eğildi. "Belki de öyle olduğun içindir." Ylva'ya dönerek ekledi. "Snorri yarın gitmemi istiyor. Dinlenmeliyim. İkinize de iyi geceler."

Skald arkasını dönerek salondan çıktı.

Ellerimi yumruk yaptım ve sakinleşmeye çalışarak titrek birkaç nefes aldım. Savaş sırasında beni tüketen, çok değil bir saat önce Bjorn'le birlikteyken beni ele geçiren öfke yeniden yükseliyordu.

Steinunn'ın haklı olup olmadığını merak ettim. Belki de şarkıya eklenecek başka bir şey yoktu.

"İnsanlar senden korkuyor," dedi Ylva usulca. "Fjalltindr'in altındaki tünellerde savaştığın *draug* kadar canavara benziyordun." Yutkunurken âdemelması yukarı aşağı hareket etti. "Üstelik insanları yok etmene ben de yardım ettim."

"Senin örülü bir kaderin var." Sesim soğuktu. "Bu senin seçimin değildi, ipliğini ören Norn'ların seçimiydi."

"Kaderinde olmasının bu anlama geldiğini sanmıyorum," diye yanıtladı Ylva. "Bence Norn'lar ipliklerimizi o kadar iyi biliyor ki, vereceğimiz her kararı görebiliyorlar." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Yani suçluluğun yükünden kurtulmuş değilim, sadece öngörülebilirim."

Dudaklarımdan hava boşaldı. Nedenini tam olarak bilmesem de öfkem akıp gitti.

"Kocamı seviyorum," diye devam etti Ylva. "Ama o sadece şanı görüyor, zafere ulaşmak için üzerine basmak zorunda olduğu insanları değil. *Ben* o insanların yüzlerini görüyorum ve bu akşam orada gördüğüm ifadeler hiç hoşuma gitmedi." Gözleri, gülerek Bjorn'ün omzuna vuran Snorri'ye kaydı. "Onun bir korku dalgasının üzerinde iktidara yükseldiğini görmek istemiyorum. Oğlumun mirasının bu olmasını istemiyorum."

Nefesimi tutmuş, düşmandan çok müttefik olduğunu şimdi fark ettiğim bu kadından bir çözüm bekliyordum çünkü isteklerimizin çoğu aynıydı.

"Bu gece gizlice Selvegr'e git," dedi Ylva sonunda. "Annenden, hepimizin kaderinin büyüsüne bağlı olduğu tanrıça hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğren. Çabucak geri dön. Herkese tanrılardan rehberlik dilediğini, bu yüzden rahatsız edilmemen gerektiğini söyleyeceğim. Ayrıca sen tanrıların verdiği cevapları ona anlatana kadar Steinunn'ın gidişini erteleyeceğim." Tereddüt ettikten sonra ekledi. "Bjorn'ü sana yardım etmesi için yanına al. Seni kimseye görünmeden Grindill'e nasıl sokup çıkaracağını o bilir. Yolculukta seni güvende tutar ve bize dönmeni sağlar."

Ylva cevap vermeme fırsat vermeden arkasını döndü. "Kocacığım, Freya tanrılardan rehberlik istemeli. Tanrıların ona ne cevaplar bahşedeceğini görmek için bir gece ve bir gün boyunca yalnızlığa ihtiyacı var." Parmaklarını şıklattı. "Bjorn, Hlin bu yolculukta Freya'ya göz kulak olmanı istediğine göre sen de ona eşlik etmelisin."

Adamların hepsi ona gözlerini kırpıştırarak bakarken Ylva kollarını kavuşturdu. "Ee? Tanrıların beklemesini mi isterdiniz? Snorri, mantarları getir. Bjorn, Freya'nın bu sınava dayanması için gereken her şeye sahip olduğundan emin ol. Size gelince..." Parmağıyla ziyaretçi jarlları işaret etti. "İttifakımızı ve görkemli geleceğimizi kutlamak için buradayız. Yemekleri getirin! Likör! Müzik!"

Herkes emirlerini yerine getirirken Bjorn'e mırıldandım. "Bu gece Selvegr'e gitmek için ihtiyacımız olan şeyleri alıp benimle odamda buluş."

Snorri yaklaşarak bana öğütülmüş mantar dolu bir bardak uzattı. "İyice iç. Tanrıların sana ne göstermek istediklerini öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de." Başımı sallayarak onu onayladıktan sonra merdivenlere koştum, odamın bulunduğu ikinci kata çıktım. İçeri girdiğimde bardağı masanın üzerine bırakıp gece boyunca at sürmek için ihtiyacım olan şeyleri çabucak toplamaya başladım. Babamın kılıcıyla bir balta aldım. Kalkanımı ve yüzümü gizlemek için büyük başlıklı bir pelerini de ekledim.

Kapı açılıp kapandı. Arkamı döndüğümde Bjorn'ü elinde bir çuval erzakla buldum. "Ylva da benimle aynı gerçekleri arzuluyor. Onları annemden öğrenebilmemiz için yokluğumuzu gizleyecek."

"Hayal kırıklığına uğradım. Bir gün bir gece boyunca bulutlu zihinlerimiz mantarın neden olduğu hayallerde koştururken burada kalacağımızı düşünmüştüm. Anneni görmek için gece boyunca at süreceğimizi değil."

Gözlerimi devirdim ve kapının sürgüsünü çekip pencereye yaklaştım. Aşağıdaki davulların ritmini duyabiliyordum. "Atlara ihtiyacımız olacak."

"Çoktan surların dışındalar," diye cevap verdi. Ona şüpheyle baktığımda Bjorn sadece göz kırptı. "Çatılara çıkmakta sorun yaşamadığını varsayıyorum."

Gece boyunca nehri takip ederek kıyıya indikten sonra Selvegr'in bulunduğu bir sonraki fiyorta giden yola saptık. Atımı ailemin çiftliğine giden tanıdık patikada koşturup evimizin önünde attan indiğimde kuşluk vaktiydi. Tavuklar toprağı gagalıyor, iki yeni keçi bir çit direğinin etrafındaki otları yiyordu. Bahçe oldukça yeşildi ve ilerideki biçilmiş tarlada yılın bu zamanı için şimdiden fazlasıyla ürün vardı, toprak bereketliydi.

Kapı açıldığında dışarı çıkan annem değil, tanımadığım bir adamdı. Belki Snorri'nin yaşlarındaydı. Orta boyluydu, gümüş

halkalarla süslü uzun, gri bir sakalı vardı. Bir elindeki baltayı, daha önce onu sayısız kez silah olarak kullanmış birinin rahatlığıyla tutuyordu. Elim içgüdüsel olarak kendi silahıma gitti.

"Sen kimsin?" diye sordum. "Annem nerede?"

"Sen Freya olmalısın," diye cevap verdi ve çenesini Bjorn'e doğru salladı. "İyi günler, Bjorn."

"Birger." Bjorn de inmiş, atını yanıma kadar getirmişti. "Snorri, Freya'ya annesini ziyaret etmesi için izin verdi. Burada mı, yoksa onu köyde mi aramalıyız?"

"Kelda yatıyor," diye cevap verdi Birger. "İyi değil ama iyileşiyor."

"Sen de çiftçilik mi oynuyorsun?" Bjorn bunun üzerine güldü. "Tavuk yumurtası toplamak için elin biraz ağır."

Bu, Snorri'nin iyi davranmam karşılığında anneme göz kulak olması için gönderdiği adamdı. Yani Snorri emir verirse, anneme zarar verecek kişi de muhtemelen oydu. Ellerim yumruk oldu ama saldırmaya hazır olan dilimdi. Burada birinin olduğunu bilmekle, onu gerçekten görmek farklıydı. Annemin evinin içinde yaşadığını bilmek farklıydı. "Nesi var? Eğer ona zarar verdiysen, seni bok çuvalı, ben..."

"Şu pis dilini sustur, Freya. Yoksa sabunla yıkarım!" Annem, Birger'in arkasından belirmişti. Tanımadığım kürklü bir şalı omuzlarında düzeltip bastonunu zeminde takırdatarak dışarı çıktı. "İshalim vardı ama geçti. Birger'in hayvanlara bakmak için burada olması çok iyi oldu. Sen evlendin, ağabeyin de kocanın savaş grubunda hizmet etmeye gitti. Ingrid onunla birlikte. Yapayalnız kaldım."

Suçluluk duygusu içimi kapladı. Annemin içinde bulunduğu tehlikeyi düşünmüştüm ancak yokluğumun yaratacağı pratik zorlukları hesaba katmamıştım.

"Kocanın bana bakması için birini göndermesi ne kadar düşünceliydi," diye devam etti. Beni incelerken elimi tutunca ben

de aynısını yaptım. Yeni elbisesi ve botlarının yanı sıra, bileğindeki kalın gümüş bilezik dikkatimi çekmişti.

"Görünüşe göre istediğini elde etmişsin, canım," dedi sonunda. "Artık gerçek bir savaşçısın, tıpkı ağabeyin gibi."

Bjorn homurdandı. Omzumun üzerinden ona bir bakış atıp anneme döndüm. "Benimle yürüyebilecek kadar iyi misin?" Sormak istediğim sorular kişiseldi ve Birger'in beni dinlemesine gerek yoktu.

"Tabii ki, canım. Birger, o keçiler kendi kendilerini sağmayacaklar. Bugün bir ara çatıya tırmanıp sızıntıyı bulmayı unutma, yoksa damlaların altında uyuyan sen olursun."

Birger'in ağzı bir açılıp bir kapandı, gözleri annemle benim aramda gidip geldi. Annemi buradan kaçırma fırsatı vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. "Ben onlara eşlik edeceğim," dedi Bjorn. "Sen işine bak."

"Öyle bir şey yapmayacaksın, *Ateş El*." Annemin sesi buz gibiydi. "Hakkında duymadığım şey kalmadı, seni arkamda istemiyorum. Kesilmesi gereken odunlar var, sen de onlarla ilgilenebilirsin."

"Freya'nın ölümünü isteyen çok kişi var," diye cevap verdi Bjorn. "Yani odunlarını kesmemi istiyorsan, kötü niyetli kişileri uzak tutabilmem için yakınlarda durman gerekecek."

Annem kaşlarını çatarak bastonunu ona doğrulttu. "Eğer düşünüyorsan ki..."

"Bu tartışmaya açık değil," diyerek araya girdi Bjorn. "İtibarımı beğenmediğin için Freya'nın güvenliğini riske atmayacağım."

Annemin kaşları daha çok çatılınca, bir kavganın yaklaştığını görerek hızla onu kolundan tuttum. "Yakında duracağız."

Bir an için ikisinin de bana karşı çıkacağını sandım ama Bjorn gömleğini çıkarıp odun yığınına doğru yürümeye başladı. Annem kolunu çekiştirmeme dirense de Bjorn'ün sağ elinde

beliren baltanın kalın bir odun bloğunu bir hamlede kesmesiyle pes etti.

"Daha erken gelemediğim için özür dilerim," dedim duyma mesafesinden çıktığımızda. "Ben..."

"Koşullarını çok iyi biliyorum, Freya." Çenesi gergindi. "İçinde bulunduğun durum benim hatam."

"Nasıl yani?" Bunu ilk kez duyuyordum. Annem soyum hakkında hep çok az konuşmuş, dünyaya gelmemi sağlayan olaylar hakkında ise hiçbir şey söylememişti. Ebeveynlerim arasındaki mahremiyetin ayrıntılarına ilgi duymadığım için ben de hiç sormamıştım. Ancak şimdi bundan pişmanlık duyuyordum. "Yatağına davet ettiğin kişinin Hlin olduğunu biliyor muydun?"

Annem cevap vermeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Yatağımıza aldığımız Hlin değildi, Freya. Başka biriydi."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ama..."

"Başka biriydi," diye sözümü kesti annem. "Seninle bu konuyu hiç konuşmadık ama Geir... hasta bir bebekti. Şifacı kadınlar ellerinden bir şey gelmediğini, onu soğuğa ve kurtlara terk etmenin merhametli bir seçim olacağını söylediler. Ben... bunu yapamazdım."

Halkımızın yönteminin bu olduğunu biliyordum. Bir gün kollarında olup ertesi gün kaybolan ve bir daha haklarında konuşulmayan hasta bebekler doğuran kadınlar tanımıştım. Anneme, ağabeyime aynısını yapmasının söylendiğini düşünmek kanımı dondurdu. "İyi ki yapmamışsın, anne. Çünkü yanılmışlar. O büyüdükçe güçlendi."

En azından bedenen güçlenmişti.

"Yanılmadılar." Annem zorla yutkunurken Bjorn'e bir bakış attım. Odun yığınında hızla ilerliyordu. Dövmeli teni terle parlıyordu ve kesinlikle duyma mesafesinin dışında *değildi.*

"Ne oldu?" diye sordum.

"Onu bana bağışlamaları için tanrılara dua ettim," diye fısıldadı annem. "Freyja'ya, Eir'e ve dinleyen herkese dua ettim. Bağlılığımı göstermek için kurbanlar sundum ama Geir gittikçe kötüleşti, kısa süre içinde yemek yiyemeyecek kadar zayıfladı." Kolumu tutan eli sıkılaştı. "Hepsinin yakarışlarımı duymazdan gelmeyi seçtiğine, bunun oğlumun kaderi olduğuna inandım. Gece çöktüğünde bunun onun son gecesi olacağını biliyordum, göğsünün durmasını beklerken baban ikimizi de kollarının arasına aldı. Tam o sırada kapımız çaldı."

Gerçekleşmiş olması neredeyse imkânsız görünene kadar nesilden nesle aktarılan bir hikâye gibiydi. Tanrıların, her zaman değişken olan ruh hallerine bağlı olarak iyilik ya da kötülük yapmak için ölümlülerin arasına girdiğine dair o hikâyelerden birine benziyordu. Oysa bu bir hikâye değildi, benim hayatımdı.

"Kapıyı açtığımızda bir kadınla karşılaştık," diye devam etti annem. "Genç ve güzeldi. Teni fildişi kadar beyaz, saçları aysız bir gece kadar siyahtı. 'Kaybını telafi edecek bir hediye karşılığında oğlunu bağışlayacağım' dediğinde onun benim için gelmiş bir tanrı olduğunu anladım. Dualarım kabul olmuştu."

Ürpersem de hikâyenin büyüsüne kapıldığım için hiçbir şey söylemedim.

"Baban bunun karşılığında ne istediğini sordu. O da, 'Aranızda yatmak istiyorum. Tutkularımızın ortaya çıkardığı şey, oğlunun sağlığı için ödenen fedakârlık olacaktır. Seçin,' diye cevap verdi."

Tanrıların şehvet düşkünü oldukları bilinirdi. Ayrıca onları yatağınıza almak bir onurdu. Yine de ölmek üzere olan oğullarını kurtarmak için onunla aynı odada sevişmeye zorlanan annemle babamın neler hissettiğini hayal edemiyordum. Bu bana kötü ve zalimce geliyordu... büyüsünü taşıdığım tanrıçaya hiç yakışmıyordu.

"Tabii ki onun isteğini yerine getirdik," diye devam etti annem. "Daha önce ya da o zamandan beri yaşadığım hiçbir geceye benzemiyordu. İkimizi de o kadar bitkin bıraktı ki, uykuların en derinine daldık. Uyandığımızda kadın gitmişti, ağabeyin de öyle."

Şokla nefesim kesilerek elimi ağzıma götürdüm. Ağabeyimin bugün hayatta ve iyi olduğunu bilmeme rağmen o anın dehşetini hissetmiştim.

Annemin yüzünden bir damla yaş süzüldü. "Çığlık çığlığa bağırdım. Gelip bize bu zalim oyunu oynayanın Loki olduğundan, sözünü yerine getirmek için oğlumuzu iyileştirdiğinden ama bizi pazarlık ettiğimiz şeyden mahrum etmek için Geir'i çaldığından emindim. Şartlarımda daha dikkatli olmadığım için kendime lanet okudum. Baban tanrılara öfkelenirken ben yumruklarımı kanatacak kadar toprağa vurdum. Ancak kapı bir kez daha çalındığında ikimiz de sustuk."

Nefesimi tuttum, kalbim göğsümün içinde gümbürdeyerek atıyordu.

"Baban kapıyı hızla açtı, düzenbaza yumruk yağdırmaya hazırdı ama dışarıda elinde bir sepetle başka bir kadın duruyordu. İçinde çığlıklar atan bir erkek bebek vardı. Yanağındaki ben olmasaydı, bu şişman ve sağlıklı çocuğun ağabeyin olduğunu asla bilemezdim. Oydu."

"Kadın kimdi?" diye sordum. "Size nasıl göründü?"

"Bir savaşçı gibi." Annemin gözleri uzaklara daldı. "Deri ve metal giysiler içindeydi. İki yanında kılıçları, sırtında bir kalkanı vardı. Hem genç hem de yaşlı görünüyordu. Altın sarısı saçları savaş örgüleriyle toplanmıştı, kehribar rengi gözleri güneş gibi parlıyordu."

Gözlerim yandı çünkü tanrıçanın yüzünü görmek için çok şey verebilirdim. Hlin, benimle hem kanını hem de büyüsünü paylaşmış olan ilahi annemdi. "Ne dedi?"

Annem boğazını temizledi. "Bana, 'Oyuna getirildiniz ve dünyadaki tüm gözyaşları oğlunuzu sizden alan kişi için hiçbir şey ifade etmese bile benim için ediyor. Bu yüzden sana temiz bir pazarlık teklif edeceğim. İçinde can bulmak üzere olan çocuğun benim aracım olmasına izin ver, ben de sana bu oğlanı geri vereyim ama elini çabuk tut çünkü zaman yakında geçecek' dedi."

Gözlerimi ayaklarıma dikmiş, annemin bana bu hikâyeyi neden daha önce anlatmadığını merak ediyordum. Bu, *skald*'ların çağlar boyunca tekrarlanması için üzerine şarkılar yazacağı bir hikâyeydi.

Annem gözlerini sildi. "Sağlıklı düşünemiyordum, sadece ağabeyini kucağıma almak istiyordum. Diğer yandan çocuğumu, yani seni neden kendi aracı olarak istediğini soracak kadar aklım vardı. Bana, 'Eğer çocuğuna sadece açgözlülük bahşedilirse, söyledikleri lanet olacaktır ama fedakârlık armağan edilirse, hangi ilahi gücü kendine kullanabileceği henüz örülmemiş bir kaderdir,' dedi."

Kelimeleri kafamda tekrarlarken kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor, anne?"

"Tanrıların bilmecelerinin ölümlüler için ne anlama geldiğini kim söyleyebilir?" Yüzünü gökyüzüne doğru çevirip titrek bir nefes verdi. "O anda ağabeyinin dönmesinden başka bir şey umurumda değildi, bu yüzden kabul ettim. Çocuğumu aracı olarak kullanabileceğini söyledim. Kadın gülümsedi ve ağabeyinin bulunduğu sepeti bana uzattı. Yanaklarımdan süzülen iki damla yaşı öptükten sonra gitti."

Annemin yaptığı çaresiz bir seçimle, kalbimin yakında atacağı yere tanrının kanından bir damla konmuş ve bir anda kaderi örülmeyenlerden biri olmuştum. İpliğimi kendi istediğim gibi örmekte özgürdüm.

Ya da Snorri'nin istediği gibi...

Kaşlarımı çattım. Annem aniden bana sarılarak beni kendine doğru çekince bu düşünce aklımdan uçup gitti. "Özür dilerim, Freya."

"Neden?" Annemin böyle davrandığını görünce telaşlanarak sordum çünkü bu hiç onluk değildi. "Bu hikâyeyi benden saklaman dışında, üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

"Senin yerine ağabeyini seçtim." Parmaklarını omuzlarıma batırdı. "Seni jarlın silahı olarak kullanılmak üzere lanetledim."

Bu bir seçim miydi? Ylva'nın söyledikleri kafamın içinde yankılanıyordu. Norn'ların adımıza seçim yapmadığı, sadece bir insanın hangi seçimi yapacağını mutlak surette anladığı fikri düşüncelerimi tüketiyordu. Annemi kendime doğru çektim, alınlarımız birbirine değiyordu. "Çocuğunun bir tanrıçanın kanını taşıması için seçilmesi kimsenin geri çeviremeyeceği bir ayrıcalıktır, anne. Affedilecek bir şey yok."

"Freyja olduğunu sanmıştım," diye fısıldadı. "Bir gün onun adını çağıracağını, cansız bir yerde hayat yaratacağını düşündüm. Bu yüzden sana onun adını verdim. Baban Halsar'dan döndüğünde ve kâhinin Hlin'in çocuğuna dair bir kehanette bulunduğunu söylediğinde konu hakkında hiçbir şey düşünmedim. Sadece gücüne kavuşacağın günü bekledim. Bu olduğunda ise dehşete kapıldım çünkü büyünün vaat ettiği hayat değil, *savaştı*. Seni lanetledim, canım. Affet beni."

Büyümü bu şekilde gördüğünü bildiğim için irkilmemek elde değildi. Yine de neden böyle yalvardığını anlamıyordum. "Affedilecek bir şey yok. Ben memnunum."

Doğrularak beni kendinden uzaklaştırdı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bana yalan söyleme, kızım."

İrkildim. "Söylemiyorum."

"Madem kocandan ve geleceğinden memnunsun, neden oğluyla yatağa girerek her şeyi riske atıyorsun?"

Yaşadığım şaşkınlıkla ona ağzım açık bakakaldım. "Ne?"

"Bana yalan söyleme, canım. Kendisine ait olduğuna inandığı şeyi sahiplenen bir adamın bakışını bilirim. Ateş El sana öyle bakıyor. Senin ona baktığın gibi." Annemin tırnakları kollarıma batıp beni şiddetle sarstı. "Hangi delilik seni ele geçirdi, Freya? Senin ve bu ailedeki herkesin hayatı Snorri'nin gözündeki değerine bağlıyken onu öz oğluyla mı aldatıyorsun? Bunun gizli kalacağını mı sanıyorsun? Öğrenmeyeceğini? Buna bir son vermelisin."

Titredim. Öfke, utanç ve korkudan midem kasıldı.

"Şehvetini tatmin etmek ağabeyinin hayatına değer mi?" diye sorduğunda bomboş hissettim. "Kes bunu, Freya. Hepimizin iyiliği için bunu bitireceğine söz ver. Hlin'in adı üzerine yemin et."

Üzerime tuhaf bir sersemlik çökerken beraberinde beklenmedik bir berraklık da geldi. Hem Saga'nın kehanetini yerine getirip hem de Bjorn'le birlikte olamazdım. Hem ailemi koruyup hem de onunla birlikte olamazdım.

Bir seçim yapmak zorundaydım.

Hava uğulduyor gibiydi. Göz ucuyla baktığımda Bjorn'ün görevini bırakıp tehlike aramaya başladığını gördüm.

Ancak ben anneme, bana söylediklerine odaklandım. Hayatım boyunca benden istediği her şeyi ve şu anda istediği şeyi düşündüm. Her zaman kaynayan öfkem alevlenerek patladı. "Benden taleplerde bulunma."

Ağzı açık kaldı. "Sen aklını mı kaçırdın?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, anne. Hayatımda ilk kez, net görebiliyorum."

"Nasıl yani?"

Gözleri kafa karışıklığıyla doluydu. Bu tavrı sadece öfkemi körükledi çünkü nasıl bilemezdi? "Hayatım boyunca tek yaptığın Geir'in yararına olması için benden bir şeyler almak oldu. Ya da kendine. Daha şimdi kendi ağzınla söyledin, doğmadan önce bile beni en sona koymuşsun."

"Freya..."

"Soyumu, büyümü ve kim olduğumu saklamama neden oldun," diye tısladım. "Bana nasıl davranacağını bildiğin halde ailemize zenginlik ve ayrıcalık getireceği için beni Vragi'yle evlendirdin. Snorri'nin beni kontrol edebilmesi için kendini akılsız keçiler gibi ona sundun çünkü bunun *kendi* yararına olacağını *biliyordun*. Şimdi de beni ilk sıraya koyan, beni önemseyen tek kişiyi geri çevirmemi istiyorsun çünkü bu senin bencilce sırrını riske atıyor. Belki doğru seçim senin söylediğindir ama bu *benim* seçimim olmalı, senin değil."

Havadaki gerginlik çok gerilmiş bir ip gibi koptu, annem bir adım geri çekildi. "O zaman sanırım hepimizi lanetleyeceksin."

Acı bir nefes verdim. "Sen kendini lanetledin, anne. Birger'i atlatıp kaçmak senin için kolay olabilirdi. Ancak tek gördüğün, Snorri'nin gümüşünün sana sağlayacağı faydalardı. Aynı şekilde Geir de Ingrid'le birlikte kolayca kaçabilirdi ama Snorri'nin savaş grubundaki seçkin yerini bırakmayı reddetti. Bencilliğiniz ve açgözlülüğünüzle kendi boyunlarınızı baltanın altına koyuyorsunuz, keskin ucu inmekle tehdit ettiğindeyse bu benim suçum oluyor."

"Bize bencil demeye ne hakla cüret ediyorsun, seni küçük fahişe!" Bana tokat atmak için elini kaldırdığında çok daha büyük bir el, bileğinin üzerine kapandı.

"Özür dile." Bjorn'ün sesi buz gibiydi.

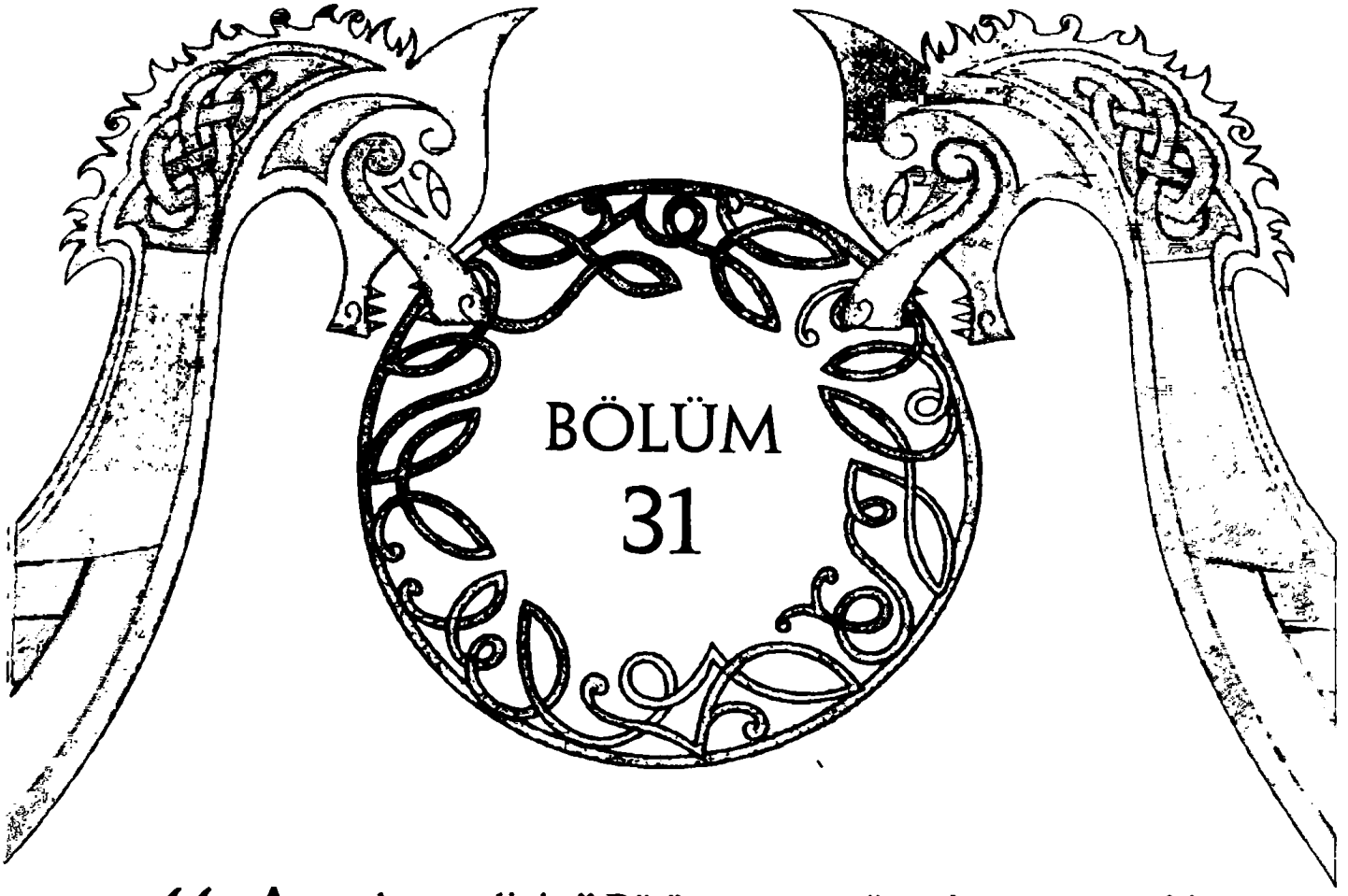
"Özür dilemesi gereken sensin." Annem kurtulmaya çalıştı ama Bjorn'ün tutuşu daha da sıkılaştı. "Onu bu hale getiren sensin. Freya eskiden iyi ve sadık bir kadındı."

"Hâlâ öyle. Sadece artık onun sadakatine layık değilsin."

"Fark etmez," dedim ona. Kelimelerden daha fazlasıyla saldırmadan ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. "Ben gidiyorum, anne. Dünyada kendi yolunu çizmenin zamanı geldi."

Arkamı dönüp yanımda Bjorn'le atıma doğru yürüdüm. Bjorn beni atıma bindirirken annem durmadan bağırıyordu. "Freya! Lütfen!"

Fakat arkama bakmadım.

BÖLÜM 31

"Acele etmeliyiz." Bütün cesaret gösterime rağmen bir karar vermem gerektiğini bilerek fiyortu çevreleyen dar patikada atımı hızla sürüyordum. "Çok zamanımız kalmadı."

Bjorn cevap vermek yerine, sertçe durduğunda at başını sinirle savurdu. "Neden geri dönüyorsun ki? Bu senin kaçma şansın. Sahilden aşağı inip güneye giden bir ticaret gemisi bulabiliriz, böylece tüm bunlardan uzakta oluruz."

"Snorri'nin aptal ağabeyimi ve ihmalkâr annemi idam etmesi için mi?" Alayla güldüm. "Şu anda ne kadar cazip gelse de, hayır."

Bjorn uzanarak kısrağımın dizginlerini tuttu ve onu koşturup bu konuşmadan uzaklaştırmamı engelledi. "Freya, sana söylemem gereken bir şey var."

"Eğer ailem hakkındaki fikirlerinse, duymak istemiyorum."

"Bu senin ailenle ilgili değil. Benim ailemle ilgili." Gözleri benimkilerle buluştu. "Annemin kehaneti... seninle ilgili tek kehaneti değildi."

Kısrağımı onun elinden kurtarmaya çalışmayı bıraktım. Kalbim teklemiş, içimi bir huzursuzluk kaplamıştı. "Ne dedi? Ne zaman söyledi?"

Neden bana söylemedin?

"Ben..." Zorla yutkundu. "Çok uzun zaman önceydi, ben daha küçüktüm ama çok iyi hatırlıyorum."

"Onunla ilgili her şeyi çok net hatırlıyormuş gibi görünüyorsun. Yine de hiçbirini anlatmıyorsun," diye çıkıştım. "Ne dedi?"

Bjorn sessiz kaldıkça mide bulantısı içimi burkuyordu. Söyleyeceklerinden korkuyordum ve bunu benden saklaması hoşuma gitmiyordu.

En sonunda, "Odin ona bir şey söylerken garip translara giriyordu," diye cevap verdi. "Bir gün aniden bir transa kapıldığında onunla yalnızdım. Bana kalkan kızının Skaland'i birleştireceğini ama ardında on binlerce ölü bırakacağını söyledi. Yeryüzünde bir veba gibi dolaşıp dostu dosta, kardeşi kardeşe düşüreceğini ve herkesin senden korkacağını söyledi."

Söyledikleri içime işlemiş, nefes almakta zorlanmaya başlamıştım.

"Gördüğü şey her ne ise onu dehşete düşürdü," diye devam etti. "Küçüktüm ve kalkan kızının bir kadından çok canavara benzeyeceği aklıma kazınmıştı. Yetişkin bir adamken bile... senin nasıl biri olacağına dair bir hayalim vardı." Gözlerini kaçırdı. "Oysa gerçek aklımdakinden daha farklı olamazdı çünkü o bir canavar değildi. Balıkları kurtaran, başkalarını korumak için ateşin içinden yürüyen güzel ve cesur bir kadındı."

Gözlerim yandı. Yaşların akmasını engellemek için onları hızla kırpıştırdım.

"Sana söylemedim çünkü sen annemin tarif ettiği gibi biri değildin. Yanlış hatırladığımdan emindim. Ya da kaderi değiştirdiğin için Odin'in anneme gösterdiği geleceğin artık var

olmadığına inandım. Sadece karanlığın ve ölümün değil, kehanetin her kısmının yok olduğuna emindim. Sonra sınavlar başlayıp tanrılar seni tanımak için ölümlüler dünyasına adım attıklarında, ben de senin kaderinin liderlik etmek olduğunu inkâr edemedim." Derin bir nefes aldı. "Halsar'ı korumak için yaptığın seçimleri izledim, ölüm ve yıkım getirecek bir canavara dönüşmen mümkün görünmüyordu. Grindill kuşatmasında ise..."

"En sonunda belki de bir canavar olduğuma karar verdin." Kelimeler boğazımda düğümlenmiş, korku beni boğuyordu.

Bjorn başını iki yana salladı. "Hayır ama kaderini kontrol etmesine izin verirsen, Snorri seni bir canavara dönüştürebilir. Steinunn'ın şarkısını duymanın, kendini böyle görmenin seni farklı bir yolda yürümeye iteceğini düşünmüştüm. Yine de aile dediğin o bok parçalarını koruma ihtiyacından bir türlü kurtulamadın."

İrkildim. "Onlar hakkında bu şekilde konuşma."

"Neden?" diye tersledi. "Onlar için *yaptığın* onca şeye rağmen ağabeyin sana deli kaltak dedi. Annen sana fahişe dedi. Onlar Snorri'nin kendini kral yapmak için seni bir canavara dönüştürmesine izin vermeye değmez."

Haksız değildi, aynı zamanda haklı da değildi.

"Annenin nasıl yaşadığını gördüğünde onlara sırtını döneceğini sanmıştım," diye devam etti. "Senin acından faydalandığını anladığın anı izlememe rağmen bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Ağabeyini ve kendisini nasıl defalarca kez sana tercih ettiğini anlatışını dinledim, yine *hiçbir şey* değişmedi. Kaderini değiştirmeyi reddediyorsun."

"Sen de bunu benim için yapmayı mı düşündün?" Tenim öfkeyle kızardı. "Çünkü damarlarında tanrı kanı taşıyan, Norn'ların planlarını değiştirmelerini sağlayabilecek gücü olan tek kişi ben değilim. Bunu sen de yapabilirsin."

"Annemin gördüğü kaderden seni kurtarmak anlamına gelseydi, Norn'ların planlarını paramparça ederdim. Ben gitmeyi seçmeni istiyorum, Freya. Tek yaptığım sana bu fırsatı vermek."

Bana gerçekleri daha önce söylemiş olmasını dilesem de öfkem azaldı. "Sana evet demek istiyorum, Bjorn. Steinunn'ın büyüsünde gördüklerim beni dehşete düşürüyor ama gidersem ailemi ölüme mahkûm etmiş olurum."

"Onlar kendilerini mahkûm ettiler."

Kısrağımı döndürerek kısa mesafeyi aştım, denize bakan kayalıklarda durdum. Martılar beyaz dalgaların üzerinde süzülüyor, kuzey rüzgârı saçlarımın örgüsünü bozuyordu. Kıyıya doğru at sürmek çok kolay olurdu. Buranın çok güneyindeki topraklardan birinden gelen bir ticaret gemisi bulmak, asla arkama bakmadan yelken açmak ve Snorri'nin tehditlerini yerine getirip getirmediğini bile bilmemek çok kolay olurdu.

Bilmemek daha kötü olurdu. Sevdiklerimin yaşayıp yaşamadığının belirsizliğiyle mutluluk mümkün olabilir miydi, yoksa suçluluk duygusu kurduğum hayatı zehirler miydi?

"Hlin anneme, eğer sadece açgözlü olursam sözlerimin lanet olacağını, fedakâr olursam hangi ilahi gücü kendime ait kılabileceğimin henüz örülmemiş bir kader olduğunu söylemiş." Tereddüt ettim. "Bununla ne demek istediğini bilmenin bir yolu olmadığını biliyorum ama bana göre bu, annenin gördüğünden farklı bir kadere ulaşmamın yolunun kendimden önce başkalarını seçmek olacağı anlamına geliyor." Başımı çevirip ona baktığımda nefesim kesildi çünkü bu seçimi yapmanın ondan vazgeçmek anlamına geldiğini biliyordum. "Geri dönmek zorundayım. Onların öleceğini bilerek gidemem çünkü bu, Hlin'in uyardığı açgözlülüğe boyun eğmem anlamına gelir."

Bjorn'ün tepki vermesini bekleyerek nefesimi tuttum. Seçimimden dolayı öfkelenmesini, beni kınamasını bekledim ama

o usulca nefes verdi. "Nasıl oluyor da en nefret ettiğim yanın aynı zamanda seni sevme sebebim oluyor?"

Sevmek.

Duygularım beni boğdu, umutsuzca onu sevdiğimi söylemek istedim. Onu hayal bile edemeyeceğim kadar çok sevdiğimi söylemek istedim.

Peki onu seçmediğime göre, bunun ne anlamı vardı? "Eğer benimle artık bir ilgin olmasını istemezsen, bunu anlayışla karşılarım. Seni suçlamam."

Bu kalbimi kırsa bile.

Elimi tutmak için uzanarak, "Sen benimsin, Ateşten Doğan," diye cevap verdi. "Ben de seninim, bunu sadece ikimiz bilsek bile."

Zorlukla nefes alıp eline tutundum. Ona bakarsam dağılacağımı biliyordum, bu yüzden gözümü fiyorttan ayırmadım. Tam o sırada mavi çizgili yelkeniyle büyük bir *drakkar*'ın ufukta belirdiğini gördüm. "Bjorn..."

Elini gözerine siper ederek, "Görüyorum," diye cevap verdi. "Siktir."

Tedirginlik göğsüme yayıldı. "Ne bu?"

Ya da kim?

"Skade." Bjorn toprağa tükürdü. "Gitmemiz gerek."

Snorri, Fjalltindr'de olduğumuz sırada Skade isminden bahsetmişti ama onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Harald'ın savaşçılarından biri mi?"

"Onun avcısı. Bulunmak istemeyenleri bulması için gönderdiği kişi." Zorla yutkundu. "O Ullr*'in çocuğu."

Midem kasıldı çünkü Ullr'in çocuklarının hedefini asla ıskalamayan büyülü okları olduğunu biliyordum. "Kimi avlıyor?"

Bjorn başını çevirdiğinde göz göze geldik. Çenesindeki kaslar o kadar gergindi ki, güneşten bronzlaşmış tenini zorluyordu.

* İskandinav mitolojisinde okçuluk tanrısıdır. (ç.n.)

"Hayır," diye fısıldadım. "Bu hiç mantıklı değil. Herkes benim Grindill'de olduğumu düşünüyor."

"Onun burada olması için başka bir neden yok, Freya. Gitmemiz gerek. İzimizi bulmadan hemen yola koyulmalıyız."

Kanımda dolaşan korku bana onun haklı olduğunu söylüyordu ama bu fiyortta o büyüklükte bir *drakkar*'ın yanaşabileceği tek bir yer vardı. Selvegr, yani evim...

Bjorn'ün itirazlarına aldırmadan topuklarımla atımın yanlarına vurarak kısrağı hızla dörtnala koşturdum. Dar patika için fazla hızlıydı, yine de umurumda değildi. Selvegr'de savaşabilecek her erkek ve kadın Snorri'ye katılmak üzere Grindill'e çağrılmıştı. Köy savunmasızdı. Çocuklu kadınlar, yaşlılar ve güçsüzlerle doluydu. Harald'ın savaşçılarıyla dolu bir *drakkar*'ın onlara doğru geldiğinden habersizlerdi.

"Freya!"

Atıyla arkamdan gelen Bjorn'e bir bakış attım. "Onları uyarmalıyım!"

"Zamanında yetişemezsin!"

Haklıydı. Ne kadar hızlı sürsem de *drakkar*'ın arkasında güçlü bir rüzgâr vardı. Ancak denemek zorundaydım, bir şeyler yapmak zorundaydım.

Ağaçların arasından *drakkar*'ın yelkenini indirişini, kürekçilerin onu tek ve boş rıhtıma doğru çekişini izledim. Şimdiye kadar fark edilmiş olmalılardı, herkes çocuklarını bulmak için yarışıyor olmalıydı. Silahlarını almak için koşmalıydı.

Saklanmak için harekete geçmeliydi.

"Freya! Dur!"

Bjorn'ün benimkinden büyük atı hızlandı. Bineğimi daha fazla hızlanması için zorladım ama kısrak bitkin düşmüştü. Patika genişledikçe Bjorn yanıma geldi. Mesafeyi açmaya çalışsam da atının yan tarafından umursamazca ileri doğru eğildi. Atımın dizginlerini yakalayıp her iki bineği de durdurdu.

Tıslayarak atımdan indiğim gibi hızla koşmaya başladım. Peşimden gelirken botları yeri dövüyordu ve beni kolumdan kolayca yakaladı. Ona karşı koyduğumda Bjorn ayaklarımı yerden kesti, ikimiz de sertçe düştük.

Beni yere yapıştırarak, "Kızgın bir kedi gibi tıslamayı bırak da bak," diye tersledi. "Saldırmıyorlar!"

"Hiçbir şey göremiyorum!" Hareket edip kurtulmaya çalıştım ama Bjorn benden çok daha güçlüydü, kalçaları benimkini toprağa bastırıyordu.

"Dinle!"

İçgüdülerim mücadele etmemi istiyordu çünkü halkımın bana ihtiyacı vardı. Buna rağmen kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Tek ses Bjorn'ün hırıltılı nefes alış verişi, rüzgârın uğultusu ve kıyıya vuran fiyort sularının şırıltısıydı. Çelik çarpışması yoktu, çığlık sesleri gelmiyordu.

Bjorn üzerimden indi. Beni ellerimle dizlerimin üzerinde Selvegr'i ve Skade'in rıhtıma bağlı *drakkar*'ını açıkça görebileceğim, suya bakan bir tepenin kenarına götürdü. Savaşçılardan bazıları *drakkar*'dan inmişti, çoğu boşta oturmuş bekliyordu.

"Bu Skade." Bjorn'ün işaret ettiği yerde durmuş, görünürde silahı olmadan bir köylüyle ciddiyetle konuşan kızıl saçlı bir kadın gördüm. "Seni arıyor, savaşmak için gelmedi."

"O zaman neden *drakkar*'ına savaşçılardan oluşan bir baskıncı grubu almış?"

Bjorn uzunca bir süre cevap vermedi. "Bu iyi bir soru."

Sesinde tüylerimi ürperten bir gerginlik vardı. Gözlerimi Skade'den ayırıp ona baktığımda yüzü okunmuyordu. "Daha iyi bir soru, burada olduğumuzu nereden biliyorlardı?"

Kaşları çatıldı.

"Nereye gittiğimizi bilen *tek kişi* Ylva'ydı." İçim buruldu. "Ona güvenmekle aptallık etmişim."

Bjorn sertçe başını iki yana salladı. "Bu mantıklı değil. Onu

rünlerle birlikte mesaj bırakmakla suçladığında bunu reddetti, Bodil de doğruyu söylediğini teyit etti."

"Ya Bodil yalan söylüyorsa?" Bu düşünce içimi parçaladı çünkü Bodil'e güvenmiştim, ona inanmıştım. Bana yalan söylediğini, Ylva ve Harald'la komplo kurduğunu keşfetmek...

"Bu hiç mantıklı değil," diye karşı çıktı Bjorn. "Bodil böyle bir ittifaktan ne kazanmış olabilir ki? Ayrıca Ylva babamın kaderini gerçekleştirmek için bu kadar fedakârlık yapmışken neden senden vazgeçsin?"

"Çünkü sinirleri yıprandı! Baban Fjalltindr'den ayrılırken Harald'ı pusuya düşürmek uğruna Halsar'ı kaderine terk etmek istediğinde Ylva'nın yüzünü gördün. Döndüğümüzde orayı yanıp kül olmuş bulduğumuzda yaşadığı üzüntüyü ve baban yeniden inşa etmeyi reddettiğinde duyduğu *öfkeyi*. Steinunn'ın şarkısını dinlediğinde duyduğu *korkuyu*. Ylva artık bunu istemiyor, buna bir son vermek için ikimizi de Harald'a teslim etmekten daha iyi bir yol var mı?"

"Seni yere düşürdüğümde kafanı çarpmış olmalısın," diye tersledi Bjorn. "Seni düşmanına teslim etmesi hiç mantıklı değil. Daha iyi bir çözüm, ikimizin de kadehine zehir koymak olurdu. Ylva, Harald'ın müttefiki değil."

"O zaman kim? Çünkü aramızda bir hain olduğunu biliyoruz!"

Bjorn cevap veremeden Selvegr'in rıhtımındaki bir hareketlilik dikkatimizi çekti. Skade *drakkar*'ına dönmüştü. Savaşçıların yarısı rıhtıma çıkıp Skade'in konuştuğu adamı köyün içine kadar takip edince midem bulandı.

Köyün diğer tarafından çıktılar.

Yürüdükleri yönü, adamın onları nereye götürdüğünü fark ettiğimde tenim buza döndü. "Annem."

Bjorn yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen onu sorgulamakla yetinecektir, Freya. Harald onu seni bulması için gönderdi, yoksa Selvegr'ın bütün halkı ya ölmüş ya da ölüyor olurdu."

Kalbim gümbürdeyerek atarken, "Emin misin?" diye sordum. "Skade'i Nordeland'de geçirdiğin zamanlardan tanıdığın çok açık. Annem ona yardım etmezse, Skade'in onu sırf inadına öldürmeyeceğinden emin misin?"

Bjorn ayağa kalktı, beni de kaldırarak atların yanına götürdü. "Gerçekten annenin ona bilmek istediği her şeyi anlatmayacağını mı düşünüyorsun?"

Dudağımı ısırdım, ağlamak üzereydim. "Ben bunu sormadım."

"Skade bir katil," diye yanıtladı Bjorn. "Ama Harald'a sadık ve onun emirlerine karşı gelmez."

"Bjorn..." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü çünkü Skade'in burada olmasının sebebi bendim. Annemin tehlikede olmasının sebebi bendim. "Skade ona zarar verir mi?"

"Bilmiyorum." Bjorn bir taşı tekmeledi. "Bunu... niyetinin ne olduğunu bilmiyorum ama peşlerinden gidersek ona tam da istediğini vermiş olacağız."

Anneme onunla işimin bittiğini söylemiştim. *Dünyada kendi yolunu çizmemin zamanı geldi.*

Bu yalandı çünkü onu terk etmeyi reddediyordum.

Atımın dizginlerini yakalayarak kısrağın sırtına çıktım. "Benimle geliyor musun, yoksa bunu yalnız mı yapmalıyım?"

Bjorn kendi eyerine geçti. "Sen nereye ben oraya, Ateşten Doğan. Valhalla'nın kapılarına kadar olsa bile."

Topuklarımı atın böğrüne vurup önden gittim çünkü yolları ezbere biliyordum. *Drakkar*'da kalanların bizi görmemesi için Selvegr'den uzaklaştık. Bizi annemin çiftliğinin arka tarafına götürecek dar patikalardan geçtik, av yollarından aşağı indik. Atları bırakarak ağaçların arasından hızla ilerledik. Babamın bana öğrettiği avcılık becerileri işe yarıyor, Bjorn de cüssesine rağmen neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

"Skade ıskalamaz," dedi usulca. "Benim baltam ne kadar çe-

likten yapılmışsa, onun oku da o kadar ahşaptan yapılmış. Onu öldürmenin tek yolu gafil avlamak ama içgüdüleri rakipsizdir."

"Büyüm onun okunu engelleyebilir," dedim kalkanımı sıkıca kavrayarak. "Tıpkı senin baltanı ve Thor'un şimşeklerini engellediği gibi."

"Onun oku bir ölümlünün oku gibi yol almıyor," diye cevap verdi Bjorn. "Skade yüzüne nişan almış gibi görünürken aslında sırtına nişan almış olabilir. Ok atmadan önce ya onu öldürürsün ya da olduğun yerde ölürsün."

Ağaç hattının kenarına ulaşınca eğildik, çalılıklarla fundalıkların arkasına saklanarak ailemin evine yaklaştık. Annem tarlada durmuş, keçileri otlatıyordu. Birger çatıdaydı, muhtemelen annemin şikâyet ettiği sızıntıyı onarıyordu. Bir uyarıda bulunmak için ağzımı açtığımda Birger aniden donup kaldı. Kafasının arkasından parlayan yeşil bir işaret çıkmasıyla nefesim kesildi. Ok neredeyse anında kayboldu ve Birger çatıdan yuvarlanarak ağır bir gümbürtüyle yere düştü.

Annem sesi duyup irkildi. Gözleriyle Birger'i aramaya başladı ama adam görüş alanının dışına düşmüştü. Annemi korumak için kalkmaya yeltendiğim anda, Skade açıklığın diğer tarafındaki ağaçların arasında belirmeden bir saniye önce Bjorn beni aşağı çekti.

Ucu parlayan kısa kılıcını çıkarırken, "Kimsin sen?" diye sordu annem. "Birger! Birger!"

"Beni Skade olarak bilirler," diye cevap verdi. Sesi Nordeland aksanını, Bjorn'ün aksanını taşıyordu. "Ben Nordeland Kralı Harald'ın savaş lorduyum."

Annem bir adım geri çekildi ama Skade'in savaşçıları açıklığı kuşatmış, kaçacak yer bırakmamışlardı. Saklandığımız çalıların birkaç adım ilerisinden iki kişi geçince nefesimi tuttum. Skade ikimizden birini öldürmeden ona saldıracak kadar yaklaşma şansımız yoktu.

Sırtımdan aşağı ter aktı, parmaklarım kalkanımın tutamacını ve kılıcımın kabzasını kavradıkları yerde buz gibiydi. *Lütfen*, diye dua ettim Hlin'e. *Onu koru.*

"Sen Kelda'sın. Erik'in kızı Freya'nın annesisin, değil mi? Hlin'in çocuğu Ateşten Doğan Freya?"

Annem cevap vermedi.

"Öyle olduğunu biliyoruz," dedi Skade. "Bizi sana klan üyen getirdi."

Hain piç, diye bağırmak istedim. Aynı zamanda neden ona yardım etmeyi seçtiğini anlıyordum. Tehlikenin kokusunu almış hem kendini hem de ailesini korumayı seçmişti.

"Kızın seni görmeye geldi mi?" diye sordu Skade. "İstiyordu."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Ben değil," diye cevapladı. "Kral Harald istiyor. Bu yüzden bana aradığı cevapları vermen iyi olur, yoksa Snorri'nin adamının kaderini yaşarsın." Skade sırıttı. "Avucu samanla dolu halde öldü, bu yüzden Valhalla yolunda olmadığını düşünüyorum."

Ona doğruyu söyle. Ona bilmek istediği şeyi söyle ki, seni sağ bıraksın.

Annem tereddüt ettikten sonra konuştu. "Geldi. Bir saat önce gitti."

Yanımda, Bjorn'ün elleri bir avuç toprağı sıkıca kavradı. Parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Skade cevap vermedi, sadece başını yana yatırdı.

"At sırtında," diye hızla ekledi annem. "Jarlın, Ateş El olarak bilinen oğlu Bjorn de onunla birlikteydi."

"Sadece ikisi miydi?"

"Gördüğüm kadarıyla," diye cevapladı annem. "Başka bir yerde bekleyenler de olabilir. Nereye gittiğini söylemedi ama Grindill'e döneceğini tahmin ediyorum. Acele edersen onları yakalayabilirsin."

Bjorn yanımda sinirlenmesine rağmen aferin diye düşündüm. *Akıllıca.*

Skade yavaşça başıyla onayladıktan sonra etrafına baktı. "Ev arandı mı?"

"İçeride kimse yok," diye seslendi bir adam. "Çamurdaki nal izleri de aynı hikâyeyi anlatıyor. İki at fiyort yönünden gelmiş ve oraya gitmiş. Köyden atları alıp peşlerine düşmemizi ister misin?"

Skade başını tekrar yana yatırdı, gözleri sanki gördüğü şey önündekinden farklıymış gibi dalgındı. "Hayır. Sanırım aradığımız cevapları aldık." Başını anneme döndürdü. "Çok yardımcı oldun."

Uzaklaşmak için döndü, savaşçıları da onu takip ediyordu. Olduğum yere yığılıp rahat bir nefes aldım çünkü bundan daha iyi bir sonuç olamazdı. Annem güvendeydi. Skade peşinden gitmeye niyetli değildi ve artık Harald'ın beni tekrar ele geçirmeyi planladığını kesin olarak biliyorduk.

Skade açıklığın uzak tarafındaki ağaçlara ulaştığında durakladı, sesi yüksek ve netti. "Sadece korkak bir kaltak çocuğuna ihanet eder." Döndüğünde, elinde ışıldayan altın rengi bir yayla sapından ucuna kadar yeşil bir ok belirdi. Ben daha kıpırdayamadan, annemi koruyabilmek için Hlin'e beni koruması adına yakaramadan ok fırladı.

Havada uçarak annemin kalbini delip geçti.

Annem yavaşça yere düşerken Bjorn çığlığımı susturmak için eliyle ağzımı kapattı. Ok göğsünde kaybolmuştu.

"*Drakkar*'a dönün," diye emretti Skade. Adamlarıyla birlikte tepeye doğru gözden kayboldular. Ayak sesleri gitgide azaldı, geriye sadece ağaçlardaki rüzgârın hışırtısıyla benim boğuk hıçkırıklarım kaldı.

"Gittiler," dedi Bjorn. Hızla kollarından ayrıldım, kalkanımla kılıcımı bırakıp anneme doğru koştum. Ayağım bir ka-

yaya takılınca yere yığıldım. Hıçkırıklarla ağlayarak süründüm ve ona ulaştım.

Hâlâ nefes alıyordu.

Nefes nefese ellerimi göğsündeki yaraya bastırıp üzerine eğildim. Annemin gözleri bana kilitlendi. "Freya?"

"Buradayım." Kan parmaklarımın etrafından akıyor, yeni elbisesinin önünü ıslatıyordu. Bastonu çimlerin üzerinde yanında duruyordu. "Çok özür dilerim. Bunlar olduğu için. Söylediğim her şey için." Annemin gözlerindeki ışık gittikçe azaldı, göğsü ellerimin altında hareketsizleşti. "Hayır!" diye bağırdım. "Bunun olmaması gerekiyordu!"

Bjorn arkamdaydı ve beni kollarının arasına almıştı. "Üzgünüm, Freya." Yüzümü boynuna gömdüm çünkü hıçkırıklarımın gücü canımı acıtıyordu.

"Ona söylediklerim." Ciğerlerimi doldurmaya çalışarak bir ağız dolusu nefes aldım. "Öyle demek istememiştim. Onu sevmediğimi düşünerek öldü."

"Neredeyse son nefesine kadar öz kızına ihanet etti. Bu kaderi hak etti."

"Korkak olması öldürülmeyi hak ettiği anlamına gelmez!" Parmaklarım kollarına saplandı, iz bırakacak kadar sertti ama umurumda değildi. "Bu kaderi kapısına ben getirdim. Buraya gelmeyi ben seçtim. Kararlarım onun ölümüne sebep oldu. Yaptığım her şey, her zaman ölümle sonuçlanıyor."

"İşte bu yüzden gitmen gerekiyor," derken nefesi kulağımda sıcaktı. "Ölüm getirdiğin için değil, ölüm getirenler kendi amaçlarına ulaşmak adına seni kullanmak istedikleri için."

Ylva gibi...

"Onu öldüreceğim," diye tısladım kederim öfkeye dönüşürken. "O hain kaltağı öldüreceğim."

"Ylva olduğuna dair kanıtın yok."

"Kanıtım ondan başka kimsenin olamayacağı! Ylva, Fjall-

tindr'deydi. Snorri'nin, Grindill'i alma niyetini açıkladığına tanık oldu. Rün büyüsü kullanma becerisi var. Nereye gittiğimizi bilen *tek* kişiydi."

"Bunların hiçbiri kanıt değil! Onu spekülasyonlar ve kulaktan dolma bilgilerle öldürürsen babam seni cezalandırır," diye karşılık verdi Bjorn. "Ne yapmış ya da yapmamış olursa olsun Ylva'yı öldürmek hiçbir şeyi değiştirmez. Yapman gereken şey kaçmak, Freya. Kendini daha fazla kaybetmeden bu karmaşadan kurtulmak!"

"Söylediğini yapıp annemin intikamını alma şansını kaybetmemi mi istiyorsun?" Ondan uzaklaştım. "Sadece Ylva'dan değil, Skade'den de? Peki ya Harald'dan? İntikam ihtiyacının *her türlü* fedakârlığa değeceğini herkesten çok senin anlaman gerekir."

"Bu farklı." Tekrar kollarımdan tuttu. "O gece annemin kulübesine, kalbinde cinayetle kimin geldiğini çok iyi biliyorum. Kendi gözlerimle gördüm. Yine de senin iyiliğin için bundan vazgeçeceğim."

Geri dönmene izin vermeyecek, diye fısıldadı öfkem. *İntikamını senden esirgeyecek.*

"Tıpkı buraya geleceğimizi kimin bildiğini bildiğim gibi." Yeşil gözlerine bakınca, benim gözlerimde gördüğü şey karşısında irkildi. "Ylva'dan başkası olamaz. Neden bana inanmıyorsun? Neden onu koruyorsun?"

"Ben *seni* koruyorum!" Beni daha sıkı tuttu. "Bunu yapmana izin veremem. Bu... öfke tarafından ele geçirilmişken olmaz. Böyle bir karar vermek için kendinde olmalısın."

"Ben kendimdeyim."

"Gözlerin yine kırmızı. Seni öfken kontrol ediyor!"

Ondan kaçman gerekecek, diye fısıldadı ses. *Zeki ol.*

"Peki," dedim ona. "Önce annemle ilgilenelim. Seni tatmin edecek kadar sakinleştiğimde, seçimimin aynı olduğunu kanıtlayacağım."

Bjorn'ün yüz ifadesinde bir tedirginlik vardı ama başıyla onayladı. Benim yönlendirmemle annemin cesedini babamın inşa ettiği evin içine taşıdı ve hayat hikâyemin başladığı yatağa koydu. "Atları getireceğim," diye mırıldandı.

Annemin cesedine baktım. Söylenmesi gereken şeyler vardı. Kalbimin derinliklerinden dile getirilmesi gereken sözler ama öfkem dudaklarıma dökülmelerine izin vermiyordu. Her şey kırmızıya boyanmış gibiydi, kalbim şakaklarımda sadece intikam fısıldayarak zonkluyordu. Nal seslerini duyduğumda dikkat kesildim ve evimi terk edip dışarı çıktım.

Kısrağımın dizginlerini ondan alarak, "Lütfen yak," dedim.

Bjorn cevap vermedi, sadece Tyr'in adını mırıldanmadan önce kendi atının dizginlerini bana uzattı. Baltası parlayarak elinde belirdi. Kısrağım irkilince beni birkaç adım geri çekmesine izin verdim, Bjorn'ün atı da bizi takip etti.

Hızlı olmalısın.

Kalkanımı eyerime bağlayıp atımın dizginlerini alırken kalbim gümbürtüyle atıyordu. Avuçlarım terden sırılsıklam olmuştu. Bjorn bana bir bakış atınca başımla onayladım ve baltasını evin yan tarafına indirmesini, ahşabın anında kararmasını bekledim.

Kendimi eyere atarak topuklarımı hayvanın böğrüne vurdum.

Dizginlerini çekip onu da yanımda sürüklediğimde Bjorn'ün kısrağı homurdandı.

"Freya!"

Arkamdan bağırmasıyla öfkem azaldı ama o karanlık ses, "*Fırsatını bulursa seni durdurur*," diye fısıldadı. Ses haklıydı. Atımı dörtnala koşturdum, onun atını da ailemin çiftliğinden uzaklaştırdım.

Kendime arkama bakma iznini vermedim.

BÖLÜM 32

Bjorn'ün bineğini Selvegr'i geçtikten hemen sonra terk ettim çünkü at beni ısırmaya çalışıyordu ve ihtiyacım olan avantajı elde ettiğimi biliyordum.

Sonra kısrağımı, öfkemin beni kışkırttığı kadar hızlı sürdüm.

Yüzleşmenin nasıl sonuçlanacağına dair hayaller kafamda tekrarlanıp duruyordu. Halsar'ın leydisine söyleyeceğim şeyler, onu öldürebileceğim yollar ve işi bittiğinde cesedinin üzerine tükürebileceğim lanetler... hepsi aklımdaydı.

İçimin derinliklerindeki bir parçam bunun doğru olmadığını biliyordu. Karanlık tarafıma, bir gün pişmanlık duyabileceğim türden bir kontrol verdiğimi biliyordu ama bu kontrol, izleyeceğim alternatiften daha iyiydi. Anneme söylediğim son şeyleri hatırlamaktan daha iyiydi. Skade'in okunun, annemin göğsüne saplanmasını izlemekten daha iyiydi. Gözlerindeki ışığın sönmesini izlemekten ve bunun benim yüzümden olduğunu bilmekten çok daha iyiydi.

Patika beni fiyortun sonuna ulaştırmıştı. Önümde uzanan

Kuzey Boğazı'nın çelik mavisi suları, beyaz dalgalarla kaplıydı. Skade'in mavi çizgili yelkenlerini arasam da kıyıdan aşağı inerken suda küçük balıkçı teknelerinden başka bir şey görmedim. Dalgalar kayalık sahile çarpıyor, martılar suyun kayalıklara fırlattığı kırıntılar için çığlık çığlığa bağırarak kavga ediyorlardı.

Bjorn'le karanlıkta katettiğimizden daha iyi bir mesafe gelmiştim ama Torne Nehri'nin aktığı koya ulaştığımda kısrağım çok yorulmuştu. Kuzey kıyısında, aynı adı taşıyan bir kasaba bulunuyordu. Kısrağımı tırısa kaldırıp açık kapılardan içeri girdim, ardından ahıra doğru yöneldim. Ahırı temizleyen bir adam vardı. "Yeni bir at için takas yapmam gerekiyor."

Nefes nefese kalmış hayvanıma baktı. Bjorn beni yakalamadan önce fazla zamanım olmadığını bildiğimden cebimden bir parça gümüş çıkarıp havaya kaldırdım. "Şimdi."

Adam uzun boylu bir beygiri almak için hızla hareket etti. Ben de attan indim, adamı atların takımlarını değiştirmeye bıraktım. Kasabadaki insanların işlerine devam edişlerini dalgın gözlerle izledim. Kadınlar pazarda pazarlık yapıyordu. Erkekler ellerinde kadehlerle içki salonunun önünde dolaşıyordu. Çocuklar çamurlu sokaklarda tavuk ve keçi kovalıyordu. Bu kasaba Grindill'i besliyordu, hayati bir parçasıydı ancak savaşla birlikte gelen yönetim değişikliğinden etkilenmişse bile bunu göremiyordum. Hayat devam ediyordu. Onların derdi, tepedeki kalede hangi lordun hangi unvanı elinde tuttuğu değildi. Sofralarına yemek koymak ve çocuklarının başını sokacak bir barınak sağlamaktı.

Beni düşüncelerimden koparark, "Gümüşü alayım," dedi adam. Yeni atıma binerken ona parayı uzattım.

Nehre paralel uzanan yolu hızla aldım. Gözlerimi uzaktaki kayalıklardan ayırmadan nehre dökülen düzinelerce küçük dereden geçtim. Artık Grindill'in surlarını seçebiliyordum, Torne

Nehri kalenin yanından akarak elli metre yüksekliğindeki bir şelaleden dökülüyordu. Tabanından sis fışkırıyordu ama ona yaklaşmadım. Yol, kaleye doğru dik bir tırmanışa geçmeden hemen önce güneye sapıyordu.

Yokuşun tepesine ulaştığımda atım zor nefes alıyordu, yine de onu dörtnala kapıya doğru sürdüm. Surlar onarılmıştı, tepelerinde yürüyen savaşçılar beni hemen fark etmişti.

Tanımaları da çok sürmedi.

"Bu, Freya!" Atımın toynakları kazık dolu hendeğin üzerindeki köprüde takırdarken yukarıdan adım tekrarlandı ve kapı beni içeri almak için açıldı. Atımı çekerek açık avluya girdiğimde, gözlerim çevredekilerin meraklı bakışları üzerinde gezinerek avımı arıyordu.

"Sen aklını mı kaçırdın, kızım?"

Ylva'nın sesi kulaklarımı doldurdu. Onu büyük salondan çıkarken gördüğümde vahşi öfkem alev alev yandı. Atımdan uzaklaşıp hızla ona doğru yürüdüm.

Çamura değmemesi için eteklerini kaldırarak, "Plan bu değildi," diye fısıldadı. Sanki döndüğümü duyar duymaz, beni durdurmak için koşmuş gibi hızlı nefesler alıyordu. "Neden odanda olmadığını nasıl açıkla..."

Hızla savurduğum sağ yumruğum yanağına o kadar sert çarptı ki, acı kolumdan yukarı doğru yayıldı. O çamurun içine düştüğünde, "Seni hain kaltak," diye hırladım. "Seni geberteceğim!"

Etrafımızda endişe çığlıkları yankılanırken Ylva geriye doğru süründü. "Ben hiçbir şeye ihanet etmedim," dedi nefes nefese. "Herkes senin odanda olduğunu sanıyor!"

"Öyle mi?" Kılıcımı çekip peşinden ilerledim. O dehşet içinde geri çekildikçe içimi bir tatmin duygusu kapladı. "O zaman Skade beni tam olarak nerede bulacağını nasıl bildi?"

Ylva bembeyaz kesildi. "Ne? Hayır... Hayır, Freya. Ha-

rald'ın bu bilgiyi nasıl öğrendiği hakkında hiçbir fikrim yok ama benden öğrenmedi. Yemin ederim!"

"Yalan," diye tısladım. "Bunca zamandır Harald'la komplo kuran sendin. Başta Bjorn'den kurtulmak içindi, şimdiyse benden çünkü sandığının aksine savaşmayı miden kaldırmıyor. Bjorn ve ben hayattayız ama annem öldü! *Senin* yüzünden!"

Kılıcımı kaldırdım. Kafasını omuzlarından ayıracak bir darbe indirmeye hazırlanırken kılıcım elimden düştü ve yüzüm bir sıcaklık dalgasıyla ısındı.

Neredeyse düşecek şekilde tökezledim. Dengemi yeniden sağladığımda Bjorn'ün kapının hemen önünde, yorgun atının üzerinde durduğunu gördüm. Beni intikamımdan mahrum bıraktığı için hiddetle bağırarak kılıcımı kaptım. Baltasından aldığı darbenin etkisiyle metalin eğrildiğini görünce içimi öfke ve keder doldurdu. Harap olmuştu, yine de yeterince işe yarardı.

Ylva çığlık attı. Tam kılıcımı kalbine saplamak üzereyken, biri yan taraftan bana çarpınca çamura yuvarlandım. Sayamayacağım kadar çok el beni yere sabitledi, bağırışlar kulaklarımı doldurdu.

"Neler oluyor?" diye kükredi Snorri.

Ağzıma dolan çamur ve at bokuyla boğuluyordum. "O bir hain!"

Beni ayağa kaldıran eller sayesinde öksürüp tükürerek pisliği ağzımdan temizlemeye çalıştım.

"Bana Freya'nın odasında tanrılardan rehberlik istediğini söylemiştin." Snorri parmağını Ylva'ya doğru kaldırdı. "Oysa az önce at sırtında kapıdan içeri girdi."

"Annesini görmeye ihtiyacı vardı." Ylva, Ragnar'ın yardımıyla ayağa kalktı. "Hlin hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek istiyordu, bu yüzden..."

"Harald'a nerede olduğumuzu söyledi," diye bağırdım. "Annem bu yüzden öldü!"

"Ben öyle bir şey yapmadım!"

Tek görebildiğim kırmızıydı çünkü şimdi bile inkâr ediyordu. "O zaman kimdi, Ylva? Aramızda bir hain olduğunu biliyoruz. Fjalltindr'de de yanımızda olan, Snorri'nin Halsar'daki planlarına ihanet eden ve annemi görmeye gittiğimi bilen biri. Her üçünün de cevabı *sensin*. Büyüsü ve bilgisi olan tek kişi sensin!"

"Ben değildim!" diye çığlık attı Ylva. Bana saldırmasını engelleyen tek şey, Ragnar'ın tutuşuydu. "Bodil, Halsar'da sözlerimin doğruluğuna kefil oldu!"

"O zaman o da yalan söyledi!"

"Yeter!" Snorri aramıza girdi. "İkinizi özel olarak dinleyeceğim, pazardaki iki balıkçı kadın gibi çığlık attığınızı duymak istemiyorum!"

"Çünkü o bir balıkçı karısı!"

Beni tutan adamlardan kurtulmaya çalıştım ve başaramayınca ona tükürdüm.

"Onları büyük salona getirin," diye tersledi Snorri. Ardından hâlâ kapıda duran Bjorn'e baktı. "Sen de geleceksin, anlaşılan suç ortağısın."

Adamlar beni çamurlu sokaklardan sürükleyerek büyük salona soktu ve bir banka oturttu. Ragnar ise Ylva'ya bir kraliçe gibi eşlik etti, en uzak köşeye oturmasına yardımcı olduktan sonra salondan ayrıldı. Snorri aramızda duruyor, Bjorn ifadesiz bir yüzle başka bir masada oturuyordu. Beklenmedik bir şekilde Snorri ilk olarak ona döndü. "Kalkan kızımı neden aptalca bir iş için kalemden çıkardığını açıkla, evlat."

Bjorn bir omzunu kaldırdı. "Hlin hakkında daha fazla şey öğrenmek için annesini görmek istedi. Ylva böyle bir görüşmenin gerçekleşmesine izin vermeyeceğin konusunda hemfikir oldu ve Freya'nın herkesten habersiz Grindill'den ayrılmasını sağladı. Annesinin çiftliğinden henüz ayrılmıştık ki, Freya'nın

orada olacağı bilgisini alan Skade bir gemi dolusu adamla geldi. Freya'nın annesini öldürdü ve gitti."

Snorri çenesini ileri geri oynattı, yavaşça Ylva'ya dönüp gözlerini ona dikti. En sonunda gerçeği görüyor olması içimde bir heyecan dalgası yaratmıştı.

Ylva banktan kayarak dizlerinin üzerine çöktü ve başını iki yana salladı. "Sana ihanet etmedim, sevgilim. Sadık olduğumu biliyorsun. Her şeyde sana sadık kaldım."

Snorri'nin gözleri bana döndü. "Suçlamalarını gerekçelendir."

"Fjalltindr'deyken, Ylva ve Bjorn'ün uzun süredir ortalıkta olmamasından endişelendiğimde yardım bulmak için odadan ayrıldım," diye anlatmaya başladım. "Harald'ın Tanrılar Salonu'nda biriyle konuştuğunu, kadının çocuğunu korumak için komplo kurduğunu gördüm. Harald, senin konuştuğu kişiye güvendiğine inanıyordu. Sonra başlıklı bir kadın salonumuza girmeye çalıştı ama rünler tarafından engellendi."

"Neden kendi yaptığım korumalar tarafından engelleneyim ki?" diye tersledi Ylva. "Ayrıca ben Bodil'le birlikteydim. Sen de biliyorsun!"

Snorri onu duymazdan gelerek devam etmem için eliyle işaret etti.

"Halsar'da hayalet beni ormana götürdüğünde, ağaca senin konuşma görüntülerini içeren rünleri kazıyan da başlıklı bir kadındı."

"Ben değildim! Bu küçük sürtük beni ilk kez suçladığında Bodil sözlerimin doğruluğuna kefil oldu," diye bağırdı Ylva.

"Bodil öldü ve ona bir daha soramayız," dedi Snorri. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, karısına bakmayı reddediyordu.

"O zaman Steinunn'ı getir," diye önerdim. "Onun şarkıları sadece gerçeği gösterir."

"Dün gece gitti."

Sinirden ellerim yumruk olmuştu. "Bjorn ve benim, annemi ziyaret etmek istediğimizi bilen tek kişi Ylva'ydı." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Sadece o biliyordu, annem onun yaptıkları yüzünden öldü. İntikam istiyorum."

Sessizlik uzasa da daha fazla konuşmaya cesaret edemedim. Nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

En sonunda, "Seni yargılamadan mahkûm etmeyeceğim," dedi Snorri. Ellerinin yumruk olduğunu, şiddet arzusu pamuk ipliğine bağlıymış gibi titrediğini gördüm. "Ama Freya'nın suçlamalarının inandırıcı olduğunu bil."

Ylva'nın yüzü düştü. "Sevgilim, biliyorsun..."

Yalvarışları bir borazan sesiyle kesilirken telaşa düştüm. Özellikle de tekrar çaldığında paniğim büyüdü.

Bir uyarıydı.

Saniyeler sonra Snorri'nin savaşçılarından biri kapıdan içeri daldı. "Nordeland kuvvetleri Torne'a indi," diye haykırdı. "Onlarca ve düzinelerce gemi. Kalkan kızını onlara vermemizi talep ediyorlar."

Midem altüst oldu çünkü bu anın geleceğini biliyorduk ama bu kadar erken olacağına kimsenin inandığını sanmıyordum.

Ylva bir elini ağzına bastırdı. "Kaçmamız gerek!"

"Planın bu muydu?" diye bağırdı Snorri. "Halsar'ı yeniden inşa etme arzun, en büyük düşmanımla ittifak kuracak kadar güçlü müydü?"

"Ben sana ihanet etmedim," diye hıçkırdı Ylva. "Tanrılar üzerine yemin ederim ki sana sadığım. Halkımızı korumalıyız, Snorri. Müttefiklerimiz henüz gelmedi, bu yüzden Harald'a karşı durma umudumuz yok. Geri çekilmeliyiz!"

"Bu kaleyi ilk tehditte vazgeçmek için kanla kazanmadım!" diye hırladı Snorri. Hemen savaşçıya döndü. "Torne'u terk edin! Tüm adamları kaleye çekin ve hazır olun."

Bir gök gürültüsü havayı ikiye bölerken yer titredi. Dışarıdaki insanlar çığlık attı.

"Tora onunla birlikte," dedi Bjorn. "Kesinlikle Skade de yanında olacak. Ylva haklı, bu kazanabileceğin bir savaş değil. Kaçmamız gerek."

Snorri saldırarak yumruğunu Bjorn'ün çenesine çarptı, oğlunun bir adım geriye sendelemesine neden oldu. "Valhalla'daki yerini böyle mi kazanacağını sanıyorsun, evlat? Korkaklık ederek mi? Bir savaştan kaçarak mı?"

Eller yumruk halini alırken, "Kaybedilecek bir savaşın farkında olmak korkaklık değildir," diye karşılık verdi Bjorn. "Odin yenilgiye doğru koşanlardansa, zafer kazanabilmek için savaşlarını seçmeyi bilen adamları masasına oturtmayı tercih eder!"

"Freya'nın büyüklüğünü gören Yüce Baba'nın ta kendisiydi!" diye bağırdı Snorri. Onun hararetli çıkışı ve bağnazlığı karşısında irkildim ama Bjorn babası bağırırken yerinde durdu. "Annene, Freya'nın bana neler kazandıracağını söyleyen Odin'di. Sen ise annenin, Freya için öngördüğü kaderle her fırsatta savaşıyorsun. Fark etmediğimi mi sanıyorsun? Oğlumun adımlarını hırsları yerine, korkularının yönlendirmesine izin vermesinin aklıma takılmadığını mı sanıyorsun?"

"Korkunun bununla hiçbir ilgisi yok." Bjorn bağırınca gözlerindeki öfke karşısında gerildim. Öfkenin altında kaynayan nefreti daha önce onda hiç görmemiştim. "Sadece Freya'nın kaderini senin kontrol ettiğine inanmıyorum!"

Snorri'nin yüzündeki renk solarken hızlı bir hareketle kılıcını çekti ve ucunu Bjorn'ün boğazına dayadı. Ben de silahımı çektim ama Bjorn'ün teninden bir damla kan aktığını gördüğüm anda donakaldım. Yapacağım herhangi bir hareketin onu öldürebileceğini anlamıştım.

"Neden?" diye sordu Snorri dişlerinin arasından. "Onun kaderini kontrol edenin *sen* olman gerektiğini mi düşünüyorsun?" Bjorn'ün cevap vermesine fırsat bırakmadan ekledi. "Kör ol-

duğumu mu sanıyorsun? Şehveti gördüğümde tanımayacağımı mı sanıyorsun? *Karıma* göz dikmene sessiz kaldım çünkü sadık olduğuna inanıyordum. Şimdi görüyorum ki, *karımın* kaderini gerçekleştirmesinden çok şehvetini tatmin etmeyi önemsiyorsun."

Ellerim buza dönüşmüştü. Göz ucuyla Ylva'nın dişlerini sıkıp başını iki yana salladığını gördüm, duyduklarımın onun için de yeni bir haber olmadığı belliydi. Kimseyi kandırmamıştık ve bu savaştan sağ çıkarsak, yaptıklarımızın sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktık.

Bjorn cevap vermedi çünkü çoktan harekete geçmişti. Bir anda babasının kılıcını boğazından uzaklaştırdı, elindeki baltası alevlendi ve Snorri'yi odanın diğer ucuna doğru geri geri yürüttü. "Sırf *kendi arzularımı* tatmin etmemek üzerine yemin ettiğim için hayatta olduğunu bil," diye hırladı. "Ama tanrıların seni cezasız bırakacağını sanma, senin gibi adamlar için ölümden çok daha kötü kaderler var."

"Boş tehditler." Snorri yere tükürdü. "Ya beni şimdi öldür ya da gözümün önünden kaybol çünkü bir korkağa oğlum demeyeceğim."

Kalbim parçalandı çünkü bunu ben yapmıştım. Bjorn'ün hayatını mahvetmiş, onu ailesinden koparmış ve itibarını zedelemiştim. Bunları sırf benim olamayacak bir şeyi istediğim için yapmıştım. *Snorri'yi öldür ve istediğin her şeye sahip ol.* Kafamın içindeki karanlık sesin fısıltısıyla, kılıcımın kabzasını daha sıkı tuttum.

Dişlerimi sıkıp kendimi kılıcı çekmeye, Bjorn'ün yapmayacağı ya da yapamayacağı şeyi yapmak için zorlamaya çalıştım ama elim itaat etmedi.

Snorri güldü. "Yemin ettin, Freya. Bu yüzden hem kaderim hem de hayatım senden korunuyor gibi görünüyor."

Gök gürledi, ses bu sefer daha yakından gelmişti. Ylva göz-

yaşlarını silerken sertçe konuştu. "Yeter. Bunun için zamanımız yok. Ya Harald'la savaşmaya hazırlanmalıyız ya da fırsatımız varken kaçmalıyız."

"Senin için savaşmayacağım." Kelimeler ağzımdan düşünmeden çıkmıştı. "Ben gidiyorum, böylece bir savaş olması için hiçbir neden kalmayacak. Hepiniz kendinizi beni avlamaya adayın ama ne sizin için ne de başkası için savaşacağımı bilin." Bjorn'e baktım ve beni başıyla onaylayarak koluma uzandı. "Biz gidiyoruz."

Snorri hiçbir şey söylemeden sadece odadan çıkışımızı izledi.

Dışarı çıktığımızda, "Hızlı at sürmemiz gerekecek," dedi Bjorn. "Skaland'den, tanrılarımızın egemenliğinden çıkıp onların gücünün olmadığı bir yere gitmeliyiz."

Başımla onaylarken ağabeyimi dizlerinin üzerinde, Ragnar'ı da arkasında boğazına bıçak dayamış halde görünce adımlarım donakaldı.

"Freya!" Beni görünce Geir'in gözleri büyüdü. "Onu aldılar. Sen geri döndüğünde Ingrid'i aldılar. Nerede olduğunu bilmiyorum!"

Yavaşça arkamı döndüğümde Snorri'nin kollarını göğsünde kavuşturduğunu gördüm. "Riskler her zaman olduğuyla aynı, Freya. O kapıdan sevgilinle çıkabilirsin ama ailenin hayaletleri hayatın boyunca peşini bırakmayacak."

Bütün bedenimden bir ürperti geçti. "Senden *nefret* ediyorum! Tanrıların seni nasıl Skaland'in kralı olarak gördüğü benim için tam bir muamma çünkü sen kimsenin isteyerek önünde diz çökmeyeceği bir canavarsın!"

Snorri alayla homurdandı. "Burası Skaland, kızım. *İsteğin* ne önemi var? Halkımız çelik ve korkuyla hükmediyor. İnsanlar, bu gücün düşmanlarına karşı kullanılacağını bildikleri için yemin ediyorlar. *Canavarların* onları güvende tutacağını bili-

yorlar. Bütün gücüne rağmen sen dürtü ve duygularla yönetilen bir kız çocuğusun, Freya. Tanrılar beni seçti çünkü kontrol edilmeye ihtiyacın var. Bir silah gibi kullanılmalısın ama kaos tohumları ekmene izin verilmemeli. Görünüşe göre, mantıklı düşünmek için daha fazla kanıta ihtiyacın var."

"Blöfüne meydan oku," dedi Bjorn fısıldayarak. "Eğer onları öldürürse, artık senin üzerinde bir kozu kalmayacak. Bunu yapmayacaktır."

Bunu Geir ve Ingrid seçti, diye fısıldadı zihnimin derinliklerinden gelen ses. *Bu kaderi hak ettiler. Neden onları korumak için kendi kaderini feda edesin?*

Bu sözleri fısıldayanın bir parçam olduğunu bilsem de onu susturmak için başımı sertçe iki yana salladım. Kalmanın bir bedeli olacaktı. Ayrılmanın da bir bedeli olacaktı. Ne yapacağımı bilmediğim için kararsızlık bedenimi sarsıyor, beni parçalamakla tehdit ediyordu. İleriye giden bir yol göremiyordum. Bu yüzden geriye, kapıya doğru bir adım attım.

Panik dolu gözlerle, "Freya," diye yalvardı Geir. "Lütfen! Ingrid... hamile!"

Donup kaldım.

Gözyaşları yanaklarından süzülürken, "Ben senin korumanı hak etmiyor olabilirim," dedi ağabeyim. "Ama bebek hak ediyor. Lütfen kendi kanından ve canından vazgeçme."

Kardeşimin kötü özellikleri olsa da düzenbazlık bunlardan biri değildi. Onlara çocuk bahşedilmesi için dua etmiştim ama her zaman olduğu gibi tanrılar önce verir, sonra bir nefeste alırdı.

"Freya, eğer gideceksek şimdi gitmeliyiz," dedi Bjorn. "Nordelandliler gelmek üzere!"

Ne yapacağımı bilemiyordum. Benimkiyle iç içe geçmiş tüm kaderlerin ağırlığı üzerime çökmüştü.

Kim olduğunu hatırla.

"Kalacağım." Kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Savaşacağım."

"Bu senin kaderin," dedi Snorri. Ardından savaşçılarına bağırdı. "Surlara!"

Uzunca bir süre çamura baksam da başımı kaldırıp gözlerimi Bjorn'ünkilere kenetledim. "Fırsatın varken gitmelisin."

Bjorn hafifçe eğildi, bir eliyle yüzümü kavrayarak beni öptü. "Asla. İster hayatta ister Valhalla'nın kapılarından geçerken olsun fark etmez, senin yanında olacağım. Yemin ederim."

Surların tepesindekiler, "Buradalar!" diye bağırdı. Midem kasılmıştı çünkü kalıp savaşmayı kabul ettiğim halde kazanmanın bir yolunu göremiyordum.

"Surlara! Surlara!"

Halkımın sesindeki acelecilik ve korku damarlarıma bir elektrik akımı gönderince, hızla koşup surlara tırmandım. Gördüğüm manzara nefesimi kesti.

Nordeland orduları kapıların önünde uzanıyor, kaleyi hızla kuşatıyordu. Kalın deriden zırhlar giymiş savaşçılar baştan aşağı silahlanmıştı ve kalkanlarını hazır tutuyorlardı. Önlerinde tanıdık bir figür duruyordu.

Kral Harald'ın bir yanında Skade, diğer yanında Tora vardı. Kadın hırpalanıp yara bere içinde kalmış, başının sol tarafındaki saçları yanmıştı. Yaralarını görünce içimi mide bulandırıcı bir şüphe kapladı. Snorri'nin savaşçıları, Bodil'i öldüren Thor'un çocuğunun cesedini bulamamış ve patlamada kül olduğunu düşünmüşlerdi. Ancak Tora'nın yanıkları bana öfkemi körükleyen başka bir hikâye anlatıyordu. "Harald, Gnut'la müttefikti," diye mırıldandım.

Snorri küfredip surların üzerinden tükürdü. Aynı bağlantıyı o da kurmuş gibi görünüyordu.

Snorri'nin okçularının menzilinden uzak duran Harald'ın gözleri benimkilere kilitlendi. Kemerinden yavaşça beyaz bir kumaş çıkarıp büyük bir korkusuzlukla, kaleyi çevreleyen derin siperlere yaklaştı.

Yukarı doğru, "Bu şartlar altında tekrar karşılaşmak ne yazık, Freya," diye bağırdı. Rüzgâr altın sarısı saçlarını savuruyordu. "Ama krallığımın iyiliği için, bu yolda devam etmene seyirci kalamazdım. Teslim olursan, ordumu alıp gemilerimize binerek Nordeland'e döneceğime dair sana söz veriyorum."

"Peki buna neden inanayım?" Aynı şekilde bağırarak karşılık verdim. "Topraklarımıza koca bir ordu getiren sensin, düşmanlarımızla ittifak kuran sensin. Tehditler savuran sensin!"

"Başka ne seçeneğim vardı?" Göğsü bir iç çekişle inip kalktı. "Saga'nın gördüğü geleceği -oğluna bildirdiği geleceği- savaştan başka yollarla engellemeyi umuyordum ama dileklerim gerçekleşmedi. *Kral Snorri*'nin rehberliğinde topraklarıma ölüm getirmene izin veremem, bu yüzden buradayım."

"Saga'nın gördüğü bu değildi!" diye kükredi Snorri. "Bu yüzden onu öldürdün!"

"İkimiz de Saga'nın kapısına şiddeti getirenin ben olmadığımı biliyoruz." Harald'ın cevabıyla yanımdaki Bjorn hafifçe hareketlendi. "Bu, Nordeland'e savaş açma niyetini aklamak için kullandığın bir yalan."

Snorri ahşap korkuluklara doğru hamle yaptı. Görünüşe göre, Harald'la teke tek dövüşmek için kendini fırlatmaya hazırdı. "Yalancı! Saga'yı öldürdün ve oğlumu çaldın!"

Hangi adamın doğruyu söylediğini ve hangi adamın ordusu için gösteri yapan bir yalancı olduğunu kesin olarak bilen tek kişiye, Bjorn'e yandan bakma riskini göze aldım. O ise gözlerini ileri dikmişti, elleriyle korkulukları sıkıca kavramıştı.

Topukları üzerinde sallanarak, "Burada durup bütün gün birbirimizi suçlayabiliriz," dedi Harald. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Fjalltindr'deyken Freya'yı, Nordeland'e saldırmak için kullanmayı planladığını kendi ağzınla söyledin. Bunun olmasına izin veremem. Bu yüzden ya onu bana verirsin ya da onun için şimdi, burada savaşırız ve tanrıların kazananı seçmesine izin veririz."

"Tanrılar benim zaferimi çoktan öngördü," diye bağırdı

Snorri. "Tabii kanıta ihtiyacın varsa onu alacaksın." Yandan baktığında gözleri benimkilerle buluştu. "Kalkan duvarı."

Parmaklarım uyuşmuştu. Gözlerimi Harald'ın yanına daha da yaklaşan Tora'ya diktiğimde midem düğümlendi. Onunla yaptığım son savaşın anıları zihnimi doldurdu. Yıldırımlarının ete ve toprağa saplanıp her ikisini de paramparça ettiğine dair anılar gözümde canlandı. Bodil'in göğsünde nasıl patladığını hatırladım. Bir yıldırımı geri püskürterek onu durdurmayı başarmıştım ama böyle bir başarıyı tekrar elde etme şansım neydi?

Kılıcını kalkanına vurup, "Kalkan duvarı!" diye bağırdı Snorri.

"Kalkan duvarı!" Etrafımızdaki savaşçılar da bu nakaratı benimseyip silahlarını kalkanlarına vurmaya başladılar. Ses gitgide yükseliyor, artık kendi düşüncelerimi bile zar zor duyabiliyordum.

Kalkan duvarı.

Bükülmüş kılıcımı kınına sokarak ellerimi korkulukların üzerine koydum ve Tora'nın havaya kaldırdığı avuçlarının arasında şimşeklerin çakmasını izledim. "Hlin," diye fısıldadım. "Koru bizi."

Büyü içimde dalgalandı, parmaklarımdan çıkıp surlara aktı. Kaleyi parlayan bir ışıkla çevreleyene kadar kör edici hızla sağa sola yayıldı.

"Hâlâ çok geç değil, Freya," diye bağırdı Harald. "Bugün kimsenin ölmesine gerek yok. Tek gereken kaderini değiştirmeye karar vermen."

Başımı arkamı görecek kadar çevirdim. Geir hâlâ dizlerinin üzerindeydi, Ragnar'ın kılıcı boğazındaydı. Ingrid... çocuk... Harald'la savaşmaya çalışmazsam, bebeği elinde tutan kişinin onu sırf inat uğruna öldüreceğine tamamen inanıyordum.

Bundan kurtulmanın bir yolu yoktu. Ölümle sonuçlanmayacak hiçbir seçenek yoktu. "Bjorn..." Sözümü yarıda kestim çünkü ona ne yapmam gerektiğini soramazdım. Benim taşı-

mam gereken bu yükü onun omuzlarına yükleyemezdim. Ona sadece gerçeği sorabilirdim. "Onu hangisi öldürdü?"

Yutkunurken âdemelması yukarı aşağı hareket etti. "İkisi de öldürmedi, Freya."

"Ama ona zarar veren adamdan intikam almak istediğini söylemiştin?" Ona baktım. "Harald'dan?"

Gözle görülür bir çabayla kendini gözlerimin içine bakmaya zorladı. "İstiyorum ama onu ikisi de öldürmedi."

Farkındalıkla birlikte içim ürperdi. Bjorn'ün omzunda, Tyr'in alevini ilk çağırdığı seferden ve bir kulübeyi ateşe verdiği zamandan kalma bir yara izi vardı. Saga diri diri *yanmıştı*.

"İntikamım bana ait, Ateşten Doğan," dedi Bjorn. "Seçimlerini buna göre yapma."

Bunu bilmek işleri daha da zorlaştırdığı için dişlerimi sıktım. Doğru bir yol bulmayı istiyordum çünkü o zaman ne olursa olsun, pişmanlık duymadan yürüyebilirdim. Ancak bu sonsuza dek mahrum kalacağım bir kader gibi görünüyordu.

Korku dolu mırıltılar gözlerimi tekrar önümdeki orduya çevirmeme neden oldu. Torne halkı, Harald'ın adamları tarafından Tora ile büyümün parlayan duvarı arasında duracak şekilde ileri itildiler. Bazıları donup kalmıştı. Birçoğu kapıya doğru koşuyor, içeri alınmak için yalvarıyordu. Snorri başını hafifçe iki yana salladı. "Hareket etmeyin."

"Bu işi barışçıl bir şekilde bitirmek için son şansınız," dedi Harald bağırarak. "Kalkanını indirip teslim ol, Freya. Kimse ölmeden bu işi bitir."

"Bu bir kandırmaca," diye hırladı Snorri. "Gardını indirdiğin anda seni alacak, ardından hepimizi katledecek."

"Yemin ederim aşağı inersen ordum bu kıyıları terk edecek, Freya!" Harald kazık dolu hendeklerin üzerindeki köprüde yürüyüp büyüme dokunacak kadar yakında durdu. Okçulardan herhangi birinin ateş edebileceği kadar yakındı. Sadece elinde beyaz kumaşı tuttuğu için onurları, savaşçıların elini kolunu bağlıyordu. Belki de asıl tehdit ulaşılmayacak bir yerde, avuç-

larının arasında şimşekler çakarak durduğu için kimse Harald'a saldırmıyordu. "Aşağı in. Bugün savaşa gerek yok."

Titredim. Şakaklarımdaki saçlar terden ıslanmasına rağmen üşüyordum. Cevap neydi? Doğru yol neydi? Ne yapmalıydım? Anneme sırtımı dönmek ölümüne yol açmıştı. Aynı şeyi Geir ve Ingrid'e yapabilir miydim?

Hayır.

Ancak bunu yapmazsam, kapılardan içeri girmek için çığlık atan ve büyümün koruması için haykıran tüm masumlar tıpkı Bodil gibi Tora'nın yıldırımıyla ölecekti. Peki onlardan sonra kaç kişi daha yenik düşecekti? Yorgunluk beni tüketene kadar bu duvarları daha ne kadar koruyabilirdim? Yorulduğum anda Tora surları patlatıp her şeyi bitirecekti.

Denemek zorundasın. Olduğun kişi bu.

Başımı sertçe iki yana sallayıp bağırdım. "Ben Skalandliyim. Nordeland'e teslim olmadan önce savaşarak öleceğim!"

Halkımdan bir tezahürat yükseldi ama Harald sadece iğrenerek başını iki yana salladı.

Geri çekilirken, "Eğer bu insanları öldürmeyi seçersen, onların kanı senin ellerinde olacak," diye bağırdım.

Kral Harald cevap vermedi. Sadece Tora'nın yanından geçtiğinde bir kez başıyla işaret verdi ve hafifçe yamacın aşağısına geri çekilen ordusuna katıldı.

Thor'un çocuğu, avuçlarından şimşek patlamadan bir an önce gözlerimin içine baktı. Fakat gücünü aşağıdaki insanlara değil, benim büyüme yöneltti. Kalkanıma çarpan yıldırım geri teperek her yöne saçılan bir düzine çentikli yaya dönüştü. Gök gürültüsünün çatırtısı kulak zarlarımı yırtsa da yukarı doğru yükselen çığlıkları duymamı engellemeye yetmedi.

Aşağıya baktığımda Tora'nın şimşeklerini savuşturan büyümün, insanları da fırlattığını gördüm. Duvardan birkaç adım ileride sırtüstü yatıyorlardı. Ayağa kalkıp tekrar kapıya doğru koştular ve sığınmak için çığlık attılar.

Tora ellerini kaldırarak kalkanıma doğru bir yıldırım daha

attı. Sivil halk bu kez daha büyük bir şiddetle geriye doğru fırladı. Sağa sola savrulan bedenlerden bazıları siperlerdeki kazıkların üzerine düşünce dudaklarımdan bir inilti döküldü. Gök gürültüsü kısa süreli bir merhametti çünkü durduğu anda acı ve korku çığlıkları boşluğu dolduruyordu.

"Dokunmayın," diye bağırdım onlara. "Surlara dokunmayın! Eğilin!"

Bazıları dinleyip duvarlardan uzaklaşırken, duymayan ya da anlayamayacak kadar dehşete kapılan diğerleri tekrar kapıya ulaşmaya çalıştı.

Şimşek çaktı, büyümden sekerek yay şeklinde etrafa saçıldı. Korktuğum gibi, uzaklaşanlardan bazılarına çarptı. Yere yığıldılar, vücutlarından dumanlar yükseliyordu. Çığlık çığlığa bağırdım çünkü onlar için kaçış yoktu, onları korumanın hiçbir yolu yoktu. Şimşekler büyümün karşısında paramparça oluyor, patlayan parçaları kurbanlarını buluyordu.

Kömürleşmiş et kokusu burnuma dolarken, "Dur!" diye haykırdım. "Lütfen!"

Tora durmadı. Snorri'nin okçularının onu indirmeye yönelik umutsuz girişimlerinin uzağında durdu ve büyüsü benimkinde kırılırken kayıtsızca izledi.

Bjorn'ün sözleri kafamda yankılandı. *Bana kalkan kızının Skaland'i birleştireceğini ama ardında on binlerce ölü bırakacağını söyledi. Yeryüzünde bir veba gibi dolaşıp dostu dosta, kardeşi kardeşe düşüreceğini ve herkesin senden korkacağını söyledi.*

Bjorn'ün annesi korkularında haklıydı. Korkularını oğluna aşılamakta haklıydı çünkü önümde Odin'in ona gösterdiği gelecek vardı. Benim yüzümden ölen ve ölmek üzere olan Skalandliler, bana sahip olmak isteyen güçlü adamlar yüzünden ya ölmüşlerdi ya da ölüyorlardı. Beni kullanmak isteyenler yüzünden ölüyorlardı, üstelik bunu durdurmak için izleyebileceğim hiçbir yol yoktu.

Bir tanesi hariç...

Tora'nın şimşeği çaktığı anda büyümü duvardan çektim. Gözümün ucuyla Bjorn'ün bana doğru uzandığını gördüm ama ilk defa ondan daha hızlıydım.

Bedenimi duvarın kenarına doğru savurarak zıpladım.

Yer beni karşılamak için hızla yaklaştı, topuklarım omurgamı sarsacak kadar sertçe yere çarptı. Hızla yuvarlanmaya başladım. Siperin içine doğru dalıp cesetlere ve kazıklara çarparken dişlerimi sıktım. Vücudum acıyla çığlık atsa da aldırmadan zar zor ayağa kalktım.

"Freya!"

Bjorn'ün bağırışını duydum ama arkama bakmadım. Sadece ayağa kalkarak koşmaya başladım.

Tora şok içinde arkasına doğru dönüp Harald'a baktı. "Yakala onu," diye bağırdı kral.

Benden uzun boylu olan kadın koşmaya başlasa bile ben avantajlıydım.

Bunu yapabilirsin, dedim kendime. Gözlerim nehrin uçurumdan döküldüğü yere sabitlenmişti, attığım her adımda şelalenin gürültüsü daha da artıyordu. *Buna bir son verebilirsin.*

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor, korku göğsümün sıkışmasına neden oluyordu. *Eğer uğruna savaşacakları bir şey yoksa dururlar. Başka kimsenin ölmesine gerek yok.*

"Freya!"

Bjorn beni kovalıyor, durdurmaya çalışıyordu. Fakat ona izin veremezdim.

Affet beni.

Nehre ulaşıp kıyıdan aşağı koşarken yan tarafıma bir sancı saplandı. Şelale önümde belirmiş, kayalar sisten kayganlaşmıştı.

Saga bir gelecek görmüş olabilirdi ancak benim bir kaderim yoktu. Kaderimin gidişatını değiştirebilir, bunu yaparken birçok kişinin kaderini etkileyebilirdim. Onları balta ve kılıca yenik düşmekten kurtarabilirdim.

Elimi kılıcımın kabzasına sarıp, "Cesur ol," diye fısıldadım.

Fedakârlığımın bana Valhalla'da bir yer kazandıracağını umarak atlamaya hazırlandığımda, şelalenin dibindeki kayaların sonumu çabuk getireceğini biliyordum.

Hayalet önümde belirdi.

Kıvılcımlar ve dumanlar yükselen elini kaldırdığında aniden durdum. O anda bir el beni bileğimden yakaladı ve uçurumun kenarından çekip aldı.

Tora'ya yakalandığımdan emin olarak çığlık attım. Başarısız olduğumdan emindim ama sürüklendiğim göğüs Bjorn'ünkiydi. "Sen nereye ben de oraya," diyerek beni şelaleden yukarı çekti. "Ben yanında olmadan Valhalla'ya gitmene izin vermiyorum."

Elinden kurtulmaya çalışırken, "Tek yolu bu," diye yalvardım. "Kaderimi değiştirmem gerek. Halkımı kurtarmam gerek."

"Kurtaracaksın." Diğer elinde beliren baltasıyla beni nehrin iyice yukarısına doğru çekiyordu. Gözleri peşimizden gelen Tora'nın üzerindeydi ve yüzünde temkinli bir ifade vardı. Snorri'nin savaşçıları arkamızdaki kapılardan akın ederken Harald'ın adamları hızla yaklaşıyordu. Yakında savaş başlayacaktı.

Çabalarım boşa gidecekti.

"Bunun nasıl işe yarayacağını düşünüyorsun, Bjorn?" diye bağırdı Tora. "Onunla öylece kaçabileceğini mi sanıyorsun? Bin kilometre içindeki her kral ve jarl peşine düşecek. Bu asla bitmeyecek. *Asla*."

"O zaman bu işi şimdi burada, elimizdeki silahlarla bitirelim," dedi Bjorn. İki hızlı adım atarak baltasını savurdu.

Alev alev yanan silah ona doğru savrulurken Tora'nın gözleri kocaman açıldı. Ne bir kalkanı ne de baltayı engelleyecek bir şeyi vardı. Sadece büyüsünü kullanabilirdi.

Ellerinden şimşekler çakıp baltaya doğru fırladı.

Ancak Bjorn belimden tutarak beni geriye doğru çektiğinde baltası ortadan kaybolmuştu. Durduğumuz yere düşen yıldırımı sadece bir an için görebildim, suyun içine dalmadan önce

bir gök gürültüsüyle birlikte toprak ve kayalar her yöne doğru patladı.

Akıntı beni bir o yana bir bu yana savuruyor, yüzeye çıkmak için tekmeler atıyordum. Nefes nefese Bjorn'ü ararken dalgalar yüzüme çarpıyor, onu göremedikçe damarlarım panikle doluyordu. "Bjorn!"

Ya başını çarptıysa?

Ya suyun altına sürüklendiyse?

"Bjorn!" Adını haykırsam da gök gürültüsü sesimi bastırıyordu. Bir an için Tora'nın yıldırımlarıyla kıyıdan bize saldırdığını düşündüm ama sonra bir şeyi fark ettim.

Şelale.

Nefesimi tutarak suyun içine daldım ve onu aramaya başladım. Her şey köpüklerle baloncuklardan ibaretti, parmaklarım deli gibi etrafıma uzansa bile hiçbir şey bulamıyordu. Yukarı çıkarak bir nefes daha aldım, tekrar denemeye hazırdım.

O anda omuzlarımdan bir el tuttu.

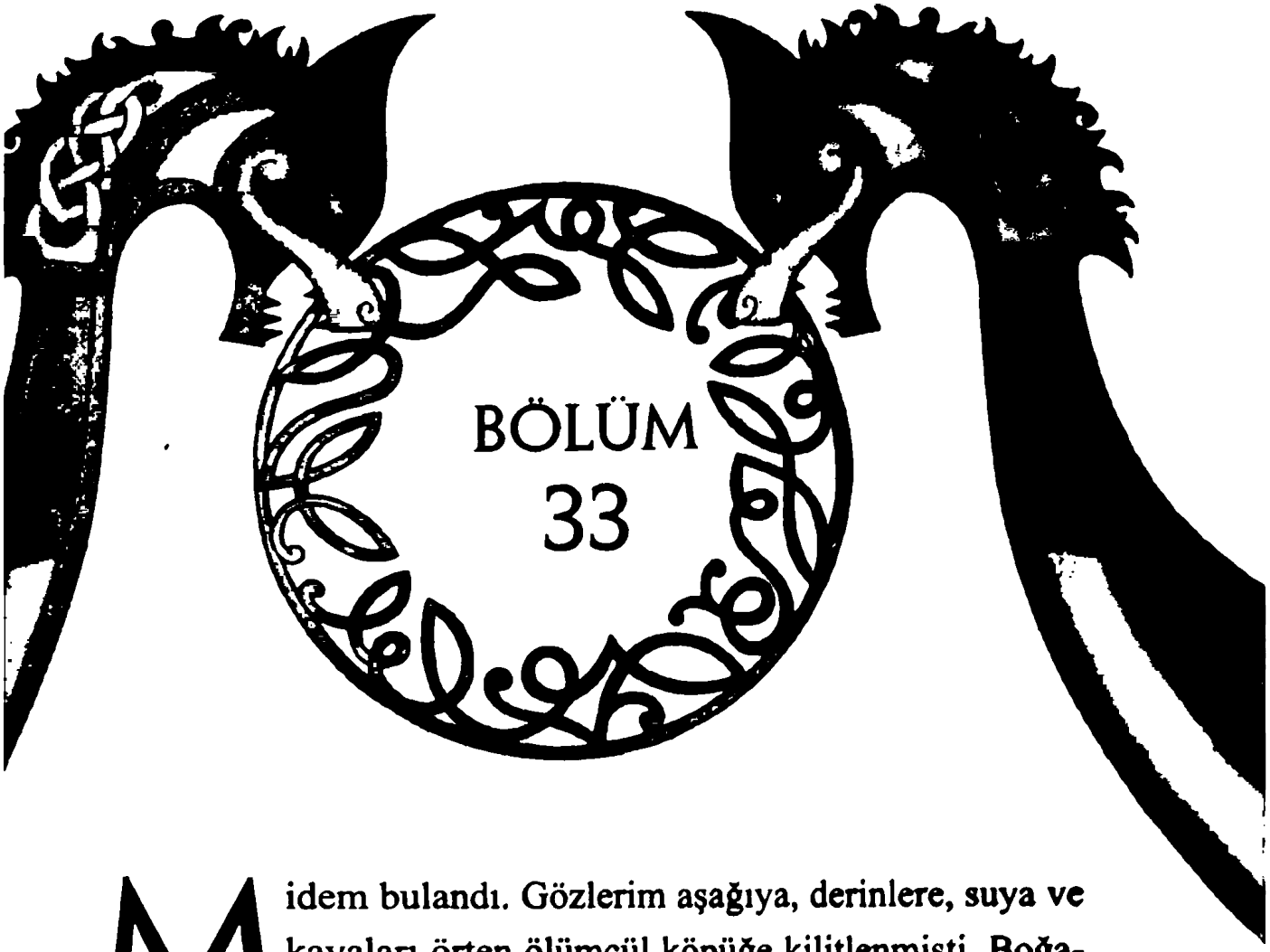
Şaşkınlıkla arkamı döndüğümde Bjorn'ü gördüm. Saçları ıslanıp yüzüne yapışmıştı ama onun dışında yara almamış görünüyordu.

"Kıyıya gitmeliyiz!" Bağırdım. "Şelaleden düşersek ölürüz!"

"Derin nefes al, Ateşten Doğan." Sırıtışı vahşiydi. "Seni koruması için Hlin'e güven."

"Ne?" Bizi nehrin ortasına doğru sürüklediğini, düşmemizi istediğini fark ederek çığlık attım.

Ardından düştük.

BÖLÜM 33

Midem bulandı. Gözlerim aşağıya, derinlere, suya ve kayaları örten ölümcül köpüğe kilitlenmişti. Boğazımdan bir çığlık yükselirken dudaklarımdan dökülen Hlin'in adıydı.

Büyü parmak uçlarımdan akarak önce Bjorn'ü sonra da kendi bedenimi gümüş bir ışıkla kapladı. Bir an sonra suya çarptık.

Hlin'in korumasına rağmen çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşaldı. Yukarı çıkar çıkmaz tekrar nehir yatağına çakıldık. Su bizi sürekli çalkantısı içinde esir ediyordu. Hangi yönün yukarısı olduğunu seçemeyecek hale gelene kadar bizi döndürüp durduğundan nefes alamıyordum.

Dirseklerim kayalara çarptığında suyun kaçınılmaz döngüsü yüzünden yukarı sürüklenmeyi bekledim. Ancak Bjorn beni sıkıca kavradı ve nehir yatağı boyunca çekti.

Nefes almam gerekiyordu.

Çaresizce, onun tutuşuna karşı koydum. Yüzeye çıkmam gerekiyordu. Şelalenin beni bir saniye sonra tekrar suyun altına

sürüklemesi anlamına gelse bile bir ağız dolusu havaya ihtiyacım vardı.

Bjorn kollarımı kaburgalarıma sabitleyip beni nehir tabanında sürüklemeye devam etti. Gözlerim kararmıştı, göğsümdeki acı sadece *hava, hava, hava* istiyordu.

Aniden yukarı çıkmaya başladım.

Bjorn beni su yüzeyine çıkardı ve nehir bizi aşağı doğru sürükleyip bir dönemeçten döndürürken derin, değerli bir nefes almaya çalıştım.

"Kıyıya git!" diye bağırdı Bjorn. "Yüz, Freya!"

Sertçe tekmeleyerek gözlerimi nehrin kenarından ayırmadan akıntıyla mücadele ettim. Kayalar bacaklarıma çarpıyor, tenimi zedeliyor ve sıyırıyordu. Acıyı görmezden gelip yüzdüm.

En sonunda öksürüp çırpınarak nehrin kıyısına süründüm, her yerim ağrıyordu. Sadece tekrar nefes alabildiğimde, elleriyle dizleri üzerinde nehrin yarısıyla birlikte sudan çıkmakta olan Bjorn'e doğru döndüm. "Sen aklını mı kaçırdın?"

Sırtüstü yuvarlandı. Gökyüzüne bakarken siyah saçları yüzüne yapışmıştı. "Bunu kendini uçurumdan atmaya çalışan kadın söylüyor."

Midem kasıldı. "Savaşı durdurmaya çalışıyordum. Savaşma nedenlerini ortadan kaldırmaya çalışıyordum."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," diye cevap verdi. "Ve yapıldı."

Bjorn bakışlarıma karşılık vermek için başını çevirdi. "Tora'nın yıldırımının bizi suya fırlattığını herkes gördü, Freya. Kimsenin hayatta kalamayacağı kadar yüksek bir şelaleden aşağıya düşüşümüzü izlediler. Öldüğümüzü düşünüyorlar." Yüzüne gergin bir sırıtış yayıldı. "Ama ölmedik."

Hayır, ölmemiştik.

Kollarımdan tutup beni üzerine çekti. Vücudunun sıcaklığı buz gibi nehirden sonra iyi gelmişti. O konuşmaya devam

ederken kendimi odaklanmaya zorladım. "*Herkes* öldüğümüzü düşünüyor, Freya. Kimse ölüleri ele geçirmek için savaşmaz. Skaland'i herhangi bir sonuç olmadan terk edebiliriz çünkü Snorri, Geir'i ya da Ingrid'i savaşta öldüğün için cezalandırmaz. Kimse peşimizden gelmeyecek. Nereye gideceğimizi, ne yapacağımızı seçebiliriz. Hiç kimse, hatta tanrılar bile bizi durduramaz çünkü bizim bir kaderimiz yok. Kendi kaderimizi kendimiz öreriz. Birlikte."

Birlikte.

Kalbim bir an tekleyip hızlanmaya başladı. Bu hayal bile edemeyeceğim bir gelecekti.

Aramızda kimse olmadan ve kimse bizi kontrol etmeden Bjorn'le bir hayat kurabilirdik. Başkaları bizi kendi amaçları için kullanmaya çalışmadan yaşayabilirdik. Bjorn gülümsedi, bir elini kaldırarak ıslak bir saç örgüsünü kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sana verebileceğim her şeye sahip olacaksın, Freya. Yemin ederim."

Yanaklarımdan süzülen iki damla gözyaşı göğsüne düştü. "Peki ya annenin intikamını almak ne olacak?"

Kendi annemin intikamı ne olacak?

Bakışlarından bir acı geçerken gözlerini sıkıca kapattı. Tekrar açtığında, "Hiçbir yemin senin hayatına değmez," diye başladı. "İntikamın en büyüğü bile senin mutluluğuna değmez. Geçmişin yanıp kül olmasına izin vereceğim, Freya. Çünkü sen benim bugünümsün. Geleceğimsin. Kaderimsin." Diğer elini de kaldırıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Seni seviyorum."

Ben de onu seviyordum.

Onu mantığa meydan okuyan bir şekilde seviyordum, kelimeler kalbimde yanan duyguyu ifade etmeye yetmiyordu. Dudaklarımdan bir hıçkırık koptu ve yüzümü boynuna gömüp onu içime çektim. O artık benimdi, bir daha asla ayrılmayacaktık.

"Gitmemiz gerek." Parmakları saçlarıma dolandı. "Nehir

kıyılarını aramak için savaşı bırakacaklar, şelalenin çalkantısından kaçtığımıza dair hiçbir iz bırakamayız."

Yüzümü silerek ayağa kalktım. Bjorn vücutlarımızın bıraktığı izleri gizlemek için çamura su atarken elimi tutmaya devam etti. Ardından beni kıyıdan aşağı doğru götürdü, ayaklarımız sığ suyu etrafa sıçratıyordu. Sadece bir kez arkama baktım ve dibinden sis yükselen devasa şelaleyi görünce midem kasıldı. İsteyerek suya atlamış, büyümün bizi kurtaracağına güvenmiş ve hayatta kalabilecek kadar güçlü olduğumuza inanmıştı.

Hepsi beni kurtarmak içindi.

Gözlerim otomatik olarak şelalenin ilerisine, uçurumun tepesinden yükselen dumana odaklandı. Ne şimşek çakıyor ne de gök gürlüyordu.

"Harald *senin* için geldi, Grindill'i almak için değil," dedi Bjorn. "Bizi aramak için savaşı bırakacaktır."

"Emin misin?"

"Evet. Onu iyi tanıdığımı unutma."

Omuzlarımdaki gerginlik azaldı. Bitmişti, bunu biz bitirmiştik.

"Bu taraftan," dedi nehre akan dar bir dereyi işaret ederek. "Akşam olmadan orada oluruz."

"Nerede?" Elimi onun elinin içinde hissetmekten zevk alarak sordum. Onu asla bırakmak istemiyordum.

Bjorn sadece gülümsedi. "Göreceksin."

Saatlerce akıntının tersine yürüdük, ayaklarımın üzerinden akan su bir banyo suyu sıcaklığına ulaşana kadar gitgide ısındı. Çok az konuşmuştuk, sadece Bjorn arada bir güneşin alacakaranlığa doğru ilerlediği gökyüzüne bakıyordu. Yanmış bir kulübenin kalıntılarının yanından geçtik, kararmış ahşap zaman ve yosun

tarafından yavaş yavaş yutulmuştu. "Burası annemle birlikte yaşadığım evdi. Yandığı geceden beri buraya hiç gelmedim."

"Ne oldu?" diye sordum dudağımı ısırarak.

Olduğu yerde durdu, bana anlatmayacağını düşündüğüm kadar uzun bir süre sessizce harabelere baktı. "Burada yalnız yaşıyorduk. İnsanlardan olabildiğince uzakta," dedi usulca.

"Neden?" Kalbim beklentiyle gümbürdeyerek atarken sordum çünkü Bjorn annesinden hiç bahsetmezdi.

"Geleceği bilmek bir yüktür," diye yanıtladı. "Çünkü genellikle acı, kalp ağrısı ve kayıplarla doludur. İnsanların arasında olmak..." Yüzünü buruşturdu. "...yeteneğinin ona geleceği göstermesine neden oluyordu. Bu yüzden mümkün olduğunca bundan kaçınırdı. Bu da çoğu gün sadece ikimiz olduğumuz anlamına geliyordu."

"Baban ziyaret etmiyor muydu?"

Bjorn çenesini sıktı. "Sadece ondan cevaplar istediğinde. Benim varlığım Ylva ile aralarında büyük bir anlaşmazlığa yol açıyordu, bu yüzden beni Halsar'a hiç getirmedi."

Tereddüt ederek sordum. "Damarlarında tanrı kanı aktığından hiç şüphelenmediler mi?"

"Annem biliyordu." Yutkundu. "Bana Tyr'in adını anmamı yasaklamıştı. En eski anılarımdan biri, bana bunu yapmamın sevdiklerimi ateş ve kül içinde kaybetmeme yol açacağını söylemesiydi." Başını iki yana salladı. "Kafamda insanların çığlık attığı, öldüğü ve her şeyin alev alev yandığı görüntüler çizerdi."

Bunu dinlemek çok zordu. Sadece Saga haklı olduğu için de değildi. Oğlu için öngördüğü kaderi değiştirmeye çalışırken çocuğunun kafasını, ona şimdi bile musallat olduğundan şüphelendiğim kâbuslarla doldurmuştu.

"Bir gece uyuyordum," diye devam etti. "Annem beni sarsarak uyandırdı ve saklanmamı söyleyerek beni bir sandığın içindeki battaniyelerin altına koydu. Birkaç dakika sonra bir

adamın sesini duydum. Annemden bir şeyler talep ettiğini, annemin onu reddettiğini duydum. Sonra çığlık attı." Sertçe yutkunurken âdemelması hareket etti. "Adamın ona zarar verdiğini bildiğim için korkmama rağmen sandıktan çıktım. Tyr'in adını söylediğimi hatırlamıyorum ama söylemiş olmalıyım çünkü elimde aniden yanan bir balta belirdi. Panikle baltayı düşürdüm ve saniyeler içinde kulübe alevler içinde kaldı. Annem çığlık atarak adamla boğuşuyordu. Hava o kadar dumanla doldu ki, zar zor nefes alabiliyordum. Zar zor görebiliyordum. Hiçbir çıkış yolu yoktu."

Avuçlarım terden kayganlaştı ve yanmış kalıntılara yeni bir dehşetle baktım.

"Çaresizlikten, ona yardım etmek için baltayı tekrar elime aldım. O sırada çatı çöktü, kirişlerden biri bana çarptı. Hatırladığım son şey annemin çığlıklarıydı, tekrar uyandığımda kendimi Nordeland'de buldum."

Annesinin katilinin tutsağı olarak oradaydı. "Çok üzgünüm, Bjorn."

Omuzlarını döndürüp yukarı doğru işaret etti. "Yola devam etmeliyiz."

Işık azalırken ılık suyun kaynağına ulaştık. Bir mağaranın siyah ağzı önümüzde açılıyor, dere kabaca inşa edilmiş kayalardan bir barajın üzerinden ve içinden akıyordu.

Bjorn beni kıyıya çıkardı, Tyr'in adını mırıldanmadan önce mağaranın ağzına doğru eğildi. Baltası boşta kalan elinde canlanarak karanlığı aydınlattı. Mağaranın neredeyse tamamını kaplayan, üzerinde dumanı tüten büyük bir havuz ortaya çıkınca dudaklarımdan bir nefes kaçtı. Bir duvarın önünde bir yığın erzak ve taş zeminin üzerinde balta şeklinde kömür izleri vardı.

"Buraya daha önce geldin mi?" Mutluluk verici derecede sıcak olan suya dokunmak için eğildim.

"Yalnız kalmak istediğimde bu mağaraya gelirim. Çocuk-

ken annem beni sık sık buraya getirirdi çünkü hep pis olurdum." Eliyle barajı işaret etti. "Bunu o inşa etti."

Çocukken ölmüş olmasına rağmen annesini bu kadar canlı hatırlaması beni her defasında şaşırtıyordu. Sanki annesinin her kelimesi ruhuna işlemişti.

Üstelik onun intikamından vazgeçiyordu. Benimle bu yola çıkmak gerçekten istediği şey miydi, yoksa sadece hayatımı kurtarmak için mi geliyordu?

"Bjorn..." Sormaya korktum çünkü umutsuzca istediğim şey elimdeydi ve ona kendini sorgulatarak bunu mahvetmek istemiyordum. Ancak bu soruların eninde sonunda dilimin ucuna geleceğini biliyordum. Şimdi olması daha iyiydi. "Bu seçimi yaptığına pişman olmanı istemiyorum."

Beni seçtiğine pişman olmasını istemiyordum.

"Freya..."

Suyun kenarına gidip buharın oluşturduğu girdaba baksam da aslında görmüyordum. Asıl gördüğüm geleceğimize dair hayallerdi. Bjorn'ün kaderinin elinden alınmasından dolayı gitgide daha öfkeli ve kızgın biri olduğunu, bitmek bilmeyen tartışmaları... birbirimize arkamız dönük geçirdiğimiz gecelerde aramızdaki soğuk boşluğu gördüm. Gözlerim yandı, göğsümde yükselen keder sanki gördüklerim hayal değil de gerçekmiş gibi canımı yakıyordu.

Botların kayaya sürtünmesi ve buharın dağılması bana onun arkamdan geldiğini söylüyordu. Kollarını belime doladı, beni göğsüne doğru çekip çenesini şakağıma yasladı. "Seni seçtiğim için pişman olacağım bir gelecek yok."

Kesik bir nefes aldım ama sanki ciğerlerime hava ulaşmıyordu. Duygularım göğsümde savaşırken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

"Keşke bunu daha önce fark etseydim." Nefesi kesilirken zorlukla yutkundu, söylemek istediği şeyi dile getirmek için

verdiği mücadele duyma isteğimi daha da artırdı. "Neredeyse bütün hayatım boyunca, anneme yapılanların intikamını almak benim için önemli olan tek şeydi. Her nefesimi tüketiyordu ve başka bir şeyi intikamın üstüne koyma iznini kendime vermeyi reddediyordum. Sonra hayatımda gördüğüm en vahşi ve güzel kadın yüzüme bir balık fırlatıp kalbime doğru yol almaya başladı. Nefretten daha derin bir şey tarafından yönetilen bir hayat istememi sağladı."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ama her zaman hissettiğim şeyi dile getirdiğini duymak kalbimi acıttı. Sataşmaların ve ani gülümsemelerin altında kaynayan bir mutsuzluk, içinde hiç gevşemeyecek gibi görünen bir gerginlik vardı.

Beni kollarının arasında çevirerek bir eliyle saç örgülerimi karıştırdı. "Eskiden rüyalarımda sadece ateş ve kül görürdüm," diye fısıldadı. Yüzümü kaldırıp onunla göz göze geldiğimde başparmağını yanağımda gezdirdi. "Şimdi gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm sensin."

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı çünkü bu sözleri duymak *benim* rüyamdı. Tanrıların, kaderin ve koşulların asla izin vermeyeceğini düşündüğüm fantezilere daldığım o karanlık saatlerde zihnimin yarattığı şey buydu. Her zaman Bjorn olmuştu.

"Seni seviyorum, Bjorn," diye fısıldadım. "Dilediğim tek gelecek, senin yanımda olduğun bir gelecek."

Titrek bir nefes verdi, gerginliği bir anda akıp gittikten bir an sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Nefesim kesildi ve geriye düşmemek için boynuna tutundum ama o beni çoktan tutmuştu. Beni öpmeye devam ederken kucağına aldı, dili dilimin tadına bakarak şimdiden zonklamaya başlamış olan kadınlığıma zevk dalgaları gönderdi. Bacaklarımı beline dolayıp ona sürtündüm, kolu kalçalarımı sıkıca sardı. Beni daha yakınına çekince dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Yine de yeterince yakın değildik.

Tenini tenimde hissetmek istiyordum ama ikimizin de üzerinde hâlâ sırılsıklam giysilerle zırhlarımız vardı. "Çıksınlar," dedim öpücüklerin arasından. Bacaklarımı düzelterek vücudundan aşağı kaydım. "Hepsinin çıkmasını istiyorum."

Ne demek istediğimi anlamadıysa diye zırhımı tutarak başımın üzerine kaldırdım ve bir kenara fırlattım. Altımdaki tunikle atlet de hızla onu takip ederek dik memelerimi ortaya çıkardı.

Gözleri kararan Bjorn hırlayarak dizlerinin üzerine çöktü ve memelerimden birinin ucunu ağzına aldı. Mememi doyasıya emerken inledim. Isırışından zevk mi alıyordum, acı mı duyuyordum anlayamayacak haldeydim. Sadece bacaklarımın arasının ihtiyaçtan sırılsıklam olduğunun farkındaydım.

Sadece elleriyle dudaklarını vücudumda hissetmekten bahsetmiyordum, ona dokunmaya duyduğum ihtiyaç eşit derecede yoğundu. O dövmeli sıkı teninin tadına bakmak, tırnaklarımı kaslarının sert kıvrımlarına batırmak ve kalın aletini avucuma almak istiyordum.

Bu yüzden onu geri itip havuza adım attım, daha derine indikçe suyun sıcaklığı tenimi yaktı. "Çok sıcak," diye mırıldandım. Önce bir ayakkabımı sonra diğerini çıkarmak için uzandım ve onları bir yana fırlatırken bile bakışlarımı Bjorn'den ayırmadım.

Bir adım daha atınca su kalçamın hemen üstüne kadar yükseldi. Pantolonumun bağcıklarını çözdüm, üzerimden çıkarıp ıslak bir sesle yere attım. Sonra geriye doğru eğildim, kendimi ayak parmaklarımla iterek havuzun uzak tarafına doğru süzüldüm. Bütün bu zaman boyunca gözlerini vücudumda hissediyordum. Arzusunu hissediyordum. Bu his dokunulma ve doldurulma ihtiyacıyla kadınlığımın zonklamasına neden oluyordu.

Dirseklerimi havuzun uzak ucundaki bir çıkıntıya dayadığımda, "Geliyor musun?" diye sordum.

Bjorn cevap vermedi, baltasının yanan alevi arkadan vurdu-

ğu için yüzünü de göremiyordum ama cevabımı zırhını çıkarıp bir kenara fırlattığında aldım. Gömleğiyle botları da onu takip etti. Vücudu tamamen sert hatlar ve kalın kaslardan ibaretti. Omuzları geniş, beli inceydi. Kemerini yavaşça çözerken nefesimi tuttum, beklentim bacaklarımı birbirine bastırmama neden oldu.

Başparmaklarını sırılsıklam pantolonunun beline geçirip aşağı doğru çekti. Nefesim kesildi...

Derken baltası sönerek mağarayı karanlığa gömdü.

"Seni pislik," diye hırladım. Hem Bjorn'ün karanlık kahkahasını hem de havuza girerken suyun sıçramasını duydum ve havuzu dalgalandırarak suyun memelerimi okşamasına neden oldu. "Saklayacak bir şeyin mi var diye sorgulamaya başlıyorum. Ya da bir şeyin *yokluğunu*."

"İkimiz de durumun *böyle* olmadığını biliyoruz, Ateşten Doğan." Kıkırdaması bu kez daha yakından gelmişti. "Ayrıca, beklentinin tüm zevkleri daha tatlı hale getirdiğini söylerler."

"Tanrılar beni büyük egondan korusun ve kocaman..." Elleri belimi kavrayıp beni kendine doğru çekerken nefesim kesildi, söz konusu parça karnıma bastırıyordu.

Kulakmememi dişlerinin arasına aldı. "Bir şey söylüyordun..."

Sanki dili kulağımda gezerken konuşabilirmişim gibi. Akıntı bizi birbirimize doğru iterken aleti kadınlığıma sürtüyordu. Başımı arkaya eğdim, boynumu yalayıp nabzımın hemen üstünden ısırdığında inledim. Parmak uçları karanlıkta gözlerimde kıvılcımlar çakmasına neden olan tüy gibi hafif dokunuşlarla kolumun iç kısmında geziniyordu.

Daha fazlasını görmek istiyordum.

Bjorn'ün dudaklarını yakalayarak onu sertçe öptükten sonra inleyene kadar altdudağını ısırdım. Geri çekilip, "Hlin," diye fısıldadım.

Büyü içime aktığında onu sol elimin parmaklarından dışarı ittim. Parmağımı omuzlarının sert kaslarında gezdirirken gümüş ışık Bjorn'ün tenini aydınlattı, gözlerimle ışığı takip ederek yanağımı köprücükkemiğine dayadım. Pazılarının şişkinliğini, kol kaslarının arasına yerleşmiş gölgeleri ve parmaklarımızı birbirine kenetlemeden önce elini benimkine yasladığında avucunun genişliğini doyasıya seyrettim.

Gülümsedim ve büyüyü söndürüp diğer elimde yeniden yaktım. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirirken avucumu sert yanağına yasladım. Siyah saçlarından bir tutamı parlayan parmaklarıma dolayarak onu gümüş ışığa boyadım. Kontrolü bırakmaktan hoşlanmadığını biliyordum. Yine de parmaklarım boğazından göğsüne doğru ilerledikçe nabzının boynunda hızlı atışını görebiliyor, dudaklarından kopan kısık iniltiyi duyabiliyor ve bacaklarımın arasına sürtünen aletinin daha da sertleştiğini hissedebiliyordum.

Parlayan parmak ucumu göğsündeki karmaşık rün dövmelerinin üzerinde gezdirmek için geriye doğru eğilirken, "Neden sana dokunmama hiç izin vermedin?" diye mırıldandım. "İstemedin mi?"

Boğulurmuş gibi bir ses çıkardı. "Tanrılar aşkına, kadın. Bunun tam tersi yüzünden." Parmakları kıçımı morartacak kadar sert tutuyordu. "Sana dokunmak beni neredeyse sınıra getirdi. Ellerinin üzerimde olması kontrolümü tamamen kaybetmeme neden olabilirdi. Ve..." Derin bir nefes aldı. "Karşılığını aynı ölçüde verip veremeyeceğimi bilmeden senden bir şey almak istemedim."

Hayatımdaki birçok kişi her şeyimi seve seve almış, bana çorak bir kuyu bırakmıştı. Sadece Bjorn hiçbir şey almamış, hiçbir şey istememiş ama bana çok şey vermişti. Onun yanındayken kendimi çok dolu, çok canlı hissediyordum ve bütün benliğimi ona verme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. Ne kalbimi ne ruhumu ne de bedenimi geri tutmak istiyordum. Dövmeli

çizgileri karnından aşağı, kalçalarımın ona baskı yaptığı yere kadar takip ettim. "Peki ya şimdi?"

"Her şeyim senindir, Freya." Başını arkaya yatırmıştı, gözleri kapalıydı. Büyümden gelen ışık yüzünün keskin hatlarına gölgeler düşürüyordu. Güzelliği hiç görmediğim kadar olağanüstüydü. Sanki ona kanını veren savaş tanrısı değil de tanrıların en güzeli olan Baldur'du. "Senin değerine layık olmayabilir ama sahip olduğum tek şey bu."

"Tek istediğim bu." *Hayal edebileceğim tek şey.*

Yüzünü tutup onu şiddetle öptüm, söylediklerimi duyduğu kadar hissetmesini de istiyordum. Sonra beline doladığım bacaklarımı gevşeterek aramıza uzandım ve onu kavradım. Onu kökten başa sıvazlarken Bjorn adımı inledi ve içimde kaplıcayla hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık yükseldi. Elimi boylu boyunca uzunluğunda gezdirirken elimin kenarı kaygan merkezime değdi. Zirveye çıkmaya başladığımı hissettiğimde kendimi ona bastırarak geriye yaslandım.

"Seni içimde istiyorum," diye soludum.

Bjorn bileklerimi tutarken sesi hırıltıya dönüşmüştü. "Sanırım önce sana layık olduğumu kanıtlamalıyım, sevgilim."

O anda hiçbir şeyin, arzumu onun *sevgilim* deyişinden daha fazla körükleyemeyeceğine yemin edebilirdim. Ancak Bjorn beni mağaranın derinliklerine taşıyıp yukarıdaki başka bir odadan akan su tarafından pürüzsüz hale gelmiş bir kayaya yatırdı. Taş neredeyse tenimi yakacak kadar sıcaktı. Su boğazımdan, memelerimden ve bacaklarımın arasından kor halinde akıyordu ama Bjorn bacaklarımı ayırıp beni açığa çıkarırken bunu neredeyse hiç hissetmedim.

Ona bakarken uzun süredir tuttuğum titrek nefes serbest kaldı. Bacaklarımın arasında bir tanrı kadar büyük ve güçlüydü, içime girmesini bekliyordum. Beni kendisinin kılmasını bekliyordum.

Bunun yerine beni yakıp kül etti.

Geniş omuzlarını öne çıkarıp eğildi, sert sakallı yanağı bacağımın iç kısmına sürtündü ve beni nefessiz bıraktı. Bacaklarımı daha da açtı, ardından başını eğerek kadınlığımı diliyle araladı. Sırtım bir yay gibi gerilirken bacaklarımı boynuna doladım, ellerimle arkamdaki havzanın kenarına tutundum.

"Uzun zamandır seni tatmak istiyordum," diye hırlayarak beni tekrar yaladı. Dudaklarımdan bir hıçkırık koptu çünkü tanrılar korusun, hayatımda hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. "O gece parmaklarımı içine sokmanın, *lanet olası* derecede ıslak olduğunu hissetmenin ama seni dilimle tadamamanın beni nasıl bir deliliğe sürüklediğini biliyor musun?"

Sanki bana o geceyi hatırlatmak istercesine sağ dizimi bırakıp bir parmağını içime kaydırdı ve merkezimi okşamak için kıvırdı. "Bana ne yapmak istediğini göster," diye soludum. Kalçalarımı parmaklarına doğru ittirerek zevkimi daha da artırdım. "Lütfen."

Hiçbir şey söylemedi, sadece ağzını klitorisimin üzerine kapatıp diliyle küçük daireler çizdi. Beni emerken içine bir şey kaçmış vahşi bir varlık gibi altında debelendim. Parmaklarını ıslaklığımla kaplayarak beni daha sert bir ritimle okşadıkça adını haykırdım.

Çok yakındım. O kadar yakındım ki, çığlık atmak istiyordum. Daha fazlası için yalvarmak istiyordum. Onu...

Bjorn içime üçüncü parmağını soktuğunda vücudum darmadağın oldu. Ateşli bir sel gibi üzerime kapanan orgazmın etkisiyle haykırdım ve Bjorn'ü saran bacaklarım kasıldı. Zevk dalgaları kıyıya vuran bir fırtına gibi gelmeye devam etti, beni nefes nefese ve bitkin bıraktı.

Böyle hissettirmesi gerekiyordu. Hep böyle olacağını hayal etmiştim. Bir amaç için araç olarak kullanılmak değil, sevilen bir kadın olarak tapılmak istemiştim. *Sevgilimin gözünde önemli olmak.*

Bjorn bacaklarımı boynundan çözüp beline doladı, böylece

su bir kez daha üzerimden akmaya başladı. "Çok güzelsin, Freya," diye fısıldadı. "Bir tanrıça gibi."

Gözlerimi açtığımda etrafımdaki parlaklıkla gözlerimi kırpıştırdım.

Tepemdeki havuzun kenarını kavrayan ellerimden büyü akıyordu. Suya karışıp aşağıya doğru dönerek süzülüyor, vücudumu gümüş ışık huzmeleriyle boyuyordu. Kalçalarımın kıvrımından taşarak aşağıdaki havuza düşüyor ve akıntıya kapılıp gidiyordu.

Bjorn üzerime eğildi. Dudaklarımı öyle bir saygıyla öptü ki, kalbim kırılıp yeniden biçimlendi. Tanrılar aşkına, onu seviyordum. Onu istiyordum. Ondan ayrılmayı hayal dâhi edemiyordum, bunun düşüncesi bile içimde bir panik yaratıyordu. Kollarımı boynuna doladım. Parmaklarımı saçlarına, dilimi diline doladığımda büyüm tenine yayıldı. Tadı tuzluydu, aldığım her nefes onun kokusuyla doluydu.

"Seni içimde istiyorum," diye fısıldadım. Kendimi ona doğru bastırdım ve kalın ucu içime girerken dudaklarımdan bir inilti koptu. "Her şeyini istiyorum."

"Henüz değil," diye mırıldandı. Dudakları boğazımda ateşten izler bırakırken bir elini bacaklarımın arasına kaydırdı. Kalçalarımı kayaya doğru bastırıp başparmağıyla zonklayan klitorisimi okşadı. "Seni aldığımda ıslak ve hazır olmanı istiyorum."

Beni okşarken inledim, diğer eli meme ucumla oynayarak vücuduma zevk kıvılcımları gönderiyordu. Nefesim hızlanmıştı. Sırtım kayadan yay gibi kıvrılarak kalkıyor ve kaslarım daha fazlasını vaat eden başının etrafında kasılıyordu. "Ben bakire değilim," diye tısladım. Doldurulma ihtiyacım nefes alma ihtiyacımın önüne geçmişti. Vahşi ve çaresizdim. "Hazırım."

"Yeterince değil." Dişleri omzumun kıvrımını ısırıp beni işaretledi, ben haykırırken beni kendisinin kıldı. "Seni sıcacık ve sırılsıklam halde, aletimi içine almak için yalvaracak kadar çaresiz istiyorum, Freya."

Tüy gibi hafif dokunuşları gitmişti. Başparmağı beni sertçe

okşuyor, her dokunuşunda zonklayan dalgalar bacaklarımdan aşağı yayılıyordu. Yine zirveye yükseliyordum. Nefesim kesik kesikti. Ona *ihtiyacım* o kadar yoğundu ki, adeta acının sınırındaydım. Çığlık atmak için dudaklarımı araladım. *Lütfen.*

O zaten neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Her zaman biliyordu.

Kolunu sırtımın altından kaydırarak beni kayadan kaldırdı ve içime sert bir darbeyle girerken kalçalarımı öne doğru çekti.

Kendini derinlere gömdüğünde dudaklarımdan bir hıçkırık koptu. O kadar büyük ve kalındı ki, onu içime almam imkânsız gibi görünüyordu ama bedenim onu uzun süre suyun altında kaldıktan sonra ilk nefesini alırmış gibi kabul etti.

"Tanrılar aşkına, çok iyi hissettiriyorsun," diye inledi. Geri çekilerek tekrar içime girdiğinde hissettiklerim beni uçurumun kenarına sürükledi. "Ve sen *benimsin.*"

Onundum.

Sonsuza kadar her parçam ona aitti. Tekrar tekrar içime girerken boynuna yapıştım, her darbesinde gövdesi başparmağının terk ettiği noktaya sürtünüyordu. Tırnaklarımı tenine geçirdim, onu içime alırken topuklarımı kıçının sert kaslarına bastırdım. Boşalmanın eşiğindeydim.

Bjorn beni öptüğünde dişlerimiz birbirine çarptı. İçime gömüldükçe dili benimkinin üzerinde geziniyordu, nefesi sıcak ve hızlıydı. Elleri kalçalarımı kavradı, daha da derinlerime girerken neredeyse beni kayadan kaldıracaktı.

Orgazm bedenime bir fırtına gibi çarptı. Dünyayı yerinden oynatacak bir kasırga gibiydi. Zevk içinde boğulurken bedenim titriyor, yüzeye her çıktığımda beni tekrar suyun altına sürüklüyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sanki renklere boğulmuştum ve görüşümde başka hiçbir şey yoktu. Bjorn doruğa ulaşırken dudaklarından dökülen adım kulaklarımı doldurdu, yüzdüğümüz sulardan daha sıcak bir sel halinde içime aktı.

Yüzünü boynuma gömerek üzerimde sarsıldı. Kemiklerim pelteye dönmüştü ve bitkin düşmüştüm. "Seni seviyorum,"

diye fısıldadım. Büyümün yok olmasına izin verip bizi karanlıkla sarmaladım. "Tek istediğim sensin."

Bjorn titreyerek ellerini sıkıca bana doladı. "Seni benden almaya çalışan herkesi öldüreceğim."

Şiddetten hoşlanmamam gerekirdi ama bizi ayırmaya çalışacak olanlar, bana şiddet uygulamak isteyen erkeklerdi. Bu yüzden onun bu kelimelerinden zevk aldım. Beni suya indirip karanlığın içinde kendine bastırdığında koruyucu kucaklamasında rahatladım.

Boynuna sokulurken, "Burada ne kadar kalabiliriz?" diye sordum. Yanaklarımdan ter ve su damlacıkları süzülüyordu. Bir yanım sonsuza kadar demesini umuyordu çünkü buradan hiç ayrılmak istemiyordum. Artık başka bir dünyada yürüyeceğimizi bilmeme rağmen dışarı çıkıp dünyayla yüzleşmeyi hiç istemiyordum.

"Sabah yola çıkmalıyız." Parmağını kalçamın kıvrımında gezdirdi. "Seni Skaland'den çıkarmak istiyorum."

"Güneye mi?" diye mırıldandım. "Sıcak bir yerlere?"

"Çok güney olmasın, yoksa fazla sıcaklarım." Beni havuzun sonuna kadar taşıdı. "Yılın en azından bir bölümünde kışın sertliğini hissetmeye ihtiyacım var."

Yazlık yerleri düşünerek ona yaslandım. Bir ev inşa etmeyi hayal ettim. Çocuk sahibi olmayı, hayvan yetiştirmeyi ve toprak sürmeyi... Bjorn'ü çiftçilik yaparken hayal etmeye çalıştığımda beynim durmuştu, hayal sanki ortaya çıkmayı reddediyordu. Bana elinde alev alev yanan baltasıyla savaşa koştuğu görüntülerden başka bir şey vermeyi reddediyordu.

Bunun tek nedeni onun o yönünü hiç görmemiş olman, dedim kendi kendime. *Var olmamasından değil.*

Bjorn beni sudan çıkardığında serin gece esintisi içeri girip tenimi ürpertti. Beni yere bıraktığında titredim, çıplak ayaklarımın altındaki kaya soğuktu. Tüm çıplaklığıyla mağaradan çıktı ve kollarının arasında ağaç dallarıyla geri döndü. Her zamanki gelişigüzel yöntemini kullanarak odunları baltasının üzerine

dökerek yanmasını bekledi. "Al bakalım. Biraz ıslak ama yenebilir," diyerek kemerindeki keseden çıkardığı kurutulmuş eti bana uzattı. Ardından kılıcımı ve muhtemelen çoktan paslanmaya başlamış olan zırhlarımızı aldı.

"At onları." Dirseklerimin üzerine yaslanıp çıplak vücuduyla çalışırken onu doyasıya izledim. Zırh giymenin bir zamanlar hayalim olduğunu çok iyi bilmeme rağmen, "Bir daha asla zırh giymek istemiyorum," diye ekledim.

Bjorn yüzünü kaldırdığında ateşin ışığı gözlerine yansıyordu. "Henüz Skaland'den çıkmadık, sevgilim. Ayrıca nereye gidersek gidelim, korunmamız gereken tehlikeler olacak. Üstelik bu zırh küçük bir servet değerinde..." Susup başını iki yana salladı. "Giymek zorunda değilsin, Freya. Kaldıracağım."

Ne söylemek üzere olduğunu biliyordum. Artık böyle bir servetimiz olmayacaktı. Jarlın oğlu olmaya, ceplerini altın ve gümüşle doldurmak için her mevsim baskın yapmaya alışmıştı. Gitmeyi planladığımız yerde bunların hiçbiri mümkün olmayacaktı. Bu da birçok açıdan daha zor bir hayat yaşayacağımız anlamına geliyordu.

Tedirginlik içimi ürpertti. En sonunda birlikte olmanın getirdiği coşku kenarlardan solarken, önümüzdeki günlerde karşımıza çıkacak birçok zorluğu düşünmemeye çalıştım. Çiftlikte basit bir hayata alışmıştım. Bu yüzden silahlardan ve savaşmaktan vazgeçmek, güce sırtımı dönmek benim için kolay olacaktı. Bjorn için o kadar kolay değildi çünkü o hayatı boyunca hep bir savaşçı olmuştu.

Bu yüzden mi zırhı bırakmak istemiyordu? Bir savaşçıdan başka bir şey olarak yaşamayı hayal edemediği için mi? *Ona sor*, dedim kendi kendime. *Sonradan öğrenmektense şimdi bilmek daha iyi.*

Dilim tutulmuş, boğazım düğümlenmişti ama sonunda, "Sence nasıl olacak?" diye sorabildim.

Omuz silkti, sonra yağlanmış zırhı buharı tüten havuzdan uzağa asmak için hareketlendi. "Kimsenin bizi tanımayacağı

uzaklığa ulaşana kadar vahşi doğada kalırız. O zaman bile Skaland'den çıkıp denizin karşı kıyısına geçene kadar büyümüzü saklı tutmalıyız. Onların bizimkinden farklı tanrıları ve büyüleri var. Ancak yabancılar hakkındaki söylentiler çok uzaklara kadar seyahat eder."

"Ben," dedim sertçe yutkunarak. "Sonrasını kastettim."

Kılıcım elindeydi, eğri bıçağı kınından yarı çıkarmış halde bir an duraksayıp tekrar kınına soktu. "Sonumuz nereye varırsa varsın ne yaparsak yapalım, önemli olan tek şey senin yanında olmam, Freya."

Yanaklarımın içini ısırdım çünkü bu soruma cevap değildi. Gerçek hislerini, benden farklı düşündüğünü bildiği için sakladığından endişelenmeye başladım.

Dudaklarının kenarı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kılıcımı bir kenara bıraktı, yumuşak bir hareketle ayağa kalkıp ateşin etrafından dolandı. Dizlerinin üzerine çökerek beni sırtüstü yatırdı ve memelerimi ortaya çıkarmak için nemli pelerinimi aşağı çekti. Meme uçlarım anında dikleşmesinin serin havayla hiçbir ilgisi yoktu. Gözlerinin vücudumda aç bir şekilde gezinmesiyle ilgiliydi.

"Geleceğimiz benim gözüme nasıl görünüyor bilmek ister misin?" diye mırıldandı. Boynumdan göbeğime doğru öpücükler kondururken kirli sakalları hassas tenime sertçe sürtünüyordu. "Bu bedeni her gece ve sabah altımda görmek istiyorum." Bana karanlık bir gülümsemeyle baktı, nefesi kadınlığımı okşuyordu. "Seni her boşalttığımda yüzünü görmek istiyorum."

"Bjorn..." Ciddi olmasını istiyordum, buna ihtiyacım vardı ama dili beni okşadıkça bacaklarımın arasındaki arzu alev alev yanarak en başta ne sorduğumu unutturuyordu.

Beni doruğa ulaştırmak yerine, yanıma uzandı ve beni kendine doğru çekerek arkama kıvrıldı. "Seni kollarımda, senin için inşa ettiğim evde uyurken görüyorum," dedi nefesi kulağımı gıdıklarken. "Seni, senin için avladığım hayvanlarla doymuş, nasıl yapılacağını bana öğrettikten sonra tarlalarımızda

yetiştirdiğim tahıllardan ekmek pişirirken görüyorum. Bitki yetiştirmekle ilgili en ufak bir şey bilmiyorum da."

Güldüm ama o daha bitirmemişti.

"Seni karnında çocuğumuzla görüyorum." Boynumu öptü. "Karda kızımızla koşarken güldüğünü görüyorum." Eli bacağımın üzerinden kıvrılıp bacaklarımın arasına kaydı. "Seni yaşlanırken görüyorum. Gümüş rengi saçlarını, endişeden çok gülümseme kırışıklıkları taşıyan yüzünü her geçen gün daha da güzelleşirken görüyorum."

Kelimelerinden ve dokunuşlarından sarhoş olup gözlerimi kapattım. "Peki Valhalla ne olacak?"

"Annelerinin güzelliğini kesinlikle miras alacak olan kızlarımın peşine düşen küçük piçleri öldürerek yerimi kazanacağım." Beni öptü. "Gerçi annelerinin sivri dilini miras alırlarsa, bunu benim yapmama gerek kalmayacak."

Öpücüklerinin arasından, "Emin misin?" diye fısıldadım. "Bu hayattan vazgeçmek istediğine emin misin?"

"Sensiz bir hayat yok, Freya. Yani evet, eminim."

Bir parmağını içime soktuğunda usulca inledim, ıslaklığımı ve arzumu bulduğunda göğsünün şiştiğini hissettim. Kanım damarlarımda daha hızlı akmaya başlamış, düşünceler zihnimden silinmişti. Beni tatmin ederken arkamda aletinin sertleştiğini hissettim. İhtiyacım olan şeyi söylemişti, bizim için hayal ettiğim geleceği o da istiyordu ve yapabileceğim tek şey bana asla yalan söylemeyeceğine güvenmekti.

Ona güveniyordum.

Herkesten daha fazla güveniyordum. Diğer herkes kendi amaçlarına ulaşmak ya da kendilerini korumak için bana yalan söylemiş, beni manipüle edip kullanmıştı. Beni soğuk ve yalnız bırakmışlardı ama Bjorn asla böyle yapmamıştı. O her zaman arkamda kaya gibi duruyordu. Sevgilim, hayatım...

Kollarında dönerek ona sarıldım, elleri kalçalarımı okşarken dizlerim kürklere yaslandı. Ateş ışığı yüzünün yarısını

aydınlatıyordu, diğer yarısı gölgeler içindeydi ama her tarafı o kadar acı verici derecede güzeldi ki ağlayabilirdim. Onu öpmek için öne doğru uzanarak, "Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Sana güveniyorum."

Ayrıca onu istiyordum.

Doldurulma ihtiyacı içimin derinliklerinde zonkluyordu. Ona sürtünerek aletini ıslattım ve adımı inlerken gülümsedim.

Kalçalarımı kaldırıp onu tutmak için aramıza uzandım, o mememi tutarken aletinin başını okşadım. Meme ucumu başparmağı ve işaretparmağı arasında sıktı. İçimde yükselen zevkle dudaklarımdan bir nefes koptuğunda elini tutarak kalçama geri götürdüm.

Ona karanlık bir gülümsemeyle bakıp başını içime soktum. Gözleri kapanırken damarlarımda bir heyecan dolaştı ve araladığı dudaklarından bir hırıltı kaçtı. Ben aşağı yukarı hareket etmeye başladığımda, "Tanrılar aşkına, kadın," diye fısıldadı. Yüzündeki zevk neredeyse içimdeki aleti kadar arzumu körüklüyordu. "Bu eziyeti hak edecek ne yaptım ben?"

"Sanırım biliyorsun," dedim mırıldanarak. Parmaklarıyla bana nasıl sataştığını çok iyi hatırlıyordum. Beni boşalmak için nasıl yalvarttığını. "*Lütfen* de."

"Lütfen," diye inledi. "Sana ihtiyacım var."

Bunu uzatmalıydım. Kendini kaybedene kadar onu tahrik etmeliydim ama kendimi reddetmekten bıkmıştım. Bu yüzden onu olabildiğince derine alıp üzerine oturdum.

Bjorn'ün sırtı kavis çizerek taştan kalkarken dudaklarımdan bir inilti koptu. Parmakları kalçalarımı morartacak kadar sertçe beni kavradığında kendimi kaldırıp tekrar oturdum. Bir kez daha zirveye yükselmeye başladım. Parmaklarım bileklerine kilitlenmiş halde üzerinde hareket ediyordum. Gözlerini zıplayan memelerimde ve sırtımı döven ıslak örgülerimde hissediyordum.

Bir elini kaldırarak başparmağıyla kadınlığımın tepesini okşadı ama ben kontrolü ele almak isteyerek elini kalçama geri çektim.

Bana itaat etse de, "Freya," diye soludu. "Beni parçalayacaksın. Yapama..."

Karanlık bir kahkaha attım çünkü onun dengi olduğumu görmesi gerekiyordu. Birbirimizin ihtiyacı olan her şey olduğumuzu, asla başka biri olmayacağını görmeliydi.

Arkama uzandım, ellerimi bacaklarının arasına sokup onu sıvazlamaya başladım. Ter boncuklar halinde sırtımdan aşağı akıyordu. Dişlerini sıkmıştı ve buna karşı koyduğunu, pes etmek istemediğini biliyordum.

Ancak ben yolumu bulacaktım.

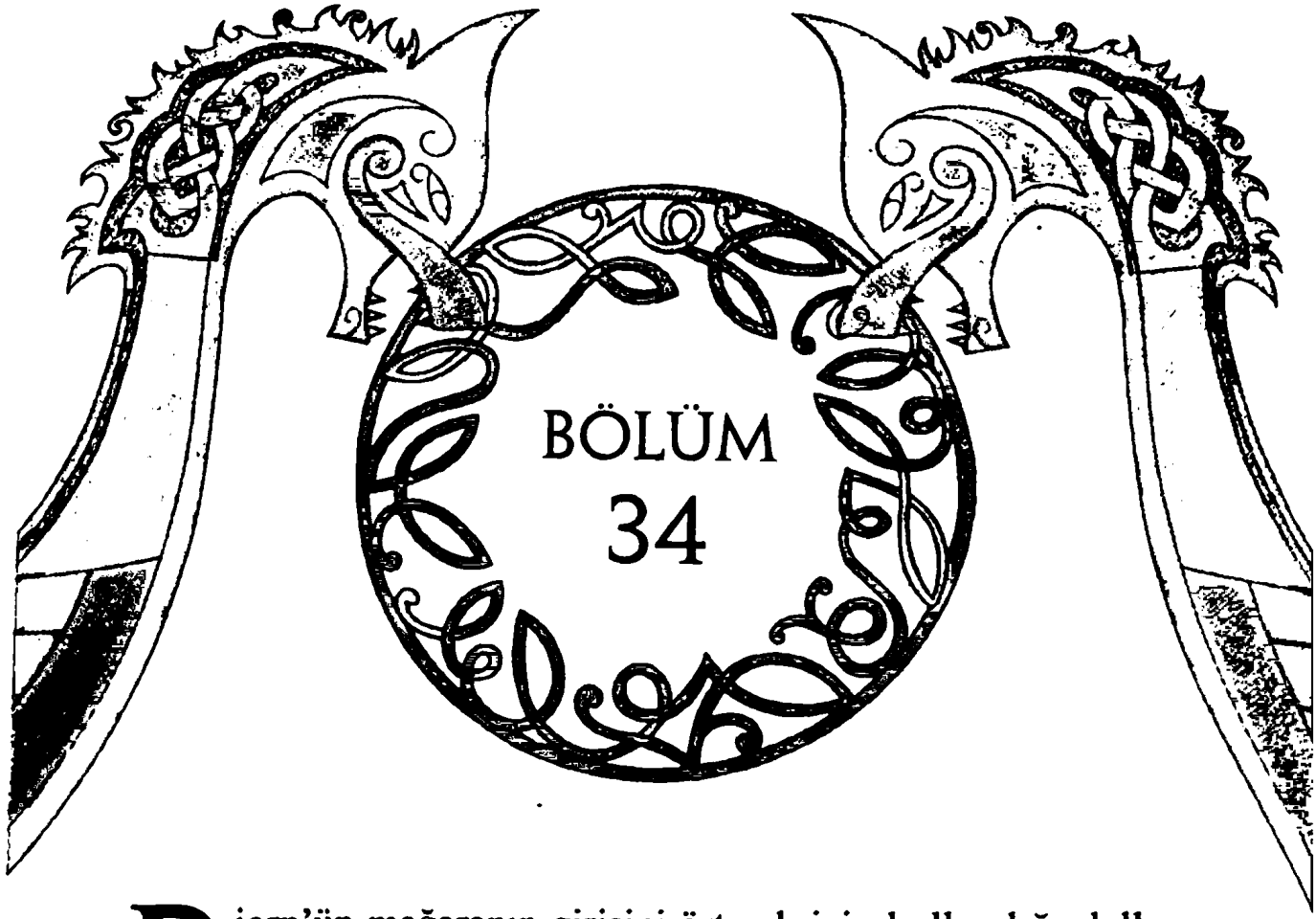
Bu yüzden daha sert bir şekilde zıplamaya başladım, adım dudaklarından dökülürken boşalmanın eşiğindeydim. "Freya!"

Kalçalarını benimle buluşturmak için yukarı itti ve içime sıcak bir sel bastığını hissettim. Bu his beni uçurumun kenarına getirdi. Sertçe boşalarak adını haykırdım ve sesim mağarada yankılanırken ona sürtünüp bu andan alabileceğim zevkin her damlasını aldım. Ardından üzerine doğru yığıldım. Göğüslerimiz inip kalkıyor, kalbi kulağımın altında davul gibi çarpıyordu. Bir elini sırtıma bastırdı, beni iyice kendine doğru çekti.

"Ne zaman seni anladığımı düşünsem beni şaşırtıyorsun," diye mırıldandı. "Umarım bu hiç değişmez."

Konuşamayacak kadar nefessiz kaldığımdan gülümsedim. Beni yere yatırıp arkama kıvrıldı, pelerinimi üzerimize çektikten sonra bir elini karnıma bastırarak mırıldandı. "Uyu. Şafak yakında sökecek."

Ateşin korları parlak kırmızılar ve turuncularla parlıyordu. Her su damlası düştüğünde cızırdıyor, çıtırtılar ve tıslamalar beni sakinleştiriyordu. Sevdiğim adamın kollarında uykuya daldım.

BÖLÜM 34

Bjorn'ün mağaranın girişini örtmek için kullandığı dalların arasından sızan şafak ışığıyla uyandım. Kulaklarımda su sırıltıları, kuş sesleri ve hâlâ uyuyan Bjorn'ün kulağıma üflediği nefesler vardı.

Yüzümde baş döndürücü bir gülümseme belirdi, mutluluğun en saf hali göğsümü genişletti ve mesanemin baskısı olmasaydı kendimi tekrar uykuya bırakabilirdim. İç çekerek gövdeme sarılmış ağır kolu yavaşça kaldırdım. En ufak bir kıpırdanma bile göstermemesi ne kadar derin uyuduğunun bir kanıtıydı.

Dışarıda şafak çoktan sökmüştü, güneş ufuk çizgisinin üzerindeydi ve yaz havası ılıktı. Ağaçlardaki hafif esintiden başka hiçbir hareket yoktu, sadece sabahın huzurunu bozduğum için bana bağıran sincapları duyuyordum. İhtiyacımı giderdikten sonra mağaraya geri döndüğümde Bjorn'ü hâlâ uyurken buldum. Siyah kirpikleri güneşten bronzlaşmış tenine değiyordu, saçları karmakarışıktı.

Benim saçlarım gibiydi.

Örgülerimdeki karmaşaya kaşlarımı çatarak havuza girdim.

Onları çözerken oturacak bir kaya buldum, suya kapılıp şelalede ölmediğimi ele vermemeleri için kurdeleleri kıyıya bırakmamaya dikkat ettim.

Kimse hâlâ hayatta olduğumuzu bilmiyordu.

Öldüğüm haberinin ağabeyim ve Ingrid'e iletildiğini düşündüğümde göğsümde keskin bir acı hissettim. Tüm hatalarına rağmen beni sevdiklerini biliyordum, bu yüzden tanrılarla birlikte olduğumu öğrenmeleri onları incitebilirdi.

Gerçi muhtemelen yanlış sebeplerle üzüleceklerdi.

Benim ölümüme duyduğu kızgınlıkla Snorri ağabeyimi savaş grubundan çıkarabilirdi. Ancak Geir ve Ingrid hayatta olacak, uygun gördükleri yöne gidebileceklerdi.

Yine de ölümümün yasını tutup tutmayacaklarını merak etmeden duramıyordum. Yoksa bana kızarlar mıydı?

Göğsüm sıkışmıştı. Son örgülerimi çözüp uzun saçlarım suda gevşek bir şekilde yüzerken kafamdaki düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Fakat Bjorn'le geride bıraktığımız şeyler yakamdan kolay kolay düşmeyi reddetti ve aklım halkıma gitti. Savaştan sonra ne yapmışlardı? Hâlâ Snorri'yi mi takip ediyorlardı? Yoksa ben öldükten sonra hepsi ayrı yönlere mi gitmişti?

Bu senin sorunun değil, dedim kendime sertçe. *Sana ihtiyaçları yok.*

Yine de suçluluk içimi kemirmeye devam ediyordu çünkü onları bencilce nedenlerle terk ediyordum. Harald'ın benim ölümümle savaşı kesmediği haberi kilometrelerce uzağa yayılsaydı nasıl hissederdim? Harald'ın halkımızı yönettiğini öğrenseydik nasıl hissederdim? Buna dayanabilecek miydim, yoksa onları bu kadere terk ettiğimiz gerçeği mutluluğumuzun içine işleyecek, suçluluk duygusu beni tüketene kadar bir kanser gibi büyüyecek miydi?

"Onlar seni hak etmiyor."

Bjorn'ün sesi kulaklarımı doldurduğunda irkildim. Suya gi-

rip beni kendine doğru çekerken dalgalar tenime doğru yayıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Suçlu hissettiğinde nasıl baktığını biliyorum," dedi boynumu öperek. "Geride bıraktığın için suçluluk duyduğun herkesin seni bir köle gibi kullandığını, mutluluğunu hiç umursamadığını da biliyorum. Eğer yokluğun sıkıntıya neden oluyorsa, bu sana hak ettiğin gibi davranmadıkları için onların hatası."

"Onlar senin de halkın." Söylediklerine katılsam bile bu o kadar basit değildi. "Onları koruman için sana güveniyorlardı ve şimdi sen yoksun. Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Yıllarca bensiz mutlu mesut yaşadılar." Dudaklarımdan öptü. "Yine öyle yaşayacaklar çünkü artık Nordeland için bir tehdit olmayacak."

Bjorn'ün kendisini Skalandli olarak görmediğini, Nordeland'de geçirdiği zamanın onu bırakmayı reddettiğini ilk kez hissetmiyordum. Ancak Skaland'in artık Nordeland için bir tehdit olmamasından memnun olduğuna dair artan sezgim yeniydi.

Bu düşünce beni rahatsız ettiği için ondan uzaklaştım. "Yakında gitmeliyiz."

Havuzdan çıkarken kaşlarının çatıldığını hissettim. Ateşin yanında kurutulduğu için ağır duman kokan giysileri giydiğimiz sırada ikimiz de konuşmadık. Yaptığım her harekette Bjorn'ün gözlerinin üzerimde olduğunun acı verici bir şekilde farkındaydım.

Umurunda mıydı? Geride bıraktıklarımıza ne olduğu onun için önemli miydi? Snorri'yle ilişkisinin gergin olduğunu, aralarının Ylva yüzünden daha da kötüleştiğini biliyordum. Peki ya kardeşi, arkadaşları ne olacaktı?

Hangi arkadaşları?

Dudağımı ısırarak birlikte geçirdiğimiz zamanı düşündüm. Diğer savaşçılarla, Halsar'daki diğer insanlarla olan etkileşim-

lerini hatırladım. En iyi ihtimalle üstünkörü iletişimlerdi, hepsi ya onların ya da Bjorn'ün mesafeli olduğu konuşmalardı.

Liv vardı, onunla arkadaştı. Şifacı öldüğünde yüzünde bir yabancının neden olabileceğinden çok daha fazla keder vardı. Bunu hatırlayınca göğsümdeki gerginlik azaldı ama bu düşüncelerin neden beni yiyip bitirdiğini tam olarak anlayamadım. "Kardeşini özleyecek misin?"

Bjorn bir an için duraksayıp pantolonunu kıçının üstüne çekti. "Elbette özleyeceğim. Fakat ben gidince Leif, Snorri'nin vârisi olacak. Bir gün jarl olacak, doğrusu da bu zaten. Böylesi halk için daha iyi."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Bjorn'ün gözleri kısıldı ve uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Çünkü o benim asla olamayacağım şekilde onlardan biri," diye yanıtladı.

Midem huzursuzlukla çalkalansa da sessizliğimi korudum.

Bjorn uzun bir nefes vererek yere oturdu. "Nordeland'de çok uzun yıllar geçirdim ve bu bende iz bıraktı. Bir şeyleri yapma şeklimde. Konuşma tarzımda. Yürüyüşümde bile. Oysa Leif baştan aşağı Skalandli, bu da insanların onu daha çok sevmesini sağlıyor. Ylva onun klana liderlik etmesini istemekte haklıydı."

Bilmem gerekiyordu. "Sen Skalandli misin?"

Hafifçe gerilip başını iki yana salladı. "Yakında ikimiz de olmayacağız, Freya. O yüzden bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü umursuyormuş gibi görünmüyorsun, ben de bunun nedenini anlamak istiyorum." Suçlamaların ardı arkası gelmiyordu ve sinirlerim gerilmemesi gerektiği halde gerilmişti.

Neden bu kadar tedirgindim? Neden bu kadar öfkeliydim?

"Bu karmaşık!" Ayağa kalktı. "Benim geçmişim karışık, Freya. Hiçbir şey basit değil ama anlamadığım şey, neden bunu şimdi araştırmak zorunda hissettiğin."

"Çünkü uğruna her şeyi terk ettiğim adam hakkındaki gerçeği bilmek istiyorum," diye patladım. "Özellikle de bana kendin hakkında söylemediğin önemli şeyler olduğunu kabul ettiğin düşünülürse."

"Freya." Bana doğru uzandığında bir adım geri attım. "Seni seviyorum. Tek istediğim seninle birlikte güvende olacağın bir yerde yaşamak. Geçmişimden *uzakta* birlikte bir hayat kurmak."

Göğsümde korku birikti çünkü ortada bir şey olmasaydı, bu kadar ketum davranmazdı. Beni sakinleştirmek için bile olsa cevap verirdi. "O şeyleri ben de istiyorum." Sesim nefes nefese ve bir tuhaftı, başım gerginlikten zonkluyordu. "Ama... her şeyi öğrenmeden gidemem. Eğer bana gerçeği söylemezsen o zaman geri döneceğim."

Bembeyaz kesildi. "Geri dönemezsin."

"Evet, dönebilirim." Nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Her şey nasıl bu kadar çabuk değişmişti? Ona duyduğum mutlak güvenden nasıl... bu hale gelmiştim? "Onlara şelaleden kaçtığımı söyleyebilirim. Kimsenin bilmesine gerek yok."

"Anlamıyorsun. Gidersen o..." Koluma uzandığında kendimi geri çektim. Neredeyse bir kayaya takılıp düşüyordum.

"O ne?" diye sordum. "Snorri ne yapar?"

"Karışık bir durum." Alnında boncuk boncuk ter birikmişti. "Freya, her şeyi açıklayacağım, yemin ederim. Sadece gitmemiz gerek. Kaçmalıyız."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum." Arkamı dönüp mağaradan çıkarken gözlerim yanıyordu. Sadece birkaç adım atmıştım ki, kendimi yüz yüze bulduğum kişi karşısında göğsümü dehşet kapladı. Karşımda Nordeland Kralı Harald vardı.

BÖLÜM 35

"Günaydın, Freya." Harald gülümseyerek altın sarısı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu kadar korkunç bir dalıştan sonra seni dinç ve sağlıklı görmek kalbimi sevinçle dolduruyor. İtiraf etmeliyim, Tora seni nehre düşürdüğünde en kötüsünden korkmuştuk ama Bjorn'den şüphe etmemem gerektiğini bilmeliydim."

Bjorn'den şüphe etmek.

Kelimeler kalbime saplandı ve Bjorn'ün arkamdaki mağaradan çıktığını duyduğumda bile hareket edemedim. Arkasında savaşçılarıyla rahatça duran Harald'ı gördüğünde gerginliği hissedilen bir sesle, "Neden buradasın?" diye sordu Bjorn.

Bu sorunun cevabını zaten bildiğinden çok korkuyordum.

"Yaralanmış olabileceğinizden korktuk, bu yüzden onu bize getirmeni beklemektense sizi aramaya geldik." Harald bir adım daha yaklaştı. "Eylemini anlıyorum ancak çok riskliydi. İkiniz de ölebilirdiniz."

Başımı boğuk bir gürültü doldurdu ve midem bulanmaya başladı. Düşünceler kıvrılan yılanlar gibi zihnimde dolanıyor, hepsi ihaneti fısıldıyordu.

"Bizi nasıl buldun?" Bjorn konuştukça ona durması, rol yapmayı bırakması için bağırmak istedim. Her kelime kalbimdeki bıçağı daha da derine saplıyordu.

"Annenin kulübesi mantıklı bir seçimdi." Harald kaşlarını çatmıştı, gri gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. "Anlaştığımız planları değiştirip duruyorsun, Bjorn. Hayatının büyük bölümünde birlikte çalıştığımız planları. Fjalltindr'den sonra Freya'yı, Snorri'den almanın daha iyi olacağına olan inancın... hatta onu kendi yolunu seçmeye ikna etme arzun beni ikna etmişti ama," diyerek başını iki yana hafifçe salladı. "Freya'nın yaşadığı şoka bakılırsa planlarından haberi yokmuş gibi görünüyor. Neler oluyor, Bjorn?"

Bjorn'le yüzleşmek için döndüğümde dizlerim titriyordu. Göğsüm bomboştu, kalbim uyuşmuştu. "Ben de aynı şeyi soracaktım."

"Karmaşık bir durum."

"Karmaşık olan hiçbir şey yok!" diye tısladım. "Ya o yalan söylüyor ya da sen. Şimdi bana cevap ver!"

"Sana söylemek istedim..."

"Siktiğimin sorusuna cevap ver," dedim bağırarak. "Ya da bu çok *karmaşıksa* şunu cevapla; Sen Skalandli misin, yoksa Nordelandli misin?"

Herkes sessizdi, tek ses ağaçların arasından esen rüzgârdan geliyordu.

"Nordelandliyim."

Bunu söyleyeceğini bilmeme rağmen irkilmiştim çünkü bu itiraf her şeyi gerçek kılmıştı. "Hain sensin. Masum olduğunu bile bile Ylva'yı suçlamamı defalarca kez izledin. O sendin! O gece Fjalltindr'deyken, Harald'la konuşan Ylva değildi. Sendin." Ellerimi şakaklarıma bastırdım çünkü bütün bunlar o gece Bjorn'le aramda geçenlerin... manipülasyon olduğu anlamına mı geliyordu?

"O gece Harald'la konuşan ben değildim. Ben..."

"Eğer bu kandırmacayı hazmetmeyi kolaylaştıracaksa, Freya," diye araya girdi Harald. "Nordeland'i korumak uğruna seni öldürme planlarım Bjorn yüzünden değişti. Hâlâ hayattasın çünkü Bjorn senin kaderinin, ardında cesetler bırakan bir kadından farklı olabileceğine inandı. Tabii dünkü savaştan sonra..."

Kendini açıklaması gereken kişi Bjorn olduğu için, "Kapa çeneni!" diye bağırdım. Tüm yalanlarını aklaması gereken Bjorn'dü.

"Sana gerçeği söylemek istedim." Bjorn benimle Harald'ın arasında durmak için hareketlendi ve Skade savaşçı grubunun arasından sıyrılıp elinde yayıyla ona temkinli bir şekilde baktı. "Ama kötü tepki vermeni göze alamazdım, üstelik Nordeland'in kaderi tehlikedeydi. Anlamaya vaktin olması için seni uzaklaştırmam gerekiyordu."

"Saçmalık." Ondan uzaklaşmak için geri çekildim. Tüylerim ürperdi ve omzumun üzerinden bir bakış attığımda Tora'nın arkamda durduğunu gördüm. Bjorn'ün müttefiki sadece Harald değildi. Bodil'in ve annemin katiliydi. "Yalanlarını asla kabul etmeyeceğimi biliyordun. Sadece beni düşmanıma teslim edeceğini itiraf ettiğinde, bir daha asla geri dönemeyeceğimden emin olmak istedin."

"Tek derdim seni teslim etmek olsaydı, bunu uzun zaman önce yapardım." Bjorn'ün elinde bir görünüp bir kaybolan alevler tedirginliğini ele veriyordu. Sonra Harald'a döndü. "Baba, Freya'yla yalnız konuşmam gerek..."

"O senin baban *değil*, Snorri senin baban!" diye bağırdım ciğerlerim patlarcasına. Göğsümdeki boşluğu doldurmak için yükselen öfkemle ellerim yumruk oldu, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülmeye başladı.

Baltası parlayıp tekrar kaybolurken, "O bok parçası benim babam değil!" diye hırladı Bjorn. "Ondan nefret ediyorum!"

"Snorri'den mi nefret ediyorsun?" Ona bakakaldım, bunun nasıl olabildiğini anlayamıyordum. Nasıl böyle şeyler söyleyebiliyordu? "Harald'ın tutsağıydın. Snorri seni kurtarana kadar onun hevesinin esiriydin. Bu nasıl bir delilik ki, ona baba diyorsun? O senin anneni öldürdü!"

Harald ortamı yatıştırmak istermiş gibi ellerini kaldırdı. "Korkarım bilmediğin çok şey var, Freya. Bildiklerinin çoğu Snorri'nin yalanları."

"Konuşma!" Çığlık attığımda yakındaki ağaçların dallarından kuşlar havalandı. "Bjorn kendi adına cevap vermeli!"

"Freya, lütfen dinle." Elleriyle başını ovuşturdu. "Gerçeği açıklamadan önce sana güvenebileceğimden emin olmalıydım."

"Bana güvenmek mi?" Kanımın kaynayıp görüşümün kırmızıya boyandığını, ikimiz ve öfkem dışında bütün dünyanın yok olduğunu hissettim. "Ben sana *hiç* yalan söylemedim ama görünüşe göre, bana söylediğin siktiğimin her kelimesi bir aldatmacadan ibaret."

"Hayır." Bjorn aramızdaki mesafeyi kapattı. "Seni seviyorum, Freya. Dün gece sana söylediğim her şey doğruydu. Seni Nordeland'e götürmeyecektim."

Harald başını iki yana sallayarak bir nefes verdi. "Verdiğin sözlerin hiçbir anlamı yok mu, Bjorn? Nordeland'i koruyacağına dair bana yemin ettin. Dahası, intikamını alacağına dair annene yemin ettin. Yine de bu kadına duyduğun *şehvet* karşısında yemininin hiçbir anlamı yokmuş gibi görünüyor."

Dün gece aramızda olanlar gözümün önüne gelince irkildim. Fısıldadığı her kelime yalanken kendimi ona nasıl tamamen teslim etmiştim. *Tanrılar aşkına.*

"Yeminlerimi yerine getirdim!" diye bağırdı Bjorn. "Onu yok etmeye yemin ettim. Onu devirmeye yemin ettim. Kalkan kızını kaçırarak tacını elinden almaya yemin ettim ve bunların

hepsini yaptım. Durumun böyle kalması için onun Nordeland'e gelmesine gerek yoktu, sadece *ondan* uzakta olması gerekiyordu."

Yine isimsiz kalmıştım. Sadece bir araçtım, etrafımdaki tüm erkekler tarafından kullanılacak bir silahtım ama artık canıma tak etmişti.

"Freya..." Bjorn bana doğru uzandı.

"Sakın bana dokunma!" Geriye doğru sıçradığımda neredeyse Tora'yla çarpışıyordum.

Harald ellerini saçlarından geçirdi. "Bu ihanetin nedeni seni kızdan ayıracağımı düşünmen mi? Tanrılar aşkına, Bjorn. Seni ne zaman bir şeyden mahrum ettim ki? Bana sadece Freya'ya değer verdiğini söyleseydin, onu tutmana izin verirdim. Bir gün vâris olduğunda senin yanında Nordeland'in kraliçesi olurdu."

Beni tutmak mı? İkisi de fark etmemiş gibi görünse bile kaskatı kesilmiştim.

"Hangi şartlarda, baba?" diye karşılık verdi Bjorn. "Seni tanıyorum. Onu kendi hırslarına alet etme dürtülerine hâkim olamayacaktın. Tek arzum onu kendi kaderini belirleyebileceği bir yere götürmek."

"Onu *kullanmazdım*." Harald, Bjorn'e tiksinti dolu bir bakış attı. "Görmediğin bir şey var, oğlum. Eğer Freya'ya gerçeği söyleseydin, Nordeland'e hizmet etmeyi seçebilirdi. Eğer iddia ettiğinin yarısı gibi bir kadınsa, o zaman fırsat verilseydi kesinlikle davamıza katılırdı. Bunun yerine, sırf kendini tatmin etmek adına ve onu kullanma fırsatını riske atmamak için büyük şeyler yapma şansını elinden aldın."

Kullanmak, kullanmak, kullanmak.

Kelime zihnimin içinde tekrarlanıyor, her söyleyişte daha da gürültülü bir hale geliyordu. Sanki kafamın içinde bir dev çığlık atıyordu. Herkes beni kullanmıştı. Herkes... ama Bjorn farklıydı. Bana öncelik veren, beni önemseyen Bjorn'dü.

Oysa beni en çok onun kullandığı ortaya çıkmıştı.

"Sizi lanetliyorum!" Çığlığımla birlikte sanki ayaklarımın altındaki dünya sallanırmış gibi oldu. "Valhalla'yı görmemeniz için hepinizi lanetliyorum. Hepinizi Helheim'a lanetliyorum. Hepinizin yeri Hel'in yanı olsun!"

O anda yer gerçekten sarsılmaya başladı. Gürlüyor, zıplıyor ve herkesin dengesini korumak için mücadele etmesine neden oluyordu.

"Freya!" Bjorn bana doğru tökezledi. Daha iki adım atamadan topraktan büyük, kararmış kökler fışkırıp bacaklarını sardı.

Üstelik sadece onu sarmamıştı.

Etrafımda, Harald'ın savaşçılarının uzuvlarını kavramak için topraktan kökler fışkırdı. Herkes çığlık atarak baltaları ve kılıçlarıyla saldırıyordu ama silahları, sanki kökler gerçekten orada değillermiş gibi aralarından geçip gidiyordu.

Bjorn elinde beliren baltasıyla kökleri kesti, alevler onları parçaladı ama yerden daha fazlası fışkırarak onu aşağı çekmeye çalıştı.

Hissettiğim panik öfkemi bastırdı ve sarsıcı bir gök gürültüsü patlamasıyla sendeleyince dengemi kaybettim. Tora'nın yıldırımı ona saldıran kökleri patlattıkça daha fazlası ortaya çıkıyordu. Skade çığlık atıyor, büyülü oklarını birbiri ardına köklere fırlatıyordu.

Diğer Nordelandlilerin böyle bir savunması yoktu.

Dizlerimin üzerine çökerek kara köklerin diğer savaşçıları sarışını, etlerine batışını dehşet içinde izledim. Yere sürüklenirken attıkları çığlıklar, duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu.

Sonra kökler bir anda toprağın içinde kayboldu. Geriye sadece sessizlik kaldı.

Dizlerimin üzerinde, yerde yatan düzinelerce cesede dehşet içinde baktım. Göğüsleri hareketsizdi ve gözleri donuktu. Hepsi ölmüştü.

"Freya?"

Boğazıma yükselen safrayı yuttum. Gözlerimi hâlâ hayatta olan Bjorn'e, Harald'a, Tora'ya ve Skade'e çevirdim.

Kimse hareket etmiyordu.

Harald üzerine çıktığı kayadan inerek bana doğru ilerledi. "Sana 'iki kanın çocuğu' derken bunu kastediyorlardı. Tanrı ve ölümlü değil, iki tanrının çocuğu." Kesik bir nefes alırken gri gözleri zevkle doluydu. "O, Hel'in kızı. Türünün ilk örneği."

Değildim. Hel'in kızı olamazdım. "Hayır."

"Evet." Harald sırıttı. "Önündeki herkesi lanetleyerek annenin egemenliğine soktun, o da hepsini aldı. Hepsi öldü. Hepsi senin gücün yüzünden Valhalla'dan mahrum kaldı."

Dudaklarımdan bir inilti koptu, gözlerimi cesetlerin üzerinde gezdirerek ondan geriye doğru süründüm. Hepsi ölmüş, hepsi öfkem tarafından lanetlenmişti.

Benim tarafımdan lanetlenmişlerdi.

"İşte bu yüzden bu kadar özelsin, Freya," dedi Harald. "Bu yüzden tanrılar bile senin gücünü tanıdı. Skaland'i birleştirme gücünü ve aynı zamanda sana karşı duran herkesi yok etme gücünü."

Onun coşkusundan iğrenerek öğürdüm. Geri çekilip ayağa kalktım.

"Hayır!" Bjorn baltası parıldayarak aramıza girdi. "O bir silah değil."

Başını alaycı bir tavırla sallarken, "Onun kaderi kanıyla örülmüş," dedi Harald. "Kemiklerine kazınmış. Bu güç Freya'nın kaderi."

"Freya, kaç!" Bjorn baltasını kaldırdı. "Koş!"

Arkamı dönüp ormana doğru koşmaya başladığımda dallar yüzüme çarpıyor, kökler ayaklarıma takılıyordu.

Hel'in kızı.

Yumruklarımı sıktım, ne olduğum gerçeğinden kaçabilecekmişim gibi kendimi daha hızlı koşmaya zorladım.

Oysa asla kaçamayacağım tek şey buydu.

Ayağım bir kayaya takıldı ve yamaçtan aşağı yuvarlanmaya başladım. Ancak bir kayaya çarparak mide bulandırıcı bir çatırtıyla durabildim.

"Ayağa kalk," diye tısladım. Kendimi ellerimle dizlerimin üzerine ittim ama kolum büküldü, dudaklarımdan bir hıçkırık koptu. "Devam et."

"Sakin ol, Freya."

Tanıdık bir ses kulaklarımı doldurdu, yüzümü yerden kaldırdığımda Steinunn'ın yanıma eğildiğini gördüm. "Yardıma ihtiyacım var," dedim nefes nefese. "Bjorn... Harald'la müttefik. Buradalar."

Steinunn gülümsedi. "Biliyorum, Freya." Sesi artık bir Skalandli gibi değildi, Nordeland aksanı taşıyordu. "Her şeyi biliyorum." Sonra bir kâse kaldırıp içinden yükselen dumanı yüzüme üfledi.

Anladığım anda paniğe kapıldım ama çoktan aşağıya doğru savrulmaya başlamıştım. Yere düştüğümde gözlerim deri ayakkabılarındaki kırmızı bağcıklara takıldı.

Geriye kalan tek şey karanlıktı.

BÖLÜM 36

Yatağım altımda hareket ediyordu. Sanki çok içmişim gibi yükselip alçalıyordu ve bu his midemi bulandırıyordu. Ona uzanmaya çalışarak, "Bjorn," diye mırıldandım.

Ancak kollarımı hareket ettiremiyordum, sert bir ip bileklerimi birbirine bağlamıştı.

Gözlerim aniden açılınca gün ışığı hançer gibi saplandı. İlk başta görebildiğim tek şey beyazdı ama gözlerimi çılgınca kırpıştırdıkça, görüşüm bir *drakkar*'ın gövdesini ve etrafımdaki çizmeli bacakları ortaya çıkaracak şekilde netleşti. Harald'ın adamlarıyla birlikte mağaraya gelişine dair anılar zihnimi doldurdu. Bjorn'ün gerçek bağlılığının ortaya çıkışını, lanetim yüzünden ölenleri hatırladım.

Steinunn'ın gerçek bağlılığının kime olduğunu anladığım an yüzüme duman üflemesini anımsadım.

"Sonunda uyandığını görmek güzel, Freya." Harald'ın sesi kulaklarımı doldurdu ve soluk gri bakışlarıyla karşılaşmak için yana döndüm. "Neredeyim ben?"

Belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Bir *drakkar*'dasın," diye cevap verdi. Bariz olanı söyleyerek benimle alay ediyordu. Ardından hafifçe omuz silkti. "Nordeland'e dönüş yolunda boğazdayız."

"Bırak beni," diye hırladım. Doğrulmak için mücadele ettim ama başım hâlâ *drakkar*'ın hareketinden ve Steinunn'ın bana verdiği ilacın etkisinden dönüyordu. *Skald* geminin en ucunda oturuyordu. Pelerinini sıkıca sarmış, gözlerini denize çevirmişti.

"Sanırım ikimiz de seni serbest bırakmanın mümkün olmadığını biliyoruz," dedi Harald. "Bjorn'e duyduğun öfkenin, seni yeni keşfettiğin büyüyle Snorri'ye geri götürmesine izin veremezsin. Çünkü gidersen bunu isteyip istememen fark etmez, seni bana karşı kullanacaktır. Seni zorlamak konusunda son derece yetenekli olduğunu kanıtladı."

"Seni lanetlemek için Snorri'ye ihtiyacım yok," diye tısladım. "Sadece kendi dilim yeter."

Harald uzunca bir süre beni inceledi. Yüz ifadesi telaşlı değil, düşünceliydi. "Doğru," dedi sonunda. "Ama bunu yapacağını sanmıyorum. Savaşçılarımı öldürdüğünde yüzündeki ifadeyi gördüm. Hak ettikleri son Valhalla'yken ruhlarını Helheim'a lanetlediğinde hissettiklerini gördüm. Kaburgalarımın arasına bir bıçak saplayabilirsin ancak bana kalırsa, beni lanetlemen... seni *korkutan* bir yanını kucaklaman anlamına geliyor. Ayrıca sana hiç yalan söylemeyen tek kişinin ben olduğumu hatırlamanı rica ediyorum."

Sanki binlerce örümcek etimin üzerinde dans ediyormuş gibi tenim karıncalandı, söyledikleri yaptığım şeyden duyduğum dehşete yeni bir soluk getirdi. Öldürmek yeterince kötüyken ben ruhlarını sonsuza kadar lanetlemiştim. O kadınlar ve erkekler, bana karşı silah çekmemişti... sadece krallarının emirlerini yerine getiriyorlardı. En kötüsü de öfkem onlara değildi.

Bjorn'e öfkeliydim.

Onu düşününce kalbim tekledi ve doğrulmayı başardım. Gözlerim *drakkar*'ın içindeki figürlerin üzerinden geçerek onun tanıdık suretine takıldı. Çökük omuzlarıyla banklardan birine oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamıştı.

Ona doğru atılıp, "Hain," diye bağırdım. "Siktiğimin kalbini sökeceğim!"

Ona ulaşmak için bankların üzerinden sürünmeye çalışırken bileklerimin bağlı olması bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Önemli olan tek şey, hissettiğim acıyı onun da hissetmesini sağlamaktı. İhanetinin acısını anlamasını sağlamaktı.

Aniden vücudum sertçe geriye doğru çekildi, çenem bir banka çarptı.

Kan tükürerek döndüğümde Tora'yı arkamda, parmakları kemerime kenetlenmiş halde buldum. "Sus, Hel'in kızı. Yoksa dilini kesip atarım."

"Geri çekil, Tora!" Bjorn hırlayarak bana doğru uzandı ama Skade yüzüne bir ok doğrultunca geri çekildi.

Gözlerim sadece tanrıların çocuklarının bulunduğu *drakkar*'da gezindi. Bunların dışında kalanlar sadece küreklerde çalışan kölelerdi.

Bir anda nedenini anladım. Hel'in laneti, büyüsü olanlar üzerinde işe yaramıyordu. Kökler Tora, Skade ve Bjorn'e saldırmıştı ama üçü de büyüyle onları geri püskürtmeyi başarmışlardı.

Peki Harald neden hayattaydı?

Hafızamın derinliklerine inerek o anı yeniden canlandırdım. Köklerin yerden fışkırışını izlerken içimdeki güç titreşimini yeniden hissettim. Yine de hiçbiri Nordeland kralına yaklaşmamıştı.

Bunun *nedenini* açıklayamıyordum.

Yatıştırıcı hareketlerle, "Sakin ol, Bjorn," dedi Harald. "Freya'ya zarar gelmeyeceğine dair sana yemin ettim. Sana verdiğim sözden ne zaman döndüm?"

Bjorn'ün yüzündeki gerginliğin bir kısmı azaldı ve aralarındaki ilişkiden nefret ederek öfkeyle tükürmek istedim.

"Bu şekilde olmasının nedeni senin seçimlerin," dedi Harald. "*Sana* kızgın, bu da onu Nordeland için bir tehdit haline getiriyor. Ancak diğerlerinin önerdiği gibi Freya'yı öldürmek yerine, ona mantıklı düşünmesi için bir şans vermek niyetindeyim."

"Yani onu senin için savaşmaya ikna etmek için zamanın olsun istiyorsun."

"Elbette bunu istiyorum." Harald omuz silkti. "Freya muazzam derecede güçlü ve halkını başka hiçbir canlının yapamayacağı şekilde savunabilir ama ona istemediği hiçbir şeyi *yaptırmayacağım*." Gözleri bana döndü. "Onurum üzerine yemin ederim. Nordeland topraklarında özgür bir kadın olacaksın, Freya."

"Bjorn'ün olduğu gibi mi?" Sesim düzdü. "Senin tutsağın olacağım, Harald. Ben aklıyla oyun oynayabileceğin bir çocuk değilim."

Gözleri karardı. Bu onda gördüğüm ilk gerçek duygu belirtisi olsa da bir anda kaybolmuştu. "Bjorn hayatında bir gün bile tutsak *değildi*. Ona kendin sor."

Bir tarafım sormak istiyordu. Bjorn'e bana gerçeği anlatması için bir şans vermek istiyordu. Yine de içimdeki her içgüdü uyarı çığlıkları atıyordu. Bu adam Saga'yı öldürmüş, Bjorn'ü kaçırmıştı. Bu süre zarfında bir tutsak ya da köle muamelesi görmediği açık olsa bile, acaba kulaklarına Harald'ın düşmandan başka bir şey olduğuna inanmasını sağlayacak ne tür zehirler dökülmüştü?

Yalan üstüne yalan, dedi içgüdülerim. Dahası Harald'ın güvende olduğuma dair tüm basmakalıp kelimelerinin, onun ardı arkası gelmeyen yalanlardan biri olduğunu da fısıldıyordu. Hel'in büyüsü kendini gösterdiğinde gözlerindeki keyifli bakışı

görmüştüm. Beni kullanmaya niyetli olduğunu biliyordum. Gücünü artırmak, egemenliğini genişletmek için beni kullanacak ve masum Skalandliler, Nordeland kılıçlarının altında ölecekti.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Hepsini güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Derin bir nefes alarak ayağa fırladım. *Drakkar*'dan atlarken uzaktan sahili görmüştüm. *Başarabilirdim.*

Soğuk deniz suyu vücudumu kapladı, bacaklarımı çırparak yüzeye çıkmadan önce *drakkar*'dan olabildiğince uzaklaşırken kalbimi korku doldurdu. Nefes nefese başımı kaldırıp kıyıyı kontrol ettim. Ardından sırtüstü döndüm ve kendimi o yöne doğru ittim.

Gövdem batarken yüzümün üzerinden geçen bir dalga beni suda dik durmaya zorladı. Göğsüm korkuyla doldu ama *drakkar* yelkenleri indirmiş, kürekleri çalıştırıyordu. Kıyıya dönmezsem beni yakalayacaklardı.

Nefesimi tutup tekrar sırtüstü döndüm ve sahile doğru ayak çırparken suyun yüzüme vuruşunu görmezden geldim.

Daha hızlı.

Bacaklarımı çırpsam da çok geçmeden nefes almam gerekti.

Suda hareket etmeyi sürdürerek bileklerimi bağlarından kurtarmaya çalışırken, nefes üstüne nefes alıyordum. Steinunn'ın beni uyuşturduğu şey gücümü azalttığı için bacaklarım çoktan bitkin düşmüştü.

Belki de en iyisi budur, diye fısıldadı vicdanım bana suyun altına çekilirken. *Belki de senin güçlerine sahip hiç kimsenin yeryüzünde dolaşmaması daha iyidir.*

Fakat ben ölmek istemiyordum. Yaşamak istiyordum.

Yüzeye çıkıp derin bir nefes aldıktan sonra tekrar suya daldım. *Tekmele*, diye bağırdım kendime. *Daha sert tekmele.*

Bir nefes daha aldım. Dalgalar ihtiyacımı hissetmiş gibi beni kıyıya doğru çekiyordu.

Başarabilirdim. Başaracaktım.

Sonra belime bir çift kol dolandı ve beni yukarı çekti.

"Benden uzaklaşmak kendini öldürtmeye değer mi?" diye bağırdı Bjorn. Saçları yanaklarına yapışmıştı. "Benden uzaklaşmak, amaçlarına ulaşma çabasıyla seni kullanabilmesi için Snorri'ye geri dönmeye değer mi?"

Ona bir tekme atıp, "Evet," dedim nefes nefese. Bjorn'ü uzaklaştırmak için dizlerimi aramıza sokmaya çalıştım ama o sadece sırtım ona dönük olacak şekilde beni suda döndürdü. "Sen lanet bir yalancısın!"

"Özür dilerim!" Bizi su üstünde tutmak için tek başına çabalıyordu çünkü ben ayaklarımı çırpmayı bırakmıştım. Ne pahasına olursa olsun, ikimizin de boğulması için gerekeni yapmaya niyetliydim. "Ama aileni korumak için her şeyi göze alma arzusunu en iyi senin anlaman gerekir!"

"Senin ailen Snorri," diye bağırdım. Yüzüme bir dalga çarpınca boğulur gibi oldum. "Leif senin ailen! Skaland senin ailen! Harald'ın kulağına hangi zehirleri fısıldadığı umurumda değil, o seni onlardan çaldı!"

"Hayır!" Beni daha sıkı tuttu. "Harald beni onlardan kurtardı!"

"Hepsi yalan." Gözlerim yanıyordu çünkü *drakkar* çok yakındı. Kaçma şansını kaçırmıştım. "O senin anneni öldürdü!"

"Öldürmedi!" Beni kendine çevirdiğine gözleri parlıyordu. "Annemi öldürmeye çalışan Snorri'ydi. İkimizi de öldürmeye çalıştı çünkü Ylva onu, Leif'in vâris olabilmesi için bunun gerekli olduğuna ikna etmişti. Annem yangından kaçıp benimle birlikte Harald'ın bizi koruduğu Nordeland'e ulaştı. Freya, annem yaşıyor!"

Donup kaldım. "Ama hayalet. Hayalet Saga'ydı."

"Snorri'nin manipülasyonlarından biri daha. Fjalltindr'de konuştuğum kişi annemdi. Onu senin kaderini değiştirebilece-

ğine ikna ettim, o da Harald'ı buna ikna etti. O hayatta ve Nordeland'de iyi durumda." Beni kendine çekti, denizin soğuğuna rağmen sıcaklığı bedenime sızıyordu. "Seni ona götürmeme izin ver, Freya. Yargılamadan önce annemin söyleyeceklerini dinle. Aradığın cevaplar onda."

Gitmek istemiyordum. Bir açıklama duymak istemiyordum. Bjorn'ün yaptığı şeye duyduğum öfke ve kızgınlığa tutunmak istiyordum.

"Lütfen." Kelimeyi çenesini sıkarak dişlerinin arasından söylemişti. "Senden bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama lütfen benim için bu son şeyi yap. Anlamana ihtiyacım var."

"Asla anlamayacağım," diye tükürdüm.

Yine de uzanıp beni gemiye sürüklediğinde karşı koymadım. Yelkenler açılarak Skaland yavaşça ardımızda kaybolurken hiçbir şey söylemedim. Kayalık, sert ve gri Nordeland sahili göründüğünde sadece ileriye baktım.

Burası cevapları bulabileceğim yerdi.

Aynı zamanda da kendi kaderimi kontrol etmeye başlayacağım yerdi.

Ayışığı Kitaplığı

TEŞEKKÜRLER

Çoğu romanım gibi, *Kanla Yazılı Kader* de yazmaya başlamak için dizüstü bilgisayarımı açmadan önce yıllarca zihnimde yaşadı. Bu yüzden vahşi kalkan kızım, şimdiden eski bir dost gibi hissettiriyor. Freya'nın hikâyesini yazarken birçok nedenle büyük bir rahatlama yaşadım ancak en önemlisi, yaratıcı sürecimi engelleyecek hiçbir teslim tarihi veya beklenti olmadan kendim için yazıyor olmamdı. Yazması son derece keyifli bir romandı ve *Del Rey*'deki yerini aldığında heyecanım daha da arttı.

Herkesin üzerinde yarattığı yüke rağmen yazarlık kariyerime verdikleri sonsuz destek için, her zamanki gibi aileme minnettarım. Bana verdiğiniz sevgi olmasaydı yaratamazdım ve hepinize hayatımda olduğunuz için çok teşekkür ederim.

Bu romanı ilk okumadan itibaren destekleyen, ona layık bir yuva bulan inanılmaz menajerim Tamar Rydzinski'ye çok teşekkürler! Yaptığın her şey için teşekkür ederim! *Context Literary Agency*'deki ekibe ve yurt dışı ajanslarıma da teşekkürler. Romanlarımı dünyanın dört bir yanındaki okurlara ulaştırmak adına perde arkasında yaptığınız tüm çalışmalar için minnettarım.

Del Rey ve *Del Rey* Birleşik Krallık ekibi, Freya ile Bjorn'e duyduğunuz tutku ve heves için size sonsuza dek minnettar kalacağım. Ancak bütün gece uyumayıp taslağı okuyan, ertesi sabah arayıp bir yazarın duyabileceği en güzel kelimeleri söyleyen editörüm Sarah Peed'e özel bir teşekkür borçluyum. Seninle çalışmak her adımda büyük bir zevkti ve ikinci raundu dört gözle bekliyorum!

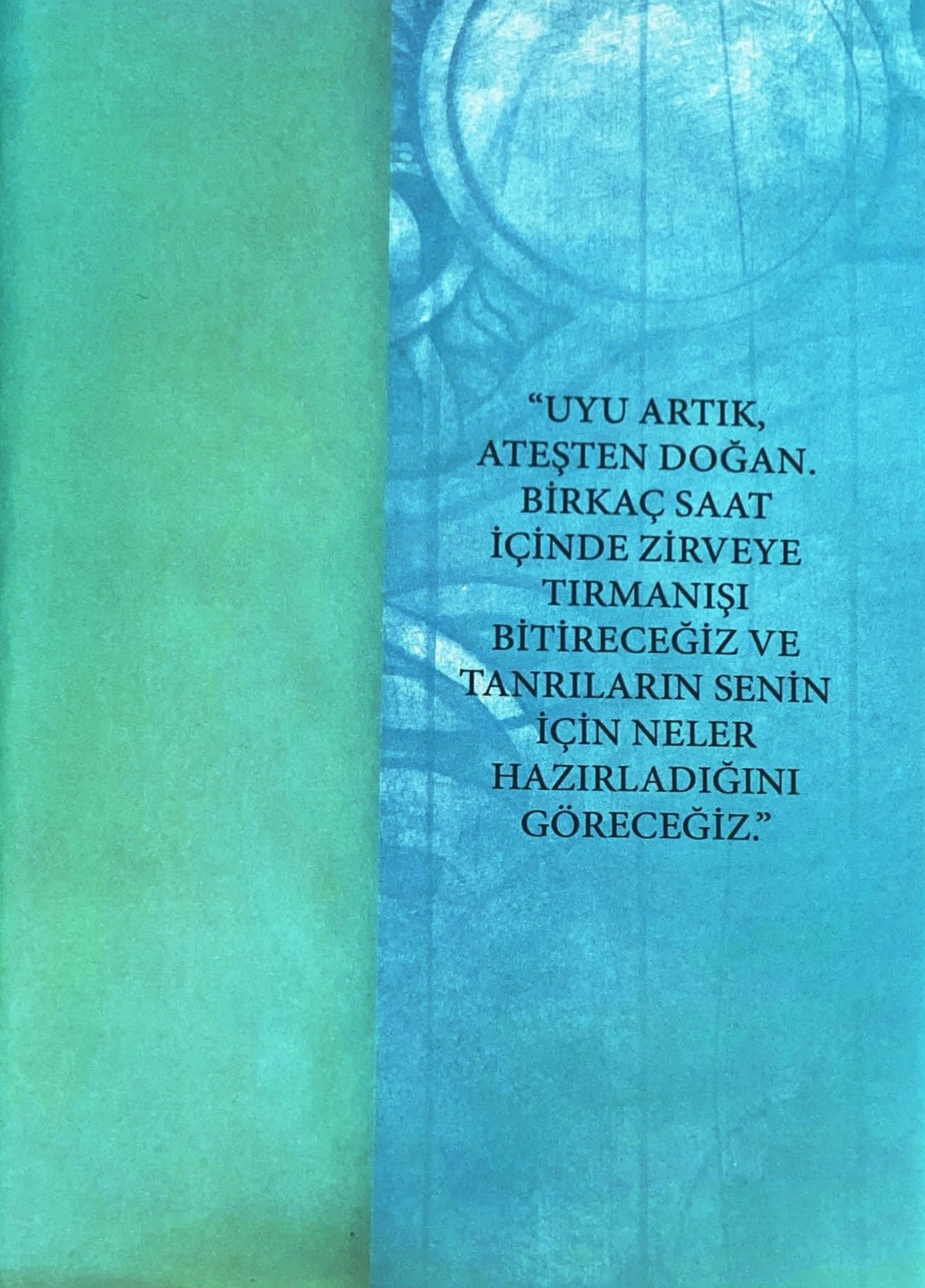
İlk günden itibaren *#teamfreyorn* kaptanı olan muhteşem arkadaşım ve asistanım Amy'ye çok teşekkürler. Okuyucularım Bjorn'ün "büyük alet enerjisi" için sana borçlular çünkü beni her adımda onun seviyesini yükseltmeye teşvik ettin. Freya ve ben, sana teşekkür ediyoruz!

Hem arkadaşım hem de ilham kaynağım Elise Kova; mesajların ve desteğin olmasaydı günlerim daha karanlık olurdu. Melissa Frain, sen tanrıların bir hediyesisin; ilk taslaklardaki yardımın için çok teşekkür ederim! *NOFFA*'nın hanımları, hepinizi tanıdığım için kendimi şanslı hissediyorum ve sohbetlerimiz, hepimizin yaptığı bu çılgın işin stresini büyük ölçüde azaltıyor.

Her zaman olduğu gibi okurlarıma, özellikle de on yılı aşkın bir süredir benimle birlikte olanlara çok teşekkür ederim. Sizin sayenizde bu kadar inanılmaz fırsatlara sahip oldum ve umarım *Kanla Yazılı Kader*'i okurken benim kadar keyif alırsınız.

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP

"UYU ARTIK,
ATEŞTEN DOĞAN.
BİRKAÇ SAAT
İÇİNDE ZİRVEYE
TIRMANIŞI
BİTİRECEĞİZ VE
TANRILARIN SENİN
İÇİN NELER
HAZIRLADIĞINI
GÖRECEĞİZ."